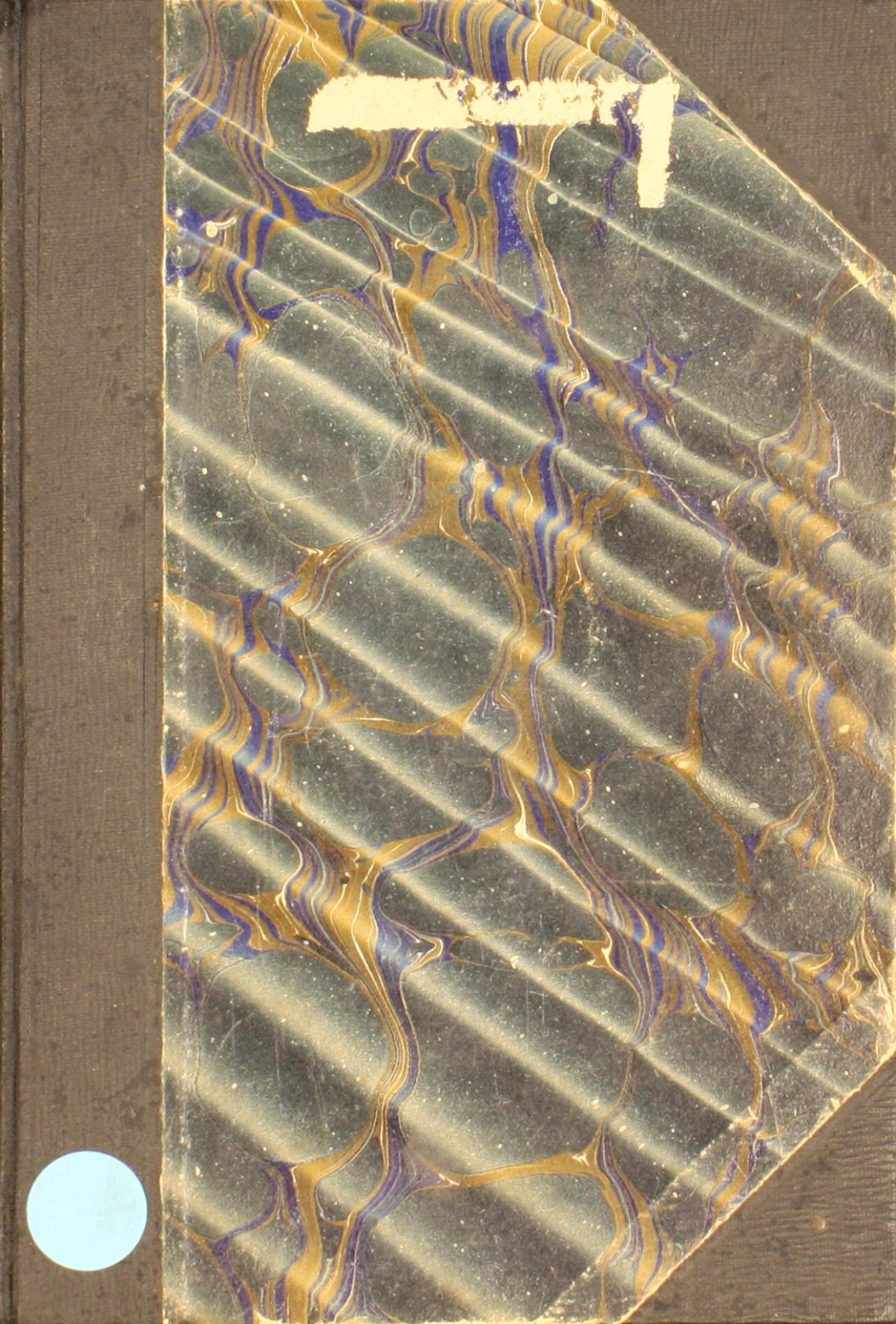

ΤΑ ΤΑΤΑΥΛΑ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ (δ. ν.)

956

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Α. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1913

† Ο ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

(Γεννηθεὶς ἐν Σαράντα-Ἐκκλησίαις τῇ 21 Μαρτίου 1855)

SISMANOGLIO

ΤΩι

ΜΕΓΑΤΙΜΩι ΕΘΝΙΚΩι ΕΥΕΡΓΕΤΗι

ΚΥΡΙΩι ΚΥΡΙΩι

ΕΥΣΤΑΘΙΩι ΕΥΓΕΝΙΔΗι

ΓΕΝΝΑΙΩι ΑΡΩΓΩι ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

ΠΟΛΥΤΙΜΩι ΔΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗι

ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΕΡΓΟΥ

ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΔΕΙΓΜΑ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ

† Ο ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

SISMANOGLIO

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς διαμονῆς ἡμῶν ἐν Ταταούλοις (1897), δὲν ἐπαύσαμεν, ἐκ καθήκοντος, νὰ παρακολουθῶμεν καὶ ἐρευνῶμεν πάντα τὰ ἀφορῶντα τὴν κατάστασιν καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν ἐν αὐτοῖς κοινῶν ἐν γένει.

Ἡ δὲ ἐνδελεχὴς σπουδὴ καὶ μελέτη καὶ ὁ πόθος πρὸς παροχὴν συμβολῆς ὑπὲρ βελτιώσεώς τινος, ἔσχον ἀποτέλεσμα τὴν συλλογὴν πολλῶν σημειώσεων, σχετικῶν πρὸς τὴν κατάστασίν καὶ βελτίωσιν αὐτῆς.

Προσέτι ἡ ἰδιαιτέρα ἔφεσις καὶ κλίσις εἰς ἐξιχνίασιν παντὸς σχετιζομένου πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν Ταταούλων, ἐπήνεγκε τὸν πολλαπλασιασμὸν τούτων, διὰ προσθήκης οὐκ ὀλίγων ἱστορικῶν σημειώσεων, ἐκ διηνεκοῦς μελέτης.

1) Τῶν ***Κωδήκων*** *τῆς Κοινότητος, διασαφηνι-*

SISMANOGLIO

ζόντων σπουδαῖα ἱστορικὰ γεγονότα, δηλωτικὰ τοῦ βίου παρῳχημένων χρόνων, ἀπὸ τοῦ 1627.

2) Τῶν ἐν τῷ **Πατριαρχικῷ Ἀρχειοφυλακίῳ Κωδήκων.**

3) Σχετικῶν ἱστορικῶν καὶ λοιπῶν **Συγγραμμάτων.**

4) Ἐκ διηγήσεων γερόντων, γινωσκόντων τι, εἴτε ὡς **αὐτοπτῶν,** εἴτε ἐκ **παραδόσεως**· καὶ

5) Ἐξ **ἐρευνῶν καὶ ἐξακριβώσεων ἐπὶ τόπου.**

Τοιουτοτρόπως ἀπετελέσθη ὕλη ἐκλεκτή, ποικίλης καὶ ἐνδιαφερούσης ἱστορίας, οὐκ εὐκαταφρόνητος· ἥτις μᾶλλον σπουδαία καὶ διδακτικὴ κατέστη, διὰ τῆς θίξεως περισπουδάστων θεμάτων, ἀφορώντων τὴν κατάστασιν καὶ τὴν διοίκησιν ἐν γένει τῶν ἡμετέρων κοινῶν σήμερον.

Φρονοῦντες δ' ὅτι διὰ τῆς διαδόσεώς των ἐπιτυγχάνεται κοινωφελὴς σκοπὸς καὶ παρέχεται τερπνὸν καὶ διδακτικὸν ἀνάγνωσμα, μετὰ διαίρεσιν, συναρμολόγησιν καὶ κατάταξιν αὐτῶν ἀνηκόντως, ἀπεφασίσαμεν τὴν ἐν ἰδίῳ τεύχει δημοσίευσιν αὐτῶν μετὰ εἰκόνων, ἐν αἷς καὶ ἱστορικῆς σημασίας.

Διακαῆ δὲ πόθον ἡμῶν ἐκδηλοῦντες, ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἀναγκαίων οἰκοδομῶν καὶ ἐπισκευῶν τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων Ταταούλων, τὸ ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ τεύχους προϊὸν ἀφιερώσαμεν εἰς πλήρωσιν τῆς ἀνάγ-

κης ταύτης. Τὸ ἀποτέλεσμα, ὡς καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ζήλου καὶ τῆς συμβολῆς ἑκάστου πατριώτου εὐσεβοῦς καὶ φιλογενοῦς ὑπὲρ τοῦ διττῶς ἱεροῦ τούτου σκοποῦ, δηλοῦται ἐκ τοῦ ἐν τέλει τοῦ βιβλίου δημοσιευομένου Καταλόγου τῶν Συνδραμόντων.

Πρὸς ἔκφρασιν δὲ τῶν εὐγνωμόνων αἰσθημάτων ἡμῶν πρὸς τοὺς φιλομούσους καὶ φιλογενεῖς, τοὺς προθύμως καὶ ἀξιοζήλως παρασχόντας τὴν πολύτιμον αὐτῶν συμβολὴν ὑπὲρ τοῦ ἔργου, καὶ πρὸς τοὺς φιλοπάτριδας, οἵτινες ἐξεδήλωσαν ἀγαθὴν διάθεσιν καὶ εὐσεβῆ ὑπόσχεσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, διὰ τὸ μέλλον, δημοσιεύομεν, τοῦτο μὲν συνοπτικὴν βιογραφίαν ἑκάστου, καὶ μετὰ εἰκόνος δὲ ἐκείνων, ὧν τὴν φωτογραφίαν ἠδυνήθημεν νὰ προμηθευθῶμεν, τοῦτο δὲ σεπτὴν Πατριαρχικὴν Συστατήριον μετὰ τεσσάρων ἐπιστολῶν ἐν ἰδιαιτέρᾳ παραγράφῳ (§ 91).

Πρὸς ἔνδειξιν δέ, ἰδιαιτέρως, τῶν ἀπείρου εὐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς αἰσθημάτων ἡμῶν πρὸς τὸν Μεγάτιμον ἐθνικὸν εὐεργέτην καὶ φιλογενέστατον κ. **Εὐστάθιον Εὐγενίδην,** τὸν ἐπίλεκτον γόνον, τὸ καύχημα καὶ ἀγλάϊσμα τῶν κλεινῶν **Ταταούλων,** διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἡμῖν πολύτιμον ἐνθάρρυνσιν καὶ προστασίαν, ἀφιερώσαμεν τὸ λιτὸν ἔργον ἡμῶν εἰς τὸ τετιμημένον ὄνομα Αὐτοῦ.

Ἡ δὲ δημοσίευσις Πίνακος τῶν περιεχομένων, προχείρως φωτίζει καὶ ὁδηγεῖ, δι' ἕκαστον θέμα, τὸν

ISMANOGLIO

φιλαναγνώστην, χάριν πνευματικῆς εὐχαριστήσεως, ἢ φιλομαθείας, ἢ διδασκαλίας, ἢ ἐπικρίσεως, ἢ ἐπανορθώσεως ἐσφαλμένων, ὧν ἡ ἀποφυγὴ ἀνέφικτος, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ὅπερ ἐν παντὶ δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ᾽ ὄψει.

Ἔρρωσθε

Κων/πολις-Ταταῦλα, 16 Αὐγούστου 1913.

Ὁ πονήσας

† Ο ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

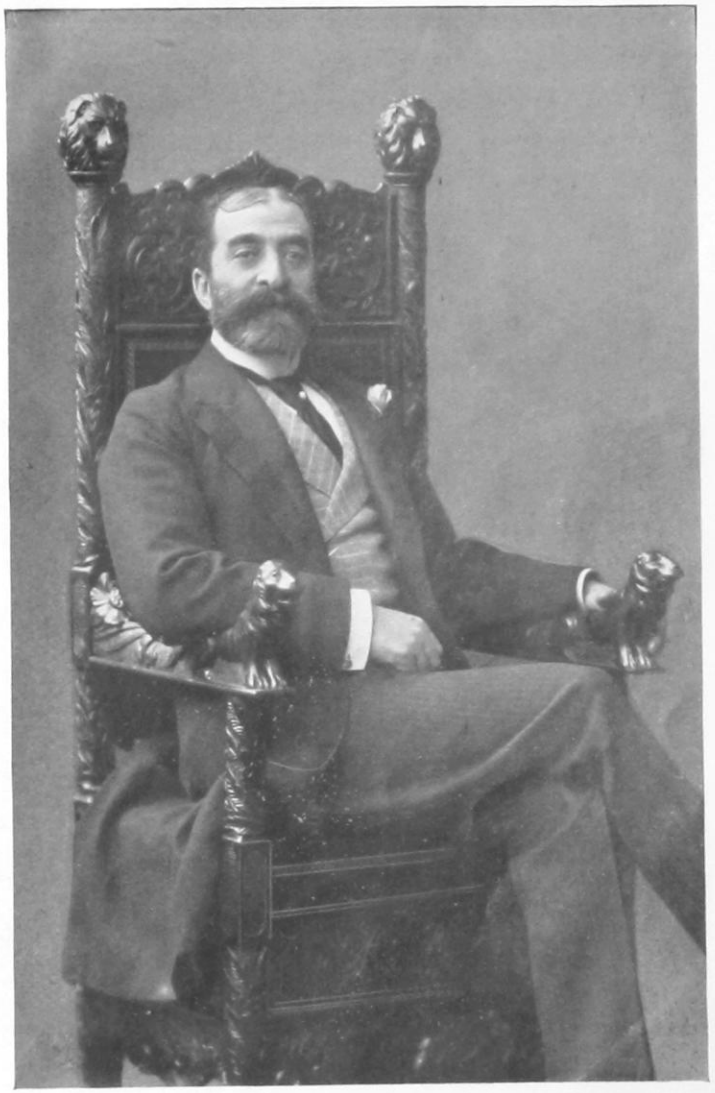

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ

ISIS MANOGLIO

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΑ ΤΑΤΑΥΛΑ

§ 1. *Θέσις.*

Τὰ Ταταῦλά εἰσι συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κειμένη εἰς τὰ βόρεια αὐτῆς, ὑπεράνω τοῦ ἐν τῇ βορείᾳ παραλίᾳ τοῦ Κερατίου κόλπου *Κασήμπασᾶ*, βορειοδυτικῶς δὲ τοῦ Σταυροδρομίου, ἐπὶ λόφου μετ' ἐκτεταμένου ὁρίζοντος καὶ ἐπὶ τῶν κλιτύων αὐτοῦ.

§ 2. *Ὅρια.*

Τὰ ὅρια τῶν Ταταούλων εἰσὶ πρὸς Ἀνατολὰς ὁ χείμαρρος *Μπιλετζίκ-δερε*, ὅστις ἀρχόμενος ἐκ τῶν Δυτικῶν τοῦ *Παγκαλτίου*, ὅπου φέρει τὸ ὄνομα *Δολάπ-δερε*, λαμβάνει διάφορα ὀνόματα ἐκ τῶν συνοικιῶν τὰς ὁποίας διέρχεται, *Δολάπ-δερε*, *Μπιλετζίκ*,

SISMANOGLIO

Παπάζ-κιοπροῦ, Κασήμ-πασᾶ δερεσί.[1] Πρὸς Δυσμὰς ὁ χείμαρρος *Τζίνδερε,* ὅστις τὴν ἀρχὴν ἔχων ἐκ *Φερήκιοϊ,* πρὸς τὰ νότια τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐκβάλλει εἰς τὸν χείμαρρον *Κασήμπασᾶ.*

Πρὸς Βορρᾶν ὁ *Καγιά-δερες* καὶ

Πρὸς Νότον ὁ *Κασήμ-πασᾶς.*

---

§ 3. *Ὄνομα.*

Ἐν διαφόροις Εὐρωπαϊκοῖς συγγράμμασι περὶ Κωνσταντινουπόλεως, ἡ συνοικία τῶν Ταταούλων ἀναγράφεται διὰ τοῦ ὀνόματος «Ἅγιος Δημήτριος»[2]

Περὶ τούτου ἀναφέρει καὶ Σκαρλάτος ὁ Βυζάντιος, λέγων· «Ἡ ὡραιοτάτη καὶ ὑγιεινοτάτη αὕτη συνοικία παρωνυμεῖτο ἔκπαλαι καὶ παρωνυμεῖται παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις ἄχρι τοῦ νῦν ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου» καὶ περαιτέρω «τὸ δὲ ὄνομα τῶν Τατάβλων ἢ Ταταούλων παρέμεινεν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο καὶ ἐξενίκησεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐπαύλεων ἢ Σταύλων (Stabulum) τῶν Γενουηνσίων ἐν Γαλατᾷ.»[3]

---

1. Διὰ τοῦ χειμάρρου τούτου ἐγένετο ἡ ἱστορικὴ διάβασις τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου τῇ 21 Ἀπριλίου 1453, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

2. Ant. Galland (κλπ. Ἴδε § 20).

3. Κωνσταντινούπολις Τόμ. Β′ σελ. 29. Τὰ δὲ ἐν δοκιμίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀνάμικτα Γ. Χρυσοβέργη (1862) ἀναφερόμενα περὶ πηγαδακίων Ἀτ-Ταῦλα κλπ. φαίνονται ἡμῖν εἰκασίαι, μὴ δυνάμεναι νὰ στηριχθῶσιν ἐπὶ σοβαρᾶς βάσεως.

Τοῦτο βεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τῆς παραδόσεως, καθ' ἣν ὑπῆρχον ἐνταῦθα ἱπποφορβεῖα, καὶ ἕνεκεν αὐτῶν κατεσκευάσθησαν σταῦλοι, ἀνωρύχθησαν δὲ φρέατα, πρὸς ποτισμὸν τῶν ἵππων.[1]

Οἱ σταῦλοι οὗτοι, τουρκιστὶ *Τάβλα,* κατὰ τὴν παράδοσιν, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸ ὄνομα *Τὰ-Ταῦλα,* μεταβληθὲν ἀκολούθως ἐν τῇ γραφῇ εἰς Τατάβλα καὶ Ταταῦλα· Τατάβουλα καὶ Τατάουλα.

Ἐν Καταλόγῳ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1604) ὑπὸ Α. Πατεράκη ἀναγράφεται *Ταταβούλα* (§ 20).

Ἐν σημειώμασιν ἐν ἀρχαίοις χειρογράφοις Εὐαγγελισταρίοις *ταούλα* (1647) καὶ *τάουλα* (1663) (§ 27).

---

1. Ἐκ τῶν φρεάτων τούτων σώζονται σήμερον τρία, κείμενα ἔξωθεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (ΒΒΔ), ἐξ ὧν τὸ Ἀνατολικώτερον παρὰ τὸ Ἀραρὰτ ὀνομάζεται Πηγάδα, ὅπου καταλήγει ἡ ὁδὸς ***Κουγιουλάρ.*** Ἄλλο φρέαρ, ὅπερ βορειότερον τῶν ἄνω κεῖται, ἐστὶ μεταγενέστερον, κτισθὲν παρὰ τοῦ Βασιλάκη κάλφα Ἰωαννίδου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς περὶ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐπιγραφῆς ἐχούσης ὡς ἑξῆς·

«Φρέαρ δημόσιον Ἁγίου Δημητρίου δαπάνῃ Β. Ἰωαννίδου 1869.» Ἄξιον δὲ σημειώσεώς ἐστιν, ὅτι τὰ νοτιώτερον κείμενα δύο φρέατα, συγκοινωνοῦσι δι' ὑπογείου ὑδραγωγείου, ὕψους 1,50 μέτρου περίπου, πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς ἕτερα τέσσαρα φρέατα, κείμενα ΒΔ ἐντὸς τοῦ Νεκροταφείου τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Τοῦτο ἐξηκριβώθη καὶ δι' ἐρευνῶν ὑπὸ κατελθόντων εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον, ὅπερ λέγεται ὅτι προχωρεῖ ΒΑ μέχρι τοῦ ἐν ***Σινέμκιοϊ*** χειμάρρου ***Ἰκινδζὶ μπιλετζίκ-δερε,*** ὅπου σχηματίζει τὴν πηγὴν τῆς μικρᾶς ***Ἀκάρτσας*** (§ 9).

Ἐν δὲ τοῖς Κώδηξιν, ἀναλόγως τῆς παιδείας τοῦ γράφοντος, ὡς δείκνυται καὶ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος, τῆς γραφῆς, ἐκ τῆς συντάξεως καὶ τῆς ὀρθογραφίας, ἀναφέρεται *ταταγούλα* (1677), *τατάγουλα* (1681), *Ταταούλων* (1705), *τατάβουλα, ταταβούλων, τατάβλα, ταταβούλα, ταταβουλά,* ταταουλα.

Ἤδη ἐν χρήσει λέγεται καὶ γράφεται *Ταταῦλα· Τὰ Ταταῦλα. Τῶν Ταταούλων. Ἐν Ταταούλοις. Εἰς Ταταῦλα.*

Ὁ δὲ κάτοικος *Ταταυλιανός.*

---

§ 4. ***Συνοικισμός.***

Ἐκ τῆς ἐλλείψεως μνείας τινὸς περὶ ὑπάρξεως συνοικισμοῦ, ἐν τῇ θέσει, ἣν κατέχουσι σήμερον τὰ Ταταῦλα, κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων (§ 3), πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῆς εἰδήσεως, ὅτι ἐν ἔτει 1576 ὑπῆρχεν ἐνταῦθα Ἐκκλησία (§ 20), συνάγεται ὅτι περὶ τὴν πρώτην ἑκατονταετηρίδα, μετὰ τὴν Ἅλωσιν, ἤρξατο ὁ συνοικισμὸς τῶν Ταταούλων.

Ὁ πρῶτος δὲ συνοικισμὸς ἐγένετο ἐπὶ *Σουλτὰν Σουλεϊμὰν* τοῦ Α′ (1520-1566), ἐκ τῶν ἐν τῷ ναυστάθμῳ αἰχμαλώτων ἢ δούλων, μετενεχθέντων αὐτόσε, κατὰ τὰς ἐκστρατείας τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, ναυαρχοῦντος τοῦ διασήμου ἀρχιναυάρχου *Χαϊρεδὶν Βαρβαρόσσα* καὶ μετὰ τοῦτον τοῦ *Πιαλῆ πασᾶ,* ἐκ

τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, τῆς Μεσογείου, τῶν Ἰονίων καὶ ἐκ τῆς Πελοποννήσου.[1]

Σκαρλάτος ὁ Βυζάντιος λέγει, ὅτι «ἀπῳκίσθησαν

---

1. Hammer IV, A. A. Galland II. Ἀρχαῖοι Κώδηκες Ταταούλων. — Παράδοσις.

Ἱστορεῖται ὅτι ἀπὸ τοῦ 1535—1538 ὁ ***Χαϊρεδὶν Βαρβαρόσσας*** ἀπήγαγεν αἰχμαλώτους ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ λοιπῶν ἄνω τῶν 10,000· μόνον δὲ ἐκ τῆς νήσου Σκιάθου 3,400 πλὴν τῶν κατασφαγέντων 4,000 περίπου. Εἰς 25 δὲ Βενετικὰς νήσους ἀπέβη, ὧν αἱ 12 ἐτέλεσαν φόρον ὡς χῶραι κατακτηθεῖσαι, αἱ δὲ 13 ἐξηνδραποδίσθησαν.

Ὁ δὲ ***Πιαλῆ πασᾶς,*** ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα ***Σουλτὰν Σελὴμ*** τοῦ Β′, ἐν διαστήματι 14 ἐτῶν (1553—1567), ὑπέταξεν εἰς τὰς κτήσεις τῆς Τουρκίας 67 νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ ἐκυρίευσε τὴν Χῖον· Hammer.

Οὗτος ἔκτισε τὸ παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ***Σιρκετζῆ-δερεσί,*** ἔναντι τοῦ ***Μπαρουτχανὲ*** (Δ τῶν ***Ταταούλων*** εἰς δεκάλεπτον ἀπόστασιν) κείμενον μέγα καὶ ἱστορικὸν τέμενος ***Πιαλῆ-πασᾶ τζαμισί.***

Ἐν τῷ τεμένει τούτῳ, τὸ ὁποῖον ἐπιστέφουσιν 6 μεγάλοι θόλοι, ἐπισκέπτονται δὲ καὶ περιηγηταί, φυλάττεται μέγα Κοράνιον καλλιτεχνικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀξίας.

Πλὴν δὲ τοῦ τεμένους τούτου, ἐν Κασὴμ-πασᾷ, ὑπάρχουσι πολλὰ ἄλλα, ὧν τὸν ἀριθμὸν ὁ Σκαρλάτος ἀναβιβάζει εἰς 45. ἐξ ὧν «τὰ 24 μόνον ἔχουσιν ἄμβωνας (μινμπέρ), ἀπὸ τῶν ὁποίων κατὰ παρασκευὴν γίνεται λιτὴ μετ' ἀνευφημίας ὑπὲρ τοῦ Σουλτάνου»· τὰ δὲ «τῶν Δερβισῶν καταγώγια εἰσὶ πολυαριθμότερα, παρὰ ἐν ὁποιᾳδήποτε ἄλλῃ τῆς Κωνστ/πόλεως συνοικίᾳ» Κωνστ. Τομ. Β′ σ.25. Θρυλλεῖται δ' ὅτι «οἰκοδομῶν τὸ τζαμίον τοῦτο εὗρεν ἑπτὰ κάδους ἢ κατ' ἄλλους, δεξαμενὰς χρυσίου, ὅπερ ἀποδεικνύει τὰς δαπανηθείσας εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ ποσότητας, προϊόντα τῶν λεηλασιῶν τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Αἰγαίου» Κωνσταντινούπολις Σκαρλάτου Βυζαντίου (Τομ. Β′ σελ. 26)· ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναφέρει περὶ ***Πιαλῆ-πασᾶ,*** ὅτι προὐτίθετο νὰ προσπελάσῃ τὸν Κεράτιον κόλπον μέχρι τῆς κρηπῖδος τοῦ τζαμίου τούτου· πρὸς τοῦτο δὲ ἀνέσκαψε καὶ διώρυγα. Αὐτόθι σελ. 28.

Ἄξιον σημειώσεώς ἐστιν, ὅτι ἡ πρωτεύουσα τοῦ δήμου Τεγέας (παρὰ τὴν Τρίπολιν τῆς Πελοποννήσου) κώμη ὀνομάζεται ***Πιαλή.***

πρὸ πολλῶν χρόνων εἰς τὸ πολυάνθρωπον τοῦτο προάστειον, οἱ περὶ τὸν ναύσταθμον τέως συνωκισμένοι Γραικοί, ἐργάται, ἢ ἐρέται αὐτοῦ, αἰχμάλωτοι τὸ πλεῖστον. . . . δοῦλοι τοῦ *Τερσχανέ* - Κρῆτες, Μανιᾶται, Ἑπτανήσιοι κλπ.[1]

Ταῦτα ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ παράδοσις, εἰς ἣν ἐπίκουρος ἔρχεται καὶ Κατάλογος ὀνομάτων μετὰ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς πατρίδος ἑκάστου, ἐν Κώδηκι ἐν ᾧ ἀναφέρονται· κεφαλήν· νάξιος· χῖος· Ζακύνθιος, τίνιος· μανιάτης σκλάβος· τζιριγιότης· κύπριος· νισίριος· σπαρτιάτης σκλάβος· ἐκ καβάλας σκλάβος· σερίφιος· μικόνιος· κερκυραῖος σκλάβος· κλπ.

Ἀκολούθως «μετὰ τοὺς τοῦ ναυστάθμου ἐργάτας, οἱ ἐμπορευόμενοι Χῖοι ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸ προάστειον τοῦτο προετίμησαν ἔκπαλαι ὡς κατοικητήριον, ὡς ἀπηλλαγμένον τῆς συνδιαιτήσεως τῶν ἀλλογενῶν· καὶ αἱ πλεῖσται καὶ ἐγκριτότεραι τῶν ἐν αὐτῷ οἰκογενειῶν εἰς Χίους ἀναφέρουσι τὴν καταγωγήν των.»[2]

1. Κωνστ. Τομ. Β΄ σελ. 24—29. Πρβλ. καὶ ***Ἀνάμικτα*** Γ. Χρυσοβέργη. Ὁ Ναύσταθμος ***(Τερσχανὲς)*** κατέχει τὸ ἀπὸ τοῦ Χάσκιοϊ καὶ Ἀϊναλῆ-καβάκ μέχρι τῆς παλαιᾶς γεφύρας ***Ἀζάπ-καποῦ*** ἐκτεινόμενον διάστημα.

2. Κωνστ. Τομ. Β΄ σελ. 31. Πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν Χίων τούτων συμμετεῖχον εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐν Γαλατᾷ ἱερᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων. Παράβαλλε Γ. Π. Γεωργιάδου «Ὁ ἐν Γαλατᾷ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων» Σελ. 316—349.

Ἄξιον μνείας ἐστὶν ἐνταῦθα, ὅτι περὶ τὴν πρώτην εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, πολλοὶ ἐκ τῶν Χίων

Πλὴν δὲ τούτου καὶ οὐκ ὀλίγοι ἐπροτίμων τὴν ἐνταῦθα διαμονήν, ὡς ἐξασφαλίζουσαν ἐλευθερίαν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀρχιναυάρχου.

Μεταγενεστέρως καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν προσῆλθον καὶ κατῴκησαν ἐνταῦθα· οὕτω δὲ ἐπεξετάθη ὁ συνοικισμὸς καὶ πρὸς Δυσμὰς καὶ πρὸς Βορρᾶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅπου ὅλως ἀκατοίκητα ἦσαν τὰ μέρη, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ γέροντες, ὅπερ μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς·

α΄) Ἐκ τῶν θέσεων τῶν Κρηνῶν, κειμένων Ἀνατολικῶς· καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοιούτων πρὸς Δυσμὰς καὶ πρὸς Βορρᾶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

β΄) Ἐκ τοῦ προσηρτημένου ἐν τῇ «Κωνσταντινουπόλει» Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου *Τοπογραφικοῦ Χάρτου* τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν περὶ αὐτὴν (1850)· ἐν ᾧ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Δημητρίου

τούτων συνεφώνησαν, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ἱδρύσωσιν ἰδιαιτέραν συνοικίαν ἐν γαίαις πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, κειμέναις ἐν περιόπτῳ καὶ εὐαέρῳ θέσει, ἀνηκούσαις δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ· ἀλλ' οἱ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἰθύνοντες τὰ κοινὰ ***τσορμπατζίδες,*** ἰδίᾳ ***Τερσαναλίδες,*** ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν αὐτῶν, λέγοντες, «δὲν θέλομεν στὸ κεφάλι μας ***Κιζιλμπάσιδες.***»

Τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸ ἑξῆς στιχούργημα παρ' εὐτραπέλου Χίου·

«Ἴντα χώρα ναι Ταταῦλα
ἴντ' αὐλόγυρο ποῦ ἔχει
δέκα φτὰ πιτρόπους ἔχει
καὶ κανεὶς μυαλὸ δὲν ἔχει.»

κατέχει θέσιν εἰς τὸ τελευταῖον ἄκρον τῶν Ταταούλων βορείως.[1]

γ') Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ πρὸς Βορρᾶν μεγάλου τμήματος τῶν Ταταούλων *Σινέμ-κιοϊ*.[2]

δ') Ἐκ μαρμαρίνης ἀναθηματικῆς στήλης (ὕψους 2.60 μ. πλ. 0,28), ἥτις ἐγείρεται ἐν *Σινέμ-κιοϊ* (Β), ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ὁποίας συνάγεται, ὅτι ὁ *Σουλτὰν Μαχμοὺτ* ἐνταῦθα ἠσκεῖτο εἰς τὴν τοξοβολίαν, ἥτις τελεῖται ἐν πεδιάδι, ὡς γνωστόν.[3]

---

1. Τομ. Α' 1851.

2. Ἡ ἱστορία αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς· Ἐν ἔτει 1802 ὅμιλος νέων Ἄγγλων, ἐξ ἐγκρίτων οἰκογενειῶν, τῇ συστάσει καὶ προστασίᾳ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἦλθεν ἐνταῦθα, πρὸς ἐπίδοσιν εἰς διαφόρους ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἐκ τούτων ὁ Γ. Simmons ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν ἀδαμάντων· ἐπιτυχὼν δὲ νὰ γίνῃ προμηθευτὴς τοῦ Παλατίου, ἠξιώθη ν' ἀποκτήσῃ τὴν πολύτιμον εὔνοιαν τοῦ Σουλτὰν Μαχμοὺτ Β', ἐκδηλωθεῖσαν καὶ δι' ἐκχωρήσεως εἰς αὐτὸν ἁπάσης τῆς πρὸς Βορρᾶν τῶν Ταταούλων ἐκτάσεως, μέχρι ***Καγιᾶδερε*** καὶ ***Δολάπ-δερε***, ὅπου οὗτος καὶ πρότυπον ἔπαυλιν κατέστησεν, ἐν ᾗ καὶ φράουλες ἐκαλλιεργοῦντο, ὡς ἐνθυμοῦνται γέροντες.

Ἀκολούθως ἐγένετο συνοικισμὸς ἐνταῦθα, βαθμηδόν, ὅστις ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου ἰδιοκτήτου Simmons ἔλαβε τὸ ὄνομα ***Σινέμ-κιοϊ***, παραφθαρέντος τοῦ Simmons εἰς ***Σινέμ***. Καὶ ὁδὸς δὲ ὑπάρχει ἐνταῦθα φέρουσα τὸ ὄνομα ***Σιμέν***.

Τὰς πληροφορίας ταύτας, μετ' ἄλλων σχετικῶν, πάνυ προφρόνως καὶ εὐγενῶς μετέδωκεν ἡμῖν ὁ κ. Albert Henry Simmons, ἔγγονος τοῦ εἰρημένου Simmons· διὸ καὶ δημοσίᾳ εὐχαριστοῦμεν αὐτῷ θερμῶς. Ὑπάρχουσι δὲ μέχρι σήμερον ἀπόγονοι τοῦ Simmons (ἔγγονοι), ἰδιοκτῆται γαιῶν ἐνταῦθα, ἐκ κληρονομίας.

3. «Κατὰ τὴν ἄσκησιν εἰς τὴν τοξοβολίαν, ὅπου τὰ ριπτόμενα βέλη τῶν τόξων ἔπιπτον, ἐκεῖ πρὸς μνήμην διηνεκῆ ἠγέρθησαν στῆλαι μαρμάρου μὲ ἐπιγραφάς· οἱ περισσότεροι δὲ τῶν Σουλτάνων ἀπὸ Σελὴμ τοῦ Α' καὶ ἐφεξῆς, ἠσκοῦντο εἰς τὴν τοξοβολίαν. Κατὰ πᾶσαν δὲ ἄνοιξιν ἐτελοῦντο ἀγῶνες τοξοβολίας, ἐν οἷς ἐλάμ-

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ'

§ 5. *Κάτοικοι.-Καλλονή.-Χαρακτήρ.-Ἐπαγγέλματα.-Ἄεργοι.*

Κάτοικοι. Ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῶν Ταταούλων ἀνερχόμενοι εἰς 20,000 εἰσὶν Ἕλληνες χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι.

Ἀναφέρεται ὅτι τὸ πάλαι, συνεπείᾳ αἰτήσεως τῶν κατοίκων, δι' ἧς παρεκάλουν, ὅπως ἀποκλεισθῇ ἡ διαμονὴ ἐν Ταταούλοις ἀλλοεθνῶν καὶ ἑτεροδόξων, δι' Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος, ἀπηγορεύθη ἡ διαμονὴ ἀλλοεθνῶν καὶ ἀλλοδόξων ἐν Ταταούλοις.[1]

βανον μέρος οἱ Σουλτάνοι, ἐν *Ὀκ-μεϊδὰν* (πλατεῖα τόξου) ὅπου δείκνυται μαρμαρίνων στηλῶν πλῆθος μετὰ πομποδῶν ἐπιγραφῶν.»

Κωνσταντινιάς.—Κωνσταντινούπολις Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου, ὅστις λεπτομερῶς περιγράφει τοὺς ἀγῶνας τοξοβολίας Τομ. Β΄ σελ. 13—14. Ἡ δὲ ὁδός, τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν οἱ Σουλτάνοι πρὸς μετάβασιν εἰς *Ὀκ-μεϊδὰν* ἦν διὰ Ταταούλων, ἥτις ἐκ τῆς Μεγάλης *Ἀκάρτσας, Ταδσιλάρ-δζαδεσὶ* βαίνει ἔξωθεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Δημητρίου, παρὰ τὴν βόρειον πλευρὰν αὐτῆς, κάμπτει πρὸς τὴν Δυτικὴν πλευράν, διέρχεται διὰ τοῦ *Ὀκτσουλάρ-δζαδεσὶ* (=λεωφόρος τοξοτῶν) μεταξὺ τοῦ Παρθεναγωγείου καὶ τῆς λέσχης τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, προχωρεῖ Δυτικῶς παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον (Β). Ἐντεῦθεν διέρχεται τὸν χείμαρρον Τζίνδερε, ἐφ' οὗ μέχρι τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ὑπῆρχε γέφυρα ἐνταῦθα, εἶτα διὰ τῆς ἀνόδου τοῦ Καρλικίου, κατέρχεται εἰς *Σιρκετζῆ-δερε*, διέρχεται τὴν ἐπ' αὐτοῦ γέφυραν, ἐκεῖθεν προχωρεῖ μεταξὺ *Πιαλῆ-τζαμὶ* καὶ *Μπαρουτχανὲ*, ἀνέρχεται τὴν παρὰ τὰ Χαβουζάκια ὁδὸν καὶ λήγει εἰς *Ὀκ-μεϊδάν*.

Ἐν Κώδηκι ἀναφέρεται τῷ 1838 «διὰ φτιαστικὰ δρόμου Καρλικιοῦ ἐφτιάσθησαν διὰ προσταγῆς διοικήσεως γρ. 353.»

Ἐπίσης διὰ τῆς ἀνωτέρω ὁδοῦ διήρχοντο οἱ Σουλτάνοι, μεταβαίνοντες εἰς τὸ παρὰ τὸ *Ὀκ-μεϊδὰν* Αὐτοκρατορικὸν περίπτερον *Ἀϊναλῆ-καβάκ*.

1. Ἐν Κώδηκι ἀναφέρεται τῷ 1793 Μαρτίου 27 «ἐκάμαμεν

Καλλονή. Σκαρλάτος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει τὰ ἑξῆς· «Μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν Ταταβούλων ὁ Ἀπελλῆς καὶ Φειδίας ἤθελον ἐκλέξῃ πάντως τὰ πρότυπα τῶν ὡραιοτέρων αὐτῶν προτομῶν δι' ἀμφότερα τὰ φύλα. Τοῦτο δύναται μὲν νὰ ἀποδοθῇ κατὰ μέγα μέρος καὶ εἰς τὸ ὑγιεινὸν τῆς θέσεως, διὰ τὴν ὁποίαν δικαίως καυχῶνται ἔκπαλαι τὰ Τατάβλα, δύναται δὲ καὶ νὰ αἰτιολογηθῇ καί διὰ τῆς περὶ τὴν κομμωτικὴν δεινότητος, διὰ τῆς ὁποίας διακρίνονται οὐχ ἧττον αἱ καλλιβλέφαροι καὶ καλλιπάρῃοι τῶν Ταταβούλων ὡραιότητες.»[1]

Ὁ δὲ Edmond de Amitsi περὶ τῶν κατοίκων τῶν Ταταούλων λέγει «ἁπανταχόθεν φαίνονται ὀφθαλμοὶ μέλανες καὶ ρῖνες γριπαὶ καὶ λεπταί· γέροντες μὲ ὄψιν πατριαρχικήν, νέοι εὐλύγιστοι καὶ εὔτολμοι· νέαι μὲ τὰς πλεξίδας ἐπὶ τῶν ὤμων· παιδία μὲ πρόσωπον ἔξυπνον, τρέχοντα φαιδρὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου.»[2]

Χαρακτήρ. Ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν κατοίκων ὁ Σκαρλάτος λέγει «εἰς αὐτοὺς παρατηρεῖται τὸ αὐτὸ τῆς τάξεως πνεῦμα, ὅπερ διέκρινε ἀείποτε τοὺς Χίους.»[3]

Ὁ δὲ λεπτομερέστερος χαρακτηρισμὸς παρουσιάζει αὐτοὺς φαιδρούς, εὐθύμους, ζωηρούς, φιλοκάλους, ἐραστὰς τῆς γυμναστικῆς, τῆς φωνητικῆς καὶ ἐνοργάνου μουσικῆς, τῶν διασκεδαστικῶν συναναστροφῶν καὶ θεαμάτων, τῶν πανηγυρικῶν συναθροίσεων καὶ τελετῶν καὶ ἐνθουσιώδεις λάτρεις τῆς Τερψιχόρης· πρὸς δὲ διακρινομένους ἐπὶ ἀξιοσημειώτῳ ἐλευθεριότητι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ἢ ἰδιωτικῶν ἀγαθοεργῶν σκοπῶν καὶ ἀξιοζήλῳ ἀλληλοβοηθείᾳ.[1]

Ἐπαγγέλματα. Ὡς προείρηται, ἐν τῷ περὶ συνοικισμοῦ Κεφαλαίῳ (§ 4), οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῶν Ταταούλων εἰργάζοντο ἐν τῷ Ναυστάθμῳ, τουρκιστὶ *Τερσχανέ,* ἐξ οὗ καὶ ὠνομάζοντο Τερσαναλίδες.[2]

ἔξοδα διὰ τὸ ἱλάμι ποῦ ἐκάμαμεν εἰς τὴν χώραν διὰ νὰ μὴ βάνῃ φράγγους εἰς τὰ σπήτια ἀσλάνια 41».

1. Κωνστ. Τομ. Β΄ σελ. 31.
2. Constantinople σ. 68.
3. Κωνστ. Τόμ. Β΄ σελ. 31.

1. Ἡ ἱστορικὴ ἀκρίβεια ἐπιβάλλει νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ἐν τῷ ἄνω χαρακτηρισμῷ οὐδεμία ὑπερβολὴ ὑπάρχει· ἐννοεῖται ἄνευ ἐξαιρέσεως τοῦ ρητοῦ «Θεὸς φυλάξοι ἀπὸ τοὺς πολυΐδμονας ὀψιοφφικιάλους·» μάλιστα δὲ ἀπὸ τοὺς στερουμένους ἀγωγῆς καὶ τοὺς μηδέποτε ἀξιωθέντας νὰ λάβωσι πεῖραν τῆς διοικήσεως καὶ διευθύνσεως ὑπαλλήλου, ἢ ὑπηρέτου ἢ ὑπηρετρίας. Ἀλλ' ἀπὸ ποῖον τόπον λείπουσι Κλαζομένιοι; καὶ ἀπὸ ποίαν ἔρημον ἑρπετά; κτλ.; κτλ.; καὶ ὁ ἱστορικὸς ὀφείλει ν' ἀποφεύγῃ τὰς ὑπερβολάς· νὰ ἐκθέτῃ τὰ πράγματα ὡς ἔχουσι καὶ ν' ἀπονέμῃ «ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον.» Ἐννοεῖται ὅσον τοῦτο ἐφικτὸν παρὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ ἐκ τῶν χριστιανικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ ἱστοροῦντος.

2. «Οὗτοι ἀπήλαυον μεγάλων προνομίων καὶ εἶχον ἰδιαίτερον χαρακτῆρα τὴν αὐτονομίαν, τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἀτέλειαν..... περιέδεναν μέχρι χθὲς τὴν κεφαλήν των μὲ λευκὸν προσόψιον καὶ ἐκαλοῦντο ἰδίως Σπαλιέριδες, Τσεκιτζίδες=ἐρέται, θρανῖται» *

Οἱ δὲ εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις ἀνήκοντες ἐξ αὐτῶν, ἀπελάμβανον ἰδιαιτέρων τιμῶν· ἐκ τοῦ ἔργου δέ, ὅπερ ἐξεπλήρουν οὗτοι ἐν τῷ Ναυστάθμῳ, ἐλάμβανον καὶ ἰδιαίτερον ἐπώνυμον, ὅπερ τι-

* Ἀνάμικτα Γ. Χρυσοβέργη σελ. 8—9.

μητικὸν ἐλογίζετο· οὕτω ὑπῆρχον οἱ τίτλοι· ***Ντιρεκτσήμπασης*** (Ἀρχικαταρτοποιός)· ***Μπουργουτζήμπασης*** (Ἀρχιτρυπητής)· ***Ὀϊματζήμπασης*** (Ἀρχιγλύπτης)· ***Ἀμπατζήμπασης*** (Ἀρχιρράπτης χονδρῶν ὑφασμάτων)· ***Μπαξεβάνμπασης*** (Ἀρχικηπουρός)· ***Βαρελτζήμπασης*** (Ἀρχιβαρελοποιὸς)· ***Μεϊμὰρ*** (Ἀρχιτέκτων) κλπ.

Τινὲς τῶν Ἀξιωματούχων τούτων, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἔφερον ὀρειχάλκινα διακριτικὰ σημεῖα· λ. χ. οἱ ***μεϊμάριδες*** ὀρειχάλκινον σῆμα Ἀλφάδας καὶ πῆχυν, ἢ Διαβήτην ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ καὶ βακτηρίαν εἴδους πήχεως. Κατὰ δὲ τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς καὶ τελετὰς καὶ ἐπίσημον διακριτικὴν στολήν.

Ἀπόγονοι τῶν ἐπισήμων Τερσαναλήδων, φέροντες ἱστορικὰ ἐπώνυμα, ἐκ τῶν εἰρημένων (ἄτινα καὶ ἐν ἐντύπῳ φυλλαδίῳ ἐκλογέων ἀναφέρονται (1864), ὡς καὶ ὁμώνυμος ὁδὸς Διρεκτσήμπασι ὑφίστανται μέχρι σήμερον. *

Μεταξὺ δὲ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπαγχονισθέντων κατὰ τὸ ϛωκα΄, ὧν Κατάλογος δημοσιεύεται παρὰ τοῦ ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Δ. Καμπούρογλου ἐν τῷ ***Παραρτήματι Ἀθηνῶν*** (1908 σελ. 17—19) καὶ περὶ ὧν ἀναφέρει καὶ ἡ παράδοσις, μνημονεύονται καὶ οἱ ἑξῆς·

«Παχάρνικος ***Δερεκτζήμπασης*** τοῦ Τερσανᾶ. Ἀρχικαταρτοποιὸς τοῦ Ναυστάθμου.

Βαρελτζίμπασης τοῦ τερσανᾶ. Ἀρχιβαρελοποιὸς τοῦ ναυστάθμου.

Σούγιολτζης ὑδραυλικός (;)

Τουφεκτζήμπασης Ἀρχιτουφεκοποιός.»

Προσέτι δέ, ὅτι «Τὴν 5 Ἰουνίου ϛωκα΄ ἐκατέβασαν ἀπὸ τὰ

* Καὶ ἓν ἀνέκδοτον περί τινος ***Ὀϊμαζήμπαση*** Χρηστάκη. Οὗτος διαταχθεὶς κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Σουλτὰν Μαχμούτ, νὰ κατασκευάσῃ πολυθρόναν, ἐντὸς 8 ἡμερῶν, ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίου, οὗ ἡ ἐκτέλεσις ἀπῄτει ἐργασίαν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν, κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης ψυχικῆς λύπης καὶ στενοχωρίας, ὥστε μόλις κατώρθωσε κλονιζόμενος καθ' ὁδόν, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ταταῦλα· ὅπου εἰσελθὼν εἰς τὸν οἰκόν του κατέπεσε λειπόθυμος.

Ἡ σύζυγός του παραμυθοῦσα αὐτὸν συνίστα ὑπομονήν,λέγουσα, τίς οἶδε, πολλὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῶσιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν. Καὶ ἐντὸς αὐτῶν κήρυκες διελάλουν τὸν θάνατον τοῦ ***Σουλτὰν Μαχμοὺτ*** καὶ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ ***Σουλτὰν Μετζήτ.***

Ταταῦλα ἕως πενῆντα χριστιανοὺς εἰς τὸν Τερσανᾶ καὶ τοὺς ἐβάσταξαν, τί ὅμως ἀπέγειναν ὅδηλον.»

Ἐν τῷ αὐτῷ Καταλόγῳ τῶν ἀπαγχονισθέντων ἀναφέρεται καὶ ὁ «Δημητράκης Λεβίδης (Τσαλίκι) ἐκ Ταταούλων» ὅστις ἦν μεγαλέμπορος μεταξίνων ὑφασμάτων καὶ προμηθευτὴς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Παλατίου. *

Ἔγγονοι αὐτοῦ εἰσὶν οἱ ἐν Ἀθήναις ἀδελφοὶ Λεβῖδαι, Σπῦρος τμηματάρχης ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Κωνσταντῖνος ἀντισυνταγματάρχης, Ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως.

Ἐξανεψιοὶ δὲ αὐτοῦ οἱ ἔγκριτοι πολιτευταὶ Νικόλαος (διατελέσας καὶ ὑπουργὸς) καὶ Γεώργιος Λεβίδης.

Ὁ πάππος τούτων Νικόλαος Λεβίδης (ἀδελφὸς τοῦ εἰρημένου Δημητράκη) καὶ οὗτος ἀγλαὸς γόνος τῶν Ταταούλων, ἐπίσης ἔξοχον θέσιν κατεῖχε, διεκρίνετο δὲ ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ ἀκραιφνεῖ ζήλῳ ὑπὲρ τῶν κοινῶν, διὸ καὶ ἰδιαζόντως ἐτιμᾶτο παρὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

Δύο Πατριαρχικὰ Σιγίλλια, ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Ε΄, ἐξ ὧν τὸ μὲν ὑπὸ ἡμερομ. «ϛριθ΄ ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ ἰνδικτιῶνος ζ΄» τὸ δὲ «ϛριθ΄ Σεπτεμβρίου ιε΄» κεῖνται μαρτύρια τούτου.

Διὰ τοῦ πρώτου φέροντος τὴν Πατριαρχικὴν ὑπογραφὴν μετὰ 12 ὑπογραφῶν Ἀρχιερέων, ἐκφράζεται αὐτῷ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἡ ἐξαιρετικὴ σημασία ἐμφαίνεται ἐν τῷ ἱερῷ ἐγγράφῳ, οὗτινος ἀπόσπασμα ἔχει ὡς ἑξῆς·

«. . . . ὁ τιμιώτατος καὶ εὐγενέστατος κύριος Νικόλαος Λεβίδης, υἱὸς ἡμῖν ἐν πνεύματι περιπόθητος, γνώμῃ τῶν περιφανεστάτων προὐχόντων τοῦ γένους κοινῇ, καὶ συνοδικῇ διαγνώμῃ ἐκλεγεὶς πρὸ καιροῦ καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἄνω Κάσας τοῦ Κοινοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν πρὸς τὴν κάτω Κάσαν δοσοληψιῶν, ἤδη μέλλων ἀναχωρήσειν, προσῆλθε τῇ ἡμῶν Μετριότητι προκαθημένῃ συνοδικῶς

* Ἐν ἀρχαίῳ Κώδηκι τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν δανειστῶν αὐτῆς ἀναφέρεται τῷ 1821 «Ζωΐτσα Α. Λεβίδη:»

Ἐν τῷ αὐτῷ Κώδηκι ἐκτὸς ἄλλων δανειστῶν ἀναφέρονται καὶ αἱ ἑξῆς·

«Βασιλικίτσα ποτε Γεωργίου Μανούσου»

«Ἀγγέλκο Σεβαστοπούλου»

«Μαριορίτσα Ζανὴ ***Ροδοκανάκη.***»

συμπαρουσιαζόντων καὶ τῶν ἀριστίνδην ἐκλελεγμένων ἐφόρων καὶ ἐπιτρόπων τῆς ἄνω Κάσας, καὶ παρέδωκε τὸν λογαριασμὸν ἁπάσης τῆς ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἐπιστασίας αὐτοῦ γενομένης παρ' αὐτοῦ δοσοληψίας, λεπτομερέστατον, καθαρώτατον καὶ ἀκριβέστατον, οὗτινος θεωρηθέντος μετ' ἐπιστασίας, ἐφάνη λαμπρῶς, καὶ ἐναργῶς ἀπεδείχθη ἡ ἐν ἀξιότητι καὶ φρονήσει τῆς αὐτοῦ εὐγενείας ἐπιστασία, ἡ ἄγρυπνος ἐπιμέλεια καὶ προθυμία, καὶ ὁ ἔνθεος ζῆλος εἰς τὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινῆς εὐεργέτιδος καὶ μητρός, καὶ ἠξίωται τῶν κοινῶν ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων, καὶ τῶν ἐγκαρδίων ἡμῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν· δῴη τῇ αὐτοῦ εὐγενείᾳ Κύριος ὁ Θεὸς ἀντάξιον τὸν μισθὸν τῶν ὑπὲρ τοῦ Κοινοῦ τῆς Ἐκκλησίας κόπων, καὶ τῆς ἐξαιρέτου θερμουργίας· παραδοὺς δὲ τὸν λογαριασμὸν οὗτος, ἐξώφλησε πρός τε τοὺς συντρόφους καὶ συνεπιτρόπους, πρός τε τὴν ἡμῶν μετριότητα, καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἱερὰν ἀδελφότητα καὶ ἑνὶ λόγῳ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ Κοινόν, καὶ ἐγένετο μετὰ πάντων «***Ἴπρὰ βὲ ἰσκὰτ ἀμμεγὶ ταβατὰν βὲ κ̱αφέϊ μουταλεπατάν,*** τουρκικώτερον εἰπεῖν . . . .»

Διὰ δὲ τοῦ δευτέρου, φέροντος τὴν Πατριαρχικὴν ὑπογραφὴν μετὰ 14 Ἀρχιερατικῶν ὑπογραφῶν, ἀπονέμεται αὐτῷ τὸ τιμητικὸν Ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα ***Δικαιοφύλακος*** τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔγγραφον εὔκαιρον κρίνομεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα ὁλόκληρον, τοῦτο μὲν διότι ἀφορᾷ ἱστορικὸν πρόσωπον, καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὰ Ταταῦλα, τοῦτο δὲ πρὸς ἀπονομὴν τιμῆς εἰς τὸ τετιμημένον ὄνομα ***Λεβίδη.***

Ἔχει ὡς ἑξῆς·

« + Γρηγόριος ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

+ Εὐγενέστατε, καὶ ἡμέτερε κατὰ πνεῦμα υἱὲ ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε κύριε Νικόλαε Λεβίδη, χάρις εἴη τῇ αὐτῆς εὐγενείᾳ καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ. Τοὺς πράξεσιν ἀγαθαῖς ζῆλον ἔνθεον ἀναδειξαμένους φρονήσει τε καὶ εὐεπιβόλῳ πραγμάτων μεταχειρίσει ἀξιοπρεπεῖς ἅμα καὶ συντελεστικὰς παρασχόντας ἐκδουλεύσεις τῇ κοινῇ μητρὶ καὶ εὐεργέτιδι ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, τούτους οὐ μόνον εὐχαῖς καταστέφει καὶ εὐλογίαις, ἀλλὰ καὶ βαθμοῖς ἀναλόγοις, καὶ ἀξιώμασι προσφύσιν οἵδε τιμᾶν ἡ ἱερὰ ἡμῶν θέμις· δόξα γὰρ κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν ἀκριβοῦς ἐξετάσεως ἤδη γενομένης περὶ

τῆς ὁλικῆς διοικήσεως τῆς ἄνω Κάσσας τοῦ Κοινοῦ, καὶ ἐπεξεργασίας ἐντελοῦς τῶν λογαριασμῶν τῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐπιτροπικῆς ἐπιστασίας τῆς περιποθήτου ἡμῖν εὐγενείας της συνενεχθέντων, ἀπεδείχθη λαμπρῶς ἐκ πολλῶν καὶ διὰ πολλῶν ἡ ἔξοχος καὶ ἀρίστη πρὸς τὰ τοιαῦτα φρόνησις αὐτῆς καὶ ἐμπειρία, τὸ ἄγρυπνον καὶ θερμουργόν, τὸ εἰλικρινὲς καὶ φιλότιμον, καὶ τὸ διακαὲς ἐπὶ πᾶσι τοῦ χριστιανικοῦ ζήλου, δι' ὃν πόνους καὶ μόχθους ὑποδυσαμένη τοσούτους, πολυειδῆ τὴν ὠφέλειαν ἀπετέλεσεν εἰς τὰ τοῦ Κοινοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπεδαψιλεύσαμεν κατὰ χρέος τῇ αὐτῆς Εὐγενείᾳ τὰς ἐκ βάθους ψυχῆς πατρικὰς ἡμῶν εὐλογίας καὶ εὐχὰς μετὰ τῆς ἀποδόσεως τῶν προσηκόντων ἐγκωμίων καὶ ἐπαίνων. Θέλοντες δὲ πραγματικωτέραν τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐχαριστίας ἡμῶν ποιήσασθαι τιμῶμεν αὐτὴν συνοδικῶς καὶ τῷ τοῦ Δικαιοφύλακος ἐκκλησιαστικῷ ἀξιώματι καὶ ὀφφικίῳ, ἀνέκαθεν ἐντίμῳ τε καὶ λαμπρῷ ὑπάρχοντι, καὶ τοῖς πολλοῦ λόγου ἀξίας ἀνήκοντι, γέρας τοῦτο ἀντάξιον, καὶ δίκαιον ἔπαθλον τῶν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἐπωφελῶν αὐτῆς ἐκδουλεύσεων κρίνοντες καὶ ἀποφαινόμενοι διὰ τῆς παρούσης πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς, ἵνα ὑπάρχῃ τὸ ἀπὸ τοῦδε, καὶ λέγηται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκηται ἡ περιπόθητος ἡμῖν αὐτῆς εὐγένεια, Δικαιοφύλαξ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ὀφφικιάλος, ἐγκαταλεχθεὶς τῷ ἡμετέρῳ Εὐαγεῖ κλήρῳ, καὶ τοῖς εὐαριθμίοις αὐτῷ εὐγενεστάτοις ἄρχουσιν, εὐγενὴς παρὰ πᾶσι γνωριζομένη τε καὶ ἀντιφημιζομένη μετὰ πάσης τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, τῆς δι' αὐτῆς ἤδη ἐξευγενιζομένης, εἰς γενεὰς γενεῶν αὐτῆς διαδοχικῶς τοῦ τῆς εὐγενείας προνομίου παραπεμπομένου, ἔχῃ τε τὴν στάσιν καὶ ἕδραν αὐτῆς ἐν πάσαις ταῖς τοῦ εὐαγοῦς κλήρου καὶ ταῖς ἀρχοντικαῖς συνελεύσεσι καὶ χοροστασίαις, καὶ ἀπολαμβάνῃ τὴν ἀνήκουσαν τῷ ὀφφικίῳ, καὶ τῷ τῆς εὐγενείας χαρακτῆρι τιμήν, δεξίωσίν τε καὶ περιποίησιν, καὶ ταῦτα μὲν ἀντὶ τοσοῦτον εἰς ἔνδειξιν πραγματικῆς ἀμοιβῆς, δικαίας αὐτῇ δι' οὓς εἰρήκαμεν λόγους ἐποφειλομένης· ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς εὐγενείας της. »

(Ἔπονται ἡ ἡμερομ. καὶ ὑπογραφαὶ τοῦ Πατριάρχου καὶ 14 Ἀρχιερέων).

Πρὸς τούτοις δύο Πατριαρχικὰ πιττάκια, τὸ μὲν Γρηγορίου Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ ἡμερομ. ᾳϟκ΄ μαρτίου ιδ΄ τὸ δὲ ᾳϟκ΄ ἀπριλίου ιδ΄ Πολυκάρπου Ἱεροσολύμων, δι' ὧν ἐκφράζονται συλ-

Μετὰ ταῦτα παρουσιάζονται κάτοικοι καὶ μὲ ἄλλα ἐπαγγέλματα, ἐξ ὧν ἐπρώτευεν ἡ τεκτονική.[1]

Εἶτα ἀναφέρονται καὶ ἔμποροι Χῖοι κατοικοῦντες ἐν Ταταούλοις (§ 4).

Σήμερον οἱ κάτοικοι τῶν Ταταούλων, ὡς πρὸς τὰ ἐπαγγέλματά εἰσι. πλέον τοῦ ἑνὸς τρίτου *ὑπάλληλοι* εἰς διάφορα καταστήματα καὶ ἑταιρίας, διακρινόμενοι ἐπὶ τιμιότητι, φιλοπονίᾳ καὶ δραστηριότητι εἰς τὸ καθῆκον.

λυπητήρια «Τῷ ἄρχοντι Δικαιοφύλακι Τζελεμπῆ Νικολάκῃ,» ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς συζύγου του, τεκμηριοῦσι τὴν μεγάλην τιμήν, ἣν ἔχαιρεν ἐν τῷ γένει ἡμῶν ὁ ἀείμνηστος Νικόλαος. Ἐν τῷ δευτέρῳ ἐκ τούτων ἀναφέρεται « . . . . πληροφοροῦμεν δὲ αὐτήν, ὅτι ἐν ὅλῳ τῷ διαστήματι τῆς ἀσθενείας της οὐκ ἐπαύομεν ἐρευνῶντες τὰ κατ' αὐτήν, καὶ τὸν τίμιον σταυρὸν στέλλοντες εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος· οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσίν της ἐγράψαμεν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς τοὺς πατέρας μας, ἵνα καταστρώσωσιν ἐν τῷ ἱερῷ κώδικι τὸ ὄνομά της, διὰ νὰ μνημονεύηται ἀπαύστως εἰς τὰ ἐκεῖσε πανάγια προσκυνήματα χάριν ἀμοιβῆς τῶν ὧν ἐπεδείξατο ἐκεῖνος κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τρόπους, καὶ ἐπιδείξεται καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θείῳ ζήλῳ εὐποιῶν καὶ ἀγαθοεργιῶν ἡ εὐγένειά της, ἧς τὰ ἔτη εἴησαν θεόθεν ὅτι πλεῖστα, ὑγιεινά, εὔθυμα καὶ σωτήρια.»

Ἀλλὰ καὶ ἕτερα μέλη τῆς ἱστορικῆς οἰκογενείας Λεβίδη πολυτίμους ὑπηρεσίας παρέσχον εἴς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ Γένος.

1. Ἐκτεταμένον τμῆμα τῶν Ταταούλων πρὸς Ἀνατολάς, κατῳκεῖτο ὑπὸ λεπτουργῶν, τουρκιστὶ ***Δουβαρτζί,*** ἐξ οὗ καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα ***Δουβαρτζίδικα,*** ὅπερ διατηρεῖ μέχρι σήμερον.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΟΣ

ISIS MANOGLIO

Ὑποδηματοποιοί,[1] ὀλίγοι ἔμποροι[2] καὶ ἄλλοι ἀσχολούμενοι εἰς διάφορα ἔργα.[3]

Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ γυναῖκες καὶ νεάνιδες δὲν ὑστεροῦσι τῶν ἀνδρῶν, ὡς πρὸς τὴν φιλοπονίαν, φιλοτίμως καὶ ἐπιμελῶς ἐργαζόμεναι κατ᾽ οἶκον, ἢ εἰς διάφορα ἐργοστάσια καὶ καταστήματα καὶ ἐντίμως κερδίζουσαι τὸν ἄρτον αὐτῶν.

Ἄεργοι. Ὑπάρχουσι μέχρι σήμερον παῖδές τινες, περιφερόμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς ἄεργοι, ἕνεκα τῆς ἀδια-

---

1. Ἡ καλλιτεχνικὴ κατασκευὴ ὑποδημάτων ἐν Ταταούλοις, συναγωνίζεται πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκήν. Ὑπάρχουσιν ἐργοστάσια 60, ἅτινα ἀπασχολοῦσι πρωτεργάτας καὶ ἐργάτας περὶ τοὺς 800.

2. Μέχρι τῶν μέσων περίπου τοῦ ΙΘ΄ αἰῶνος κατῴκουν καὶ μεγαλέμποροι ἐν Ταταούλοις· ἀφ᾽ ἧς ἐποχῆς ὅμως ἤρξατο ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Πέραν, πανταχόθεν δέ, ἐκ τῶν διαφόρων συνοικιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αἱ μᾶλλον εὐποροῦσαι τάξεις ἤρξαντο συρρέουσαι εἰς τὸ μέγα τοῦτο κέντρον, βαθμηδὸν καὶ οὗτοι μετῴκησαν ἐκ Ταταούλων εἰς τοῦτο.

3. Ἐν Κώδηκι, φέροντι χρονολογίαν 1845, καταγράφονται αἱ ἑξῆς 40 Συντεχνίαι, μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν μελῶν ἑκάστης Συντεχνίας, ἀνερχομένων εἰς 1400· συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐν ***Κασὴμ-πασᾶ.***

1) Μπακάλιδες, 2) Μάγειροι, 3) Μανάβηδες, 4) Πατσατζήδες, 5) Χαλάτζιδες, 6) Καϊμακτζίδες, 7) Σιμιτζίδες, 8) Σουγιολτζίδες, 9) Μπερμπέριδες, 10) Μπογιατζίδες, 11) Καζαντζίδες, 12) Τουβλατζίδες, 13) Χαμάλιδες, 14) Τουτουντζίδες, 15) Ἀχτάριδες 16) Βιβλιοδέται, 17) Ἀμπατζίδες, 18) Κασάπιδες, 19) Κολτουκτζίδες, 20) Γουναράδες, 21) Χαλβατζίδες, 22) Ζαβζαβατζίδες, 23) Μουμτζίδες, 24) Σκεμπετζίδες, 25) Σακάδες, 26) Κάπηλοι, 27) Λεπτουργοί, 28) Μπισκιτζίδες, 29) Γεμενετζίδες, 30) Ἐσκιτζίδες, 31) Ντουσεμετζίδες, 32) Ταστζίδες, 33) Σαμολαδάδες, 34) Δοῦλοι, 35) Κηπουροί, 36) Λαδάδες, 97) Ψαράδες, 38) Ἀσκιτζίδες, 39) Ραπτάδες, καὶ 40) Μυλοχαράκται.

φορίας καὶ ἀναλγησίας ἀφιλοστόργων γονέων, ἀνεχομένων, ὅπως τὰ τέκνα των ἐξωκείλωσιν εἰς τὴν κατάπτυστον τάξιν, ἣν χαρακτηρίζουσιν ἐνταῦθα, διὰ τῶν ἐπονειδίστων ἐπιθέτων *μόρτι, κιουλάμπεη, τζεμπελαή.*[1]

---

§ 6. *Οἰκίαι.*

Αἱ οἰκίαι, ξύλιναι κυρίως, μετὰ τῶν οἰκοπέδων ἀνέρχονται εἰς 3,000 περίπου, ἅπασαι σχεδὸν διόροφοι καὶ τριόροφοι. Ἀπὸ τῆς κατασκευῆς δὲ καὶ λειτουργίας τοῦ τροχιοδρόμου ἀνηγέρθη καὶ πολυόροφον διαμέρισμα (Appartement) ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ταταούλων.

---

§ 7. *Ὁδοί.*

Αἱ ὁδοὶ εἰσιν οὐχὶ εὐρεῖαι, οὔτε εὐθεῖαι, ἐξαιρέσει τῆς μοναδικῆς καὶ ἐκτεταμένης Λεωφόρου Ταταούλων, ἐφ' ἧς βαίνει ὁ Τροχιόδρομος, ἤτις ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, κατ' εὐθεῖαν προχωροῦσα βορείως, ἐκτείνεται μέχρι τοῦ Γαλλικοῦ νεκροταφείου ἐν *Φερήκιοϊ*.

Πλὴν δὲ τῆς ἐπιβαλλομένης εὐρύνσεως τῶν ὁδῶν. οἱ κανόνες τῆς καθαριότητος καὶ τῆς ὑγιεινῆς ὑπαγορεύουσιν εἴς τινα μέρη, ἰδίᾳ ἐπί τινων κλιτύων, τὴν λῆψιν προνοίας παρὰ τῶν ἁρμοδίων, περὶ κατασκευῆς τεχνικῶν ἔργων.[1]

---

1. Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον ἀξιόμεμπτοί εἰσιν οἱ γονεῖς τῶν τοιούτων, οἵτινες ἐν τῇ ἀργίᾳ, τῇ μητρὶ πάσης κακίας, σεσηπότα μέλη τῆς κοινωνίας ἀποβαίνουσιν, ὅσῳ πρόχειρος ἐργασία παρέχεται εἰς τὰ ἐνταῦθα ἐργοστάσια ὑποδηματοποιΐας, εἰς τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῶν, καὶ εἰς ἐκτεταμένους κήπους, οἵτινες καλλιεργοῦνται ὑπὸ φιλοτίμων καὶ φιλοπόνων ἐργατῶν, ἐκ μεμακρυσμένων χωρῶν ἐρχομένων, ἐργαζομένων δὲ ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, δίκην μυρμήκων, οὐκ ὀλίγα δὲ καρπουμένων ἐκ τῆς πλουτοφόρου γῆς, ἥτις πάντοτε δαψιλῶς καὶ ἀφθόνως χορηγεῖ τὰ πλούτη της εἰς τοὺς περιποιουμένους αὐτήν.

1. Ἐν τῷ Δ. τῆς Τουρκίας ὁ Στέφανος Ξένος ἀναφέρων περὶ Ταταούλων, λέγει· « Ἡ ἐκτεταμένη αὕτη συνοικία, ἀπαρτίζουσα ἓν τῶν σημαντικωτέρων μερῶν τῆς νῦν Κωνσταντινουπόλεως, συνίστατο ἄλλοτε, ὡς καὶ αἱ λοιπαί, ὑπὸ πλήθους στενῶν, σκολιῶν, καὶ δυσειδῶν διαδρόμων ἀνωφερῶν καὶ κατωφερῶν, εἰς τρόπον ὅλως διόλου ἀπότομον » (σελ. 97). Μέχρι σήμερον αἱ ὁδοὶ αὗται, αἱ ἐν ταῖς κλιτύαις μάλιστα, δὲν εἶναι ἀμαξιταί.

Ἄξιαι δὲ ἰδιαιτέρας μνείας εἰσὶν αἱ ἑξῆς ὁδοί·

Ἡ ὁδὸς ***Μαρκὴ Κάλφα,*** ἐκ τῆς παρακειμένης αὐτῇ οἰκίας.*

Ἡ ὁδὸς ***Πηγαδάκια,*** ἥτις ἐκτείνεται πρὸς Νότον τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐν ᾗ σώζονται δύο φρέατα (πηγάδια), ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ ἡ ἀνατολικώτερον ταύτης παράλληλος ὁδὸς Bleriot, ἐφ' ἧς κεῖται ἡ οἰκία εἰς ἣν ἔπεσεν ὁ διάσημος οὗτος ἀεροπόρος μετὰ τοῦ ἀεροπλάνου του τὴν 29 Νοεμβρίου 1909, ὁπόθεν δὲ μετηνέχθη τὸ ἀεροπλάνον καὶ οὗτος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Ἡρακλέους»· παρασχεθείσης αὐτῷ ἀμέσως ἰατρικῆς περιθάλψεως, παρὰ τοῦ σπεύσαντος διακεκριμένου ἰατροῦ Νικολάου Μακρίδου.

* Ἡ ἀρχαία καὶ ἀρχοντικὴ αὕτη οἰκία ἀξία σημειώσεώς ἐστι διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν εὐρυχωρίαν αὐτῆς, τὸν λουτρῶνα, τὸν εὐρύχωρον κῆπον, τὸν ἐν αὐτῷ πίδακα κλπ. (Ἤδη ἀνήκει τῇ Σχολῇ § 77).

© ISMANOGLIO

§ 8. ***Καταστήματα.***

Καταστήματα ὀλίγα ὑπάρχουσιν· εἰσὶ δέ κυρίως Παντοπωλεῖα, Καφενεῖα, Κουρεῖα, Ρωποπωλεῖα, Φαρμακεῖα καὶ Ἐργοστάσια Ὑποδηματοποιΐας (§ 5).

---

§ 9. ***Πηγαί.***

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν πρὸς Δυσμὰς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, πέραν τοῦ χειμάρρου *Τζίνδερε*, εἰς ἀπόστασιν 60 περίπου βημάτων ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ὄχθης αὐτοῦ, ὑπάρχει πηγή, καλουμένη *Καρλίκι*, ἐξ ἧς ρέει ὕδωρ, ποσότητος ἴσης πρὸς τὸ ἐξ ἐργοστασίου οἰνοπνευματοποιΐας ρέον οἰνόπνευμα. Τὸ ὕδωρ τοῦτο συνιστᾶται ὡς μεταλλικὸν καὶ χαίρει φήμην ἰαματικήν, διὰ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ τὸν στόμαχον. Ἀνατολικώτερον δὲ ταύτης παρὰ τὴν ὄχθην ὑπάρχει ἑτέρα παρομοία πηγή.

Πηγὴ παρὰ τὸν χείμαρρον *Ἰκιντζῆ μπιλετζίκδερε*, ἐν *Σινέμ-κιοϊ* (§ 3).

---

§ 10. ***Κρῆναι.***

Ἐν τῷ μέσῳ πλατείας, κειμένης ἐν τῇ κεντρικωτέρᾳ θέσει τῶν Ταταούλων, καλουμένης *Μεσοχώρι*, ὑπάρχει κρήνη μετὰ τριῶν κρουνῶν (τουρκ. χρονολ. 1214=1798), εἰς ἣν διοχετεύεται ὕδωρ Ταξειμίου. Τὸ ποσὸν τοῦ ὕδατος τούτου ἐστὶ δύο μασουρίων.[1]

1. Ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ΒΑ, ἐν τῇ

Κρήνη ὕδατος Δέρκων, ἐν τῇ ὁδῷ *Ἀραμπᾶμεϊδάν*.

Πρὸ ἐτῶν ἐλειτούργουν καὶ αἱ ἑξῆς εἰς διάφορα μέρη τῆς συνοικίας σωζόμεναι Κρῆναι μετὰ δεξαμενῶν.

Κρήνη *Χαζνέ*, παρὰ τὸ ὑδρονομεῖον.

Κρήνη Μεγάλης *Ἀκάρτσας*, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς κεῖται.

Κρήνη *Σούγιολου* (τουρκ. χρονολ. 1236=1820).

Κρήνη *Ἀρνακίου* (τουρκ. χρονολ. 1229=1813).

Κρήνη *Μανώλακα* (τουρκ. χρονολ. 1229).[1]

Πλατείᾳ ***Μάνδρα-μεϊδάν***, ἐγείρεται ἡ δεξαμενὴ (Χαζνὲς) ἐξ ἧς διοχετεύεται τὸ ὕδωρ. Παραπλεύρως δὲ ταύτης κεῖται τὸ ὑδρονομεῖον· ἤτοι μαρμαρίνη λεκάνη, δι' ἧς γίνεται ἡ διανομὴ (ταξίμ) ὕδατος ἓξ (6) μασουρίων.

Τῶν ἄνω δύο.

Ἡμίσεως μασουρίου εἰς τὴν Σχολήν.

Ἑνὸς εἰς τὸν Λουτρῶνα.

Ἑνὸς εἰς τὴν συνοικίαν ***Χατζῆ-Ἀχμὲτ*** (Ν) (Τουρκ. χρονολ. 1255=1840).

Ἑνὸς εἰς τὴν πέραν τοῦ χειμάρρου ***Τζίνδερε***, ἐν τῇ συνοικίᾳ ***Σακίζ-Ἀγάτς***, κρήνην (τουρκ. χρονολ. 1229=1813). Διὰ τῆς δεξαμενῆς τῆς κρήνης ταύτης, διοχετεύεται ὕδωρ εἰς τρεῖς ἄλλας κρήνας, κειμένας ἐν τῇ αὐτόθι περιφερείᾳ· καὶ

Ἡμίσεως εἰς τὴν ἔναντι τῆς Εὐαγγελιστρίας κρήνην.

1. Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν, αἵτινες ὑπάρχουσιν ἐπὶ μαρμαρίνων πλακῶν, ἐν τῇ προσόψει ἑκάστης κρήνης, μετὰ χρονολογίας, δῆλον γίνεται, ὅτι αἱ ἀνωτέρω Κρῆναι ἱδρύθησαν παρὰ διαφόρων Βακουφίων.

Ἐν τοῖς Κώδηξι δὲ περὶ Κρηνῶν ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς·

Ἐδαπανήθησαν διὰ τὸν ***Χαζνὲ*** καὶ ***Τσεσμὲ*** τῷ 1799 γρόσια 11,603.15.

Κρήνη εἰς τὰ *Τουλουμπατζίδικα.*
Κρήνη Νοτίως τῶν Κυπαρισσακίων.

Σήμερον αἱ ἀνάγκαι τῶν πολυπληθῶν κατοίκων Ταταούλων καὶ ἡ ἔκτασις αὐτῶν, καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπιβάλλουσι τὴν ἐπισκευὴν καὶ τὴν τακτικὴν λειτουργίαν τῶν ὑπαρχουσῶν καὶ μὴ λειτουργουσῶν Κρηνῶν, ὡς εἴρηται, μετὰ τῶν δεξαμενῶν αὐτῶν, καὶ τὴν ἵδρυσιν νέων, τοὐλάχιστον ἰσαρίθμων, πρὸς Βορρᾶν καὶ πρὸς Δυσμὰς τῶν Ταταούλων.[1]

Τῷ 1814 δι' οἰκοδομὴν Τσεσμέδων ἐδαπανήθησαν γρ. 28,503.33 (§ 37 Σημ.).

Τῷ 1841 διὰ μερεμέτι βρύσεως Μεσοχωρίου γρ. 1765.50
„ „ „ Σούγιολου „ 1411.50
„ „ „ Μανόλακα „ 960.50
„ „ „ ἄντικρυ Ἀρνακιοῦ „ 2800.—

Ἀνέκαθεν δὲ διετηρεῖτο Σούγιολτζης ἐποπτεύων καὶ ἐπιστατῶν εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν ὑδραγωγείων.

Τῷ 1804 χρονιάτικο ἐδίδοντο αὐτῷ γρόσια 60.

Τῷ 1816 τῷ σούγιολτζῃ Ντέτῳ χρονιάτικο γρ. 100.

Τῷ 1821 τῷ σούγιολτζῃ Ἐμὶν ἀγᾶ χρονικὸν γρ. 100.

Εἶτα τῷ σούγιολτζῃ Ἀλέκῳ μηνιαῖον γρ. 50 (1854).

Ὁ πρό τινων ἐτῶν θανὼν σούγιολτζης Γιουσούφ, ἐλάμβανε κατ' ἀρχὰς μηνιαῖον γρ. 250 εἶτα 100, ὅπερ λαμβάνουσιν ἤδη οἱ κληρονόμοι του, κατέχοντες καὶ τὴν κλεῖδα τοῦ Ὑδρονομείου.

1. Τὸ ἔργον τῶν Ὑδροφόρων ***(Σακάδων)***, οἵτινες κατέχοντες τὰς κλεῖδας τῆς ἐν Μεσοχώρῳ λειτουργούσης μοναδικῆς Κρήνης, ὕδατος Ταξειμίου, περιορίζουσι τὴν ροὴν τοῦ ὕδατος μέχρι ***σταλαγματιᾶς,*** οὐκ ὀλίγοι πτωχοὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκτελῶσι, διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν οἰκογενειῶν των, ἀλλ' ἐμποδίζονται, ὡς ἄνω.

§ 11. ***Πυρκαϊαί. — Πυραντλίαι.***

Πυρκαϊαί. Ἐν τοῖς Κώδηξι μνημονεύονται πυρκαϊαί, συμβᾶσαι ἐν Ταταούλοις, κατὰ διαφόρους ἐποχάς· ὑφισταμένης τῆς Ἐκκλησίας καί τινα βάρη.[1]

Μέτρα κατὰ τῶν πυρκαϊῶν. Πλὴν τῶν μέτρων, ἅτινα πᾶς συνετὸς ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ κατὰ τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς, ὑπαγορεύεται ἡ λῆψις προληπτικῶν μέτρων, γενικῶς, πρὸς κατάπνιξιν, ἢ περιορισμὸν καὶ ἐντοπισμὸν τῶν πυρκαϊῶν, ἀναποφεύκτου κακοῦ δυστυχῶς. Τὰ μέτρα ταῦτά εἰσιν ἡ συντήρησις καλῶς διωργανισμένου καὶ ἐξησκημένου πυροσβεστικοῦ σώματος, ὑπὸ μίαν μόνην ἀρχηγίαν, μετὰ τῶν ἀναγ-

1. Πυρκαϊὰ ἐν ἔτει 1770, δι' ἣν «εξοδα εισζαμπιταδες εγιναν ασλανια 153 και ετερι πιρκαγια που γινικεν στιν εκλισια ασλανια 534.»

Πυρκαϊὰ τῶν κελλίων τῷ 1771.
ἔξοδα κατ' αὐτήν·
«τῷ βοηβόδα καὶ μεϊμαρη ἀσλάνια 225
τῷ ἐπάνω βοηβόδα ασλάνια 32
τῷ τερσανα κεχαγιασῆ ασλάνια 39
τῷ ομέρη γιασακτζῆ ασλανια 65»

Τῷ 1833 κατὰ μῆνα Αὔγουστον, ὅτε ἕνεκα τῆς πανώλους πολλοὶ ἀπουσίαζον, μεγάλη καὶ καταστρεπτικωτάτη πυρκαϊά. Οἱ ἀπουσιάζοντες κατεσκήνουν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ ***Κεατχανέ.***

Τῷ 1847 ἑτέρα πυρκαϊά.

Κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα ἔτη μεγάλαι πυρκαϊαί, ἐν ἑκάστῃ τῶν ὁποίων ἐπυρπολήθησαν ἀνὰ 10—20 οἰκίαι συνέβησαν αἱ ἑξῆς·

Ἐν ***Τουλπανᾶ*** τῷ 1905.
Ἐν ***Ἀραμπᾶ-μεϊδὰν*** τῇ 16 Νοεμβρίου 1907.
Ἐν ***Ντουστσοῦ Σοκὰκ*** τῇ 27 Νοεμβρίου 1909.
Ἐν ***Ἀκάρτσᾳ*** τῇ 21 Μαΐου 1912.

καιούντων πυροσβεστικῶν ὀργάνων καὶ ἀφθόνου καὶ προχείρου ὕδατος.

Ἀμφότερα ταῦτα ὑπάρχουσιν ἐν Ταταούλοις.

Εἰς διάφορα σημεῖα ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπάρχουσι στόμια (bouches), ἐν τοῖς ὑδραγωγείοις τοῦ ὕδατος Δέρκων.

Πυραντλίαι διατηροῦνται ἓξ (6), μετὰ τῶν ἀναγκαίων πυροσβεστικῶν ὀργάνων[1] καὶ μία μεγάλη δίτροχος, ὀφειλομένη εἰς τὸν ζῆλον τοῦ Γυμναστικοῦ

1. Ἐν Κώδηκι ὑπάρχει ὁ ἑξῆς «Κατάλογος τῶν ἐν τῷ Κουγουσίῳ Ταταούλων εὑρισκομένων Ἀντλιῶν καὶ τῶν παρεπομένων συνεπείᾳ καταγραφῆς γενομένης τὴν 5 Ἀπριλίου 1885.

Τρεῖς Ἀντλίαι πυροσβεστικαί.
Πέντε Μπουρούδες.
Χουρτούμια ἐννέα.
Τέσσαρα κλειδιὰ κιοκενιῶν.
Εἴκοσι Μπαλτάδες.
Δέκα ἑπτὰ Γάντσες.
Ἓν σχοινίον μὲ ἀλυσίδαν.
Δύο μουσαμαδένια φανάρια.
Ἓν καμτσίκι.
Ἓν κλειδίον Ἀγγλικόν.
Τρεῖς Μπουκαγιάδες.
Μία Βούτη διὰ τὰ χουρτούμια.
Ἓν φανάριον ὑάλινον κρεμαστόν.
Μία σόμπα σατσένια.
Πεντήκοντα ἑπτὰ κουβάδες.
Εἷς μαστραπᾶς τενεκεδένιος.
Τέσσαρες ψάθες.
Εἷς μακαρᾶς σιδηροῦς μὲ σχοινί.
Τρία μεγάλα σχοινία.
Σχοινία χουρτουμιοῦ μικρά.
Μία σκάλα μεγάλη δέκα πήχεων.
Μία σκάλα μετρία μὲ γάντζους.»

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΑΙ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ

SISMANOGLIO

Συλλόγου «Ἡρακλέους», δαπανηθέντων πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς ἑκατὸν (100) Λιρῶν Τουρκίας.

Τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα ἀποτελεῖται ἐκ δέκα ἓξ (16) προσώπων· συμμετέχοντος ὅμως κατὰ τὴν μετάβασιν εἰς πυρκαϊὰν πολλοῦ πλήθους σφριγόντων ἐρασιτεχνῶν, μετ' ἀπαραμίλλου ζέσεως ἐπιδιδομένων εἰς τὸ πολύμοχθον καὶ οὐχὶ ἀκίνδυνον ἔργον τῶν πυροσβεστῶν· οὐδαμῶς δὲ ὑστερούντων εἰς τὴν ἐπίδειξιν γενναιότητος καὶ παραφόρου τόλμης, κατὰ τὰς μάχας μετὰ πυροσβεστῶν ἄλλου *κουβουσίου,* οὓς ἤθελον συναντήσει καθ' ὁδόν.[1]

Τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν ἀντλιῶν βάρη, ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία, ἀνέκαθεν χορηγοῦσα κατοικίαν, ἐνδυμασίας καὶ καύσιμον ὕλην εἰς τοὺς πυροσβέστας·[2] οἵτινες πλὴν τοῦ ἀχθοφορικοῦ ἔργου, ἰδίᾳ κατὰ τὰς μετοικεσίας, καὶ τοῦ νεκροφόρου εἰς τὰς κηδείας, καὶ εἰς ἄλλα ἔργα ἀσχολοῦνται φιλοπόνως, εἴτε πωλοῦντες διάφορα ἐδώδιμα (ἰχθεῖς, ὀξύγαλα

---

1. Κανὼν ἀπαράβατός ἐστιν, ὅπως οἱ πυροσβέσται κατά τε τὴν μετάβασιν εἰς πυρκαϊὰν καὶ ἐπιστροφὴν ἐξ αὐτῆς τρέχωσι μετὰ ταχύτητος. Ἐν συναντήσει δὲ τυχὸν πρὸς ἑτέραν ὁμάδα πυροσβεστῶν, νὰ ἐντείνωσι τὰς δυνάμεις των καὶ ἔρχωνται εἰς συναγωνισμόν, τίς νὰ προπορευθῇ, ἐξ οὗ πολλάκις ἐπέρχεται μανιώδης σύγκρουσις καὶ ἀληθὴς μάχη, καθ' ἣν γίνεται χρῆσις παντὸς τοῦ προστυχόντος καὶ δὴ καὶ μαχαιρῶν, διὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱματηρὰ ἀποβαίνει.

Ἡ ἀποφυγὴ τῆς μάχης θεωρεῖται ἀνανδρία καὶ καταισχύνη.

2. Τῷ 1840 «διὰ 12 φορεσιαῖς τῶν τουλουμπατζίδων πρὸς 105 γρόσια 1260

Διὰ 12 γεμενιὰ γρόσια 144.»

κλπ.), εἴτε μουσικὸν ὄργανον (λατέρνα) περιφέροντες· ἀπολαμβάνουσι καὶ τυχηρά τινα παρὰ τῶν κατοίκων, εἰς ὡρισμένας ἑορτὰς καὶ περιστάσεις.[1]

---

§ 12. *Λουτρών.*

Λουτρὼν ἐν Ταταούλοις ἀνηγέρθη ἐν ἔτει 1857· ἔστι δὲ ἱκανῶς εὐρύχωρος καὶ περιλαμβάνει 17 λουτῆρας.

---

1. « Τοὺς τουλουμπατζίδες ***μπασκὶ*** γρόσια 10. »

Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα κονδύλια ***μπασκί,*** ὅπερ σημαίνει ἄσκησιν μετὰ τῶν ἀντλιῶν, γιγνομένην πρὸς ἐξέλεγξιν καὶ διόρθωσιν τῶν τυχὸν ἐλλείψεων καὶ πρὸς ἐκγύμνασιν τῶν πυροσβεστῶν.

Προφανῶς δὲ ἡ ἄσκησις ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ μείζονα λόγον ἐπιβάλλεται, διότι οὐδὲν ἄνευ διηνεκοῦς καὶ ἐπισταμένης ἐποπτείας καὶ συνεχοῦς ἐξελέγξεως δύναται νὰ ᾖ χωρὶς ἐλλείψεις.

Προκειμένου δὲ περὶ μέτρου, πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ πυρκαϊῶν, ἢ περιορισμὸν διαστάσεων αὐτῶν, ἐξ οὗ ἀνεπανόρθωτος ζημία περιουσίας, πολλάκις δὲ καὶ ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐπέρχεται, οἱαδήτις ἔλλειψις καὶ ἡ ἐλαχίστη, ἀσυγχώρητός ἐστι.

Καὶ ἐπιτακτικῶς ἐπιβάλλεται ἡ συνεχὴς ἄσκησις εἰς **τὸ *μπασκί,*** μάλιστα δὲ ***δι' ἀπροόπτου καὶ αἰφνιδίας διαταγῆς,*** καθόσον φοβεραὶ καταστροφαὶ ἐκ πυρκαϊῶν συμβαίνουσι, συνεπείᾳ ἐλλείψεων ἐξ ἀμελείας.

Ἀναγινώσκομεν περὶ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς τοῦ Καδήκιοϊ-Μόδι.

« Αἱ πυροσβεστικαὶ ἀντλίαι Χαλκηδόνος καὶ Σελημιὲ ἔσπευσαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐπὶ τόπου καὶ κατέβαλον ὑπεράνθρωπους προσπαθείας πρὸς καταστολὴν τοῦ πυρός. Δυστυχῶς ὅμως ***καὶ τὴν φορὰν ταύτην*** ἡ ἔλλειψις ὕδατος καὶ αἱ δυσχέρειαι περὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν στομίων τῶν σωλήνων κατέστησαν ἐπὶ μακρὸν ἀγόνους τὰς προσπαθείας τῶν πυροσβεστῶν. »

Καὶ ταῦτα τῇ 24 Μαρτίου 1911.

« Ἀστραπὴ » (Νεολόγος) Ἀριθ. 46.

Ὁ λουτρὼν οὗτος ὀνομάζεται τοῦ Χατζῆ-Κωστῆ, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ κτίτορος αὐτοῦ, εἰς οὗ τοὺς ἀπογόνους ἀνήκει ἤδη. Ἔχει δὲ ἱστορικὴν σημασίαν, διότι ἐστὶν ὁ πρῶτος λουτρών, ὅστις ἐκτίσθη ὑπὸ χριστιανοῦ καὶ ἐν θέσει, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ πλησίον αὐτῆς τέμενος· ὅπερ δὲ ἐπετεύχθη, χάρις εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κτίτορος αὐτοῦ, ἣν εἶχεν ὡς βασιλικὸς Ἀρχιτέκτων ἐπὶ *Σουλτὰν Μετζίτ.*[1]

Κείμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ταταούλων, οὐ μακρὰν τῆς πλατείας Μεσοχωρίου (ΝΔ), παρέχει μεγάλην εὐκολίαν τοῖς κατοίκοις, εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, οἵτινες ὑπαγορεύουσιν ἐκ τῶν πρώτων τὴν τήρησιν γενικῆς σωματικῆς καθαριότητος.

---

§. 13. *Ἐξοχικαὶ καὶ περίβλεπτοι θέσεις. — Κλῖμα.*

Ἐξοχικαὶ καὶ περίβλεπτοι θέσεις ἐν Ταταούλοις μὲ θελκτικὸν ὁρίζοντα, ἔχοντα ἐκτεταμένην καὶ μαγευ-

---

1. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὑψηλοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος, πολλὰ προσκόμματα παρενεβάλλοντο ὑπὸ τῶν κρατούντων, προβαλλόντων ἐπιχείρημα, ὅτι ἡ διατήρησις Λουτρῶνος συνεπάγεται τὴν καταστροφὴν ὁλοκλήρου δάσους ἐτησίως. Διὰ τῆς ὑποσχέσεως ὅμως τοῦ παρεμβάντος Σ. Κριτιάδου, χαίροντος καὶ τούτου τὴν εὔνοιαν τοῦ Σουλτὰν Μετζίτ, ὅτι γενήσεται χρῆσις καυσίμου ὕλης ἐκ λιθανθράκων, ὑπερεπηδήθη τὸ κώλυμα.

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, κιβώτια πλήρη λιθανθράκων ἦσαν ἐκτεθειμένα ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Λουτρῶνος· ὅστις ἐχρησίμευσε καὶ ὡς προηγούμενον, διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἐν Παγκαλτίῳ Λουτρῶνος Χατζῆ Βασίλη ἐν ἔτει 1870.

τικὴν θέαν (εἰς Πέραν Α. καὶ ΝΑ. — Τσάμλιτζαν. Καΐσδαγ· Ἀγιετόζδαγ· Α. — Πριγκηποννήσους ΝΑ. — Κ]πολιν Ν. καὶ ΝΔ. — Προποντίδα Ν. — Στρατῶνας Ραμὶς καὶ Δαούτ-πασᾶ ΝΔ. — Σταθμὸν ἀσυρμάτου τηλεγράφου, περὶ τὸν ὁποῖον μακρόθεν διακρίνονται 7 ὑψηλαὶ σιδηραὶ στῆλαι σχήματος Πύργου Ἔϊφελ, Δ. Πτωχοκομεῖον καὶ πέραν τούτου Δ.), εἰσὶν αἱ ἑξῆς.

Ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (Μάνδρα-μεϊδάν), ἔξω τῆς Ἐκκλησίας Α.[1]

Τὸ *Ἀραράτ*, παρὰ τὴν λεωφόρον Ταταούλων.

Τὸ *Πανόραμα* βορειότερον.

Ἡ *πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου* Β.

Ἡ *Ἀκρόπολις* Β. καὶ

Τὰ *Κυπαρισσάκια* Ν.

1. Ἡ πλατεῖα αὕτη, ἰδιοκτησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐξ ἀφιερώσεως Φωτεινῆς, λίαν χρήσιμός ἐστι τῇ συνοικίᾳ, πρὸς προφύλαξιν ἐκ πυρκαϊῶν καὶ περιορισμὸν αὐτῶν, διὸ καὶ προώρισται, συνφδὰ ἐπισήμῳ τίτλῳ, ὑπὸ ἡμερ. 1254 (= 1838), φέροντι καὶ τὸ κῦρος ὑψηλοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος. (Ἰραδέγι σενιγιέγι σαχανέ), καθ' ὃ αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἐπ' αὐτῆς ἡ ἀνέγερσις οἰκοδομῆς «.....οὐζερινὲ μπάδ' ἔζιν χίτς μπὶρ ταραφτὰν μπὶρ γγιονὲ μπινᾶ ἰχτὰς ὀλούνμαμακ σάρτι λαζιμεσί ντιρ..... ». = Ἀναγκαῖος ὅρος ἐστίν, ὅπως εἰς τὸ ἑξῆς, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ κτισθῇ οἰκοδομή, εἰς κανὲν μέρος τῆς πλατείας ταύτης.

Πρὸς τὴν μεγάλην δὲ χρησιμότητά της, ἁμιλλᾶται ἡ θαυμασία τοποθεσία αὐτῆς. Ὡς ἐκ τοῦ κατωφεροῦς σχηματισμοῦ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἱκανῆς ἐκτάσεώς της, ἐπιβλητικὴν μεγαλοπρέπειαν παρουσιάζει ὁ ἐκτεταμένος καὶ μαγευτικὸς ὁρίζων αὐτῆς. Τέρπει καὶ ἡδύνει τὴν ὅρασιν τοῦ ἱσταμένου ἐπ' αὐτῆς καὶ θεωμένου τὸν θελκτικώτατον ὁρίζοντα, ἐξικνούμενον μέχρι τῆς περιωνύμου ***Τσάμλιτζας*** καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ πεφημισμένου ***Καΐσδαγ***.

Κλῖμα. Ὁ περίοπτος καὶ τεσσάροις ἀνέμοις ἀνεπτερωμένος, πανταχόθεν δὲ ἡλιόλουστος λόφος τῶν Ταταούλων, φημίζεται ὅτι ἔχει κλῖμα ὑγιεινόν, μάλιστα ὑγιεινότατον κατὰ Σκαρλᾶτον Βυζάντιον (§. 4), καὶ εὐάρεστον. Διὸ καὶ παρ' ἁρμοδίων καὶ παρὰ λαβόντων εὐχάριστον δοκιμὴν καὶ σωτήριον πεῖραν, δι' ἰάσεως καὶ τελείας ἀναρρώσεως, ἐκ διαμονῆς ἐν Ταταούλοις, συνιστᾶται εἰς τοὺς καχεκτικοὺς καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἀλλαγῆς κλίματος, πρὸς βελτίωσιν τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεώς των καὶ πρὸς πλήρη καὶ τελείαν ἀνάρρωσιν.

---

§ 14. *Ἡ καθαρὰ Δευτέρα.* — *Τὸ μπακλὰ χωράνῃ.*

Εἰς τὰς εἰρημένας ἐξοχικὰς καὶ περιβλέπτους θέσεις, ἀνέκαθεν πανηγυρίζεται τὸ *Μπακλὰ χωράνῃ* τὴν καθαρὰν Δευτέραν· ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων σημείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συρρέοντος ἀπείρου πλήθους, λαϊκῶν τάξεων ἰδίᾳ, εἰς ὃ ποικιλίαν προσδίδει τὸ ἐκ Πέραν καὶ ἀλλαχόθεν προσερχόμενον, μετὰ μεσημβρίαν, ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων ἐποχούμενον πλῆθος.

Τὸ ἀπὸ πρωΐας ἐκ διαφόρων σημείων ἀνερχόμενον εἰς τὸν λόφον πλῆθος, κυματηδόν, ὡς ἀτελεύτητοι κινηταὶ στῆλαι, ἐκχυνόμενον εἰς τὰς θέσεις ταύτας, διημερεύει ἐν φαιδρότητι καὶ εὐθυμίᾳ, πανηγυρίζον τὴν πρώτην πανηγυρικὴν ἡμέραν τῆς

ἀνοίξεως, ἐν ᾄσμασιν, ἐν τυμπάνοις καὶ χοροῖς, καὶ γεύμασι, μετὰ νηστησίμων ἐδεσμάτων.[1]

Οὐ σμικρὰν δὲ φαιδρότητα καὶ εὐθυμίαν προσκομίζει ἡ πανήγυρις καὶ εἰς καταστηματάρχας, οἵτινες πρὸ ἡμερῶν ἑτοιμάζοντες τὰ πάντα, ἀναμένουσι τὴν καθαρὰν δευτέραν ἐναγωνίως, εὐχόμενοι καλοκαιρίαν, ἧς ἡ ἔλλειψις εἰς ἀπελπισίαν καὶ ἀπόγνωσιν περιάγει πολλούς, ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἡμέρας ταύτης ἐξοικονομοῦντας πολλὰς ἀνάγκας· διὸ καὶ *καλὴν χρονιὰν* ὀνομάζουσι τὸ ἔτος, καθ' ὃ καλοκαιρία ὑπάρχει τὴν καθαρὰν δευτέραν.[2]

Μεταξὺ δὲ τοῦ πλήθους, πάντοτε, οὐκ ὀλίγοι εὑρίσκονται εὐλαβεῖς καὶ φιλογενεῖς προσκυνηταί, οἵτινες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἐπισκέπτονται τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς Ταταούλων ἱερὰ καὶ ἱστορικὰ προσκυνήματα, ἐκδηλοῦντες τὴν εὐλάβειαν καὶ φιλογένειάν των καὶ τὴν μεταξὺ τοῦ ἔθνους ἀξιόζηλον ἀλληλεγγύην, διὰ

1. Ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ***μπακλά-χωράνῃ*** = ὁ τρώγων κουκιά· ἐκ τοῦ περσικοῦ χουδέρν = τρώγειν.

2. Διηγοῦνται ὅτι πρὸ 30 περίπου ἐτῶν, ὁ πρὸ 10 ἐτῶν μεταλλάξας τὸν βίον Χ. εἶχεν ὑπ' ἐνοίκιον τὸ ἐξοχικὸν καφενεῖον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, διὰ μίαν τριετίαν. Ἐξ ἀτυχοῦς συμπτώσεως καὶ κατὰ τὰ τρία ἔτη, τὴν ἡμέραν τῆς καθαρᾶς δευτέρας συνέβη κακοκαιρία. Συνεπείᾳ δὲ τούτου, ἡ κατὰ τὰ δύο προηγηθέντα ἔτη ἀδημονία καὶ ὁ γογγυσμὸς αὐτοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐκορυφώθη τὸ τρίτον ἔτος, ὥστε ἐν τῇ ψυχικῇ στενοχωρίᾳ καὶ ἐξάψει αὐτοῦ, ἀνέβη εἰς δένδρον, ἐξεμῶν δὲ βαρυτάτας βλασφημίας καὶ ὕβρεις, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ὑπαιτίου τῆς κακοκαιρίας. Τοιοῦτοι Γεννάδαι δὲν λείπουσιν ἀπὸ κανὲν μέρος.

συνεισφορῶν, ἐξ ὧν οὐκ εὐκαταφρόνητον ποσὸν προκύπτει ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων ἡμῶν.[1]

§ 15. ***Διοίκησις.***

Τὰ Ταταῦλα ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ΣΤ΄ Τμήματος (Ἀλτιντζῆ-δαηρὲ) τοῦ νομοῦ Κωνσταντινουπόλεως. Ἔχουσι 4 Ἀστυνομικὰ Τμήματα· Ταταούλων, Σινέμ-κιοϊ, Γενῆ-σεϊρ, Χατζῆ-Ἀχμέτ· καὶ Σταθμὸν χωροφυλακῆς παρὰ τὸ *Παπάζ-κιοπροῦ*.[2]

1. Πλὴν τῆς καθαρᾶς Δευτέρας καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τελεῖται πανήγυρις ἐν Ταταούλοις. εἰς ἣν ἱκανὸν πλῆθος πολλαχόθεν συρρέει.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἐν καλοκαιρίᾳ, οὐκ ὀλίγον ἐστὶ τὸ συρρέον ἐνταῦθα πλῆθος ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὄψιν πανηγύρεως λαμβάνουσι τὰ Ταταῦλα. Εἰς πᾶν βῆμα βλέπει τις διαχεομένην τὴν χαράν, τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν· ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ὁποίων ἡ μελαγχολία καὶ τοῦ μᾶλλον σκυθρωποῦ καὶ μελαγχολικοῦ ὑποχωρεῖ καὶ μεταβάλλεται εἰς καλὴν διάθεσιν καὶ εὐφροσύνην.

Ἀνέκαθεν δὲ τὰ Ταταῦλα θεωροῦνται τόπος διαχύσεως καὶ διασκεδάσεων· ἰδίᾳ ὡς ἐκ τοῦ ἀμιγοῦς ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ αὐτοῦ, ὅπερ παρέχει μείζονα ἐλευθερίαν καὶ φιλοξενίαν, κατὰ τὸ ἀρχαῖον καὶ διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ Ἕλληνος.

2. Τὸ πάλαι ἐξηρτῶντο ἐκ τοῦ Ἀρχιναυάρχου (Καπετὰν-πασᾶ), ὅστις ᾤδρευεν καὶ ἑδρεύει, ὡς γνωστόν, ἐν ***Κασήμ-πασᾶ,*** ὅπου ὑπάρχει τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν. Διὸ διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πανισχύρου τὸ πάλαι ***Καπετάν-πασᾶ.***

Πᾶσα διαταγὴ αὐτοῦ, ἐκοινοποιεῖτο διὰ κήρυκος εἰς τοὺς κατοίκους διὰ τοῦ κανδηλάπτου κυρίως, προοιμιαζομένου ὡς ἑξῆς: «Προσταγὴ Βασιλικὴ ἀπὸ τὸν ***Καπετάν-πασᾶ.***»

§ 16. *Συγκοινωνία.*

Τὸ ἀνώμαλον καὶ ἐν πολλοῖς ἀπότομον ἔδαφος τῶν Ταταούλων, ἰδίᾳ ἐν ταῖς κλιτῦσιν αὐτῶν, καὶ ἡ ἔλλειψις ἁμαξιτῶν ὁδῶν, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει τὴν δι' ἁμάξης κυκλοφορίαν, ὡς προείρηται, δύσκολον καθιστῶσι τὴν συγκοινωνίαν ἐνταῦθα.

Ἡ μόνη ὁδός, δι' ἧς συγκοινωνοῦσι τὰ Ταταῦλα μετὰ τοῦ Πέραν δι' ἁμάξης, ἐστὶν ἡ λεωφόρος, ἐφ' ἧς λειτουργεῖ ὁ Τροχιόδρομος.[1]

Ἤδη δὲ κατασκευάζεται νέα λεωφόρος ἐπὶ τοῦ χειμάρρου *Δολάπ-δερε—Κασήμ-πασᾶ,* ἐφ' ἧς κατὰ τὸν χάρτην τῶν Τροχιοδρόμων, πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ καὶ τροχιόδρομος (Φερίκιοϊ—Γενή-σεϊρ—Κασήμ-πασᾶ) (§ 19).

1. Τὴν 14 Ἰανουαρίου 1911 ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ, τῆς πρώτης τροχιοδρομικῆς ἁμάξης σημαιοστολίστου, ἐν πομπῇ ἐλθούσης εἰς Ταταῦλα, ἐφ' ἧς ἐπέβαινον ὁ Διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας ***Σράϊμπεργ,*** ὁ Γ. Φραγκιᾶς ἐφέντης, Τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τῶν Δημοσίων ἔργων, μετ' ἄλλων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου τούτου· ἐπηκολούθησε δὲ καὶ ὑποδοχὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Λέσχης τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, καθ' ἣν ἐγένοντο κατάλληλοι προσφωνήσεις, περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς συγκοινωνίας.

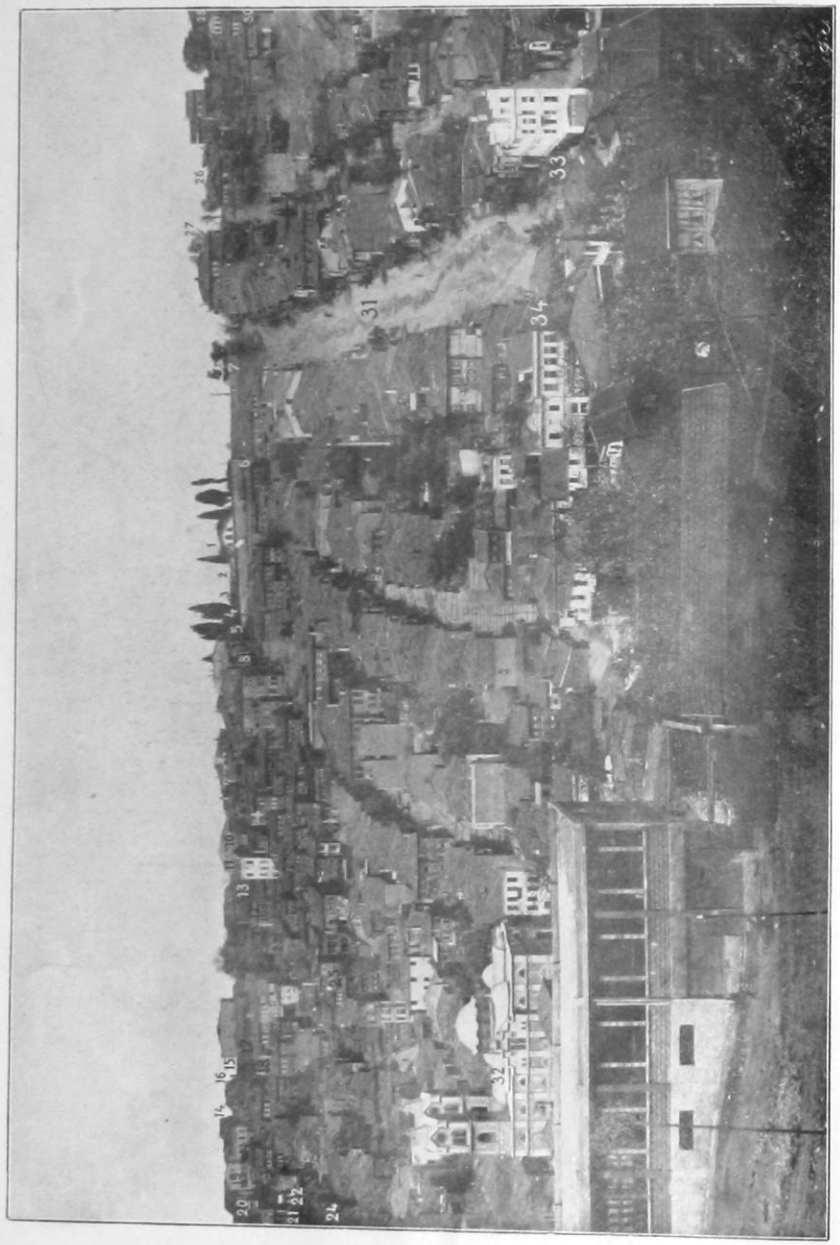

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ (Ἐκ τοῦ ἐν Ταξειμίῳ πεδίου τοῦ Ἄρεως)

Ἑρμηνεία τῶν ἐν τῇ ἀπέναντι εἰκόνι ἀριθμῶν.

1. ***Ναὸς*** τοῦ Ἁγ. Δημητρίου. Δ τούτου ***Ναὸς*** τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου. — 2. ***Παρεκκλήσιον*** τοῦ Ἁγ. Χαραλάμπους. — 3. ***Ἁγίασμα*** τοῦ Ἁγίου.— 4. Τὸ πενιχρὸν ***Κωδωνοστάσιον.*** — 5. Ἀρχαῖον Νεκροταφεῖον καὶ τάφοι Ρώσων. — 6. Πλατεῖα τοῦ Ἁγ. Δημητρίου. — 7. Ὁ ***Χαζνές.*** — 8. Ἡ οἰκία τῶν ***Ὀλυμπιονικῶν*** (Ἀδελφῶν Ἀλιμπραντῶν). — 9. Ἀστικὴ σχολή. Δυτικώτερον Οἰκία ***Μελαγχροινοῦ.*** — Οἰκία τοῦ Μητροπολίτου ***Τυρολόης Χρυσοστόμου.*** – Οἰκία ***Μυρίση.*** — 10. Κατάστημα Φιλεκπ. Ἀδελφότητος «***Προόδου.***» — 11. Οἰκία ***Λεβίδου.*** — 12. Γυμναστικὸς Σύλλογος «***Ἡρακλῆς.***» — 13. Οἰκία τοῦ διασήμου ζωγράφου ***Κωνσταντίνου Κυζικηνοῦ,*** ἣν ἐπεσκέπτετο ***Σουλτὰν Σελὴμ ὁ Γ′*** (1789—1808). — 14. Οἰκία ***Γ. Χατζοπούλου.*** — Ἔναντι οἰκία ***Πεστελματζόγλου.*** — 15. Πλατεῖα Μεσοχωρίου. — 16. Οἰκία ***Συγγροῦ.*** — 17. Οἰκία ***Νεγρεπόντη.*** — 18. Οἰκία Γιάγκου πασᾶ ***Μπουργουτζήμπαση,*** ἀξιωματικοῦ τοῦ Τερσανᾶ. — 19. Οἰκία ***Ἀντωνιάδου.*** — 20. Οἰκία Θεοδώρου ***Βαφειάδου.*** — Ἔναντι οἰκία ***Μάγγου.***— 21. Ὁδὸς ***Διρεκτσήμπασι*** (Γιάγκου), ἀξιωματικοῦ τσῦ Τερσανᾶ.— 22. Οἰκία τοῦ Μητροπολίτου ***Ρόδου*** κυροῦ Δωροθέου Πρασίνου.— 23. Ὁδὸς Πηγαδάκια. — 24. Οἰκία ***Κ. Κοντοπούλου.*** — 25. Οἰκία εἰς ἣν ἔπεσεν ὁ διάσημος Γάλλος ***ἀεροπόρος*** Bleriot, μετὰ τοῦ ἀεροπλάνου του, τῇ 29 Νοεμβρίου 1909. — 26. Λεωφόρος Ταταούλων. — 27. Τὸ ***Ἀραράτ.*** Δ. ***Ναὸς*** τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου μετὰ τοῦ Νεκροταφείου. — 28. Τὸ ***Πανόραμα.*** — Δ. Ἡ ***Ἀκρόπολις.***— 29. Ἡ πάλαι ἔπαυλις Simmons ἣν ἐπεσκέπτετο ***Σουλτὰν Μαχμοὺτ ὁ Β′*** (1808—1839).— 30. Ἀναθηματικὴ στήλη τοξοβολίας ***Σουλτὰν Μαχμοὺτ τοῦ Β′.***— 31. Ἡ ἱστορικὴ ὁδὸς ***Ἀκάρτσα.*** — 32. ***Ναὸς*** τῆς Εὐαγγελιστρίας. — 33. ***Δολὰπ-δερέ.*** — 34. ***Μπιλετζὶκ-δερέ.***

ISMANOGLIO

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΟΡΙΑ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ

§ 17. *Ὅρια τῆς ἐνορίας τὸ πάλαι.—Σταυροδρόμιον. — Εὐαγγελίστρια. — Ἅγιοι Ἀπόστολοι.*

Τὰ ὅρια τῆς ἐνορίας Ταταούλων, ἥτις ἀνέκαθεν περιλαμβάνεται ἐκκλησιαστικῶς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινουπόλεως, τὸ πάλαι εἶχον μεγάλην ἔκτασιν.[1]

Ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ταταούλων περιελαμβάνετο ἐκ τοῦ Σταυροδρομίου τὸ Κερασοχώριον,[2] ἢ Πέρα-μαχαλᾶς καὶ μέρος τοῦ *Κασήμ-πασᾶ* καὶ αἱ ἐνορίαι τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων *Φερήκιοϊ*.

Τῷ 1804 ἀνεγερθείσης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἐν Σταυροδρομίῳ (ἐν Τεπέμπασι), συμπεριελήφθη τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ τὸ Κερασοχώριον ἢ Πέρα-μαχαλᾶς καὶ μέρος τοῦ Κασήμπασᾶ.[1]

1. Τὰ πρὸς Βορρᾶν ὅρια ἐξετείνοντο μέχρι τῶν ὑψωμάτων τῆς Ξηροκρήνης (Κουρούτσεσμε) ἐν τῷ Βοσπόρῳ. Ἀναφέρεται δὲ ὅτι ἡ κυριότης μεγάλης ἐκτάσεως βορείως, ἀκατοικήτου τότε, ἀνῆκε τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, δωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδιαιτέρως εὐνοοῦντος τὰ Ταταῦλα Σουλτὰν Μαχμούτ.

2. «Τὸ πρὸς Ἀνατολὰς τῶν Ταταούλων πέραν τοῦ χειμάρρου τοῦ *Κασήμ-πασᾶ* . . . . ἐπειδὴ ἦτο ποτε κατάφυτον ὑπὸ κερασεῶν ὠνομάσθη Κερασοχώριον . . . . ὅπερ μετεποιήθη εἰς Κερατοχώριον ἢ Κερατοχώριον.» (Σκαρλ. Κωνστ. Τομ. Β΄ σελ. 30).

Μέχρι σήμερον δὲ φέρει τὸ ὄνομα Κερασοχώριον, ἐκτεταμένον

τμῆμα τῆς ἐνορίας Σταυροδρομίου (Ἁγίου Κωνσταντίνου), οὗτινος ὁριὰ εἰσιν αἱ ὁδοὶ *Σακίζ-ἀγάτς*, *Τσακμάκ*, *Χαμάλμπασι* καὶ ὁ χείμαρρος.

Ἡ πρὸς Α καὶ ΒΑ τοῦ Κερασοχωρίου ἔκτασις ἦν ὅλως ἀκατοίκητος.

Ἐν οἰκίσκῳ δὲ τοῦ Κερασοχωρίου, κειμένῳ ἐν θέσει μεταξὺ τῆς γεφύρας *Παπάζ-κιοπροῦ* καὶ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, διέμενεν ἱερεὺς ἐκ Ταταούλων, ἔχων καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ἐφόδια, πρὸς θεραπείαν ἐπειγούσης πνευματικῆς ἀνάγκης χριστιανοῦ αὐτόθι.

Τοῦτο δὲ ἔδωκεν ἀφορμήν, νὰ ὀνομασθῇ ἡ Γέφυρα *Παπάζ-κιοπροῦ* (=Γέφυρα ἱερέως).

1. Ἐν τῷ Σιγιλλίῳ περὶ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Εἰσοδίων καὶ τῆς ἐνορίας Σταυροδρομίου, ἀναφέρεται·

«. . . . . πρῶτον μὲν ἵνα ὁ εἰρημένος ἀρτιπαγὴς καὶ νεόδμητος ἀνεγερθεὶς ἤδη ἐκ βάθρων ἱερὸς ναὸς ὁ ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς ὑπερκειμένης τῶν συκῶν δηλαδὴ τοῦ νῦν Γαλατᾶ, χώρας πέϊογλου καλουμένης, ἔχων καὶ προσνεμόμενος παρ' ἡμῶν ὁριζομένην περὶ αὐτὸν ἐνορίαν τὴν διὰ μέσης κοιλάδος τῆς κάτω Ταταούλων μέχρι τῆς ἄνωθεν τοῦ μεγάλου νεωρίου συνοικίας, ἣ τὸ νῦν κασὶμ πασσᾶ λέγεται, κακεῖθεν διὰ γραμμῆς ἀγομένης ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ μεγάλου ἐπὶ Γαλατᾶν Πύργου καὶ προαγομένη αὐτόθεν παραλλήλως πρὸς θάλασσαν ἐπὶ τὸν ἀπέναντι λόφον, κἀκτοῦδε περιαγομένης καὶ περιλαμβανούσης τὴν νέαν συνοικίαν, τὸν νῦν λεγόμενον γενὶ μαχαλὲ

Τῷ 1857 ἐν τοῖς Ἀνατολικοῖς Πρόποσι τῶν Ταταούλων, ἀνεγερθείσης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἀνιδρύθη αὐτόθι ἰδία ἐνορία, τῆς Εὐαγγελιστρίας (§ 49).

Τῷ δὲ 1868, ἀνεγερθέντος τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν *Φερήκιοϊ*, συνεπήχθη καὶ αὐτόθι ἐνορία.[1]

Τοιουτοτρόπως ἀπεσπάσθησαν ἐκ τῆς ἐνορίας Ταταούλων ἀλληλοδιαδόχως τρία μεγάλα τμήματα αὐτῆς, ἐξ οὗ ἐπαισθητῶς περιωρίσθη ἡ ἔκτασις τῶν ὁρίων αὐτῆς.

Ἀλλ' οὐχ ἧττον, μεθ' ὅλον τὸν περιορισμὸν τοῦτον, ὑπελείφθη οὐχὶ μικρὰ ἔκτασις.

διϊούσης μέχρι τοῦ νοσοκομείου τοῦ ἡμετέρου γένους καὶ ἐπὶ μέσην αὔθις κοιλάδα περατουμένη . . . . »

1804 Ὀκτωβρίῳ Ἰνδ. ι'.

Ὑπογρ. Πατριάρχου Καλλινίκου Ε' καὶ 12 Ἀρχιερέων.

Πατριαρχικὸς Κώδηξ Ι. σελ. 161—163.

1. Τμῆμα τῆς ἐνορίας ταύτης, ὑπὸ τὸ ὄνομα ***Καγιᾶ***, ὅπερ μέχρι τοῦ 1885 ἀνῆκε τῇ ἐνορίᾳ τῆς Εὐαγγελιστρίας, περιλαμβάνεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν Ταταούλων ΒΑ.

Περιέλαβε δὲ αὕτη, ὅλην τὴν πρὸς βορρᾶν μεγάλην ἔκτασιν, ἐξικνουμένην καὶ μέχρι τῆς ***Τσένδρας*** (βορείως τοῦ Κεατχανέ), ἧς οἱ χριστιανοὶ ἀσχολοῦνται εἰς τὴν καλλιέργειαν 25 λαχανοκήπων· ἔν τινι τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἁγίασμα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, κειμένου ἐντὸς ἀρκούντως εὐρυχώρου κόγχης, ἣν κοσμοῦσι καὶ ἱεραὶ εἰκόνες· τῇδε κακεῖσε δὲ καὶ ἀρχαιότητες. Ἡ δὲ συνοικία ***Φερήκιοϊ***, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Μαδὰμ ***Φερῆ***, ἥτις περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, μόνη ἔκειτο αὐτόθι καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις τοῦ συνοικισμοῦ.

§ 18. *Σημερινὰ ὅρια.*

Τὰ ὅρια τῆς ἐνορίας Ταταούλων, σήμερόν εἰσι τὰ ἑξῆς·

Πρὸς Βορρᾶν ὁ χείμαρρος *Καγιᾶ-δερες*, ὅστις ἀρχόμενος ἀπὸ σημείου ΒΔ τῆς ὁδοῦ *Σιμέν*, κειμένου ἔναντι φούρνου τινός, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Σισλῆ-Κασήμπασᾶ τζαδεσί*, διέρχεται ἐγκαρσίως τὴν λεωφόρον Ταταούλων· περαιτέρω τέμνει τὰς ὁδοὺς *Σιμὲν* καὶ *Κωνσταντῆ* καὶ προχωρῶν ΝΑ ἐκβάλλει εἰς τὸν χείμαρρον *Δολάπ-δερε*.

Βορειανατολικῶς ἡ ὁδὸς *Κωνσταντῆ*, ἀπὸ τοῦ σημείου ἐν ᾧ τέμνεται αὕτη, διὰ τοῦ χειμάρρου *Καγιᾶ-δερε* καὶ τῆς ὁδοῦ *Σιμέν*.

Ἐντεῦθεν λαμβάνουσι τὴν διεύθυσιν τῆς ὁδοῦ ταύτης (Κωνσταντῆ), ἑκατέρωθεν ἀνηκούσης τῇ ἐνορίᾳ Ταταούλων. Εἶτα βαίνουσιν ἀνατολικῶς διὰ τοῦ *Ἰκιντζῆ-μπιλετζίκ-δερε* καὶ διὰ τῶν ὁδῶν *Καβάκ*, *Σούγιολου* καὶ *Δουβαρτζῆ*, ὧν ἡ μὲν δεξιὰ πλευρὰ ἀνήκει τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ δὲ ἀριστερὰ τῇ Εὐαγγελιστρίᾳ, κάμπτουσι πρὸς Ἀνατολὰς καὶ καταλήγουσιν εἰς τὴν βορειότερον τοῦ *Παπάζκιοπροῦ* κειμένην νέαν λιθίνην γέφυραν.

Ἐντεῦθεν ἡ νέα Λεωφόρος μέχρι τῆς παραλίας τοῦ Κερατίου κόλπου, ἀποτελεῖ τὸ ὅριον μεταξὺ τῶν ἐνοριῶν Ταταούλων καὶ Σταυροδρομίου.[1] ΒΔ δὲ Δ

1. Ἡ νέα λεωφόρος καλύπτει τὸν ἱστορικὸν ὀχετὸν ***Κασήμπασᾶ*** κατασκευασθείσης ἐν αὐτῷ στερεᾶς ὑπονόμου, ἧς τὸ πλάτος

καὶ ΝΔ τὰ ὅρια τῆς ἐνορίας εἰσὶν ἡ Λεωφόρος *Μπαγλάρμπασι*, ἡ Πυριτιδαποθήκη *(Μπαρουτχανὲς)* καὶ τὸ *Ὀκ-μεϊδάν*.

Ταῦτά εἰσιν, ἐκκλησιαστικῶς τὰ σημερινὰ ὅρια τῆς ἐνορίας Ταταούλων.

Ὁ δὲ ὀρθόδοξος πληθυσμός, ἅπας ἑλληνικός, ὡς προείρηται (§ 5), ἐπὶ μὲν τοῦ ὁμωνύμου λόφου καὶ τῶν κλιτύων αὐτοῦ ἐστὶν ἀμιγής, συμμιγὴς δὲ ἐν ταῖς τουρκικαῖς συνοικίαις *Χατζῆ-Ἀχμὲτ* Ν, *Κασήμπασᾶ* Ν,[1] *Ζιντζιρλῆ-κουγιοῦ* Ν, *Κουλαξὶζ* ΝΔ, *Σακίζ-ἀγὰτς* Δ, *Πιαλῆ* Δ, κλπ.

ἀπὸ τῆς παραλίας μέχρι τοῦ τεμένους καὶ μικρὸν βορειότερον εὐρύτερόν ἐστι.

1. Ἱδρυτὴς τῆς συνοικίας ***Κασήμ-πασᾶ***, ὑπῆρξεν ὁ ἐπὶ ***Σουλτὰν Σουλεϊμὰν*** Μέγας Βεζίρης ***Κασήμ-πασᾶς***, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα ἡ συνοικία. Οὗτος προηγουμένως διετέλεσε καὶ Ἡγεμὼν τῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐπαρχίας Τέμεσβαρ, ἣν ἐκυρίευσεν ὁ εἰρημένος Σουλτάνος τῷ 1551. Ἀθ. Ὑψηλάντου «Τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν» σελ. 97.

Ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ κεῖται ὁ ἱστορικὸς Ναύσταθμος ***(Τερσχανές)*** ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἐν Κώδηκι, ὅτι ἔλαβε χώραν τὸ ἑξῆς τραγικὸν γεγονός, ὅπερ ὡς ἀξισημείωτον ἀναγράφεται ἐνταῦθα.

«Εἰς τὰ 1850 ὀκτωβρίου 11η ἡμέρα τετάρτη, εἰς τὰς ὥρας 4 1/2 ἔμπροσθεν εἰς τὸν Διβὰν χανὰ δηλ. εἰς τὸν ναύσταθμον ἐξερράγη ἡ πυρίτις εἰς τὸ βασιλικὸν τρίκροτον κανονίων 104. Ναυαρχίς, μολον οποῦ δὲν ὑπῆρχεν παρᾶνω ἀπὸ 10 περίπου βαρέλια πυρίτιδος ἤτοι 10 καντάρια περίπου, ἐν τῷ διαστήματι ἑνὸς λεπτοῦ ἢ 2 βίᾳ, ἐκαταβυθίσθη ἡ ναῦς· καὶ ἐπειδὴ ἐστολίζετο μὲ τὸ νὰ εἶχε σκοπὸν ὁ βασιλεὺς τὴν παρασκευὴν 13 νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν

§ 19. *Σπουδαιότης τῆς ἐνορίας.* — *Κιουρεκτζίδες.* — *Ἐμβατίκιον.*

Μολονότι μεγάλη ἦν ἡ ἔκτασις τῆς ἐνορίας Ταταούλων τὸ πάλαι, ὡς εἴρηται (§ 17), οὐχ ἧττον μικρὰν σπουδαιότητα εἶχεν αὕτη ἕνεκα τοῦ ἀραιοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς, ὡς καὶ ἐκ τῶν προειρημένων ἐν τῷ περὶ συνοικισμοῦ παραγράφῳ (4) δῆλον.

Τὰ ἑπόμενα περὶ *Κιουρεκτζίδων* καὶ *Ἐμβατικίου* μαρτυροῦσι καὶ διαφωτίζουσι περὶ τούτου.

Κιουρεκτζίδες. Ἐκ δύο ἐπισήμων Καταστίχων περὶ *Κιουρεκτζίδων*, δῆλον γίνεται, ὅτι αἱ ἐνορίαι τῆς πόλεως, Γαλατᾶ καὶ χωρίων, κατέβαλον ἐτησίως φόρον *Κιουρεκτζίδων* ἐργατῶν εἰς τὸν Ναύσταθμον· καὶ ὅτι τὸ ποσὸν τοῦ φόρου τούτου, ἰσοδυνάμει πρὸς τὸ ἀντίτιμον ἐτησίας μισθοδοσίας 125 *Κιουρεκτζίδων*.

Ἐκ τῶν Καταστίχων τούτων, προφανῶς δηλοῦται ἡ θέσις, ἣν κατεῖχε τὸ πάλαι ἡ ἐνορία Ταταούλων μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, συνεπῶς δὲ καὶ ὁ βαθμὸς τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς.

νῆαν εὑρέθησαν μόνον περίπου 1500 ἄνθρωποι, συναλαμβανομένων καὶ τῶν στρατιωτῶν ἄλλων τινῶν πλοίων οἵτινες ἐγυμνάζοντο εἰς τὰ κανόνια, ὁμοῦ καὶ πολλοὶ τῶν δουλευτῶν διὰ τὴν εἰρημένην προπαρασκευὴν τοῦ πλοίου· καὶ οὕτως ἐχάθησαν ὅλοι ἐν ρωπὴ ὀφθαλμοῦ, μόλις ἐξ αὐτῶν ὅλων ἔσώθησαν περὶ τοὺς 30, οἵτινες ἐρηφθησαν ἀπὸ τὴν ἐπάνω γέφυραν διὰ τῆς ἐκρήξεως εἰς τὸν αἰγιαλὸν Ἰω″ Μαρσὰν — χρονικά —»

Τὸ πρῶτον ἐκ τούτων ἔχει ὡς ἑξῆς·

« † *Παρθένιος ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.*

Κατάστιχον τῶν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε Κιουρεκτζίδων τῶν ριφθέντων εἰς τὰς ἐνορίας πόλεως καὶ Γαλατᾶ καὶ χωρίων κατὰ τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν πάντων ἀχμή'.

Ἡ ἐνορία τοῦ Πατριάρχου τέσσαρας.

Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἁγίας δύο καὶ ἓν κάρτον.

Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου μετὰ τοῦ Μπελιγραδίου καὶ Ἁγίου Νικολάου ἅπασαι ἓξ.

Ἡ ἐνορία τῆς Χρυσαληθινῆς εἰς Ὑψωμαθεῖα ἓν ἀσήμιον.

Ἡ ἐνορία τῆς Γοργοεπηκόου τρεῖς καὶ κάρτα τρία.

Ἡ ἐνορία τῆς Παναγίας Βλάγκα μισός.

Ἡ ἐνορία τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Βλάγκα τρεῖς.

Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ὑψωμαθείων ἓν ἀσήμιον.

Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου δύο καὶ ἓν κάρτον.

Ἡ ἐνορία Ἁγίας Παρασκευῆς Χάσκιογι δύο.

Ἐνορία Κυρίας Σαλμάκωλον δύο καὶ κάρτον.

Ἐνορία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς πύλης Ἀδριανουπόλεως δύο καὶ ἓν κάρτον.

Ἡ ἐνορία τῆς Παναγίας Ἀραμπατζῆ ἕνας ἥμισυ.

Ἐνορία Ἐγρίκαπη Παναγίας Σούδας τρία κάρτα.

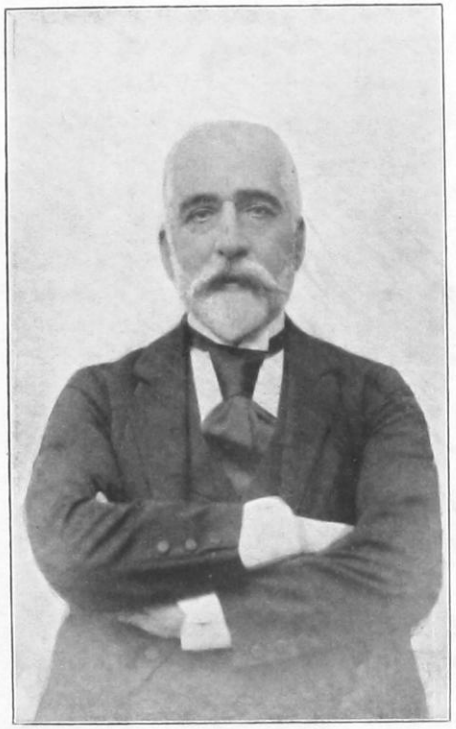

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗΣ

Ἐνορία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κανάβη τρεῖς καὶ κάρτον.

Ἡ ἐνορία τοῦ Μπαλύνου εἷς.

Ἡ ἐνορία τοῦ Τόπκαπι ἁγίου Νικολάου *ἕνας ἥμισυς*.

Ἡ ἐνορία τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἀχρειτανῶν ἕνας ἥμισυς.

Ἡ ἐνορία τῆς Παναγίας τοῦ Μουχλίου δύο καὶ κάρτον.

Ἡ ἐνορία τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ποτηρᾶ *ἓν ἥμισυ*.

Ἡ ἐνορία τοῦ Σαρμασικίου τρία κάρτα.

Ἡ ἐνορία τοῦ Πύργου μετὰ τοῦ Παπᾶ Νικορήτου τρία κάρτα.

Ἡ ἐνορία τοῦ Φυτίλη μ(ετὰ) τοῦ Ραμουντῆ δύο.

Καὶ τῶν ἐνοριῶν τοῦ Γαλατᾶ.

Ἡ ἐνορία τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ ταταουλὰ ἕνας ἥμισυς.

Ἡ ἐνορία τῆς Παναγίας Χρυσοπηγῆς ἕξ.

Ἡ ἐνορία τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἑπτά.

Ἡ ἐνορία τῆς Παναγίας Ἐλεούσης τρεῖς καὶ κάρτα τρία.

Ἡ ἐνορία τοῦ ἁγίου Νικολάου δύο».[1]

---

1. Μ. Γεδεὼν Ἐκκλησίαι Βυζαντιναὶ 1900 σελ. 21.22.

Ὡς δῆλον, τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν, τῶν ἐν τῷ ἄνω Καταστίχῳ Κιουρεκτζίδων ἐστὶν 65.25 καὶ 2 ἀσήμια. Ἀφαιρουμένων τούτων ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 125 Κιουρεκτζίδων, τῶν ριφθέντων εἰς τὰς ἐνορίας πόλεως, Γαλατᾶ καὶ χωρίων, ὑπολείπονται Κιου-

Ὡς δῆλον, συνῳδὰ τῷ Καταστίχῳ τούτῳ, μεταξὺ 30 ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ἐνορία Ταταούλων κατεῖχε *δεκάτην ὀγδόην θέσιν*· ἦν δὲ ἰσοβάθμιος μὲ τὰς ἐνορίας *Τόπκαπου* καὶ *Ποτηρᾶ*.

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Καταστίχῳ τῶν *γερῶν Κιουρεκτζίδων* ὑπὸ ἡμερ. 1783 Φεβρουαρίου 13, ἐκ τῶν 48 ἐνοριῶν, αἵτινες ἀναφέρονται ἐν αὐτῷ, ἡ ἐνορία Ταταούλων κατέχει θέσιν *δεκάτην πέμπτην*· συνεισφέρουσα ἤδη Κιουρεκτζίδες *δύο*.[1]

ρεκτζίδες 60 μεῖον 2 ἀσημίων, διὰ τὰ χωρία. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ ἐνορία Ταταούλων κατέβαλλεν ἐτησίως γρόσια 144 διὰ λογαριασμὸν Κιουρεκτζίδων. καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἄνω Κατάστιχον συνεισέφερεν ἐτησίως Κιουρεκτζίδες ἕνα καὶ ἥμισυ, ἕπεται ὅτι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐτησίας μισθοδοσίας ἑνὸς Κιουρεκτζῆ ἐλογίζετο πρὸς γρόσια 96.

Σημειωτέον δ', ὅτι τὸ γρόσιον κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἰσοδυνάμει σχεδὸν πρὸς τέσσαρα φράγκα.

1. Περὶ τοῦ φόρου τῶν Κιουρεκτζίδων, ἀναφέρονται πολλὰ κονδύλια ἐν τοῖς ἡμετέροις Κώδηξιν, ἐν οἷς καὶ τὸ ἑξῆς· συνταχθὲν κατόπιν συμφωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν Ταταούλων καὶ Σταυροδρομίου.

1806 Μαΐου 19 « . . . ἐπειδὴ καὶ κατ' ἔτος ἐδιδόνταν εἰς τὸν τερσανὰν διὰ κιουρεκτζίδικα γρόσια ἑκατὸν σαράντα τέσσαρα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου δημητρίου, νῦν δὲ διὰ νὰ ἀπέρασεν ἡ ἐνωρία τοῦ κερασωχωρίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, νὰ δίδῃ αὐτη ἐτησίως γρόσια τριάκοντα εἰς τοὺς κατὰ καιρὸν ἐπιτρόπους τοῦ ἁγίου δημητρίου ὅπου αὐτοὶ νὰ τὰ δίδωσιν ὁμοῦ εἰς τὸν τερσανᾶν».

Μετὰ δὲ ταῦτα τῷ 1823 Δεκεμβρίου 23 ὑπεβιβάσθη τὸ ποσὸν εἰς 25 γρόσια ἐτησίως.

Εἰσεπράττετο δὲ ὁ φόρος τῶν Κιουρεκτζίδων, ἐπιμελείᾳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς παρὰ τῶν κατοίκων, εἰσφέροντος ἑκάστου ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς θέσεώς του, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ δύο

Ἐμβατίκιον. Ἐκ τῶν Κωδήκων τῶν Ταταούλων συνάγεται, ὅτι Ἐμβατίκιον ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἡ ἐπιχορήγησις, ἣν ὁ ἱερὸς κλῆρος κατέβαλλεν ἐτησίως εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον τῆς ἐνορίας, ἐν ᾗ διηκόνει καὶ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα· προσέτι δὲ καὶ ἡ ἐπιχορήγησις, ἣν κατέβαλλον ἐτησίως *αἱ ἐνορίαι* εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Μετὰ ταῦτα ἡ ὀνομασία τοῦ ἐμβατικίου περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καταβαλλομένην ἐπιχορήγησιν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ᾗ διακονεῖ, ἢ ταῖς σχολαῖς τῆς ἐνορίας αὐτῆς· περὶ οὗ κατωτέρω (§ 63).

Ἐν τοῖς Κώδηξιν οὐκ ὀλίγα κονδύλια ἐμβατικίου, ἢ ἄλλων προσφορῶν τῆς ἐνορίας Ταταούλων εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὑπάρχουσιν, ἅτινα προϊόντος τοῦ χρόνου, μεγαλείτερα ποσὰ παρουσιάζουσιν.[1]

Καταλόγων συνδρομητῶν ὑπὸ ἡμερ. 1828 καὶ 1829· ἐξ ὧν ὁ μὲν περιλαμβάνει ὀνόματα 320, ὁ δὲ 230.

Ἐν τῷ πρώτῳ ἐκ τούτων, αἱ εἰσφοραὶ εἰσὶν εἰς γρόσια· τὰ ποσὰ ποικίλουσι μεταξὺ ἑνὸς καὶ πέντε γροσίων· τὸ δὲ ὁλικὸν ἄθροισμα αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς γρόσια 590.

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὰ ποσὰ εἰσὶν εἰς ἄσπρα, ποικίλοντα ἀπὸ 40—240· τὸ ἄθροισμα δὲ αὐτῶν συμποσοῦται εἰς 18,310 ἄσπρα.

Πολλάκις ἐκ τῶν εἰσφορῶν προέκυπτε καὶ πλεόνασμα, ὅπερ διετίθετο ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, καλυπτούσης τὸ ἔλλειμμα, ὁσάκις παρουσιάζετο τοιοῦτον.

Σημείωσις δέ τις δηλοῖ, ὅτι ἐναντίον τῶν καθυστερούντων προεκαλεῖτο ἐπιτίμιον.

1. Ἐκ τούτων σημειοῦμεν τὰ ἑξῆς·

Τῷ 1724 Ἰανουαρίου 26 «ἐδόθησαν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς με-

Ὁ Μ. Γεδεὼν ἀναγράφων τὸ ποσὸν τοῦ ἐμβατικίου, ὅπερ κατέβαλλεν ἑκάστη ἐνορία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, τῷ 1740, κατατάσσει μεταξὺ τῶν πτωχοτέρων ἐνοριῶν τὴν ἐνορίαν Ταταούλων.

Προχωρῶν ὅμως ἀναφέρει « ἔδιδεν ἐμβατίκιον ὁ τῶν Ταταούλων ἅγιος Δημήτριος τῷ 1740 γρόσια 70 κατ᾽ ἔτος· τῷ 1741 καὶ τῷ 1742 ἀνὰ γρόσια 100· τὸ 1745 ἔτος 150· τὸ μετὰ ταῦτα 200· τῷ1747 χορηγεῖ 250· τὸ κατόπιν ἔτος 275· ἓν ἔτος μετὰ ταῦτα 300 καὶ τὸ 1750 δίδει γρόσια 330, ἕως ὅτου τῷ 1777 φαίνεται χορηγῶν 500 γρόσια.»[1]

γάλης ἐκκλησίας, ἐκτὸς τοῦ προθεωρηθέντος καὶ ὄπισθεν κατεστρωμένου λογαριασμοῦ γρόσια 75».

Τῷ 1740 «φευρουαρίου 15 ἐδώσαμεν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας προσθήκη ἀσλάνια 70».

Τῷ 1742 ἐμβατίκιον	γρ.	100
δεκατία καὶ φαμιλιάτικα τῶν τριῶν ἐμβατοικοχαρτίων	»	074
Τῷ 1743	»	150
Εἰς τὸ δέκατον τοῦ Παναγιωτάτου	»	040
Εἰς τὰ ἐμβατοικοχάρτια	»	033
Τῷ 1745 ἐμβατίκιον φαμιλιάτικα καὶ δέκατον	»	239
Τοῦ 1746 ἐμβατίκιον	»	200
φαμιλιάτικα καὶ δέκατον	»	074
Τῷ 1749 ἐμβατίκιον	»	300
Τῷ 1750 ἐμβατίκιον καὶ φαμιλιάτικα . . .	»	404
Τῷ 1751 » » »	»	394:30
Τῷ 1752 » » »	»	534
Τῷ 1753 » » »	»	450
δέκατον τοῦ πατριάρχου	»	45
» τῆς φαμελίας	»	34

1. Βυζαντιναὶ Ἐκκλησίαι σελ. 36—37.

Σήμερον ἡ Πατριαρχικὴ ἐπιχορήγησις τῆς ἐνορίας Ταταούλων, ὡρισμένη ἐστὶν εἰς 10,000 γρόσια ἐτησίως.

Ἐκ τῶν εἰρημένων περὶ Κιουρεκτζίδων καὶ περὶ Ἐμβατικίου, κατάδηλον γίνεται, ὁποῖος ἦν ὁ βαθμὸς τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐνορίας Ταταούλων τὸ πάλαι· καὶ ὅτι ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἀκμὴ αὐτῆς ἤρξατο ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος.

Σήμερον ἡ ἐνορία Ταταούλων κατατάσσεται εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐρχομένη δευτέρα, ἤτοι μετὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ Σταυροδρομίου.

SISMANOGLIO

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ

Α΄ ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

§ 20. *Ἱστορία τῆς ἀνεγέρσεως.*

Ἐκ τῆς ἐλλείψεως εἰδήσεώς τινος, περὶ ὑπάρξεως Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐνταῦθα, κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων περὶ τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ταταούλων (§ 4), κατάδηλον γίνεται, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων, ἀνάγεται εἰς τοὺς μετὰ τὴν Ἅλωσιν χρόνους· ὁ χρόνος ὅμως τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῆς ἄγνωστός ἐστι, διότι οὐδὲν ὑπάρχει, διαφωτίζον περὶ τούτου.

Ἐκ τῶν ἑπομένων δῆλον γίνεται, ὅτι ὑφίστατο αὕτη κατὰ τὸν ιστ΄ αἰῶνα.

Ἐν ἔτει 1576 δὶς ἐπεσκέφθη αὐτὴν ὁ Γέρλαχ·

τὴν 12 Ἰουνίου καὶ τὴν 26 Ὀκτωβρίου μνήμην αὐτῆς, κειμένης ἐκτὸς τοῦ Πέραν ἢ Γαλατᾶ· ὅτε εἶδε καὶ πολὺν κόσμον προσελθόντα. Σημειοῖ δ' ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς θύρας ἦτο εἰκονισμένος ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ἐντὸς δὲ πολλαὶ εἰκόνες.

Ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐκαλεῖτο καὶ χωρίον ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων περιηγητῶν μέχρι τέλους τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος.[1]

Μετὰ δὲ ταῦτα, μνεία αὐτοῦ γίνεται ἐν τοῖς ἑξῆς·

Ἐν τῷ Καταλόγῳ τοῦ Ἀντωνίου Πατεράκη (1604), περιλαμβάνοντι 55 Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀναφέρεται καὶ Ἅγιος Δημήτριος ἐν τῇ συνοικίᾳ *Ταταβούλα*[2] καὶ ἐν ἑτέροις καταλόγοις (§ 18).

Ἐν Σημειώμασιν ἀρχαίων χειρογράφων Εὐαγγελισταρίων μνημονεύεται ἅγιος μεγαλομάρτυς Δημήτριος εἰς ταούλα (1647) καὶ εἰς τάουλα (1663) (§ 27).

Ἐν δὲ τοῖς Κώδηξιν ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ 1669, ἀφ' οὗ ἔτους ἄρχονται οὗτοι.

---

1. Gallant. Sestini Chevalier, ὅστις ἀναφέρει ἀμπελῶνας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἄλλοι. Περιοδ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου Τομ. ΚΗ΄ 1904 σελ. 143. Ξ. Α. Σιδερίδης. Κωνσταντ. Σκαρλάτου Τομ. Β΄ σελ. 29 Luis Enault Constantinople et la Turquie.

2. Αὐτόθι σελ. 120 Α. Π. Κεραμεύς.

§ 21. *Ἀνακαίνισις.*

Ἐκ τῆς ἑπομένης ἐπιγραφῆς, ἐκ κεφαλαίων γραμμάτων,[1] ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς ὕψους 0,51 καὶ πλάτους 0,87, ἐντετοιχισμένης ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας, δῆλον γίνεται ὅτι αὕτη ἀνεκαινίσθη ἐκ βάθρων, ἐν ἔτει 1726.

Ἐπιγραφὴ Α΄.

«ΕΠΗΞΕ ΒΑΘΡΑ ΣΩ ΝΑΩ ΜΥΡΟΒΛΥΤΑ
. . . . . ΟΝΠΕΡ ΚΑΙ
. . . . ΠΑΝΥΠΕΡΒΛΗΤΕ ΩΣ
ΧΡΙΣΤΟΙΟ ΠΛΥΘΙ ΕΥΣΕΒΩΝ ΥΜΝΗΠΟΛΩΝ
ΟΙΣΠΕΡ ΠΑΡΑΣΧΟΙΕ ΛΥΤΡΟΝ ΑΜΠΛΑΚΗΜΑΤΩΝ
. . . ΑΝΤΑΜΕΙΨΙΕ ΕΥΚΛΕΗΣ ΑΘΛΟΦΟΡΕ.
ΑΝΗΓΕΡΘΗ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ Ο ΠΑΝΣΕΠΤΟΣ ΟΥΤΟΣ
ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΣΧΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ
ΗΜΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ[2]
ΕΝ ΕΤΕΙ 1726 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 27».[3]

1. Ὅλαι αἱ δημοσιευόμεναι ἐπιγραφαὶ ἐν τῷ Βιβλίῳ, εἰσὶ μὲ κεφαλαῖα γράμματα.

2. Περὶ τοῦ ἑτέρου παρεκκλησίου τοῦ ἐξ εὐωνύμων, τῆς Ἁγίας Ματρώνης, δὲν γίνεται μνεία, διότι μετὰ ταῦτα ἱδρύθη τοῦτο, ὡς ἐκ τῶν ἐν τῇ ἑπομένῃ § 22 δῆλον.

3. Ἔκ τε τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων ἀβάσιμον καὶ ἀστήρικτον ἀποδεικνύεται τὸ ὑπὸ Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου ἀναφερόμενον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου «ἀρχήτερα ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου» Κωνσταν. Τόμ. Β΄ σελ. 29.

Παράδοσίς τις ἀναφέρει ὅτι ἐντὸς σαράντα ἡμερῶν ἐκτίσθη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἂν δὲ δεχθῶμεν ὡς πιθανὴν ταύτην, πάντως θὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνέγερσιν τῆς κατεδαφισθείσης πρώτης οἰκοδομῆς, ἥτις δὲν θὰ ἦτο μεγάλη.

Ἐν τοῖς Κώδηξι, πλὴν τῶν ἐξόδων τῆς κτίσεως τῶν περικλειόντων τὸν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας ἐκτεταμένων τοίχων τῷ 1720, οὐδὲν ἕτερον σημείωμα ἀναφέρεται, σχετικὸν πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐκ βάθρων ἀνακαίνισιν τῆς Ἐκκλησίας· πρόδηλον ἐκ τούτου, ὅτι ἀπωλέσθη ὁ σχετικὸς Κώδηξ.

Ἀναφέρονται δὲ εἰς τὰ ἔτη 1751-1754 κονδύλια

Ὑπεράνω τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, τοποθετημένη ἐστὶν ὑψηλά, μαρμαρίνη πλάξ, ἐφ' ἧς γέγλυπται τὸ Ἐθνόσημον τῆς Ὁλλανδίας, ἧς ἡ Πρεσβεία κατὰ τὴν παράδοσιν, τὸ πάλαι ἐγκαθιδρυμένη ἦν ἐν Ταταούλοις ἐν τῇ οἰκίᾳ Κοκάλη, ἔναντι τοῦ Ἀρρεναγωγείου.

Τὴν παράδοσιν ταύτην, ἠθελήσαμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν καὶ δι' ἐρεύνης ἐν τῇ Ὁλλανδικῇ πρεσβείᾳ, ἀλλ' οὐδεμίαν πληροφορίαν, δυστυχῶς, ἠδυνήθημεν νὰ λάβωμεν, τῶν ἀρχαίων ἀρχείων αὐτῆς εὑρισκομένων ἐν Ὁλλανδίᾳ, ὅπου πρὸ ἐτῶν ἐστάλησαν.

Ἐπὶ τῆς ἰδίας πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ δεξιᾷ τῆς Α΄ ἐπιγραφῆς, τοποθετημένη ἐστὶ μαρμαρίνη πλὰξ φέρουσα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν·

Ἐπιγραφὴ Β΄.

ΧΕΡΤΕΠΑΡΟΔΙΤΕ
ΚΑΙ ΚΑΛΟΣ ΗΛΘ
ΑΤΕ ΚΕ ΚΑΛΟΣ
ΠΑΕΤΕ ΕΥΧΕΣ
ΠΕΡΕΜΟΥ ΤΟΥ
ΑΝΑΠΑΥΣΑΜΕΝΟΥ
ΕΝΘΑΔΕΚΑΤΑΚΗΤΕΓΕ
ΩΡΓΙΟΣΠΙΣΤΟΣΥΓΙΟΣΘ
ΕΟΔΟΥΛΟΥΤΟΥΤΗΣΜΑΚΑΡ
ΙΑΣΜΝΗΜΗΣΩΡΜΟΜΕΝΟ
ΣΑΠΟΧΩΡΙΟΥΕΠΙΛΕΓΩΜ
ΕΝΟΥΠΙΒΡΟΥΤΙΣΜΗΚΡΑΣΑ
ΙΑΣΩΝΕΝΤΑΥΘΑΚ/////ΕΤ
/////////ΝΤΙΥΠΟΤΙΝΑ
//////ΕΟΝΔ///

ἐξόδων διὰ τὴν κατασκευήν, καὶ χρύσωσιν τοῦ μεγάλου εἰκονοστασίου, τοῦ ἄμβονος καὶ τοῦ θρόνου.[1]

1. Ταῦτα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς·

«ϛψνα ιανουαρίου ιγ΄ ἐβάλαμεν μαστόρους δια να κάμουν το ***μεγάλο τέμπλο*** της ἐκκλησίας μας ***καὶ τὰ δυὸ πλαγινὰ*** καὶ ἰδοὺ σιμιόνο τὰ ἔξοδα.

ἐδόσαμεν τοὺ καρανίκου σὲ σανίδια καριδιὰς	ασλανια*	060
τον μαστροδιμιτρι ακαματι σε πεντε ξιλα διὰ κολόνες	»	007
διὰ τὴν ρίζα του πλαγινὸ καὶ σε ποδαρικα	»	003
τὸν αναστασι σε καρφια . . . . δια τα τρια τεμπλα	»	6:84
τον χατζάκι και τον μαστορο καθὸς εκαναμεν παζάρι	»	302
	ασλανια	378:84
σε κουβαλιτικὰ τὸν σανιδιὸν απο τὸν τοπανὰ καὶ ἄλα χαμαλιατικα	ασλανια	006
ξεκαρφοτικὰ και καρφοτικα του μεγάλου τέμπλου κοψιμο ἔξοδα	»	004:66
	ασλανια	389:50
του ζογραφου δια το μαλαμα και κοπο του δια τον αμβονα	ασλανια	100
εδοσαμεν τον μποσταντζιμπασι καὶ τον κουτζιμπασι δια τὴν καταδοσίαν τις εκλισιας	ασλανια	253»
«ϛψνβ οχτοβριος ἐδόσαμεν του ζωγραφου διὰ τὸ θρονο μαλαματοτικὰ νοεμβριο	ασλανια	140
εδοσαμεν τον ταγιαδούρον δια των θρονον	ασλανια	100
«ϛψνγ΄ μάϊος εδοσαμεν καὶ τους ζωγράφους δια το τεμπλος μαλαματοτικα	ασλανια	1400
«ϛψνδ΄ μαΐου 29 εδοσαμεν εις κιρεστεν καὶ σίδηρα του τέμπλου	ασλανια	0105
εἰς τους περτεδες του τέμπλου	ασλανια	0110»

* Ἀσλάνια=γρόσια· 3 ἄσπρα = 1 παρᾶς· 120 ἄσπρα= 1 γρόσιον.

§ 22. *Ἐπέκτασις.*

Ὁ πρὸς τὴν θείαν λατρείαν ἔνθερμος ζῆλος καὶ ἡ ὑπερβάλλουσα ἀφοσίωσις πρὸς πᾶν, ἀφορῶν τὴν θρησκείαν, ἅτινα διέκρινον τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἤθη τῶν ἡμετέρων εὐσεβῶν προγόνων, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος προϊοῦσα ἀκμὴ τῶν Ταταούλων, ὡς προερρέθη (§ 18), συνέτειναν ὅπως ἐπεκταθῇ καὶ εὐρυνθῇ ὁ ἱερὸς οὗτος Ναός, διὰ τῆς προσθήκης ἐξ ἀριστερῶν μὲν ὁλοκλήρου κλίτους, ἐκ δεξιῶν δὲ ἡμίσεως, πρὸς τὸν Νάρθηκα.

Μαρτύρια τῆς τοιαύτης ἐπεκτάσεως παρίστανται πλὴν τῆς προσθήκης ταύτης καὶ τὰ ἑξῆς·

Τὰ ἐν τῇ § 20 καὶ τῇ ὑποσημειώσει αὐτοῦ.

Ἐν παραβολῇ δὲ πρὸς ταῦτα καὶ αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαί·

Ἐπιγραφή, μεθ' ἧς γέγλυπται καὶ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐφίππου, μετὰ λόγχης πληττούσης δράκοντα,[1] κειμένη ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς ὕψους

«ϛψνθ΄ εδοσαμε δια τα φερμανια τις εκλησίας δια μεραμέτη	ασλανια	3
καὶ δι' ἐπισκευὰς καὶ ντουβάρια	γρόσια	8313»

Πλὴν ἄλλων δέ, συνεισέφερον διὰ τὸ Εἰκονοστάσιον (τέμπλον).

τῷ ϛψνδ΄ οἱ φελούκατζιδες	ἀσλάνια	50
οἱ γουναράδες	»	70
οἱ φραντζελάδες	»	3
οἱ κουγιουμτζίδες	»	50
οἱ ταγιαδοῦροι	»	50
ὁ μπουργουτζήμπασης	»	50

1. Ὁμοίαν εἰκόνα φέρει μαρμαρίνη πλάξ, τοποθετημένη ὕπερ-

0,55 καὶ πλάτους 0,89, ἐντετοιχισμένης ἐν τῇ δυτικῇ πλευρᾷ τῆς Ἐκκλησίας, κάτωθεν τῆς ἀναγραφείσης Α΄ ἐπιγραφῆς (§ 21).

Ἐπιγραφὴ Γ΄.

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΗΡΞΑΤΟ ΕΝ ΜΗΝΙ ΑΠΡΙΛΙΩ . . . . Κ'ΕΙΛΗΦΕ
ΤΕΛΟΣ ΕΝ ΜΗΝΙ ΜΑΡΤΙΩ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΕΝ ΕΤΕΙ 1798

Ἐπιγραφαὶ ἐπὶ μαρμαρίνων ἢ λιθίνων πλακῶν, τοποθετημένων ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι μετὰ τεκτονικῶν ἐργαλείων, καλφάδων καὶ ἐργατῶν ὀνόματα.

Σωτηρίου προσκυνητοῦ Βαρτάνη.
Χαμαμτζήμπασι.
Κάλφα ἐκ Χίου Ἰωάννου προσκυνητοῦ.
Ἀρχιτέκτονος Ἰωάννου.
Κάλφα Πέτρου Χίου Σγούτα.
Νικολάου.
Κούμκαπιλι Μουράτι καὶ καραλί.
Ἅπασαι μετὰ χρονολογίας 1798.[1]

θεν τῆς κυρίας εἰσόδου, τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐφίππου μετ' ἀνεξηγήτου χρονολογίας 1782 Ἀπριλίου 1.

1. Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουσι 4 ***Παρατραπέζια*** ἢ ***Προθέσεις*** (κόγχαι ἐν εἴδει σπηλαίου, ἐν αἷς τελεῖται ἡ προσκομιδή).

Ἐν ταῖς τρισὶ τούτων ἐντετοιχισμένη ἐστὶ μικρὰ μαρμαρίνη πλάξ, μετὰ τῆς ἑξῆς ἐπιγραφῆς.

Τὸ κτίριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ τὸ Εἰκονοστάσιον, ἐν ᾧ καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Ματρώνης, καταφανέστατα δεικνύον καὶ ἐκ τῆς τέχνης, ὅτι κατόπιν προσετέθη τὸ δεύτερον κλῖτος.

Κώδηξ ἐν ᾧ ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς·

«1798 απριλιου 7: Ω παρὸν κωτηκὰς που ιπογραψαμεν απο την ημερα που βαλαμὲν θεμεληὰ εἰς στὴν εκλησια μὰς ναὸς του αγηοῦ δημητρήου του μηροβλητοὺ εις σταταουλὰ γραφοντε κατονομα ταοσὰ δανηκὰ ἀσπρὰ που δανηστήκαμὲν κατονομὰ δηὰ την ἠκοδομὴν της εκλησίας . . . .»[1]

Ἕπεται κατάλογος δανειστῶν 89.

Τὰ δὲ δανειζόμενα ποσά, ἐντόκως, εἰσὶν ἀπὸ 200 μέχρις 7,500 γροσίων· ἀνερχόμενα τὸ ὅλον εἰς 175,715 γρόσια.[2]

«Μνήσθητι Κύριε τοῦ δούλου σου Ἰωάννου προσκυνητοῦ συμβίας καὶ τέκνων 1798».

Ἐπὶ τοῦ μετώπου δὲ τῶν δύο ἐκ τούτων, ὑπάρχουσιν αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαὶ·

«Κύριε ἐγὼ ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου Μάρκος τοῦ Ἰωάννου προσφέρω τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν 1798 Μαΐου 20».

Ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἀριστερᾷ.

«Μνήσθητι Κύριε τοῦ δούλου σου Ἰωάννου προσκυνητοῦ συμβίας καὶ τῶν τέκνων».

Προσέτι ὑπάρχει καὶ Σύνθρονον.

1. Προφανῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατόπιν τῶν προεκτεθέντων (§ 21), αἱ λέξεις θεμέλια καὶ οἰκοδομή, ἀναφέρονται εἰς ἐπέκτασιν καὶ ἐπισκευήν· ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ ὁλικοῦ ποσοῦ τῆς δαπάνης δῆλον.

2. Πλὴν δὲ τῶν συναφθέντων δανείων, καὶ συνδρομαὶ διενηργήθησαν, ἐκ τῶν πρώτων εἰσενεγκόντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Καὶ ἀκολουθεῖ καταγραφὴ ἐξόδων διὰ τὴν οἰκοδομήν.[1]

«1798 ἐν προτης ελαβάμεν απο τὸν δέσποτην μὰς παρθενιὸν προειὴν κόου δυα βοειθήαν ασλανια 200
απο τον προεστόν μας κυρ σεραφὴμ ασλάνια 250
απο τον προεστόν μας κονστάντιον ασλανια 200
απο τον προεστόν μας ανθίμον ασλανια 200»

1. Ἀντιγράφομεν ἐκ ταύτης τινὰ ἐκ τούτων·

«1798 απρηληου 7
στομπαρον κοντηκὰ γραφομὲν κατονομὰ τῆς εκκλησιὰς μὰς τὴς οικοδομίς.

Ἐν προτης τὸν ζαπηταδὸν κεσναφιὸν ἐν μπροτης εδοσαμέν του ιψηλοτατου κουσεὶν πασὰ ασλανια 15000:
τον μποσταντζη αγηα ασλανια 4050:
τον μεειμαραγα ομου με τον δαερε του ασλανια 3366:
του μεγάλου βοειβοδα μετο τακημη του ολα ασλανια 2665:
του ιμαμη με τους μααλιληδες ασλανια 700:
τον απανω βοειβοδα ασλανια 250:
τον μπος τεφτηλης του βεζηρι ασλανια 500:
τον εμιν εφεντι καπηντζοατρη ασλανια 250:
τον μουσταφα αγηα ασλανια 100:
τον τερσανα καιαγηὰ και . . . ασλανια 887:
27767

εδοσαμεν κιης τουρκους δηα σιοπητὸν οντας εφτήανστη ει εκλησια ηγηου τόν φτοχόν ασλανια 999:
μπαξησι ολονηον τον εσναφυον . . . ασλανια 1264:60
εις την στροσι του αρχονταρην μολα ταχηρτζήτου ασλανα 465:
ραφτικα ασλανια 150:80
30626
εδοσαμὲν τον κιρεστετζὴ ασλανια 13332:11

§ 23. *Στασίδια.*

Ἐν Κώδηκι, φέροντι τὸ ἔτος 1798, ἀναγράφονται στασίδια 303, δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων ὑπάρχει Πρακτικόν, δι' οὗ δηλοῦται τίνος ἰδιοκτησία ἐστί.[1]

εδοσαμὲν του εξερτζὴ δια καρφηὰ σιδερὰ κε μοληβὴ ασλανια 5300:102
εδοσαμὲν δηα τα σιδερενηα κανατῆα κε πορτες τις εκλισιὰς ασλανια 2855:
ἐδοσαμὲν εις τον ασβεστὴ αολανια 7654:60
εδοσαμὲν εἰς την μαβρὴ πετρα ασλανια 1705:
εδοσαμὲν τον τουβλατζη ασλανια 2158:
εδοσαμὲν στο πακαρὴ του παρεκλησίου καὶ σε καντηλες της εκλησίας καὶ του παρακλησιακίου ασλανια 162:60
εδοσαμεν τον αμελε ασλανια 23027:»
«1798 απρηληοῦ 7
εδοσαμεν τους ταγιαδουρους που εκαμαν το *τεπλὸ τὴς αγηὰς ματρονας* και τὸν αγιον αποστολὸν ασλανια 900
εδοσαμὲν του ζογραφοὺς που μαλαματοσὰν το *τεπλος της αγιὰς ματρονας* και τὴς κολονιὲς αποστολοὺς ασλανια 898»

Ἐν τῷ νέῳ κλίτη τῆς Ἁγίας Ματρώνης ἐτέθησαν καὶ δύο σιδηραὶ πύλαι· ἡ μὲν ἐκ διπλῶν φύλλων πρὸς δυσμάς, ἥτις πρὸ δεκαετίας περίπου μετετέθη εἰς ἣν θέσιν ἤδη εὑρίσκεται, πρὸς ἐπικοινωνίαν τοῦ κλίτους τούτου μετὰ τοῦ κυρίως Νάρθηκος, ἡ δὲ μικρὰ πρὸς βορράν, οὐ μακρὰν τοῦ Εἰκονοστασίου τῆς Ἁγίας Ματρώνης.

Διηγοῦνται ὅτι ἱστορικὴν ἀξίαν ἔχει ἡ πύλη αὕτη· διότι ἐκ τῶν ἐν τῷ Ναυστάθμῳ ἐργαζομένων *σκλάβων*, οἵτινες δὶς τοῦ ἔτους κατὰ τὴν Μ. τεσσαρακοστὴν καὶ τὴν τῶν Χριστουγέννων, ὡδηγοῦντο καὶ ἐκοινώνουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς τὴν ἱερὰν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, οὐκ ὀλίγοι διὰ τῆς πύλης ταύτης κρυφίως δραπετεύοντες, ἀνέκτων τὴν ἐλευθερίαν των.

1. Ὁ τύπος αὐτοῦ ἐστὶν ὁ ἑξῆς·

§ 24. *Ἐπισκευή.*

Τῷ 1851 ἐνηργήθη γενικὴ ἐπισκευὴ τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο καὶ ἡ προσθήκη τῆς Σηλυβριανῆς (§ 30)· τὸ πρὸς τοῦτο δαπανηθὲν ποσὸν ἀνῆλθεν ἐν συνόλῳ εἰς γρόσια 264,852:20.[1]

---

§ 25. *Οἰκοδομή.*

Ἡ οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ρυθμὸν Βασι-

« 1798 Νοεμβρίου 28

Ἰδοῦ φανερώνομεν τὸ στασίδιον του τζελεπὴ κωστάκη της ἀρχόντησας της κοκώνας σμαραγδῆς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ***ἀπὸ μέρος τῆς ἁγίας ματρώνης εἰς τὰ ἔμπροσθεν νέα στασίδια ὁποῦ ἔγειναν,*** τὸ ὁποῖον τὸ ἀγόρασεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τέλειαν πούλισιν καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον εἶναι τέλεια νικοκυρὰ να τὸ ἐξουσιάζῃ ὅθεν διὰ τὸ βεβαιον τῆς ἀληθείας ἐγράφθη καὶ τὸ παρὸν καὶ ἀσφαλήσθει μὲ τὰς ὑπογραφὰς τῶν τιμιοτάτων ἐπιτρόπων ἵνα ἔχῃ τὸ κύρος ἐν παντί. »

1. Ἐν Κώδηκι λεπτομερῶς ἐκτίθενται τὰ διάφορα κονδύλια, ἐξ ὧν τὰ σπουδαιότερα ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς·

Εἰς	Σουβατζίδες	Γρόσια	20,000
„	Λεπτουργοὺς	„	12,000
„	Ἐργάτας	„	5,000
„	Κτίστας	„	5,000
„	Πετρὰν	„	5,000
„	Χαρβάτες	„	8,000
„	Ζωγράφον	„	18,000
„	Χρύσωμα κιόνων	„	5,000
„	Δογραματζῆ	„	5,000
„	Ἀσβεστὰν	„	6,000
„	Βαφοπώλην	„	10,000
„	Πολυελαίους	„	9,000
„	Κερεστετζῆ	„	16,000

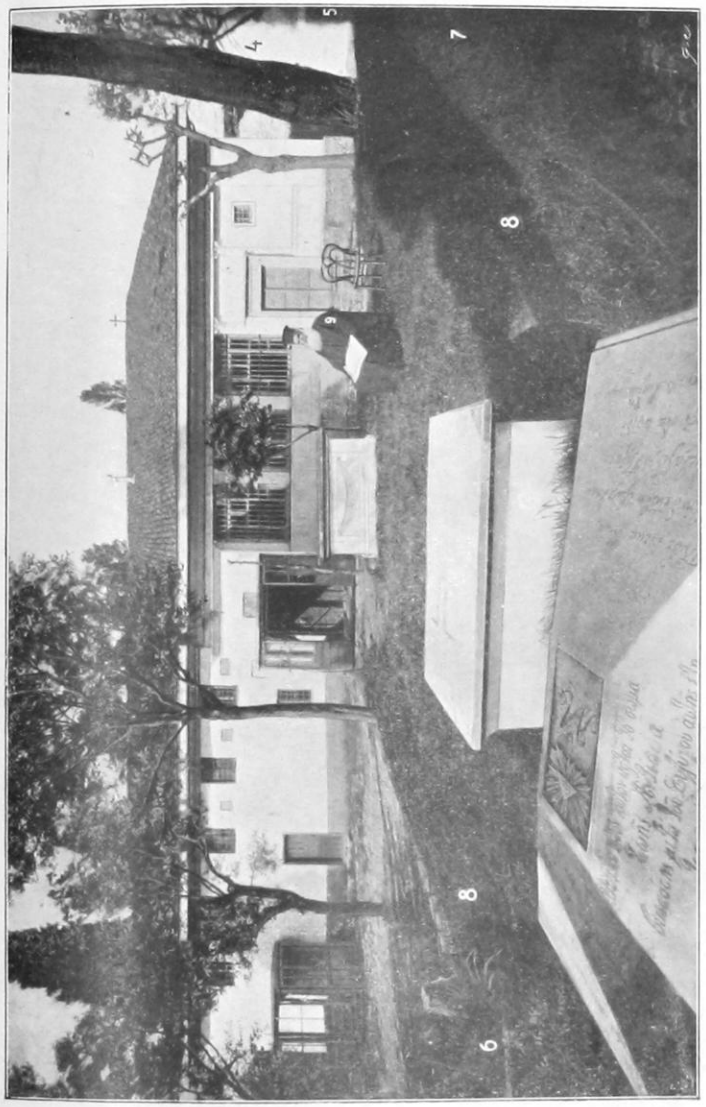

Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ

4. Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. — 5. Ἁγίασμα τοῦ Ἁγίου. — 8. Ἀρχαῖων Νεκροταφεῖον καὶ τάφοι Ρώσσων (1853—1856). — 9. Ὁ Ἀρχιερεύς.

ISIS MANOGLIO ©MEGARO

λικῆς. Ἡ βορεία πλευρά ἐστι βραχυτέρα, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν κάτωθι ἀριθμῶν, δηλούντων τὸ μῆκος τῶν δύο πλευρῶν.

Μῆκος Βορείου πλευρᾶς	μέτρα	27.20
» Νοτίου »	»	28.90
Πλάτος	»	22.50

Ὕψος ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Παντοκράτορος μ. 8.55.

Ἄξιον ἰδιαιτέρας μνείας ἐστὶ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελούμενον ἐκ 5 ἢ 6 σειρῶν κεράμων· οὗτινος αἰτία λέγουσιν ὅτι ἦτο ἡ ἀποφυγὴ ἐπισκευῆς, καθόσον δυσυπερβλήτους δυσχερείας, παρουσίαζεν αὕτη κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους.[1]

---

§ 26. *Ἐσωτερικὸς διάκοσμος.*

Ὁ διάκοσμος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐπιβάλλει αἴσθημα εὐλαβοῦς συγκινήσεως καὶ ἐνδομύχου θρησκευτικῆς κατανύξεως, ἐξεγειρούσης εἰς ὑμνολογίαν τοῦ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντος ἀοράτου Παντοκράτορος, εἰς τὸν εὐσεβῆ προσκυνητήν· καὶ ἔστι μαρτύριον τῆς ἐνθέρμου θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ τῆς πρὸς τὰ θεῖα καὶ τὰ πάτρια ἀφοσιώσεως, ἥτις διέκρινε τὰς παρῳχημένας γενεάς, τῶν ἀειμνήστων προγόνων ἡμῶν.

---

1. Ἐν Κώδηκι τῷ 1793 ἀναφέρεται «ἐκάμαμεν ἔξοδα ποῦ εἶχαν τὸν γανιὸ στὴ φυλακὴ διὰ τὰ καιραμήδια τῆς ἐκκλησίας καὶ ἔκαμεν ἔξοδα ἀσλάνια 30».

Τοῦ διακόσμου τούτου, ἄξια ἰδιαιτέρας ἀναγραφῆς εἰσι τὰ ἑξῆς·

Εἰκονοστάσιον (Τέμπλον) καὶ ἱερὸς Ἄμβων, ἐκ καλλιτεχνικῶν γλυφῶν, ἐπεξειργασμένων μὲ χρυσόν.

Εἰκονοστάσια 14 εὐμεγέθη καὶ πολυτελῆ, μήκους μέχρι τριῶν μέτρων καὶ πλάτους δύο· ἑκάστου πλαισιοῦντος εἰκόνα Ἁγίου εὐμεγέθη, ὀφειλομένου δὲ εἰς ἔνθεον ζῆλον ἀριθμοῦ τινος εὐσεβῶν, συνηνωμένων ἐν Ἀδελφότητι (§ 89).

Εἰκονογραφίαι καλλιτεχνικαὶ ἐπὶ τῶν προσόψεων τοῦ γυναικωνίτου, ἐπεκτεινομένου καὶ κατὰ μῆκος τῆς Ἐκκλησίας, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, εἰκονίζουσαι σκηνὰς ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τέσσαρας Προφήτας.

Ἱεραὶ εἰκόνες ἄξιαι ἰδιαιτέρας μνείας.

Τέσσαρες κατὰ τὴν παράδοσιν ἐκ τῆς ἐν *Κασήμπασα* Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μετενεχθεῖσαι.

Τοῦ *Ἁγίου Δημητρίου* ἐφίππου, μ. 1 πλ. 0,70· ὁλόκληρος ἐπάργυρος.[1]

Τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσης μ. 1,60 πλ. 0,74, ὁλόκληρος ἐπάργυρος.[2]

1. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐστὶν ἱερὸν προσκύνημα, εἰς ὃ πολλαχόθεν προσέρχονται εὐλαβεῖς προσκυνηταί, αἰτούμενοι μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου, ἰδίᾳ οἱ πάσχοντες ἀπὸ κεφαλαλγίαν καὶ ὀδονταλγίαν.

2. Καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη, μετὰ τὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τιμᾶται ὡς ἰδιαίτερον ἱερὸν προσκύνημα.

Ἐπὶ κηρωτοῦ δὲ ὑφάσματος (μουσαμᾶ) αἱ ἑξῆς·

Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ (1807) μ. 2,25 πλ. 1,80, μετὰ πολλῶν εἰκόνων· θαυμάσιον ἔργον Κωνσταντίνου Κυζικηνοῦ.

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ μ. 1,94 πλ. 1,66, ἐπίσης θαυμάσιον ἔργον.

Τὸ Συνέδριον δικάζον τὸν Ἰησοῦν καὶ ἄλλαι.

Προσκυνητάριον καλλιτεχνικῶς ἐπεξειργασμένον ἐξ ὀστρέων μετὰ μικρῶν θόλων.

Κηροπήγια (Μανουάλια) δύο ὀρειχάλκινα, εὐμεγέθη καὶ μεγαλοπρεπῆ.

Ἑξακάνδηλον ἀργυροῦν, βάρους 6,50 ὀκάδων, πολυτελέστατον, καλλιτεχνικῶς ἐπεξειργασμένον.[1]

Τὸ πάλαι μεγάλη πανήγυρις ἐτελεῖτο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσης (24 Σεπτεμβρίου)· ἥτις μετὰ τὴν κατασκευὴν ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Μυρτιδιωτίσης ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῷ 1825, ὑπὸ μετοικησάντων ἐκεῖ Ταυλιανῶν, ἔπαυσεν ἐνταῦθα· συνεχίσθη δὲ ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ, ὅπου καὶ μέχρι σήμερον τελεῖται πανηγυρικῶς.

Κάτωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κεῖται ἐπιτύμβιος μαρμαρίνη πλάξ, ἐφ' ἧς γέγλυπται μικρὰ εἰκών, παριστῶσα κρεμάμενον εἰς ἀγχόνην, μάρτυρα κατὰ τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν καὶ ἕτεροι 2 νεομάρτυρες κεῖνται ἐν τῷ ἱερῷ περιβόλῳ τῆς Ἐκκλησίας, μαρτυρήσαντες ἐν Κασὴμ-πασᾷ.

1. Ἐν Κώδηκι ὑπὸ ἡμερ. 1750 σεπτεμβρίου 2, ἐν ᾧ ὑπάρχει σημείωσις τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἀναφέρεται περὶ τούτου τὸ ἑξῆς «μεγάλι κανδίλα τον μπακάλιδον μὲ ἕξι κανδίλια τριγίρο ἀσίμι γρόσια 300».

Προσέτι δὲ «ἐν μπρότις ασιμενιος πολιέλεος ὁκάδες ἀσίμι δέκα ἔχει ὅλος γρόσια 1049».

Οὗτος ἐπωλήθη μετ' ἄλλων ἀργυρῶν σκευῶν, τῆς Ἐκκλησίας

Κανδῆλαι ἀργυραῖ 14 μεγάλαι καὶ πολυτελεῖς.[1]
Πολυέλαιοι 8.

---

§ 27. *Ἱερὰ κειμήλια.*

α΄) *Σιδηρᾶ Ζώνη* μετὰ περιλαιμίου καὶ σταυρῶν.

Τὸ κειμήλιον τοῦτο μ. 0,25 πλ. 0,15 ἐστὶ κατεσκευασμένον τοιουτοτρόπως, ὥστε δύναταί τις νὰ φορέσῃ αὐτό, ὅτε οἱ σταυροὶ προσαρμόζονται ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ δὲ ἐπὶ τῆς ράχεως. Λέγεται δ', ὅτι κανδηλάπτης τις Χρῆστος διάγων ἀσκητικὸν βίον, ἐφόρει αὐτό.

Ἧρτηται παρὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, κρατεῖται δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ προσκυνητοῦ, τοῦ ἱερέως ἀναγινώσκοντος εὐχάς.

β΄) *Ἱερὰ λείψανα.* Ἐν ἀργυρᾷ θήκῃ φυλάττονται εὐλαβῶς τεμάχια ἱερῶν λειψάνων τῶν ἑξῆς Ἁγίων.

Τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος.
Τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.
Τοῦ Ἁγίου Σμαράγδου ἐκ τῶν 40 Μαρτύρων καὶ
Τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.[2]

εὑρεθείσης εἰς ἀνάγκην, νὰ κατέλθῃ εἰς δικαστικὸν ἀγῶνα, πρὸς διάσωσιν ἀκινήτων ἰδιοκτησιῶν αὐτῆς.

1. Ὀφείλονται εἰς τὸν εὐσεβῆ ζῆλον τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου τῶν Κυριῶν.

Σημ. Τὸ Ἐξακάνδηλον καὶ αἱ κανδῆλαι αὗται ἀνήρτηνται μόνον κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα.

2. Ἐν Κώδηκι ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς· «1821 ὅσα τῷ μαστροκο-

γ΄) *Χειρόγραφα Εὐαγγελιστάρια* δύο.[1]

μηνῷ μουρονίτῃ διὰ τὰ γρόσια 200 ὅπου εἶχε νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τὸν πρὸ πολλῶν χρόνων καθηρημένον κύριλλον ἐφημέριον καὶ ἐλάβομεν τὰ ἐμανέτια ***ἅγια λείψανα εἰς ἓν σεντουκάκι*** καὶ ἓν ὁρολόγιον ὁρδινάριον πληρώσαντες διὰ αὐτὰ ἡ σημείωσις των εἶναι καὶ εἰς τὸν κώδηκα γρόσια 70».

1. Τὸ ἀρχαιότερον τούτων, ἐπὶ μεμβράνης, ἔχει ἐν τέλει τὰς ἑξῆς δύο σημειώσεις, ὧν ἡ γραφὴ ἐστὶν ἄλλη καὶ νεωτέρα τῆς τοῦ κειμένου.

α΄) «Ἀπὸ ἔτους ἐνσάρκου οἰκονομίας χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ πεντηκοστῷ τρίτῳ μηνὶ νοεμβρίῳ».

β΄) «Ὑπάρχει τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου εἰς τὰ τάουλα μηδεὶς τολμήσῃ ἀποξενῶσαι αὐτὸ ἵνα μὴ λάβῃ τὸ ἐπιτίμιον. ἔτος ᾳχξγ΄ (=1663) μηνὶ Μάρτιος».

Ἐν δὲ τῷ νεωτέρῳ ἐπὶ χάρτου, ὑπάρχουσιν αἱ ἑξῆς σημειώσεις, ἐπίσης εἰς τὸ τέλος.

α΄) Διὰ γραφῆς, ὁμοίας τῆς τοῦ κειμένου· «Ἐτελειώθη τὸ παρὸν Εὐαγγέλιον διὰ χειρὸς ἐμοῦ του ἐλαχίστου ἱερέως Γεωργίου οὗ τὸ ἐπίκλην χαρτοφύλαξ· διὰ ἐξόδου καὶ μόχθου κυρίου Ματθαίου τοῦ Ἀμοῦρι, καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἐν τῇ ἐπονομαζομένην νέαν Μονήν· ὥστις οὖν βουληθῇ συλῆσαι αὐτῷ καὶ ἐκβαλέσθαι ἐκ τῆς Μονῆς νὰ ἔχῃ τὰς ἀρὰς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων καὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν ἑπτὰ Συνόδων καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν. Ἀπὸ ἔτος ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ πεντηκοστῷ ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ».

β΄) Δι' ἄλλης γραφῆς.

«Ἠγοράσθη τὸ παρὸν Ἅγιον Εὐαγγέλιον δι' ἄσπρα χίλια * καὶ ὑπὸ τοῦ κελσήμου ἐπροσιλόθει διὰ πρόθεσαις δύο τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ συνόδου καὶ ἀγόρος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου εἰς τὰ ταοῦλα. μηδεὶς τολμήσῃ ἐξιλεῶσαι αὐτοῦ, εἶνα μὴ λάβει τὸ ἐπιτίμιον. ἔτος ᾳχμζ (=1647) ἐν μηνὶ Ἰανουάριος».

γ΄) Διὰ μεταγενεστέρας γραφῆς σημείωσις.

«Ἐν ἔτει 1845 κατὰ μῆνα αὔγουστον διορθώθη τὸ παρὸν

---

* ***Σημ.*** = 8 γρόσια. 13 παράδες καὶ 1 ἄσπρον.

δ΄) *Ἱερὰ σκεύη ἀργυρᾶ.*[1]

ε΄) *Ἱερὰ ἄμφια.*[2]

---

§ 28. *Ἱερὰ ψαλμῳδία.*

Ἐν περιγραφῇ διακόσμου Ἐκκλησίας, ἡ ἔλλειψις μνείας, περὶ ἱερᾶς ψαλμῳδίας, ὁμολογουμένως ἀποτελεῖ σπουδαίαν παράλειψιν· διότι ἀναντιρρήτως ὁ

θεῖον Εὐαγγέλιον καὶ ἐσταχώθη διὰ προστασίας τοῦ ἐν ἱεροδιακόνοις ἐλαχίστου Σεραφεὶμ Μιχαηλίδου τοῦ ἐκ Ταταούλων * ὅθεν μνήσθητι αὐτοῦ οἱ ἀναγινώσκοντες εἰς τὰς πρὸς Θεὸν δεήσεις ὑμῶν».

1. Εὐαγγελιστάρια μετ' ἀργυροῦ περικαλύμματος 6 καὶ 1 μικρόν. 1 μέγα πολυτελὲς μὲ σμάλτα.—Ἱερὰ ποτήρια 9. — Δισκάρια 6.—Λόγχαι 4.—Ἀστέρες 7.— Λαβίδες 7. — Ζέα σχήματος προχόης 3.—Σχήματος ποτηρίου 2.—Σταυρὸς Ἁγιασμοῦ.—Εὐλογίας. — Θυμιατήρια 6.—Κατζιὰ 2.—Ἑξαπτέρυγα ζεύγη 3.—Δόλτσες 6.—Κανία 3.—Δίσκοι 11.

Ἐν Κώδηξιν ὑπάρχουσι Καταγραφαὶ τῶν ἐν τῷ Σκευοφυλακίῳ φυλαττομένων ἱερῶν σκευῶν.

2. Ὀλίγα ὑπάρχουσιν. Ἐν Κώδηκι (1708) πλὴν τῆς καταγραφῆς ἱερῶν ἀμφίων, «παραδοθέντων τῷ ἱεροδιακόνῳ Ἰωάννῃ πρὸς φύλαξιν ὑπ' εὐθύνην του» ὑπάρχει καὶ καταγραφὴ τῶν ἐν χρήσει Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἐν οἷς καὶ ἐν Φυλλαδίοις αἱ ἑξῆς ἱεραὶ Ἀκολουθίαι.

Τῆς Ὁσίας Ματρώνης	1780.
Τῆς Θεοτόκου τῶν Μυρτίδων	1811.
Τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ	1817.
Τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου	1840

καὶ Φυλλαδίων χειρογράφων, Ἀκολουθιῶν διαφόρων Ἁγίων.

---

* ***Σημ.*** Τοῦ μετὰ ταῦτα Ἀρχιερέως Ταταούλων, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀργυρουπόλεως, εἶτα Ἄρτης (§ 61).

μεγαλείτερος κόσμος καὶ στολισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἐστὶν ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκτέλεσις τῆς ἱερᾶς ψαλμῳδίας, ἡ καθηδύνουσα τὴν ἀκοήν, ἐξεγείρουσα εἰς ψυχικὴν κατάνυξιν καὶ ἀνυψοῦσα τὴν διάνοιαν πρὸς τὸ θεῖον· καὶ συνεπῶς ἡ προσελκύουσα τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς προσευχήν, καὶ πληθύνουσα τὰς τάξεις τῶν φιλακολούθων· ἐνῶ τουναντίον ἀκοσμία ἐστὶν ἡ ἀκαλαίσθητος κακῳδία καὶ χασμῳδία, ἡ ἐκδιώκουσα τοὺς πιστοὺς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπαγομένη τὴν ἀραίωσιν τῶν φιλακολούθων μέχρις ἐρημώσεως.

Καὶ ἀριδήλως ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκτέλεσις τῆς ἱερᾶς ψαλμῳδίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον κόσμον καὶ στολισμὸν αὐτῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.

Ὅσῳ μάλιστα, ἡ ἔλλειψις ταύτης ἐκ πλουσίως διακεκοσμημένης Ἐκκλησίας, κατ' οὐδὲν διαφέρει τῆς ἐλλείψεως, ἣν παρουσιάζει ἐντέχνως ἐπεξειργασμένον ἐκ πολυτίμου μετάλλου κλωβίον, περικλεῖον ἀντὶ καλλικελάδου ἀηδόνος, κόρακα κρώζοντα.

Εἰς οἷον δὲ βαθμὸν ὑπάρχει ὁ κόσμος ἐνταῦθα, διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκτελέσεως τῆς ἱερᾶς ψαλμῳδίας, καὶ κατὰ πόσον αὕτη συνάδει πρὸς τὸν λοιπὸν διάκοσμον τῆς Ἐκκλησίας, κατωτέρω ἀνηκόντως γενήσεται λόγος (§ 65, 66, 67 καὶ 88 Σημ.).

---

§ 29. *Ἄρσις δίσκων.*

Ἐξίσου πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτέλεσιν τῆς ψαλμῳδίας, στολισμὸν καὶ κόσμον τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἀποτελεῖ, ἂν καὶ ἀρνητικῶς, ἡ ἄρσις τῆς περιφορᾶς τῶν δίσκων, τῆς μεγάλης ταύτης ἀσχημίας καὶ ἀκοσμίας, καὶ τοῦ φοβεροῦ ταράκτρου τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἃς δέον ἐν παντὶ νὰ διακρίνῃ αὐστηρὰ σεμνοπρέπεια, εὐκοσμία καὶ τάξις.

Οἱ εὐσεβεῖς ἀναγνῶσται εὐαρέστως θὰ μάθωσιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1909 ἡ ἐκ τῆς περιαγωγῆς δίσκων ἀκοσμία καὶ ἀταξία ἐνταῦθα, ἤρθη εἰς τὸ διηνεκὲς καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ· ἐξασφαλισθέντος ἀντισταθμίσματος ἐξ ἐλαφρᾶς τροποποιήσεως τοῦ Τιμολογίου τῶν ἱεροπραξιῶν.[1]

---

1. Ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς γενικῆς ἐνοριακῆς συνελεύσεως, περιεβλήθη καὶ τὸ σεπτὸν κῦρος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας (Ἀποφ. Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου 1 Μαΐου 1909).

Ἄξιον δὲ μνείας ἐστὶν ὅτι ἐν τῇ Ἀποφάσει ταύτῃ θεσπίζεται «δικαίωμα ἐκλογέως καὶ ἐκλεξίμου ἔχουσιν οἱ καταβάλλοντες ὑπὲρ τῆς ἄρσεως τῶν Δίσκων ἐτησίως γρόσια 24».

Εὔλογος δὲ ἐστὶν ἐνταῦθα ὁ ἔπαινος δημοσίᾳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν Ταταούλων, αἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὸ ἀξιόζηλον τοῦτο καὶ σπουδαῖον ἀποτέλεσμα. Αὗται ἀπετελοῦντο· ἡ μὲν ἐκ τῶν (†) *Θ. Ἡσυχίδου.*—Μιλτ. Χρηστίδου.—Θ. Στρογγυλοῦ.—Κ. Σερεμετάκη καὶ Β. Μιχαηλίδου (τῷ 1903)· (ταύτῃ ὀφείλεται καὶ ἡ σύνταξις καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ Τιμολογίου Ἱεροτελεστιῶν § 75)· ἡ δὲ ἐκ

§ 30. *Παρεκκλήσιον Σηλυβριανῆς.*

Τὸ Παρεκκλήσιον τοῦτο (§ 22) κοσμοῦσιν εὐμεγέθη καὶ πολυτελῆ εἰκονοστάσια, μετὰ καλλιτεχνικῆς εἰκόνος ἕκαστον· ἐξ ὧν ἰδιαιτέρας περιγραφῆς ἀξία ἐστιν ἡ

Τῆς Θεοτόκου Ρόδον τὸ ἀμάραντον μ. 1,08 πλ. 0,78, διὰ τὴν λεπτὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐπεξεργασίαν αὐτῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὴν 94 διαφόρου μεγέθους εἰκόνων, κεκοσμημένων ὅλων σχεδὸν διὰ σχετικῶν ρητῶν, ἐκ τῆς ἱερᾶς γραφῆς.

Κάτωθι αὐτῆς ἐστὶ τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς πίστεως γεγραμμένον ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστί.[1]

τῶν Βελισσαρίου Μακροπούλου.—Εὐστρ. Σαπουντζάκη. —Ἠλία Λαζαρίδου.—καὶ (†) *Π. Παπαδοπούλου* (τῷ 1909).

Σημειωτέον δ', ὅτι τὸ ἐκ τῆς περιαγωγῆς τῶν Δίσκων προϊόν, ἐσχάτως κατῃλθεν εἰς 140 λίρας περίπου, ἐτησίως.

Κατὰ τοὺς Κώδηκας, ἐν προγενεστέροις χρόνοις ἀνήρχετο καὶ μέχρι 40,000 γροσίων· μολονότι τὸ γρόσιον εἶχε μεγαλειτέραν ἀξίαν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ.

Δίσκοι πρὸ τῆς καταργήσεώς των, περιήγοντο συνήθως πέντε (5)· πρὸ ἐτῶν δὲ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνήρχετο μέχρι 12· ἐν οἷς τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ Ὄρους Σινᾶ κλπ.

Προσέτι ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνηρτημένα κυτία ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων καὶ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου· τῷ 1789 «ἐβάλαμεν στὰ κουτία τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ ἁγίου τάφου ἀσλάνια 15».

1. Ἐν τῷ πλακοστρώτῳ ἐδάφει ἐνταῦθα ὑπάρχει τεμάχιον μαρμαρίνης πλακὸς μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς·

Ἐνθάδε κατάκιτε Ἀναστασία· περὶ ἧς ὁ Μ. Γεδεὼν λέγει, ὅτι ἐστὶν ἐπιτύμβιον ἁπλούστατον τοῦ Η΄ ἢ Θ΄ αἰῶνος. Ἔγγραφοι Λίθοι καὶ Κέραμοι 1893. σελ. ρκζ.

§ 31. *Ἐξωραϊσμοί.*

Ἡ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐπιβάλλει τὴν ἐκτέλεσιν ἐξωραϊστικῶν ἔργων, μετ' ἀναγκαίων τινῶν μεταβολῶν καὶ προσθηκῶν, χάριν φιλοκαλίας, τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀκουστικῆς.

Τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ περὶ ἀνεγέρσεως Κωδωνοστασίου.

Ταῦτα δὲ πάντα ὑπὸ μελέτην εἰσί· ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψις περὶ ἀνεγέρσεως μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ ἐκ βάθρων, δὲν ἀποκλείεται.

---

§ 32. *Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.*

Τὸ Παρεκκλήσιον τοῦτο λίθινον πήχεων μ. 7.30 πλ. 6.20 κεῖται ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Δυστυχῶς χρονολογία ἢ ἐπιγραφή, ἢ ἄλλο τι δὲν ὑπάρχει νὰ διαφωτίσῃ τι περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀνεγέρσεως τούτου.

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἐστὶν ἀρχαιότερον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ὁ εὐσεβεῖ ζήλῳ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐκ τῶν ἐπιτρόπων δραστηρίου Ἀλεξάνδρου Ἀραμπατζόγλου ἐξωραϊσμὸς τοῦ Παρεκκλησίου τούτου, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, κατέστησεν αὐτὸ εὐπρόσωπον εἰς τοὺς συρρέοντας ἤδη καθ' ἑκάστην εὐλαβεῖς προσκυνητάς, ἰδίᾳ χάριν τοῦ ἐν αὐτῷ Ἁγιάσματος (§ 53).

---

§ 33. *Αὐλή.*

Ἡ αὐλὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀξία ἰδιαιτέρας μνείας ἐστί, διά τε τὴν εὐρύτητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτῆς. Κατάφυτος ἐξ ὑψικαρήνων κυπαρισσῶν (17), ἐλαιοδένδρων (18) καὶ ἄλλων, παρουσιάζει ρωμαντικὴν καὶ ἐπιβλητικὴν ὄψιν, ὁμοίαν πρὸς ἐκτεταμένας αὐλὰς ἱερῶν Μονῶν.

Μέχρι τοῦ 1865 ἐχρησίμευε καὶ ὡς Νεκροταφεῖον (§ 57).

Ἐν τῷ στομίῳ τοῦ φρέατος, ὅπερ κεῖται ἐνταῦθα, ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή·

«Τόδε τὸ φρέαρ ἠνεώχθη καὶ ἐκτίσθη δαπάνῃ Βασιλείου Ἀρχιτέκτονος τοῖς ὑστερημένοις τὸ ὕδωρ πάνυ ἐν ἔτει 1876».

---

§ 34. *Τοῖχοι.*

Οἱ περικλείοντες τὸν εὐρὺν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας τοῖχοι, ὕψους ἄνω τῶν ἓξ πήχεων καὶ ἀρκετοῦ πάχους, ἐκτείνονται εἰς περιφέρειαν 330 περίπου πήχεων.

Ἐν τοῖς Κώδηξιν ἀναφέρεται κονδύλιον ἐξόδων «εἰς τὴν *φραγὴν* τῆς Ἐκκλησίας» τὸ ἔτος 1720· ἐξ οὗ δῆλον γίνεται, ὅτι ἡ ἀνέγερσις τῶν τοίχων, ἀνάγεται εἰς τὸ ἔτος τοῦτο· κατὰ τὸ κονδύλιον τοῦτο

ἐδαπανήθησαν «254,880 ἄσπρα εἰς τὴν ὕλην, εἰς τὰ μαγιστορικα καὶ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς».[1]

---

§ 35. *Σήμαντρον.*

Πρὸς τοῖς ἄλλοις προνομίοις, ὧν ἀπελάμβανον οἱ κάτοικοι Ταταούλων τὸ πάλαι, ὡς προείρηται (§ 5), εἶχον καὶ τὸ σπουδαῖον τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ προνόμιον, περιάγειν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ κρούειν ξύλινον Σήμαντρον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς, καθ' ἃς διελαλεῖτο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου, ὡς ἑξῆς·

«Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου.... νὰ ἦναι βοήθειά μας.»[2]

---

1. 120 ἄσπρων ἰσοδυναμούντων πρὸς ἓν γρόσιον, τὰ ἄνω ἄσπρα ἀποτελοῦσι γρόσια 2,124· τοῦ γροσίου δὲ τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ἰσοδυναμοῦντος πρὸς 4 φράγκα περίπου (§ 18 Σημ.), ἕπεται ὅτι διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν ἄνω τοίχων ἐδαπανήθη ποσὸν ἴσον πρὸς 8496 φράγκων.

Ἄξιον μνείας ἐστὶν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὴν μάχην τῆς 11 Ἀπριλίου 1909 (τῆς ὁποίας θεαταὶ ἐγενόμεθα ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐπί τι διάστημα), μεταξὺ τοῦ στρατοῦ τῆς ἐπελάσεως καὶ τῶν ἐν τῷ Στρατῶνι τοῦ Ταξειμίου (Τόπ-κισλα), κλεισθέντων καὶ ἀμυνομένων στρατιωτῶν (ἐκ τῶν βολῶν τῶν ὁποίων ἐν Ταταούλοις ἐφονεύθη μία νεᾶνις, ἐτραυματίσθη δὲ εἷς νέος εἰς τὸν πόδα), τὸ Ἀνατολικὸν μέρος τοῦ τοίχου τῆς Ἐκκλησίας ἐδέχθη βολάς τινας, ὧν σημεῖα ὁρατὰ ὑπῆρχον.

2. Τοῦτο ὡς ἱερὸν τοῦ τόπου ἔθιμον, μέχρι σήμερον εὐλαβῶς τηρεῖται ἐν Ταταούλοις, πρὸ τῆς κρούσεως τοῦ Κώδωνος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς ἱεραῖς Μοναῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. εἰ καὶ ὄζει βυζαντινισμοῦ κλασικοῦ, εἰς ὃν δυστυχῶς, οὐκ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ προσκεκολλημένοι ὡς ὄστρακα, ἀπανταχοῦ, παρ' ἡμῖν.

§ 36. *Κωδωνοστάσιον.*

Εὐτελὲς παράπηγμα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς τῆς Ἐκκλησίας, κατεσκευασμένον ἐπὶ τῶν κορμῶν δύο κυπαρισσῶν, ἀποτελεῖ τὸ Κωδωνοστάσιον·[1] ἐφ' οὗ ἤρτηνται 3 Κώδωνες· 1 μέγας καὶ 2 μικροί.[2]

Ἐκ τῆς σημειώσεως δὲ ἐν τοῖς Κώδηξιν, ὅτι ἐν ἔτει 1838 ἐδόθησαν γρ. 60 «φτιαστικὰ τασίου διὰ καμπάναν», συνάγεται ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤχησε κώδων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τῶν Θεοφανείων καὶ τοῦ Πάσχα, δύο σήμαντρα περιφέρονται καὶ κρούονται, ἁρμονικῶς!

Προσέτι διὰ περιφορᾶς καὶ κρούσεως τοῦ Σημάντρου ἀνὰ τὰς ὁδούς, κοινοποιοῦνται διάφοροι διαταγαὶ εἰς τοὺς κατοίκους.

Ἡ δὲ κοινοποίησις θανάτου καὶ κηδείας, γίνεται διὰ διαλαλήματος ὑπὸ τοῦ Κανδηλάπτου, περιερχομένου τὴν πρωΐαν τὰς ὁδοὺς καὶ διαλαλοῦντος ὡς ἑξῆς·

«Ἀδελφοί, οι, οι, ὁ (τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ θανόντος) πρὸς Κύριον ἀπεδήμησεν· ἡ ὥρα εἰς τὰς .... ἑτοίμη ἡ κηδεία του καὶ νὰ ὁρίσετε».

1. Κατὰ τοὺς Κώδηκας κατεσκευάσθη τοῦτο ἐν ἔτει 1857· τὸ δὲ δαπανηθὲν διὰ τοῦτο ποσόν, σημειοῦται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 14,000 ! γροσίων. Πρό τινων δὲ ἐτῶν ἐπεσκευάσθη.

2. Κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐπισήμους ἑορτὰς κρούεται ὁ μέγας κώδων, κατὰ δὲ τὰς καθημερινὰς εἷς ἐκ τῶν μικρῶν· ἅπαντες δὲ συγχρόνως τὸ Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα καὶ εἰς τινας ἄλλας ἐπισήμους ἑορτάς.

Περὶ δὲ ἐμμελοῦς ἤχου, τοῦ ἀποτελουμένου ἐκ τῆς ἐρρύθμου κρούσεως διαφόρου μεγέθους καὶ τόνου κωδώνων, ὁ βαθμὸς τῆς καλαισθησίας ἡμῶν περὶ μελῳδίας, ἀποκλείει πάντα λόγον καὶ ἐνταῦθα.

§ 37. *Πρόσοδοι τῆς Ἐκκλησίας.*

Ἐκ τῶν Κωδήκων μανθάνομεν τὰς πηγὰς τῶν προσόδων τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Καθόσον δὲ αὗται κέκτηνται ἱστορικὴν ἀξίαν, ἀναφέρομεν ἐνταῦθα, ἐν συντομίᾳ, τὰς κυριωτέρας ἐκ τούτων, αἵτινές εἰσιν αἱ ἑξῆς·

α΄) *Ἐκ κηροπωλησίας καὶ περιαγωγῆς δίσκων.*[1]

Ἄξιον μνείας ἐστὶν ἐνταῦθα, τὸ ἑξῆς Πρακτικόν, ὡς δηλωτικὸν τῆς ἀλληλεγγύης, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν Κοινοτήτων τὸ πάλαι.

«Ἰουλίου 6 «1810» σήμερον ἐθεσπίσθη ὅτι ἡ Ἁγία Κυριακὴ ἀπὸ τὸ κοντοσκάλη νὰ εὐγάζῃ δίσκον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας εἰς τὴν ἑορτήν τις καθῶς καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὴν εἰς τὴν ἑορτὴν του ἁγίου δημητρίου».

Παρομοία ἀμοιβαιότης πρὸς περιαγωγὴν δίσκων, ἥτις ἐν τοῖς Κώδηξι φέρει τὸ ὄνομα «Ζητεῖαι τῶν Ἐκκλησιῶν δανεικαί», ἀναγομένη καὶ μέχρι τοῦ 1750, κατὰ τοὺς ἡμετέρους Κώδηκας, ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Γαλατᾶ Ἁγίου Νικολάου. — Χριστοῦ. — Καφατιανῆς.

Μπεσικτασίου.—Σκουτάρεως.

Τῆς νέας Ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων τοῦ *Τεπέμπασι.*

Τοῦ Μπάνιου τοῦ Τερσανὲ (τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα).

Ὑψωμαθείων Ἁγίου Κωνσταντίνου—καὶ Ἀναλήψεως.—Χάσκιοϊ κλπ.[1]

β΄) Ἀπὸ *Παρησίας. Ἐννάτες. Προθέσεις* καὶ *Ἀρτοκλασίας.*[2]

1. Πρόσοδοι ἐκ δίσκων μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ 1751.

«σίναξις λαδίου καὶ βοηθίας·

Ἰανουαρίου	1	σίναξις τοῦ ἁγίου βασιλίου	ασλανια	7:30
»	6	» τον θεοφανιον	»	14:70
»	7	» του προδρομου	»	5
»	13	» κιριακὶς	»	4
»	18	» τοὺ αγιου αντονίου καὶ αγίου αθανασίου	»	10
»	20	» κιριακὶς	»	8
»	25	» του αγιου ιωάνου τοῦ θεολόγου	»	2:60
»	27	» κιριακὶς	»	8:60
»	30	» τον τριον ιεραρχὸν	»	4:69
			ασλανια	64:40»

Τῷ 1760 ἐτησία πρόσοδος γρ. 2142;111
Τῷ 1777 » » » 3074: 57
Ἐκ κηροπωλησίας ἡ πρόσοδος μεγαλειτέρα κατά τι.

1. Προφανῶς ἐκ τοιαύτης ἀλληλεγγύης προέρχονται αἱ ἐκ παηγύρεων πρόσοδοι, αἱ ἀναφερόμεναι ἐν τοῖς Κώδηξιν ἐξ ὧν σημειοῦμεν τινὰς ἐνταῦθα.

«Ἰούλιον 1752 ἔφεραν ἀπὸ τὸ Κουζγουντζούκι Ἅγιον Παντελεήμονα ασλανια 4
ἀπὸ τὸν προφήτην Ἠλίαν Ἀρναούτκιοϊ » 1
ἀπὸ τὸν ἅγιον Νικόλαον » 4»
«Ἰούλιον 1794 ἀπὸ πανίγηρην ἀρναουτκιογιου » 9:48»

Καὶ σήμερον μεταξὺ τινῶν Ἐκκλησιῶν ὑπάρχουσι τοιαῦται Ζητεῖαι δανεικαί.

2. Τῷ 1752 μιᾶς ἡμέρας·
«ἀπὸ παρισία ασλανια 100

γ') *Ἐκ Κυτίων.*[1]

δ') *Ἀπὸ τελετὰς ἐπετείων ἑορτῶν Ἀδελφοτήτων ἢ Συντεχνιῶν κλπ.*[2]

ε') *Ἀπὸ Συντεχνίας διὰ βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ ἀρτοδιανομήν.*[3]

απο ενατες » 8
απο προθεσις » 5
απο αρτοκλασιαν » 3»
Τῷ 1787 «παρουσία του πατριάρχου του ηοανικίου απεχαλκι νισιον ασλανια 59».
Τῷ 1821 «Παρρησία διὰ ὄνομα Μαριγὼς » 50».
Τῷ 1837 ἀπὸ ἐννάτες ἑορτῆς γρ. 566.

Ἀρκούντως δὲ στρογγυλὸν ποσὸν παρουσιάζουσι τὰ κονδύλια ταῦτα.

1. Τῷ 1752 πρόσοδος ἡμερῶν·
«ενιξαμεν το κουτὶ τις φυλακὴς * καὶ ἐπιραμε εν τριτο ασλανια 24».
Τῷ 1753 ἐπίσης » 17.

2. Τῷ 1816 Ἀπριλίου 16 ἀπὸ ἀκτάριδον χρονικὸν Γρ. 56:30.
Ἰουλίου 17 ἀπὸ χρονικὸν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Μαμίνης » 80.
Ἰουλίου 20 ἀπὸ χρονικὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ » 100.
Σεπτεμβρίου 8 ἀπὸ χρονικὸν τῆς ἑορτῆς τῆς Παναγίας Σηλυβριανῆς » 100.
Ἀπὸ χρονικὸν τὸν φουρνάριδων » 25.

3. Ἐκ διαφόρων σχετικῶν κονδυλίων ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς τρία.

Τῷ 1750 «απο εσνάφια δοσίματα οκτωβριο ἐπίραμεν ἀπὸ τὸ ροφέτι τὸν
σερμπετζίδον γρόσια 1
τον μπακαλιδον 16

---

* Παναγίας τοῦ Μπάνιου.

μπογιατζιδων 4
καικιτζιδων 1
μπαχτσεβάνιδων γαλατὰ 11
αμπατζιδον 5
φραντζελαδον 2
βουτζάδον 4
σερμπετζίδον 1
κουντουράδικο ρουφαίτι 3
δουβαρτζίδες 1:60
λεπτουργὴ 1
Ἀχτζίδες 1
καιμπαιτζιδον 1:60
καπηλους 4
γουναράδες 5
τσοχατζίδες 5
απο κουντουραδες του σταβροδρομίου 3
τσοχατζιδον γαλατὰ 5
Μιλοχαράκτες 5
δια το περσινο κεπετζίδες 1:60
φραντζελάδες 2».

Τῷ 1831 «Ἀπὸ ἐσνάφια ποῦ δίδουν χρονικὸν
πραγματευτάδων τῆς πόλεως γρ. 608:42
» Γαλατᾶ » 524:50
Βαρελτζίδων » 60
Τουτουντζίδων » 148
γεμενετζίδων » 166:25
μπαξεβάνιδων » 131:10
καπήλων Ταταούλων » 50
μανάβηδων » 65:63
ακτάριδων » 16:90
λεμοντζίδων » 50
πεστεμαλτζιδων » 66
γουναράδων » 60:25
ἀμπατζίδων » 48
φερμελετζίδων » 36:25
μπακάλιδων τῆς χώρας » 25
μπερμπέριδων » 22
μπακάλιδων κασὴμ πασα » 30

στ΄) *Ἐκ πωλήσεως, ἐνοικιάσεως, ἢ μεταβιβάσεως στασιδίων ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον.*[1]

γιαζματζίδων	»	65:55
λεπτουργῶν	»	11
ζαρζαβατζίδων πόλεως	»	12
ταλιαδούρων	»	6:10
χασάπιδων γαλατᾶ	»	12:50
λαδάδων ἐσύναξαν	»	380».
Τῷ 1854 Ὀκτώβριος		
Ἡ σύναξις ἄρτων ἀπὸ τὸ χωριό μας	γρ.	5248
ὁμοίως ἀπὸ τὴν πόλιν σύναξις	»	2040
ὁμοίως ἀπὸ πακτζεβανέους	»	900
ὁμοίως ἀπὸ σύναξι γαλατᾶ	»	3532.1/2
ὁμοίως ἀπὸ διάφορα ἐσνάφια πόλεως καὶ Γαλατᾶ	»	1034
	γρ.	12754.50»

1. ***Πώλησις*** 40 Στασιδίων τῷ 1726, ἀπὸ 1—120 γροσίων ἑκάστου.

Τῷ 1803 μέχρι 200 γροσίων.

Τῷ 1816 «ἐπωλήσαμεν ἕνα στασίδι εἰς ***Δημήτριον Μηλιώτην*** γρόσια 550.» *

(Τῷ 1821 «ἠγοράσαμεν ἕνα στασίδι ἀπὸ μέρος τῆς ἁγίας Ματρώνης εἰς τὰ ἄνω ἔμπροσθεν στασίδεια γρόσια 650»).

(Τῷ 1834 «ἠγοράσαμεν ἀπὸ Δημήτριον ἰατροσπετζιάρην ἕνα στασίδι γρόσια 1600»).

Ἐνοικίασις. 72 Στασιδίων, τῷ 1798 ἀπὸ 40—165 ἀσλανίων ἐτησίως.

Μεταβίβασις. Τῷ 1787 ἀπὸ 1—4 γροσίων. Τῷ 1854 ἀπὸ 20—40 γροσίων ἐλάμβανεν ἡ Ἐκκλησία.

Σήμερον ἡ πώλησις Στασιδίου, (ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται εἰς 432) ποικίλει μεταξὺ 5—10 λιρῶν. Ἡ δὲ ἐνοικίασις 60—100 γροσίων ἐτησίως.

* Ὁ Δημήτριος Μηλιώτης ἐτύγχανεν ἐκ τῶν ἐγκρίτων κατοίκων τῶν Ταταούλων, ἦν δὲ ***Βερατλῆς*** καὶ ἀπήλαυεν ἰδιαζούσης ὑπολήψεως παρά τε τοῖς ἡμετέροις καὶ τοῖς κρατοῦσιν. Ἔγγονος αὐτοῦ ἐστὶν ὁ ἱεροδιάκονος Ἀθανάσιος Μηλιώτης, ὁ εὐδοκίμως διακονῶν ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ Ναῷ τῶν Εἰσοδίων, δημοσιογράφος καὶ συγγραφεύς, ὅγαν ζηλωτῶς παρέχων τὴν συμβολήν του ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς σκοποῦ. Ἐπαξίως δὲ παρεδρεύων ὡς Πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος ἐν τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τοῦ Πέραν.

Ὁ ἱερολογ. Ἀθανάσιος μετ' εὐλαβείας, ὡς πολύτιμον οἰκογενειακὸν κειμήλιον, φυλάττει τοῦ πάππου του τὸ ***Βεράτιον,*** ὅπερ ἦν δηλωτικὸν ἐξουσίας καὶ ἐλευθερίας πρὸς ἐξάσκησιν ἐπαγγέλματος μετά τινων προνομιῶν ἀσυδοσίας, προστασίας κλπ.

ζ΄) *Ἀπὸ δικαίωμα σφραγῖδος.*[1]

η΄) *Ἐκ πωλήσεως τάφων.*[2]

θ΄) *Ἐκ πωλήσεως τόπων.*[3]

1. Τῷ 1792 «συναξις απο σφραγιδες ασλάνια 78:60» κλπ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ μουχταρικὴ σφραγὶς ἀποφέρει ἐτησίως πρόσοδον περίπου γροσίων 3,000.

2. Κατὰ τοὺς Κώδηκας ἡ τιμὴ ποικίλει ἀναλόγως τῆς θέσεως· ὑπάρχουσι κονδύλια μέχρις 100 γροσίων.

Σήμερον ἡ τιμὴ τάφου, ἀναλογως τῆς θέσεως ποικίλει ἀπὸ 5—30 λιρῶν.

Ἡ δὲ διατίμησις ἐνοικιάσεως διὰ μίαν τριετίαν, κατὰ τὸ Τιμολόγιον ἔχει ὡς ἑξῆς·

1η	Θέσις	Γρ.	130	Διὰ	παιδία	μέχρι	10	ἐτῶν	Γρ.	70
2η	„	„	80	„	„	„	„	„	„	40
3η	„	„	30	„	„	„	„	„	„	15

Διὰ τὰς ξένας ἐνορίας διπλάσια.

3. Ἐν Κώδηκι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1800—1836 καταγράφονται ἀγοροπωλησίαι γηπέδων 227. Τὸ δὲ τίμημα ἑκάστου πήχεώς ἐστιν 20 παράδων μέχρι 3 γροσίων.

Ἐν ἑτέρῳ Κώδηκι πλὴν ἄλλων ἀναφέρεται.

Τῷ 1814 πώλησις τόπου ἐκ 200 πήχεων «εἰς τὸ μέρος σούγιολου» πρὸς 2 γρόσια τὸν πῆχυν	γρ.	400
Τῷ 1842 ἐκ 230 πήχεων πρὸς 3 γρόσια τὸν πῆχυν	»	690
Ἑτέρου ἐξ 120 πήχεων πρὸς γρ. 6 τὸν πῆχυν	»	720

Σήμερον ἐν τῇ Λεωφόρῳ Ταταούλων ὁ πῆχυς τιμᾶται ἄνω τῶν 2 λιρῶν.

ι΄) *Ἀπὸ ἐνοίκια κτημάτων τῆς Ἐκκλησίας.*[1]

ια΄) *Ἀπὸ Δωρεάς.*

Ἄξιαι ἰδιαιτέρας μνείας εἰσὶν αἱ ἑξῆς·

Τῷ 1808 χρονικὴ τοῦ Ἁγίου Μπόσνης Καλλινίκου ἐκ γροσίων 100

Τῷ 1849 τοῦ Ἐνδοξοτάτου Ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας ἐκ γροσίων 3,500

«εἰς βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας.»

ιβ΄) *Ἀπὸ Ἀφιερώματα.*

Ἐκ τούτων ἄξια ἰδιαιτέρας μνείας εἰσὶ τὰ ἑπόμενα·

1) Τοῦ *Χατζῆ Χρήστου,* ὅστις ἐποίησεν Ἀφιερώματα καὶ εἰς τὰ Νοσοκομεῖα Προύσης καὶ Χίου, διὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.[2]

Πρὸς τοῖς ἄνω διάφορα κονδύλια ὑπάρχουσιν ἀγορᾶς τόπων παρὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ ἐξασφαλίσεως φιλονεικουμένων.

Τῷ 1838 «ἀπὸ Παρτίδα φιλονεικουμένου χωραφίου ὅσα ἐπληρώσαμεν τοὺς μιρασχάριδες τοῦ μαστρονικολῆ μπέη μεϊμάρη μὲ χέρι τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἐλάβομεν τὸ χωράφι αὐτό . . . . γρ. 15000».

1. Περὶ τούτων ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς, ἐν τοῖς Κώδηξι.

Τῷ 1751 «νικι ἐξιμινον 2 ονταδες		ασλανια	6»
Τῷ 1790 "ἐνοίκιον μπακάλικου μηνιαῖον		„	5
Ἐνοίκιον κουλουκίου	„	„	3
„ μπακάλικου	„	„	10
„ κασάπηκου	„	„	3
„ ακτάρικου	„	„	2
„ φουρνου	„	„	10
„ χοραφίου ἐτήσιον		„	15»

2. Ταῦτα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς·

« 1806 Ἰουλίου ἀφιέρωμα Χατζῆ Χρήστου διὰ χειρός.

2) Τοῦ *Χατζῆ Βασιλείου,* τῷ 1813· διὰ νὰ μνημονεύεται τὸ ὄνομά του κατ' ἔτος ἐκ γροσίων 2,500.[1]

3) *Ἀνωνύμου προσκυνητοῦ* ὑπὲρ μνημονεύματος ὀνομάτων τινων, προφανῶς συγγενῶν του.[2]

Διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν δῆλον ἐστὶ ὅτι ὁ κὺρ Χατζὴ Χρήστος τοῦ διαμαντὴ εἰκιοθελῶς καὶ ἀπαραβιάστως κατέβαλεν ἐκ τῆς περιουσίας του δύο χιλιάδες(: 2000 :) γρόσια ἐπὶ τόκου πρὸς τριάντα ἓξ τὸ πουγγὶ τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον καὶ διὰ Χοτζετίου τοῦ σταμπὸλ ἐφέντη τὰ ἔκαμε βακοῦφι· καὶ κατέστησε μουτεβελὴν τὸν τζελεπὴ ἀνέστη μπεζάλαν εἰς τὸ σαντὰλ μπεζεστένι διὰ νὰ λαμβάνει τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον τὸ διάφορον καὶ νὰ τὸ στέλνει εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ὁσπηταλίου ὅπερ εὑρίσκεται εἰς μπροῦσαν καθὼς διαλαμβάνει τὸ χοτζέτιον. . . »

Ἴσον ἀπαράλλακτον καὶ διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Χίου.

Μέχρι σήμερον δὲ ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καταβάλλονται γρόσια 144 ἐτησίως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα Προύσης.

1. Ὁ ἴδιος Χατζῆ Βασίλειος συγχρόνως προσέφερε καὶ τὰ ἑξῆς ποσά·

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν	γρ.	5000
Εἰς τὸν "Αγιον Χαράλαμπον	„	500
Διὰ τὸ Σχολεῖον	„	1,000
Διὰ ψυχικὰ	„	500
Διὰ τοὺς ἱερεῖς	„	350
Διὰ τοὺς τσεσμέδες	„	5,000.

Σημ. Ἐν ἔτει 1784 Ἰουλίου 24 « "Ινα μνημονεύηται τὸ ὄνομα Μπαλάσα, ἔδωκεν ἕνας χριστιανὸς διὰ χειρὸς μισὲρ Δημητρίου Καβάκου γρ. 500 ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅπως οἱ κατὰ καιρὸν ἐπίτροποι (τοῦ ἐν Γαλατᾷ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων) δίδουν εἰς ***Ταπάουλα*** τὸν κάθε χρόνον ὡς ἐλεημοσύνην γρόσια ἕως 25 ἢ ὅ,τι τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεὸς» Γ. Π. Γεωργιάδου « Ὁ ἐν Γαλατᾷ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων (1898) σελ. 288.»

2. Τὸ ἀφιέρωμα τοῦτο, κατφχυρωμένον ἐστὶ δι' ἐπισήμου Ὑποσχετικοῦ τοῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, φέροντος τὸ σεπτὸν κῦρος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς·

4) *Μιχαὴλ Δημητρίου Καισαρέως.*

Κορωνὶς πάντων τῶν ἀφιερωμάτων ἐστὶ τὸ ἀφιέρωμα τοῦτο (Βακούφιον), ὅπερ ἵδρυσεν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὁ εὐσεβέστατος καὶ ἀείμνηστος οὗτος ἀνὴρ τῇ 21 Μουχαρὲμ (16 Μαρτίου 1839), ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ *Βακουφναμέ.*

Τὸ πρῶτον κτῆμα, ὅπερ ἠγοράσθη ἀντὶ 7,500

« Κύριλλος Ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης.

+ Ὑπόσχεται τὸ Κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου διδόναι ἐτησίως εἰς τὸ παγκάριον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερᾶς Ἐκκλησίας τῶν Ταταβούλων πρὸς βοήθειαν τῶν ἐνοριτῶν πτωχῶν ὀρθοδόξων γρόσια ἑκατὸν πεντήκοντα Ἀριθ. 150, ὧν ἡ δόσις ἄρξεται μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς σήμερον, καὶ ἐξακολουθήσει εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἕνεκα δὲ τῆς ἐτησίου ταύτης ἀφιερώσεως ὀφείλουσιν οἱ ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ταταβούλων ἱερουργοῦντες μνημονεύειν διὰ παντὸς ἐν τῇ ἱερᾷ προθέσει τῶν ἐξῆς ὀνομάτων τῶν κεκοιμημένων εὐσεβῶν· Κυριακοῦ καὶ Κώνστα τῶν ἱερέων, Ἀνθίας καὶ Ἑλένης, τῶν πρεσβυτέρων Στεφάνου, Ἰωάννου, Δημητρίου, γονέων, τέκνων καὶ ἀδελφῶν.

Ἐφ' ᾧ εἰς ἔνδειξιν αἰωνίαν ἐκδοθὲν καὶ τὸ παρὸν ἡμῶν Πατριαρχικὸν Ὑποσχετικὸν ἐδόθη τοῖς ἐπιτρόποις τῆς ρηθείσης Ἱερᾶς Ἐκκλησίας τῶν Ταταβούλων.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ πόλει Ἱερουσαλὴμ 1852 Δεκεμβρίου 3.

(Τ. Σ.)
1845 + Ὁ Ἱεροσολύμων ἀποφαίνεται. »

Προδήλως ἐκ τοῦ Ὑποσχετικοῦ τούτου προκύπτει, ὅτι ὁ ἀείμνηστος ἀφιερωτής, πάντως ἐκ Ταταούλων, ὑπῆρξε καὶ εὐσεβὴς ἀφιερωτὴς τοῦ Παναγίου Τάφου.

Μέχρι σήμερον δὲ τακτικῶς καταβάλλεται παρὰ τοῦ ἐνταῦθα Ἁγιοταφιτικοῦ Μετοχίου εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὸ εἰρημένον ποσὸν τῶν 150 γροσίων ἐτησίως.

γροσίων ἀπὸ Σταμάτιον Γεωργίου καὶ μετετράπη εἰς Βακούφιον, ὑπῆρξε γήπεδον ἐκ τετραγωνικῶν πήχεων 2,250, ἐφ' οὗ σήμερον κεῖνται ἡ Λέσχη τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων καὶ παρακείμεναι ταύτῃ οἰκίαι.

Ὁρίζει δὲ ὁ ἀφιερωτής, ἵνα μέρος μὲν τῶν ἐκ τούτου προσόδων διανέμηται τοῖς πτωχοῖς, μέρος δὲ διατίθεται εἰς ἀγορὰν ἀκινήτων πρὸς αὔξησιν τοῦ Βακουφίου.[1]

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐξ ἀφιερωμάτων διαφόρων ἄλλων εὐσεβῶν ἀφιερωτῶν, μέχρι τοῦ ἔτους 1291,

---

1. Εὐχαριστίας ἀπονέμομεν δημοσίᾳ τῷ κ. Ἠλίᾳ Ἰωσηφίδῃ, ἐμβριθεῖ μελετητῇ καὶ γνώστῃ τῶν Βακουφίων, ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ πρὸς παροχὴν ἡμῖν πολλῶν πληροφοριῶν περὶ τοῦ Βακουφίου.

Σχετικὰ δὲ πρὸς τὸ Βακούφιον, ἐν τοῖς Κώδηξιν ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς·

1839 Μαρτίου 15 "ἀπὸ ἔξοδα Νέου βακουφίου ἔγινε τῆς χώρας ὅσα ἐδώθησαν εἰς τὸν μεχκεμὲ τοῦ Γαλατᾶ διὰ τὸ Χοτζέτι Βακουφιοῦ καὶ μουτεβελῆ γρ. 365„
"διὰ σκαλιστικὰ βούλλας βακουφίου „ 20„
"ἀπὸ παρτίδα βακουφίου ὅσα ἔξοδα διάφορα τοῦ Χατζῆ Κωστῆ „ 41„
"ὅσα τῷ καλὶπ ἐφέντη διὰ τὸ χαρτὶ βακουφιοῦ καὶ σενέτι Μουκατᾶ εἰς ζεμὶν τῆς χώρας „ 4000
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Καλὶπ ἐφέντη „ 200„

1841 "ἀπὸ βακούφι σταμάτι φαλιέρη ἰντικάλη „ 375
μανούσενας ἀγγελῆ „ 75
Χ" νικολῆ φερμελετζὴ „ 68

Γρ. 518

ὀφείλομεν τὰ ἥμιση
ἐδόθησαν τῷ ζαμπῆ γκαλίπη γρ. 259„

(=1875) ηὔξησαν τὰ Βακουφικὰ κτήματα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Μουτεβελῆδες (Ἔφοροι ἢ Ἐπιστάται) τοῦ Βακουφίου, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ ὑπῆρξαν οἱ ἑξῆς·

(†) Ὁ πρῶτος ἀφιερωτὴς Μιχαὴλ Δημητρίου Καισαρεύς· ἀπὸ τοῦ 1839—1850.

(†) Ζαφειράκης.

(†) Διαμαντάκη ἐφέντης.

Ἀθανάσιος Ταπτᾶς († 1912).

Ἤδη ἀπὸ τοῦ παρόντος ἔτους (1913) ἐξελέγη ὁ Εὐστρ. Σαπουντζάκης.

---

§ 38. *Ἔξοδα τῆς Ἐκκλησίας.*

Ἐν τοῖς Κώδηξιν ἀναγράφονται κονδύλια τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ἐξόδων, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς·[1]

α΄) *Εἰς μισθοδοσίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ μῆνα.*[2]

---

1. Ἱστορικῆς σημασίας εἰσὶ καὶ τὰ ἔξοδα, ἅτινα ἀναφέρονται ἐν τοῖς ἡμετέροις Κώδηξιν· ἐκ τούτων τινὰ μόνον δημοσιεύονται ἐνταῦθα, μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ χώρου· ἄλλως ἡ πλήρης ἀναγραφὴ αὐτῶν ὑπ' ἀπετέλει ὁλόκληρον Τόμον.

1. ***Τῶν ψαλτῶν*** (Ἴδε § 66).

Τοῦ Κανδηλάπτου.

Τῷ 1749 ασλανιον 1 καὶ ἄσπρα 80

Τῷ 1789 ασλανια 2

Τῷ 1820 τῶν 2 κανδηλαπτῶν ασλανια 20

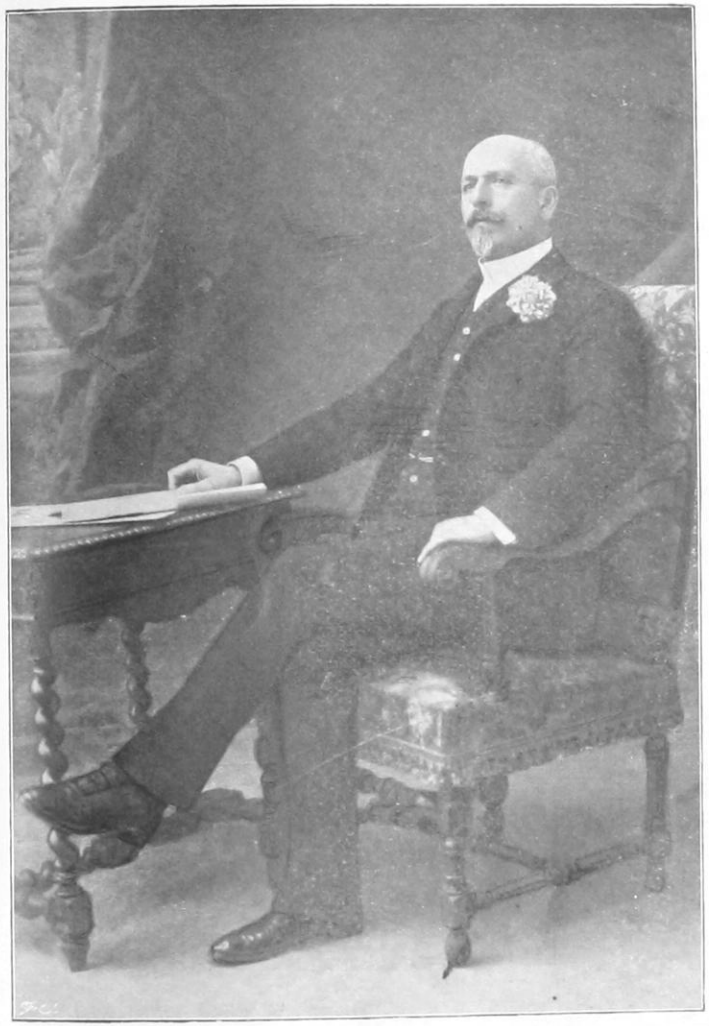

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΖΑΧΑΡΩΦ

β΄) *Εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Τὸ Πάσχα, τὸν Μάρτιον μῆνα κλπ.*[1]

Τοῦ Κεχαγιᾶ.

Τῷ 1769 ασλανια 7 καὶ ἄσπρα 60
Τῷ 1789 „ 10
Τῷ 1813 „ 15

1. «1750 ***στὶν εορτὶ του αγίου μεγαλομαρτιρος διμιτρίου***

του μικρου βοεβοδα ἕνα ψάρι μεγάλο μονο λαβράκι
τὸν τερσανὰ καιαγιὰ ὁμίος ψαρι ἕνα μεγάλο
του πατριαρχου ψαρι μεγάλο ἕνα καὶ οἱ λαμπαδες
μία δύο οκαδὸ καὶ ψομία φραντζέλες απο τριὸν μπαραδὸν τρία ὅλα μαζὶ τα πάνε

του μεγαλου βοεβόδα μονο γροσι ἕνα καὶ μισὸ
τον τερσανατσαουσάδον γρόσια τρία
τον καηκτζῆδον
του πασα γροσια δύο
του γαλατα σεράγι αγασὶ γροσια διὸ καὶ ζουλότα
τον εμιρι τζαμπὶ τρις λαμπάδες ὁκάρικες

στιν αγελάδα τὸ κουρμπάνι	γρόσια	020
στα κολυβα	„	009
σε ανθονερο οκαδες 13 καὶ 36	„	003:108
σε ροδοσταμα οκαδες 11 καὶ 33	„	003:010
διὰ σαμόλαδὸ ὀκάδες 44 καὶ 40	„	014:080»

Ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα κονδύλια δώρων εἰς διαφόρους, ἀπὸ γιαλένισους κιασέδες, ψάρια, φραντζέλες καὶ ψωμία, ἀρνία, αὐγὰ τζερέκια.

«1750 ***τις λαμπρις τα ἔξοδα καὶ πεσκεσια.***

του μικροὺ βοηβόδα ἀρνία 4 τζουρεκια τρια απο πεντε παραδο καὶ αυγὰ βαμένα 100 καὶ απο τα τέσερα αρνια δινι ο μικρος βοηβόδας τον μεγάλο βοηβοδα τα δύο αρνία».

«***του μαρτίου πεσκεσι*** στο μικρο βοηβοδα δια το σεφὰ κελτιλίκι καβὲς οκαδες 3. ζαχαρι οκαδες 3. αθονερο οκαδες 2. αμιγδαλα οκαδες 2. καὶ τὸ σουμπασὶ ενα κίσε γλικό. καὶ τον καβετζι παραδες 30»

«διὰ τὰ φορτόματα τὶς χόρας εν μπρουτις πέρνι ὁ μικρὸς βοε-

βόδας τον μπιτιρμέ του ασλανια 140
τον μποσταντζήμπαση δοσιμο „ 040
δια τα πεδία του μποσταντζίμπασι „ 002
δια τα πεδία τοῦ βοηβόδα „ 010
τον τερσανὰ καιαγιασί „ 015
τον διασαχτζὶ του χορίου μας „ 015
τον ημάμι του μαχαλὰ „ 003
τον μεζινι „ 003
ασλανια 228

ὅλα τὰ ἐξοδα τὸν φορτομάτον ασλανια διακόσια εἴκοσι ὀχτὸ καὶ ὄχι ὅλο».

Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι κονδύλια ἀναφερόμενα εἰς φόρον ***κουτουμιέ.***

1750 «δινομεν καθε μαϊον μηνα τον χασικιδον δια τις στρατες διορτοτικὰ ἔτζι ἴνε σινιθια ασλανια 4:60»
«σε ψαρι δια τον πατριαρχι τις αλεξανδρίας „ 3
ἐδόσαμεν του καὶ ἀπε το παγκὰρ „ 11»

1750 «τον διασαχτζὶ τὸν κερὸν φεβγατιον δια νά μας φιλάγι τὰ σπίτια ὀπού ελιπεν ὁ κοσμος ὄξο δια το θανατικο τρις μινες „ 15»
1751 «σε χαρατζια τρίον φθοχον „ 8
1752 «εἰς αγιον ορος δια το σκολιω „ 6»
1752 «εις μυστικὴν υποθεσιν τῆς Ἐκκλησίας „ 253:50»
«σὲ ἀπόδιξι του παναγιοτατου διά μιαν γινέκα ψιχικὸ απο το κερατοχόρι μὲ ἀπόφασιν εδόκαμε γροσια 7»
«σε φυλαξι τις εκλισίας ολα τὰ δοδεκαήμερα σε φαγι κρασι του ἀνθρώπου „ 5:18
«σε φίλαξι εκλισίας τὴν λσμπρα κρασὶ καὶ φαγὶ „ 2:102

(***Σημ.*** Παρόμοια κονδύλια ὑπάρχουσι κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Δωδεκαημέρου καὶ τοῦ Πάσχα).

1752 «εδοσαμε του αλι εφεντι του τζαπι αγιακτερι γρ. 1»
1753 «σένα κοριτζι δια τι πηστη ασλανια 2:90»
1755 «σε τεσερα πεδια δια τι πιστι „ 295»
«εξοδιάσαμεν αφοντις επατισαν τιν Εκλισια η κλευτες ει σε κεσφι καὶ σε ζαπιταδον ολα „ 289
«δια ενα χαρατζη „ 3
δια ενα σκλαβο δια τιν λευτερήα του „ 3:30»

1761 «δια ενα σκλαβο του κατεργου σαινα πτωχω γρ. 2
εις το συναγητικὸ κουτι εδωκαμε „ 1
δια τὸν χασεκὶ οπου πέρνει δια τις στρατες „ 3»

1761 «διὰ ενὰ επητίμιω γραμὰ διὰ τεκήνους που εχουν νὰ δινουν στην εκλισήα δια κιουρεκτζιδες „ 2»

1764 «τζεραιμὲ επληροσαμεν δια τὸν καυγά των καιρητζήων εἰς 17 πρόσωπα ασλανια 467:30»
1766 «ης τον μακαριότατο αντιοχήας „ 30»
1771 «ὅτε ἐκρεμάσθη κακοῦργος τις „ 65»
«τῷ βοηβόδα ὅτε ἐκτυπήθη διὰ μαχαίρας ὁ του χωρίου γιασαξῆς „ 249
τῷ ἐπάνω βοηβόδα ὑπὲρ τῆς ἀξίας ταύτης „ 91
ιατρικα τῷ πληγέντι τούτῳ γιασακτζῆ „ 188»
1777 «τοῦ μεγάλου κανόνος παξιμάδια καὶ κρασὶ „ 2:36

Σημ. Ὑπάρχουσι κονδύλια εἰς σειρὰν ἐτῶν διὰ παξιμάδια καὶ κρασὶ τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ὅστις τὴν νύκτα ἐψάλλετο τὸ πάλαι ἀφ' ἑσπέρας, ὡς καὶ σήμερον πολλαχοῦ γίνεται· διήρκει δὲ πολὺ περισσότερον, ἢ νῦν.

1781 «δια σπιταλια του γαλατα ασλανια 2:36»

Σημ. Τὸ ἐν Γαλατᾷ Νοσοκομεῖον ἱδρύθη περὶ τὸ 1517.

1783 «διὰ φονικὰ κατὰ διαταγὴν του παναγιοτατου ασλανια 1423»
1787 «ἐξοδιάσαμεν εἰς τὸν ἅγιον ποῦ τὸν ἀσημόσαμε „ 730»
«δια το αφοριστικό του ταπου του χοραφιοῦ „ 4»
«δια τριακοσιες οκαδες καρβουνα „ 8:60»*
«διὰ δυὸ σκλάβους μὲ συστασι του παναγιοτατου „ 5»
«δια το πάπά οπου εξυρισε ὁ παναγιοτατος „ 18»
1788 «σε τζερεμαὶ του μποσταντζήμπασι „ 7:90»
1789 «εδοσαμεν διὰ τοὺς σκλαβους „ 6:»
1791 «εδοσαμεν δηὰ δήο χριστιανοὺς κρεμασμένους „ 6»

* Σήμερον, ὡς γνωστόν, αἱ 100 ὀκάδες τιμῶνται γρ. 85 ! καὶ δὴ μῆνα Αὔγουστον.

ISWANOGIO

1792 «ἐδόσαμεν σελαδι ὁκάδες 14 ασλανια 10:60»
«σεδιὸ παρακλιτικαῖς καὶ διὰ τριόδια καίνα απόστολο καὶ μιὰ λειτουργία εδοσαμεν „ 16:36»
1795 «διὰ διὸ πτωχοὺς τον αγιον δεσποτη μας „ 4»
1800 «εἰς σχολεῖα τῆς Πατμου „ 40»
1803 «δια εξοδα κοντηκα του πατριάρχου της φαμίλιας „ 0042»
1804 «ὅσα ης τον γιασακτζη δια κρεμασμαίνο „ 10»
1807 «δια φυλαξιν τῆς χωρας εις τον καιρὸν των ἰγγλέζων „ 25»
1814 «διὰ φαμιλιάτικα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πατριάρχου γρ. 48»
1820 «εἰς ἕνα μοναστίρη τοῦ ὄρους „ 60»
1821 «εἰς τὸ πατριαρχεῖον ἀπόδειξιν εἰς τὴν ἀλλαγὴν ἐπιτρόπων „ 12:60»
1822 «πλιροσαμεν εις το πατριαρχίον κατὰ τιν συνίθιαν „ 540»
1834 «δι εν τακίμι τοῦ ἀγᾶ ὅπου τὸ ἔχασεν ἐδῶ τὸ πάσχα καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὸ ἀποφύγωμεν τὸν ἐδόσαμεν ὁμοῦ μὲ τὴν βέργα τζουμπουκίου „ 107:30»
1837 Ἰούλιον «εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ δευτέρου καβάση „ 50»
Δ)βριον «εἰς χαιρετισμὸν του Μπέϊ τὸ βαϊρὰμ „ 65
1838 εἰς χαιρετισμὸν τοῦ Βέη ἀπόκρεως „ 35
«εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ τερσανᾶ διὰ τὸ βαϊρὰμ „ 88
1838 μηνιαῖον μουχτάρη „ 300
«διὰ οἰκοδομὴν Ἐκκλησίας εἰς Βητώλια „ 20
«διὰ οἰκοδομὴν Ἐκκλησίας εἰς Χῖον τοῦ χωρίου Χαλάντρα „ 15»
«ἓν δακτιλίδι ἐδόσαμεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Ἰακὼβ καβάσμπασι „ 372»
«ἔξοδα τὸ Πάσχα διὰ τζατίρια Καβάσπασι τζουρέκια καὶ αὐγὰ καὶ τάϊσμα ζαπιτάδων πίνπασι καὶ λοιπῶν τὲς 3 ἡμέρας „ 1151.10»
«διὰ τὴν οἰκοδομὴν Ἐκκλησίας εἰς ματεμ „ 40»
«δι' ἐλεημοσύνην Ἐκκλησίας Χίου „ 15»
«φτιαστικὰ τασίου διὰ καμπάναν „ 60»

1839 ἐπληρώθησαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον διὰ τὴν καραντίνα γρ. 2000
«ἐξοδα διὰ 18 λείψανα τοῦ κισλᾶ εἰς δυὸ ἑβδομάδες πρὸς 8 „ 144
«Τὸν Πατριαρχικὸν ἐφημέριον διὰ χαρτὶ ἐδιαβάσθη Γιασὰκ Μονέδες „ 6»
1840 «διὰ τὅσα εἰς τὴν βύζιτα του τερσανᾶ κιαγιασὶ τοῦ νέου „ 62:50
Μαρτίου 17 «διὰ δῶρον εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Μπέη τζάρφια 10 ἀσιμένια, δίσκον, φλιτζάνια καὶ λοιπὰ ἔξοδα „ 422»
1840 Ἰούνιος 9 «χρονικὸν δώσιμον εἰς τὸν ζαραπχανᾶ διὰ κιουρεκτζίδικα, μπουμπασερὲ „ 174:50»
σεπτεμβρίου 15 «δῶρον τοῦ Κύρηκος διὰ τὸν γεννηθέντα νέον σεΐζαντὲ σουλτὰν Μεϊμὲτ Μουρὰτ „ 20».
1841 «χαρατζοχάρτια ὅπου μᾶς ἔδωκαν ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα
ἀλάδες 832 πρὸς γρ. 560 = γρ. 49,920
ἐφσάτια 750 πρὸς γρ. 30 = γρ. 22,500
ἐντάδες 160 πρὸς γρ. 15 = γρ. 2,400» *
1844 «Διὰ χαράτζια τουλουμπατζίδων πέντε γρ. 75»

Σημ. Τὸ ***χαράτζι*** ἢ ***χαράτς***, ἦν φόρος κεφαλικός. κατηργήθη δὲ τῷ 1855 ὑπὸ τῆς Πύλης, τῇ προτροπῇ τῶν Μ. Δυνάμεων, ἐπειδὴ ἦτο λίαν μισητὸς παρὰ τῶν χριστιανῶν.

1846 «διὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Ἀρχιερέως ἐπιστατοῦντος εἰς ***Ἰπλικχανέ***, ἀρχόμενον ἀπὸ 1 Μαρτίου 1838, ὡς ἡ ἀπόδειξις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας γρ. 300».

Σημ. Ὁ ***Ἰπλικχανὲς***=Σχοινοτροφεῖον, ἐκειτο ἐντὸς τοῦ Ναυστάθμου, ἐν λίαν ἐκτεταμένῳ οἰκοδομήματι, ὅπερ ἦν «τὸ ὡραιότερον καὶ εὐρυχωρότερον τῶν ὑφισταμένων» κατὰ Σκαρλάτον (Κωνστ. Β΄ 19) ἐχρησίμευε δὲ καὶ διὰ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἐνταῦθα, κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς τὰ Πατριαρχεῖα ἐξήσκουν κοσμικήν τινα ἐξουσίαν, παρεπέμποντο πρὸς σωφρονισμόν, κατόπιν συντόμου διαδικασίας, ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Διβανίου, οἱ

* Ἐν Πατριαρχικῷ Κώδηκι ἀναφέρεται·
Διανομὴ 400,000 γροσίων, σταλέντων δι' ὑψηλοῦ μπουγιουρουλτί· νοεμβρίῳ 1848 Κωδ. χμβ΄ σελ. 155. Ἀνθίμου Δ΄.

γ') Εἰς *ἐλέη καὶ ἔκθετα.*

Ἐλέη. Ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία διένειμεν ἐλέη κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Πάσχα καὶ τὰς Ἀπόκρεω, ἅτινα ἐν τοῖς Κώδηξι σημειοῦνται διὰ τοῦ ὀνόματος *Ψυχικά.*[1]

Ἔκθετα. Ἀνέκαθεν συνετηροῦντο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἔκθετα.[2]

βαρέως ἁμαρτάνοντες. Οἱ δὲ ἔνοχοι ἐλαφρῶν πταισμάτων, συλλαμβανόμενοι ὑπὸ Πατριαρχικῶν ***Γιασαξίδων,*** ἀποφάσει τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, ἐφυλακίζοντο ἐν ὑπογείῳ φυλακῇ, κάτωθι τῆς λιθίνης κλίμακος τῶν Πατριαρχείων.

1847 «τὸν δεσπότην διὰ λειτουργίαν τοῦ Πάσχα	γρ.	360»
Ἰούλιον «διὰ τὴν ἀγρυπνίαν	,,	160»
1849 «ὅσα ἐξάμηνον ἐφημερίδος ὁ «Βόσπορος»	,,	70»
1854 «συνδρομὴ μιᾶς Ἐκκλησίας ἀπὸ βερούτι	,,	20»

1. Ὑπάρχει ὑπὸ χρονολογίαν 1851 ***Κατάστιχον τῶν πτωχῶν,*** ἐν ᾧ σημειοῦνται ὀνόματα 380 προσώπων, εἰς ἃ διενέμοντο ἐλέη τρὶς τοῦ ἔτους ἀπὸ 10—60 γροσίων.

Τὸ διανεμόμενον ποσὸν ἀνήρχετο ἐτησίως πολλάκις μέχρι 15,000 γροσίων, ἅτινα εἰσεπράττοντο παρὰ τῶν φιλανθρώπων κατοίκων, ἐπιμελείᾳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς.

Προσέτι ἐδίδετο (1793) «μινιάτικο διὰ τοὺς πτωχοὺς εἰς τὸ πατριαρχίον ἀσλάνια 25». Καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία διανέμει ἐλέη τακτικῶς καὶ ἐκτάκτως.

2. Κατέβαλλοντο τῇ τροφῷ τὸν μῆνα, τῷ 1751 γρόσια 3, διὰ τὴν διατροφὴν ἑκάστου ἐκθέτου.

Τῷ 1780	γρόσια	4.
Τῷ 1800	,,	7.
Τῷ 1838	,,	45.

Σήμερον πληρώνει ἡ Ἐκκλησία διὰ τὰ συντηρούμενα ὑπ' αὐτῆς 5—10 ἔκθετα, γρόσια 80 δι' ἕκαστον, κατὰ μῆνα.

§ 39. *Ἰσολογισμός, μετά τινων σχετικῶν.*

Ἐκ τῶν Κωδήκων ἀντιγράφομέν τινα, σχετικὰ πρὸς τὸν Ἰσολογισμὸν διαφόρων ἐποχῶν καὶ ἐξέλεγξιν λογαριασμῶν.

«Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1669 ἔλαβαν τὴν ἐπιτροπωσύνυ· ἕως τοῦς 1671 καὶ ἐσύναξαν ἄσπρα χηλυάδας 50 244[1] καὶ ἀπώληξαν, ἐξώλον, ἄσπρα, τὸν ἀριθμὸν 40 000·[2] τῶν δὲ ἐποιτρώπον, τὰ ὀνόματα, ισήν, αὐτὰ· ὁ κυρίτζη, ἀντωνάκις· καὶ ὁ κυρίτζη, γεοργάκις· καὶ ὁ κυρίτζη, ἀπωστολάκις, ὁ καιρεσταιτζῖς καὶ ἐπαράδωκαν, νάχτη, ἄσπρα, χηλυάδας 10 244».

«1681 ἰουλίου πρότι των αυτων καιρῶν ἔγηναν εποίτρόποι τὴς εκλισίας, του αγιου διμητρίου εἴς τατάγουλα... εγηνε γι σίναξης της εκλησιας, τον δίο χρονον ἄσπρα χηλήάδες 81 410».[3]

---

1. 50 244 : 120=γρ. 418 καὶ ἄσπρα 84· ἔσοδα 2 ἐτῶν.

2. 40 000 : 120=γρ. 333 καὶ ἄσπρα 40· ἔξοδα 2 ἐτῶν.

3. 81410 : 120=678 γρόσια καὶ ἄσπρα 50. ἔσοδα 2 ἐτῶν. Ἄξιον σημειώσεώς ἐστιν, ὅτι ἐν Πρακτικῷ ἐκλογῆς νέων ἐπιτρόπων, τῷ 1683 Ἰουλίου α' ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «..... καὶ ὅποιος ἀπὸ ἡμᾶς ἀνάμεσών μας δώσει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τίποτας ἢ ἄσπρα ἢ ἄλλον τίποτας χωρὶς συμβουλὴν ***ὁλονῶν μας,*** νὰ ἔχῃ νὰ τὰ πληρώνῃ ἀπὸ λόγου του».

Προσέτι, δ', ὅτι, κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἐπιτρόπων, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐτηροῦντο τύποι τινὲς, ἐνδεικτικοὶ ἀξιοζήλου εὐσεβείας. Ἐτίθετο ἐν τῷ Ἐπιτροπικῷ, ἐν ᾧ συνήρχοντο οἱ πρόκριτοι, τρισκέλιον, μετὰ εἰκόνος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ περὶ αὐτὸ λαμπάδες ἀνημμέναι· μετὰ θρησκευτικῆς δὲ εὐλαβείας, διεξήγετο ἡ ἐκλογή· ὅπερ φανερώνει καὶ τὸ ἑπόμενον Πρακτικὸν ἐκλογῆς.

«1690 ἐν μηνῆ αὐγούστου 3 ἐσυνάχθησαν οἱ χριστιανοὶ τῆς

† «Ὁ Πατριάρχης ἐπιβεβαιοῖ

† Ἐν ἔτει αψη΄ Ἀπριλίου κε΄ προσταγῇ τοῦ παναγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου κυπριανοῦ ἡμῶν δὲ αὐθέντου καὶ δεσπότου ἦλθον ἐδῶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου δημητρίου τῶν ταταούλων οἱ πανιερώτατοι μητροπολῖται, ὁ ἅγιος ἡρακλείας κὺρ νεόφυτος, ὁ ἅγιος κυζίκου κὺρ κύριλλος καὶ ὁ ἅγιος Ἀδριανουπόλεως κὺρ Ἀθανάσιος, σὺν τῷ ὑπομνηματογράφῳ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας κὺρ μανουὴλ καὶ ἐθεώρησαν τὸν λογαριασμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀφοῦ ἐβγῆκαν ὅλα τὰ ἔξοδα της ἔμειναν μετρητὰ εἰς τὸ πουγγίον ἀσλάνια 795 ἤγουν ἑπτακόσια ἐννενήκοντα πέντε γρόσια· αὐτὰ ἐδόθησαν τῆς ἐπιτρόποις τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννῃ μπογιατζῇ ζωρτζῇ γούναρῃ καὶ ράλλῃ γούναρῃ.

ἐνορίας τοῦ μεγαλομάρτυρος δημητρίου τοῦ τατάουλα καὶ ἐξετασαν τὰ σκέβη τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλα ὑπάρχοντα καὶ τὰ εὑρήκασι ὅλα σῶα καὶ ἀνελιπὴ κατὰ τὰ πρῶτα κατάστιχα τὰ ὁπόια ψηφίζωντας νέους ἐπιτρόπους τοὺς κάτωθεν γεγραμμένους, τὰ ἐπαράδωσαν ὅλα εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν διὰ φίλαξιν καὶ κυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Ἐν πρώτοις ἔκλεξαν οἱ ἄνωθεν τὸν κυρίτζη Γεωργάκη τὸν ἰατρὸν ἀπὸ τὸν Κασοὺμ Πασιᾶ δεύτερον τὸν κὺρ Παναγίωτη τον λεπτουργὸν ἀπὸ τὰ τατάουλα τρίτον τὸν κὺρ χατζῆ δημήτριον ἀπὸ τὸ κερατοχόρη· τέταρτον διὰ γραματικὸν τὸν κὺρ ρίζο τὸν μουμτζῆν ἀπὸ τὸν Κασοὺμ Πασιᾶ καὶ πέμπτον τὸν κὺρ παρασκεβᾶ τὸν Ποτατζῆ ἀπὸ τὸ κερατοχόρη τοὺς ὁποίους νὰ τοὺς πολυετῆ κύριος ὁ θεὸς καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ μεγαλομάρτυρος δημητρίου διὰ νὰ εἶναι ἄξιοι εἰς τὴν αὐτοῦ ἐπιτροπίαν καὶ δούλεψιν· εἰς τὴν ἔκλεξιν τῶν ὁποίων εὑρεθήκασιν οἱ ὑπογεγραμμένοι χριστιανοί».

(Ἔπονται 26 ὑπογραφαί).

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΒΡΥΕΝΝΙΟΣ

Χρεωστεῖ ἡ παναγία καφατιανὴ τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ δι' ὁμολόγου τῶν ἐνοριτῶν ἀσλάνια 600· χρεωστοῦσιν οἱ .....»

† «ᾧδε γράφομεν τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμφια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου δημητρίου τῶν ταταούλων ἐν ἔτει αψη΄ ἀπριλίου κε΄».[1]

Πρακτικὰ ὅμοια τῷ ἀνωτέρω, θεωρήσεως τῶν λογαριασμῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὑπὸ ἀπεσταλμένων Μητροπολιτῶν καὶ ὀφφικιάλων τῆς Μ. Ἐκκλησίας, φέροντα καὶ τὴν Πατριαρχικὴν ἐπιβεβαίωσιν ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα, καθ' ἃ ἀπεστάλησαν

Τῷ ᾳψιβ΄ μαΐου ιδ΄ ὁ Μητροπολίτης Μεσημβρίας μακάριος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Προικονήσου Θεόκλητος, σὺν τῷ Λογοθέτῃ Μανουήλ.

Ἐπιβεβαιῶν Πατριάρχης Κύριλλος.

Τῷ ᾳψιε΄ ὁ Μητροπολίτης Νικομηδείας Παΐσιος μετὰ τοῦ Λογοθέτου Ἰωαννάκη.

Ἐπιβεβαιῶν Πατριάρχης Κοσμᾶς.

Τῷ ᾳψις΄ οἱ Μητροπολῖται Νικομηδείας Διονύσιος καὶ ὁ Δέρκων καὶ Νεοχωρίου Νικόδημος σὺν τῷ Νοταρίῳ Ἀναστασίῳ.

Ἐπιβεβαιῶν Πατριάρχης Ἱερεμίας.

---

1. Ἕπεται Κατάλογος αὐτῶν· ἐν ᾧ ἀναφέρεται «τὰ ἀσημικὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐζυγίσθησαν καὶ εἶναι 18 ὀκάδες καὶ 331 δράμια» κανδύλια μικρὰ κλπ. Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ἐν τοῖς Κώδηξιν ἀναφέρονται Κατάλογοι ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμφίων.

Τῷ ᾳψιθ΄ «ἐν τῷ συνοδικῷ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας» ὁ Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ Καλλίνικος καὶ ὁ πρῶτος Ὀστιάριος κυρίτζη Ἀναστάσιος.

Ἐπιβεβαιῶν Πατριάρχης Ἱερεμίας.

Τῷ ᾳψκ΄ ὁ Νικομηδείας Παΐσιος, ὁ Νικαίας Γεράσιμος καὶ ὁ ρεφερενδάριος Κωνσταντῖνος.

Ἐπιβεβαιῶν Πατριάρχης Ἱερεμίας.

Τῷ ᾳψκγ΄ ὁ Ἰκονίου Σίλβεστος, ὁ πρώην Φιλίππων καὶ Δράμας Ἰωαννίκιος σὺν τῷ Λογοθέτῃ Γενικοῦ Κωνσταντίνῳ.

Ἐπιβεβαιῶν Πατριάρχης Ἱερεμίας.[1]

Τῷ ᾳψκδ΄ ὁ Μητροπολίτης Λήμνου Ἰωαννίκιος καὶ ὁ λογιώτατος καὶ τιμιώτατος Σακελλάριος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας πρεσβύτερος κὺρ Εὐαγγελινὸς «σὺν τῷ λογοθέτῃ γενικοῦ Κωνσταντίνῳ ἐπιτροπευόντων τοῦ τε Πέτρου Χίου καὶ τοῦ διαμαντῆ ἰατροῦ ὄντινα λογαριασμὸν καὶ ἀναθεώρησαν οἱ αὐτοὶ ἐν τῷ συνοδικῷ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας μετὰ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου καισαρείας, ὑπερτίμου τῶν ὑπερτίμων καὶ ἐξάρχου πάσης ἀνατολῆς κὺρ Νεοφύτου καὶ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου νικαίας ὑπερτίμου καὶ ἐξάρχου πάσης βιθυνίας κὺρ Γερασίμου (ἔπονται λογαριασμοὶ)..... ἀποκατεστάθησαν ἤδη ἐπίτροποι.....

1. Ὁ λογαριασμὸς οὗτός ἐστιν· Ἔσοδα «179730 ἄσπρα σούμα. Ἔξοδα 120601 ὄσπρα σούμα».

ὀφείλουσι..... φροντίζειν. καὶ ἐπιμελεῖσθαι κατὰ τὸ ἐγχωροῦν τῆς βελτιώσεως καὶ καλῆς καταστάσεως αὐτῆς καὶ γράφειν ἐν καταστίχῳ τά τε ἔξοδα καὶ ἔσοδα ταύτης ἐπὶ τὸ δοῦναι καθαρὸν καὶ ἀνύποπτον τὸν λογαριασμὸν αὐτῶν ἐν καιρῷ προσήκοντι· φυλάττοντες ἀμετατρέπτως καὶ τὴν προγεγονυῖαν ἀπόφασιν· τὸ μὴ πληροῦν δηλονότι ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἄσπρων εἰς τὰ ριπτόμενα καὶ πληρούμενα βασιλικὰ συδοσίματα ἀπὸ τῆς χώρας αὐτῶν ταύτης· ὅπως μὴ πληρώσωσιν αὐτὰ ὕστερον ἐξ ἰδίων των ἄσπρων, διὰ τὸ ἀποκοπῆναι τὴν παράλογον ταύτην συνήθειαν.

† Ὁ Καισαρείας Νεόφυτος, † Ὁ Νικαίας Γεράσιμος, † Ὁ Λήμνου Ἰωαννίκιος, † Ὁ Μέγας Σακελλάριος Εὐαγγελινός, † Ὁ Λογοθέτης γενικοῦ Κωνσταντῖνος.»[1]

Τῷ 1752 Ἔσοδα «σιναξις τις ἐκλισιας
ασλανια 1556 ασπρα 94»

«τα ωσα ἔρχοντε απο παρισιαις καὶ απο ταφους πρόθεσις καὶ ἄλα αἴξοθεν ερχομενα»
ασλανια 518 ασπρα 46

ασλάνια 2075 ασπρα 20
Ἔξοδα 1668 ασπρα 65

1. Καὶ ἕτερα παρόμοια Πρακτικὰ θεωρήσεως λογαριασμῶν ὑπάρχουσι μετὰ Πατριαρχικῆς ἐπιβεβαιώσεως, βαίνοντα καὶ πέραν τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τῆς παρελθούσης Ἑκατονταετηρίδος.

ΜΕΓΑΡΟ ΙΣΙΔΩΝΙΟ

Τῷ 1763 ἔσοδα ἐκ συνάξεως

	γρ.	2,200	ἄσπρα	80
ἐξ ἄλλων	»	321	»	30
	γρ.	2,521	ἄσπρα	110
Ἔξοδα	γρ.	609		
Τῷ 1780 Ἔσοδα	γρ.	4058	ἄσπρα	34
Ἔξοδα	»	4218	»	30 [1]

Τῷ 1804 «σίναξης καὶ ἰράτη της εκλησίας μας» γρ. 13,928 ἄσπρα 19

«τὸ μασράφη της εκλησίας μας» γρ. 4202:79

1. ***Δάνεια.*** Κατὰ τοὺς Κώδηκας ἡ Ἐκκλησία συνῆπτε δάνεια διαφόρων ποσῶν ἐντόκως, πρὸς 30.35.36 καὶ 40 ἐτησίως τὸ πουγγὶ (=γρ. 500) καὶ 8.9.10 τοῖς ἑκατόν.

Τῷ 1803 τὰ εἰς δανειστὰς ὀφειλόμενα παρὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀνήρχοντο εἰς γρ. 94,365:80.

Διὰ τὰ δάνεια ἐξεδίδοντο παρὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς ὁμόλογα, κατὰ τὸν ἑξῆς τύπον.

«διὰ τῆς παροῦσις ὁμωλογίας καὶ καθοληκὴς ἀποδείξεως ὁμολογοῦμεν ἰμὶς εἰκατοθεν ειπογεγραμένη ἐπίτρωπι τῆς Ἐκλησίας τοῦ ἁγήου διμητρήου τοῦ ταταβούλου ὅτη ἐδανηστημὲν διὰ χρίαν τῆς ἁφτὴς ἐκλησίας μας παρὰ τοῦ χατζηχρηστοῦ γουνάρη γρώσια τῶν ἀριθμῶν δίο χηλιάδες πεντακώσια 2500 ταοπια ὑπόσχομεθὰ πληρῶσι ἁφτὰ ἐφκαρίστως εἰς κάθε καλὴν ἀναζητησὶν του ὁμοῦ μετὰ τοῦ σινφωνιμένου αὐτὸν διάφορον πρῶς τρηαντα πέντε το πουκὶ τὸν χρώνων καὶ εἰσένδιξην ἀληθήας δεδόκαμεν τὴν παροῦσαν μας ὁμωλογίαν εἰς χήρας αὐτοῦ εἰπογεγραμενὴ εἰδιοχηρῶς μας ταταβουλὰ νοενβρήου 4. 1804».

Ἔπονται 12 ὑπογραφαί.

Μεταξὺ δὲ τῶν δανειστῶν
ἀπὸ τοῦ 1742 –1760 ἀναφέρονται καὶ τὰ ὀνόματα.

Τοῦ Ἁγίου Ἐφέσου ὡς δανειστοῦ	γρ.	1000
Τοῦ Ἄρχοντος Γρηγορέσκου	,,	2000
Τοῦ Ἄρχοντος Μεγάλου Ποστελνίκου	,,	2000
Τοῦ «κίριτζη κονσταντινου μεγάλου κλοτζιάρι»	,,	500
Ἁγίου Θεοδώρου Βλάγκας	,,	3000

Τῷ 1821 Ἔσοδα γρ. 19829: 6
Ἔξοδα » 17058:66

Τῷ 1832 Ἔσοδα γρ. 34250:55
Ἔξοδα » 29948:58

Ἡ διαχείρισις τῶν ἑπομένων ἐτῶν παρουσιάζει ἰσολογισμὸν ὑπερτέρων ποσῶν· ὅστις βαθμιαίως αὐξάνων ἀνέρχεται σήμερον μηνιαίως εἰς γρ. 10,000 περίπου. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἰσολογισμοῦ τῶν Σχολῶν, ἰδιαιτέρου ὄντος.

Καταφανεστάτη ἐστὶν ἐκ τῶν ἐκτεθέντων κονδυλίων ἀνωτέρω, ἡ σπουδαία μεταβολή, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα ἀπὸ τοῦ 1669 μέχρι σήμερον.

Ὡς προεξετέθη ἡ τακτικὴ πρόσοδος δύο ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1669—1671, ἀνῆλθεν εἰς γρ. 418 καὶ ἄσπρα 84 ἡ δὲ δαπάνη εἰς γρόσια 333 καὶ ἄσπρα 40.

Σήμερον δὲ μόνον εἰς μισθοδοσίαν ὑπαλλήλων, εἰς Ἐλέη, εἰς Ἔκθετα καὶ εἰς ἐπιχορήγησιν εἰς τὰς Σχολὰς ἀνέρχεται μηνιαίως εἰς γρ. 10,000 περίπου, ὡς εἴρηται. Διαφορὰ μεγίστη.

Ἀλλ' ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐξηγεῖται, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τῆς ποικίλης ἀξίας τοῦ νομίσματος κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ τῶν πολλαπλῶν συνθηκῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐν τῇ παρούσῃ παραγράφῳ, διδασκόμεθα καὶ τοῦτο, ὅτι σπουδαίως ἀπησχόλει τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κέντρον ἡμῶν ἀνέκαθεν, ἡ μέρι-

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ ΜΕΓΑΡΟΝ

μνα περὶ τακτικῆς καὶ κανονικῆς διαχειρίσεως τῶν κοινῶν.

Καὶ ἐξηκολούθησε δὲ καὶ ἐξακολουθεῖ αὕτη.[1]

---

§ 40. *Κοινοτικὴ διοίκησις.*

Τὸ ἀπ᾽ αἰώνων κρατῆσαν σύστημα τῆς διοικήσεως τῶν ἡμετέρων Κοινοτήτων, διὰ δημογεροντιῶν, Ἐπιτροπῶν, ἢ Ἐφοροεπιτροπῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων, κατ᾽ ἔθος καὶ ἀγράφως, ἀνέκαθεν ἐκράτησε καὶ ἐν τῇ Διοικήσει τῆς Κοινότητος Ταταούλων, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν Κωδήκων.

Τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1864 συνετάχθη «Κανονισμὸς

1. Ἐν Πατριαρχικῷ καὶ Συνοδικῷ Γράμματι ὑπὸ ἡμερ. 1853 κατὰ μῆνα Ἰανουάριον ἐπινεμήσεως ια΄ ἀναφέρεται.

« . . . Ἐπειδὴ γὰρ ἡ μετριότης ἡμῶν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης θείᾳ ἐλέει Πατριαρχείας αὐτῆς, καθορῶσα ἱκανὴν ἀνωμαλίαν καὶ ἀταξίαν περὶ τὰς χρηματικὰς διαχειρίσεις τῶν πλείστων ἐν τῇ βασιλευούσῃ ἱερῶν Ἐκκλησιῶν, συνέλαβε τὸν σκοπὸν τῆς τακτοποιήσεως . . . ἔγνωμεν προνοίᾳ ἀξιοχρέῳ κεκινημένοι βαλεῖν εἰς τάξιν τὰς ὑπὲρ αὐτῶν διασκέψεις . . . ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς . . .

Α΄ . . . διορισθεῖσα διατελεῖ διὰ παντὸς ἐπιτροπὴ συγκειμένη ὑπὸ δύο Ἀρχιερατικῶν προσώπων ἐκ τῶν ἐνδημούντων Ἁγίων Ἀρχιερέων, καὶ ἐκ δύο Λαϊκῶν ἐκ τῶν προκρίτων τοῦ ἡμετέρου γένους, ἔργον ἔχουσα θεωρεῖν τοὺς ἐτησίους λογαριασμοὺς ἑκάστης Ἐκκλησίας . . .

Β΄ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν ὁ λογαριασμὸς θεωρεῖται κατὰ πᾶν ἔτος . . . τὴν α΄ Ἰανουαρίου . . .»

Προσέτι ἐκοινοποιήθη ἐν καιρῷ «Κανονισμὸς περὶ διαχειρίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ περὶ ἐξελέγξεως τῶν λογαριασμῶν αὐτῶν» ὑπὸ ἡμερ. 1911 φέρων τὸ κῦρος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

τῆς ἐν Ταταούλοις Κοινότητος τῶν Ὀρθοδόξων»..... «πρὸς διευθέτησιν καὶ κανονικὴν διαχείρισιν τῶν Ἐνοριακῶν, Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Σχολιακῶν πραγμάτων τῆς ἐνορίας».

Ὁ Κανονισμὸς οὗτος, φέρων τὸ σεπτὸν κῦρος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Σωφρονίου (Ἀριθ. Πρωτ. 117 καὶ Ἀριθ. Διεκ. 70), κατόπιν αἰτήσεως τῆς Κοινότητος πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, συνετάχθη παρ᾽ ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητος «ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῶν Α. Α. Πανιεροτήτων, τοῦ Ἁγίου Ἐφέσου Κ. Παϊσίου, τοῦ Ἁγίου Ἄρτης Κ. Σωφρονίου καὶ τοῦ Ἁγίου Βελισοῦ Κ. Ἀνθίμου.»

Κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦτον ἡ Κοινότης διῳκεῖτο ὑπὸ δωδεκαμελοῦς Δημογεροντίας, ἐκλεγομένης ὑπὸ 53 ἀντιπροσώπων αὐτῆς, ἑκάστου ἀντιπροσωπεύοντος 20 οἰκίας, ἀνερχομένας τότε εἰς 1030.[1]

Ἡ Δημογεροντία αὕτη, ἧς «τὰ εἰδικὰ καθήκοντα» ὁρίζονται ἐν ἰδιαιτέρῳ Κεφαλαίῳ, ἐξέλεγεν ἐπιτροπὰς τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ δωδεκαμελῆ ἐφορίαν τῶν Σχολῶν.

Μετὰ ταῦτα τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Κοινότητος, διείποντο ἐπὶ τῇ βάσει «Κανονισμοῦ τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως· ὅπερ

1. Ἐν ἐντύπῳ φυλλαδίῳ σημειοῦνται 53 Συνοικίαι, ἐν ἑκάστῃ τῶν ὁποίων ἀναγράφονται 20 ὀνόματα, πλὴν τῶν δύο τελευταίων, περιεχόντων ἀνὰ 14.

ISIS MANOGLIO

κρατεῖ καὶ σήμερον ἐν ἰσχύϊ ὑπάρχοντος τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 1899 Κανονισμοῦ.

Ἡ διοίκησις δὲν ἔβαινε πάντοτε ὁμαλῶς, ὡς καὶ ἡ παράδοσις καὶ ἔγγραφα μαρτυροῦσι.[1]

1. Τὸ ἑξῆς πατριαρχικὸν πιττάκιον ἔρχεται εἰς βεβαίωσιν τούτου.

« Τῷ Εὐγενεστάτῳ Διαμαντάκῃ ἐφένδῃ, προέδρῳ τῆς ἐπιτροπῆς κτλ. τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. . . . Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν λογαριασμῶν τῆς ἱερᾶς ταύτης Ἐκκλησίας ἀνεφάνη καὶ ἀπεδείχθη τρανῶς ἡ ἀρίστη καὶ ἀνεπίληπτος διαχείρισις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ ἡ μετὰ ζήλου χριστιανικοῦ ἐκδούλευσις τῆς ἐντίμου ἐπιτροπῆς καὶ ὅτι ὅσα περὶ καταχρήσεων κατεῖπον αὐτῆς φιλοτάραχοί τινες ἐξηλέγχθησαν ἀνυπόστατα καὶ ψευδῆ, ἐπίσης δὲ ἐγνώσθη καὶ ἡ μετὰ φιλογενοῦς προθυμίας ἐπιστασία τῆς ἐντίμου ἐφορίας τῶν αὐτόθι κοινῶν σχολῶν καὶ ἡ εὔρυθμος κατάστασις αὐτῶν, ἀπεναντίας τῶν γενομένων ἀδίκων παραπόνων τινῶν ἐνοριτῶν, διὰ ταῦτα ἐγκρίσει ἡμῶν καὶ τοῦ ἐντίμου ἐθνικοῦ συμβουλίου ἐξεδώκαμεν ἡμετέραν Πατριαρχικὴν ἀπόδειξιν ἀποτεινομένην πρὸς πάντας τοὺς κατοίκους τῆς ἐνορίας ταύτης καὶ ἀναγνωσθησομένην αὔριον τῇ Κυριακῇ ἐπ' Ἐκκλησίας, δι' ἧς πληροφοροῦντες τὰ δέοντα περὶ τῆς ἀκαταιτιάτου καὶ ἀνεπιλήπτου προστασίας καὶ διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ σχολικῶν πραγμάτων ἐκ μέρους τῶν τε ἐπιτρόπων καὶ τῶν ἐφόρων ἀνακαλοῦμεν αὐτοὺς καὶ προτρέπομεν ὅπως ἐπαναλάβωσι τὰ ἔργα τῆς ἐπιστασίας αὐτῶν, καὶ ἐξακολουθῶσι τῷ αὐτῷ ζήλῳ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν κοινωφελῶν καταστημάτων . . . »

1868 Αὐγούστου 1.

Πατριάρχου Γρηγορίου

Πατρ. Κωδ. Ἐπιστολῶν τοῦ 1868 σελ. 284.

Σημ. Προκειμένου δὲ περὶ διοικήσεως τῶν κοινῶν, ἀνήκει νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι διὰ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων

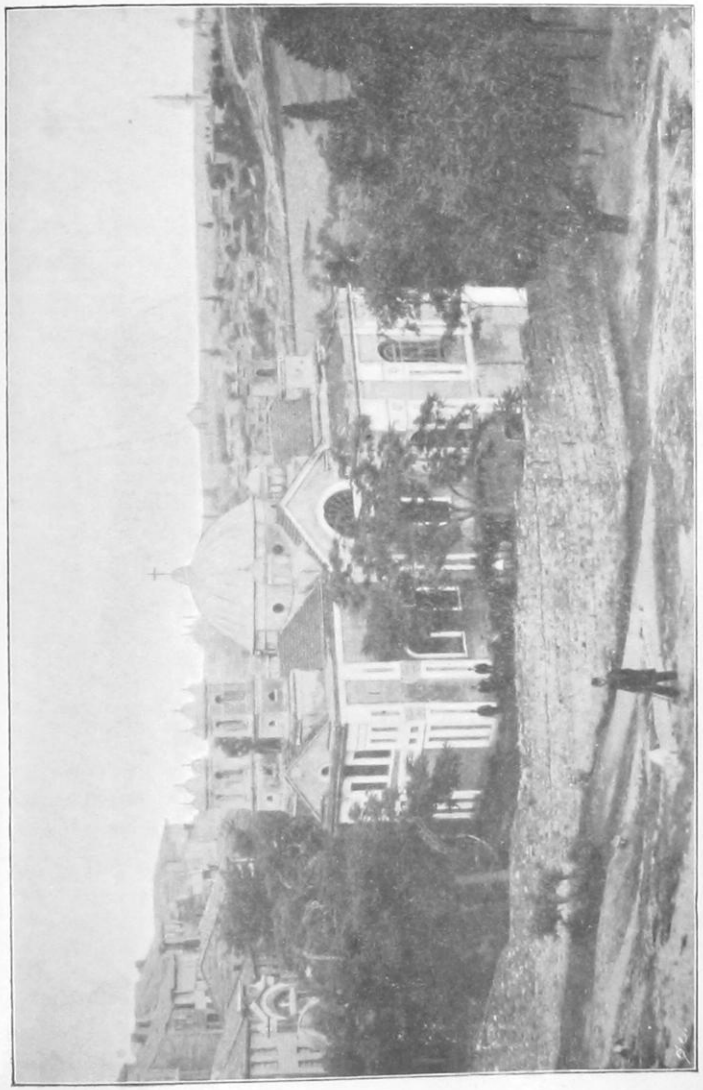

Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ

SISMANOGLIO

Β΄ ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

§ 41. *Θέσις.*

Ὁ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου κεῖται πρὸς Δυσμᾶς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, εἰς ἀπόστασιν 200 βημάτων, ἐπὶ ἐδάφους ἐπικλινοῦς, οὐ μακρὰν τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ χειμάρρου *Τζίνδερε*.

§ 42. *Ἱστορία τῆς ἀνεγέρσεως.*

Πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, ἐν πενιχρῷ τινι παραπήγματι, παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ τῷ Ἁγίῳ Ἁγιάσματι, ἦν ἐκτεθειμένη εἰς προσκύνησιν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, ἱερὰ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.

Τῇ 23 Ἀπριλίου 1855 ἱδρύθη «Ἀδελφότης τοῦ

καθορίζεται ἡ δικαιοδοσία καὶ ἁρμοδιότης τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῶν· ἀπαγορευομένης αὐστηρῶς πάσης ἐπεμβάσεως αὐτῶν ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἱερέων· συνιστωμένης δὲ οἰκονομίας, λεπτομεροῦς τηρήσεως τῶν προσόδων, περιορισμοῦ εἰς τὰς ἀπολύτους ἀνάγκας κλπ.

Πατρ. Ἐγκύκλ. ϙωη΄ Νοεμβρίου κη΄ κτλ. κτλ.

Χάριν διδασκαλίας πρὸς ποθητὴν βελτίωσιν ἐν γένει, σημειοῦμεν ταῦτα· ἡ δὲ λεπτομερὴς ἐξέτασις καὶ ἡ ἐπισταμένη μελέτη τῆς καλῆς διοικήσεως καὶ καρποφόρου διαχειρίσεως τῶν ἡμετέρων κοινῶν, ἐν γένει, συνεπάγεται τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις αὐτῶν ἀλλοία θὰ ἦτο, ἂν ἡ αὐτὴ ἐπιμέλεια, οἱ ὑπολογισμοί, ἡ τάξις καὶ ἀκρίβεια ἐκράτουν, οἷα ἐν τῇ διοικήσει καὶ διευθύνσει τῶν ἰδίων, ἢ τῶν Ἑταιρικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἁγίου Ἀθανασίου», σκοπὸν τάξασα τὴν κατεδάφισιν τοῦ παραπήγματος καὶ τὴν ἀνέγερσιν λιθίνης οἰκοδομῆς, πρὸς ἀξιοπρεπῆ στέγασιν τοῦ ἱεροῦ Ἁγιάσματος καὶ τῆς εἰκόνος.

Ἀλλ' ἡ ἁλματικὴ πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις τῆς Ἀδελφότητος, ἐν ἐλαχίστῳ διαστήματι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν αὐτῆς ὑπερβάντος τὰ 400, μετέτρεψε τὴν ἀρχικὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν ἀνέγερσιν μικροῦ μὲν ἀλλὰ περικαλλεστάτου Ναοῦ. Οὕτω τὴν 21 Νοεμβρίου 1855 Πατριαρχεύοντος Κυρίλλου τοῦ Καρατζᾶ, ἐπευλογοῦντος δὲ τοῦ Ἀρχιερέως Ταταούλων Ἀργυρουπόλεως Σεραφείμ, κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος· πρωτοστατοῦντος τοῦ Ἀρχιτέκτονος Χατζῆ Κωστῆ Μαλτεζάκη.

Ἐκ τῶν σπουδαίως δὲ συμβαλλόντων εἰς τὸ ἔργον ἦν ὁ Παναγιώτης Κάλφας, ὅστις ἐξεπόνησε τὸ σχέδιον τοῦ Ναοῦ· καὶ ὁ Μισὲ Δημήτριος Φραγκιᾶς, εἰς τὴν μεσολάβησιν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ ἄμεσος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς διατυπώσεως ἔκδοσις τοῦ ὑψηλοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος ὑπὸ τοῦ *Σουλτὰν Μετζήτ,* οὗτινος τὴν ἐξαιρετικὴν εὔνοιαν ἔχαιρεν ὁ ἀείμνηστος Φραγκιᾶς.

Αἱ ἐργασίαι τῆς οἰκοδομῆς διήρκεσαν δύο ἔτη· ἡ δὲ ὁλικὴ δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς 1,350,000 γρόσια.[1]

1. Σπουδαίως διηυκόλυνε τὸ ἔργον ἡ ἀγορὰ ἀντὶ 500 εἰκοσοφράγκων ἅπαντος τοῦ ὑλικοῦ τοῦ κατεδαφισθέντος ἑτοιμορρόπου λιθίνου κυβερνητικοῦ νοσοκομείου, ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κατέναντι λόφου πρὸς Δυσμᾶς.

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1858 ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς καὶ πανηγυρικώτατα τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Αἱ ἑπόμεναι ἐπιγραφαὶ ἔρχονται εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῶν εἰρημένων.

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ἐντετοιχισμένης ἐν τῇ Δυτικῇ πλευρᾷ τοῦ Ναοῦ, ὕπερθεν τῆς εἰσόδου τοῦ Ἁγιάσματος.

Ἐπιγραφὴ Δ'.

ΝΑΕ, ΤΙΣ ΑΝΕΘΗΚΕ, ΤΙΝΟΣ ΧΑΡΙΝ, Η ΤΙΝΙ, ΛΕΞΟΝ.
ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΑΘΑΝΑΣΙΩ
ΑΡΧΥΘΥΤΗ ΦΕΡΩΝΥΜΟΣ ΘΗΚΕ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ
ΤΕΘΕΜΕΛΗΤΟ ΤΩ 1855 ΚΑΤΑ ΝΟΕΜΒΡΙΟΝ 21.

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ὕπερθεν τῆς ἐσωτερικῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ

Ἐπιγραφὴ Ε'.

ΤΟΥΤΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΩ ΜΕΓΑΛΩ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΡΑΠΟΝΤΙ.
ΛΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΠΟΙΜΕΝΙ ΘΕΣΠΕΣΙΩ.
ΚΥΔΑΛΙΜΟΙΣ ΚΑΜΑΤΟΙΣ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ ΔΕΙΜΑΤΟ ΝΗΟΝ
ΘΕΙΟΦΙΛΗΣ ΕΝΟΤΗΣ ΕΥΣΕΒΕΩΝ ΑΝΕΡΩΝ
ΟΣ ΠΥΡΓΙΟΣ ΤΕ ΘΟΛΩ ΤΕ ΚΟΡΥΣΣΕΤΑΙ ΥΨΙΡΕΦΕΣΣΙ,
ΠΡΩΤΟΣ, ΕΠΕΙ ΠΥΡΓΟΙΣ, ΗΜΥΣΕΝ ΗΔΕ ΠΟΛΙΣ.
ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΝ ΤΕΛΕΘΕΙ. ΑΙΓΛΗΣ Δ' ΕΥΔΑΙΔΑΛΟΣ ΑΓΑΝ,
ΕΝΔΟΘΕΝ ΕΚΤΟΘΕΝ ΚΑΛΛΕ·Ι· ΛΑΜΠΟΜΕΝΟΣ.
ΠΗΓΗ Δ' ΑΓΛΑΟΤΕΥΚΤΟΣ ΕΝΕΡΘΕΝ ΝΑΜΑΤΑ ΘΕΙΑ
ΠΑΝΤΕΣΣΙ ΒΛΥΖΕΙ ΔΑΨΙΛΕ' ΑΜΒΡΟΣΙΑ.
ΔΕΥΡ' ΙΤΕ ΕΥΣΕΒΕΕΣ ΛΑΟΙ, ΚΡΗΝΗΝ ΕΠΙ ΙΡΗΝ,
ΖΩΟΦΟΡΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΕΜΦΟΡΕΕΣΘΑΙ ΧΥΔΗΝ.

Ὑπὸ Θ. Ἀριστοκλέους.

ISMANOGLIO

§ 43. *Θόλος.*

Ὁ ὑψηλὸς θόλος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν μικρῶν θόλων καὶ τῶν δύο Κωδωνοστασίων, μεγαλοπρεπῆ καὶ θελκτικὴν παρουσιάζουσι τὴν ἄποψιν τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ· ἀλλὰ καὶ ἱστορικὴν αἴγλην προσδίδουσιν αὐτῷ, καθόσον πρῶτος ἀριθμεῖται οὗτος μετὰ θόλου καὶ Κωδωνοστασίων, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους.

Σκαρλάτος ὁ Βυζάντιος περὶ τούτου λέγει τὰ ἑξῆς·

«Ὁ δὲ ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς τοῦ λόφου τῶν Ταταούλων, περικαλλὴς ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ὁ πρῶτος τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει χριστιανικῶν, ἀνεγερθεὶς μετὰ θόλου καὶ κωδωνοστασίου, ἀνυψούμενος γλαφυρῶς ἐν μέσῳ τῶν ἐνταῦθα χλοηφόρων κοιλάδων, εἶναι μνημεῖον περιφανὲς ὁλοκλήρου τῆς ἱστορίας τῶν ἡμερῶν μας, καὶ εἰκονίζει τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξιθρησκείας, τὸ χαρακτηρίζον τὸν αἰῶνα εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν».[1]

---

1. Κωνσταντ. Τομ. Β΄ σελ. 29—30.

Ἡ ἱστορικὴ ἀκρίβεια ἐπιβάλλει ἐνταῦθα τὴν μνείαν τῆς ἑπομένης λεπτομερείας.

Τινὲς τῶν περιοίκων ζηλοτύπως φέροντες τὴν ἀνέγερσιν θόλου, μάλιστα δὲ τὴν διὰ μολύβδου ἐπιστέγασιν αὐτοῦ, ἀνηνέχθησαν δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸν τότε Σουλτάνον ***Μετζήτ,*** ἐξαιτούμενοι τὴν ἔκδοσιν ὑψηλοῦ Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος, πρὸς παρεμπόδισιν τούτου· ὁ φιλελεύθερος ὅμως Σουλτάνος, οὐ μόνον ἀπέρριψε τὴν αἴτησίν των, ἀλλὰ καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχήν, ὅπως οἱ ἀγαπητοὶ ὑπήκοοί του χριστιανοὶ δυνηθῶσι νὰ ἐπιστεγάσωσι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ χρυσοῦ.

§ 44. *Διάκοσμος.*

Θαυμάσιός ἐστιν ὁ πλούσιος καὶ πολυτελὴς διάκοσμος τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ.

Ἐξαίσιον καλλιτεχνικὸν σύμπλεγμα ἀποτελοῦσι.

Πολυτελὴς κεχρυσωμένος Ἄμβων.

Ἀρχιερατικὸς θρόνος, ἐπίσης.

Ἐκ στίλβοντος ὀρειχάλκου, ἐπιμήκεις σωληνοειδεῖς ράβδοι, ἀφ' ὧν ἤρτηνται 4 Πολυέλαιοι καὶ 24 πολυτελεῖς κανδῆλαι.

Ὡραῖαι τοιχογραφίαι, αἵτινες ἐκαλλιτεχνήθησαν, κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπισκευὴν αὐτοῦ τῷ 1903.[1]

Πρὸ πάντων πλούσια ἐν χρυσῷ, πολυτελέστατα ὑπερμεγέθη Εἰκονοστάσια, ἅτινα ἀνήγειρεν ὁ πρὸς τὴν θείαν λατρείαν ἐπικρατῶν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ὑπερβολικὸς ζῆλος εὐλαβῶν χριστιανῶν, συνηνωμένων ἐπὶ τούτῳ ἐν Ἀδελφότητι.

Τὰ βαρύτιμα ταῦτα Εἰκονοστάσια, ἕκαστον τῶν ὁποίων περικλείει εὐμεγέθη εἰκόνα, εἰκονίζουσαν Ἅγιον, μετὰ σκηνῶν τοῦ βίου, ἢ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ πέριξ, τινὰ δὲ καὶ μετ' ἐπιγραμμάτων, εἰσιν 9, ἐξ ὧν ἀναγράφομεν τὰ ἑξῆς:

---

1. Αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸν εὐσεβῆ ζῆλον τῶν ἐπιτρόπων τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ Ἀλεξάνδρου Ἀραμπατζόγλου καὶ (†) Π. Παπαδοπούλου.

Πρὸ τῆς ἐπισκευῆς δὲ ταύτης, ἐγένετο καὶ ἑτέρα ἐπισκευή, ὑπὸ τῆς λειτουργούσης τότε, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ «Ἀδελφότητος Ἐκκλησιαστικῆς Εὐπρεπείας» ἥτις ἐπὶ ἔτη παρέσχε πολύτιμον συμβολὴν εἰς τὰς ἀναγκαίας ἐπισκευὰς καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸν τοῦ Ναοῦ. (§ 89).

α΄) *Τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.*[1]

β΄) *Τῆς Ἀναλήψεως.*[2]

γ΄) *Τῶν δώδεκα Ἀναργύρων.*[3]

---

1. Μετὰ τοῦ ἑξῆς ἐπιγράμματος·

Σοφὲ Σπυρίδων, Λάτρι πιστὲ τριάδος,
Δέχου δέησιν εὐμενῶς τῶν τρὶς δέκα
Πιστῶν ἀδελφῶν οἳ μετὰ πλείστου πόθου
Σὴν εἰκόν᾽ ἐστήσαντο ταύτην ἐνθάδε
Φύλαττε σώους ἐκ βλάβης τε καὶ νόσου,
Βελῶν πονηροῦ, ψυχικῆς ἁμαρτίας
Αὐτοὺς δ᾽ ἅπαντας τούς τε πίστει καὶ πόθῳ
Ζέοντι αὐτὴν προσκυνοῦντες εὐλαβῶς.
Σὴν δ᾽ ἀντίληψιν καὶ σκέπην αἰτουμένοις
Πᾶσιν χορήγει ἐκ Θεοῦ νυχθήμερον,
Θερμαῖς λιταῖς Σου γνήσιε Χριστοῦ φίλε.

Ὑπὸ Θ. Ἀριστοκλέους 1861.

2. Μετὰ τοῦ ἑξῆς ἐπιγράμματος·

Καθὼς πάλαι μετὰ δόξης ἀνελθὼν ἐκεῖ ὁπόθεν,
Οὐδὲ πόποτ᾽ ἐχωρίσθης τοῦ πατρός σου δεξιόθεν,
Ἵλαρός, γαληνιαῖος, ἔμπροσθεν τῶν Ἀποστόλων,
Ἀγαλλόμενος ὑλόγεις, ὦ Χριστὲ τὸν κόσμον ὅλον.
Οὕτω πάλιν ὅταν ἔλθῃς, ἐφ᾽ ἡμᾶς τοὺς λατρευτάς σου,
Τοὺς ἱδρύσαντάς σου ταύτην τὴν εἰκόνα ὑμνητάς σου,
Ἵλαρῷ σου τότε Σῶτερ, ὄμματι προσεπιβλέψεις,
Καὶ εἰς τὸν τῶν ἐκλεκτῶν σου χῶρον πάντας ἀποπέμψεις.

1864 Σεπτεμβρίου 12. Ἐποιήθη ὑπὸ Θ. Ἀριστοκλέους. Ἐζωγραφήθη ὑπὸ Φιλοθέου Πατριαρχικοῦ Ἐφημ. Μαδυτινοῦ.

3. Μετὰ τῶν ἑξῆς ἐπιγραμμάτων·

Σοφῶν ἰητρῶν δωδεκὰς σεβασμία
Ἀναργύρων· δέησιν εὐμενῶς δέχου
Ἀδελφότητος τεσσάρων καὶ δὶς δέκα *

---

* Ἐν οἷς συγκατελέγετο ὁ καὶ τὸ ἐπίγραμμα (ὡς καὶ τ᾽ ἄλλα) γράψας ἀοίδιμος Θ. Ἀριστοκλῆς, καὶ ὁ ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ Ματθαῖος Χατζηγεωργίου, ὁ πολλὰς πληροφορίας δοὺς ἡμῖν· ἐν αἷς καὶ ὅτι ἐδαπανήθησαν διὰ τὸ ἄνω Εἰκονοστάσιον γρόσια 11,000.

§ 45. *Παρεκκλήσιον Ζωδόχου Πηγῆς.*

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἁγιάσματος τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, κεῖται τὸ μικρὸν τοῦτο Παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ κατὰ Παρασκευὴν τελεῖται Λειτουργία. (§ 68).

---

§ 46. *Διοίκησις καὶ Διαχείρισις.*

Ἡ διοίκησις καὶ ἡ διαχείρισις τοῦ ἱεροῦ τούτου

Ἀναξίων σῶν οἰκετῶν, οἳ ἐκ πόθου
Σὴν εἰκον᾽ ἐποιήσαντο τὴν δ᾽ ἐνθέου·
Καὶ σῶζε πάσης ἐκ βλάβης τε καὶ νόσου.
Βελῶν τε ἐχθρῶν ψυχικῶν θ᾽ ἁμαρτάδων
Αὐτός τε πάντας, τούς τε καρδίας πόθῳ
Αὐτὴν ζέοντι προσκυνοῦντας εὐλαβῶς.
Αἰτουμένοις δὲ ἀντίληψιν καὶ σκέπην
Τὴν Σήν· χορήγει δαψιλῶς τε καὶ χύδην,
Ταῖς ἐνθέοις Σου πρὸς Θεὸν δεήσεσι.

Θ. Ἀριστοκλῆς.

Πᾶσαι χορεῖαι δεῦτε ἐν θυμηδίᾳ,
Καὶ χρηστότητι ψυχικῇ Θεοδότῳ,
Ἰδοὺ ἰατρῶν εὐαγὲς τ᾽ ἀκεσφόρων,
Εἰκὼν πάρεστι ἥδε τῶν Ἀναργύρων.
Οὐκ ἀργύρου δέονται ἀλλ᾽ οὐδὲ χρυσοῦ·
Διδοῦσι δωρεὰν λαβόντες δωρεάν.
Τοῖς ἀσθενοῦσι τὰς ἱκέσεις ἀφθόνως.
Ἔρχεσθε τοίνυν εὐσεβῶς πεποιθότως.
Οἵ τ᾽ εὖ ἔχοντες, οἵτε ἐν δειναῖς νόσοις·
Ψυχῆς τε ῥῶσιν καὶ ὑγείαν σώματος
Λήψεσθαι πάντως, προσφυγόντες εὐλαβῶς.
Πρὸς τῶν κλεινῶν πανσόφων Ἀναργύρων.

Ἐποίησε Θ. Ἀριστοκλῆς
Ἔργον Γ. Ἀγραφιώτου.

Ναοῦ, ἐγίνετο κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, παρὰ τῆς ὁμωνύμου αὐτῷ Ἀδελφότητος.

Μετὰ ταῦτα ὅμως, ἕνεκα τῆς ἐπιβαρύνσεως ἐκ χρεῶν καὶ ἕνεκα ἀναφυεισῶν ἐρίδων μεταξὺ τῶν ἐνοριτῶν καὶ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, τῇ παρεμβάσει τῶν Πατριαρχείων, μετὰ ἐξέτασιν καὶ ἐπὶ τόπου, ἀποσταλέντων τῶν Φιλιππουπόλεως Παναρέτου καὶ τοῦ ἰατροῦ Κ. Καραθεοδωρῆ[1] ἣν ἐπηκολούθησαν καὶ λυπηρὰ ἐπεισόδια, ἐκανονίσθησαν Ἐκκλησιαστικῶς τὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ· θεσπισθέντων καὶ κατοχυρωθέντων διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Σιγιλλίου τῶν ἑξῆς.

---

§ 47. *Σιγίλλιον.*

«..... Καὶ δὴ γράφοντες ἀποφαινόμεθα.

α΄) Ὁ ρηθεὶς νεόδμητος ἱερὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ἁγιάσματος καὶ μετὰ πάντων αὐτοῦ τῶν κτημάτων καὶ πραγμάτων, τῶν τε ἤδη ὄντων, καὶ τῶν εἰσέπειτα προστεθησομένων, κατὰ τὴν ὁμόψυχον ἔφεσιν τῶν τε τὴν ἀνοικοδομὴν αὐτοῦ θεοφιλῶς διαπραξαμένων καὶ τῶν λοιπῶν συμπολιτῶν αὐτῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν, κατοίκων τῆς κωμοπόλεως Ταταούλων, ὑπάρχῃ καὶ λέγηται καὶ παρὰ πάντων γινώσκηται ἀνατεθειμένος

1. Ἐπὶ Ἰωακεὶμ τοῦ Β΄ 1863 Μαρτίῳ Ἰνδ. στ΄. Πατρ. Κωδ. ΛΕ΄ σελ. 126.

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΤΥΡΟΛΟΗΣ ΚΑΙ ΣΕΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

καὶ συνηνωμένος, τῇ ἱερᾷ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ὡς παρεκκλήσιον αὐτῆς θεωρούμενος· ἐλεύθερος μέν τοι πάσης χρηματικῆς ἢ ἄλλης τινὸς ἀπαιτήσεως καὶ ὑποχρεώσεως....

δ΄)..... Λόγῳ δὲ ὑποταγῆς ἔχωσι προσφέρεσθαι εὐγνωμόνως τῷ κατὰ καιροὺς Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ παρὰ τοῦ ἱεροῦ νεοδμήτου τούτου Ναοῦ φλωρία Ὁλλανδικὰ δέκα κατὰ πᾶν ἔτος....

ε΄) Οἱ κατὰ καιροὺς ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἱερατεύοντες ἔστωσαν καὶ λεγέσθωσαν ἱερεῖς καὶ τούτου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.....

Κατὰ Ἰούνιον 1857».[1]

Ἡ δὲ Ἀδελφότης τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Σιγιλλίου, ἐξηκολούθει νὰ λειτουργῇ καὶ νὰ μετέχῃ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὡς συνάγεται ἐξ ἐντύπου Κανονισμοῦ αὐτῆς (1874), συνεισφέρουσα ἐτησίως ὑπὲρ τοῦ Παρθεναγωγείου 10,000 γρ.

Ἔπαυσε δὲ ἡ λειτουργία αὐτῆς τῷ 1876.

1. Τὸ Σιγίλλιον τοῦτο «Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν σιγγιλιῶδες ἐν μεμβράναις γράμμα,» φέρει τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου καὶ 9 Ἀρχιερέων. Προσήρτηται δὲ αὐτῷ Μολυβδόβουλον, ἐφ' οὗ ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰκονίζεται ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφὴ κεφαλαίοις γράμμασι "Κύριλλος ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης 1857,,. Καὶ τὰ ἄλλα Σιγίλλια ἐπίσης ἔχουσι μολυβδόβουλον.

Γ΄ ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

§ 48. *Θέσις—Ἀνέγερσις.*

Ὁ ἱερὸς οὗτος Ναός, ρυθμοῦ Βασιλικῆς, κεῖται ἐντὸς τοῦ ὁμωνύμου Νεκροταφείου, ὡς δεικνύει καὶ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, τοποθετημένης ὕπερθεν τῆς εἰσόδου αὐτοῦ, ἀνηγέρθη ἐν ἔτει 1880 τῇ εὐσεβεῖ καὶ φιλοκάλῳ προνοίᾳ τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου τῶν Κυριῶν συνεπικουρούντων καὶ εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Ἐπιγραφὴ ΣΤ΄.

ΟΔΒΙΟΣ ΤΑΦΟΣ ΟΔΒΙΩΤΕΡΟΣ Δ' Ο ΝΑΟΣ
ΟΣ ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΩΝ ΤΗΔΕ ΤΗ ΓΗ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ
ΕΠ' ΕΛΠΙΔΙ ΖΩΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ ΤΕΘΝΕΩΤΩΝ
ΕΓΚΡΥΠΤΕΙ
ΚΑΙ ΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑ, ΖΗΔΩ, ΠΟΘΩ Τ' ΕΥ ΚΑΕΕΙ
ΘΕΟΠΡΕΠΗΣ ΟΜΗΓΥΡΙΣ ΕΥΣΕΒΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΑΝΗΓΕΙΡΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΑΥΤΩΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
ΑΝΑΘΕΙΣΑ
ΤΩ ΠΑΝΣΕΒΑΣΤΩ ΣΟΦΩ ΤΕ ΑΓΙΩ Τ' ΕΛΕΥΘΕΡΙΩ
ΕΠΙ ΓΕΡΑΣΙΝ ΑΚΗΡΑΤΟΙΣ ΑΙΩΝΙΟΙΣ Τ' ΑΓΑΘΟΙΣ
ΤΟΙΣ ΤΕ ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΟΙΣ ΠΑΝΤΙ ΤΕ ΤΩ ΜΟΧΘΗΣΟΝΤΙ
ΚΟΜΙΖΟΜΕΝΗ
ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ ΧΙΛΙΟΣΤΩ ΟΚΤΑΚΟΣΙΟΣΤΩ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΩ
ΣΥΝ ΜΗΝΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩ.

Δ΄ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ

§ 49.

Θέσις. Ἡ ἱερὰ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου κεῖται ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς πρόποσι τῶν Ταταούλων· ἐξ οὗ καὶ ὀνομάζεται *Εὐαγγελίστρια Προπόδων Ταταούλων.*

Ἀνέγερσις. Ἀνηγέρθη ἐν ἔτει 1857[1] μικρὰ ξυλίνη μετὰ δὲ ταῦτα ἐκ βάθρων ἀνῳκοδομήθη μεγα-

1. Ἐν τῷ Π. Σιγιλλίῳ περὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, ἀναφέρεται « . . . . . Β΄. Ἡ ἄχρι τοῦδε εἰς τὴν ἱεράν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Ταταούλοις ὑπαγομένη συνοικία τοῦ Γενῆ-Σεϊρίου, καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου κειμένη καὶ οὖσα ἐντὸς τῶν κάτω γαιῶν τοῦ Ὑψηλοτάτου Ριζᾶ πασᾶ, ἀρχομένη δηλονότι κατὰ μὲν μῆκος ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους ἀπὸ τοῦ κήπου τοῦ Βασιλείου κηπουροῦ καὶ ἐκτεινομένη μέχρι τῆς ἀπέναντι τῆς βρύσεως τῆς Ἀκάρτσας οἰκίας τοῦ Ἀντωνίου Μπόκια μεταξὺ τῆς ὁδοῦ τῆς διχωριζούσης τὸ παλαιὸν σύνορον Ταταούλων ἀπὸ τοῦ Βακουφίου τοῦ Ὑψηλοτάτου Ριζᾶ Πασᾶ περιλαμβάνουσα δὲ καὶ ὅλον τὸ πρὸς ἀνατολὰς βακούφιον τῆς αὐτοῦ ὑψηλότητος λεγόμενον ***Καγιᾶς,*** κατὰ δὲ τὸ πλάτος πρὸς μὲν τὴν ἐντεῦθεν πλευρὰν ἀπὸ τῆς ἄνω ρηθείσης οἰκίας τοῦ Ἀντωνίου Μπόκια μέχρι τῆς ἄκρας τῆς γεφύρας τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀκάρτσας, συμπεριλαμβανομένου, ὡς εἴρηται, καὶ τοῦ ***Καγιᾶ,*** πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν πλευρὰν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς διαχωριζούσης τὸν κῆπον τοῦ ρηθέντος Βασιλείου ἀπὸ τοῦ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, αὕτη ὁμοῦ μετὰ τῶν ὑπαρχουσῶν ἤδη καὶ τῶν μετὰ ταῦτα γενησομένων οἰκιῶν, ἐργαστηρίων, κήπων καὶ λοιπῶν, ὑπάρχῃ τὰ ἀπὸ τοῦδε συνηνωμένη ἀναποσπάστως καὶ προσηρτημένη τῇ νεοδμήτῳ ταύτῃ ἱερᾷ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καρπουμένη ἐλευθέρως τὰ ἀπ' αὐτῶν εἰσοδή-

λοπρεπὴς καὶ περικαλλεστάτη μετὰ θόλου καὶ Κωδωνοστασίων· ἡ οἰκοδομὴ αὐτῆς διήρκησε 18 ἔτη. τὸ δὲ δαπανηθὲν ποσὸν ἀνῆλθεν εἰς 15,000 Λίρας.

Τὰ ἐγκαίνιά της ἐτελέσθησαν τῇ 27 Νοεμβρίου 1894.

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ὕπερθεν τῆς εἰσόδου τοῦ κυρίως Ναοῦ ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή.

Ἐπιγραφὴ Ζ΄.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΦΙΛΟΤΙΜΩ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΞΕΝΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΩΝ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΟΥΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΚΗ Δ. ΜΕ·Ι·ΜΑΡΙΔΟΥ, ΗΧΘΗ ΕΙΣ ΠΕΡΑΣ Ο ΣΕΠΤΟΤΑΤΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ 1893. ΕΝΕΚΑΙΝΙΑΣΘΗ ΕΝ ΕΤΕΙ 1894 ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΥΟΝΤΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΤΟΥ Η΄.

Ἐσωτερικὸς διάκοσμος. Ὁ ἀνάλογος πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐσωτερικὸς διάκοσμος τῆς Ἐκκλησίας, διεγείρει αἴσθημα ἐξαιρετικῆς εὐλαβείας τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν, οἵτινες καθ' ἑκάστην ἐκ διαφόρων συνοικιῶν προσέρχονται εἰς προσκύνησιν τῆς Εὐαγγελιστρίας, τιμωμένης ὡς ἱερὸν καὶ θαυματουργὸν προσκύνημα.

Πολυέλαιοι ἑπτά, ἐξ ὧν ὁ εἷς σχήματος πλοίου·

ματα. Γ΄. Ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἱερᾷ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ἓν μόνον γεδίκιον ἱερατικὸν ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου . . . . . ».

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ φωνζ΄ κατὰ μῆνα Αὔγουστον Ἰνδ. ιε΄.

Ἔπονται ὑπογραφαὶ Πατριάρχου Κυρίλλου καὶ δέκα Ἀρχιερέων.

Πατρ. Κωδ. ΚΘ΄. σελ. 107—108.

τέσσαρες ἐπάργυροι εἰκόνες μεγάλου σχήματος. Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀφιερώματα Ὁμωνύμων Ἀδελφοτήτων, μετ' ἄλλων ἀποτελοῦσι τὸν κόσμον τῆς Ἐκκλησίας· ἐπὶ τῶν τοίχων δὲ αὐτῆς, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἀναγράφονται 12 γραφικὰ ρητά, διδακτικά.

Ἡ Εὐαγελίστρια ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς προείρηται. (§ 17).

Ε΄ ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΣΗΜ-ΠΑΣΑ[1]

§ 50.

Ὁ Δουκάγκιος ἐν τῇ Βυζαντινῇ Ἱστορίᾳ του (1680) ἀναφέρει τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην.[2]

Ἐπίσης καὶ Σκαρλάτος ὁ Βυζάντιος λέγων, ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μετὰ καὶ ἑτέρων ἱερῶν σκευῶν μετηνέχθησαν ὑπὸ τῶν πρώτων οἰκι-

---

1. Ἐπειδὴ ὁ πάλαι ὑπάρχων οὗτος Ναός, ὡς καὶ ὁ κατωτέρω τοῦ Μπάνιου, (§ 52) ἔκειντο ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐνορίας Ταταούλων, ἀμφότεροι δὲ ἐν στενῷ δεσμῷ διετέλουν πρὸς τὸν Ἅγιον Δημήτριον Ταταούλων, διὰ τοῦτο ἀνήκει ἐν τῷ παρόντι ἡ ἱστορικὴ μνεία αὐτῶν.

2. Ὁ Ξ. Σιδερίδης παρατηρεῖ ὅτι ὁ Δουκάγκιος φαίνεται ἐννοεῖ τὴν ἐν Ταταούλοις Ἐκκλησίαν.

στῶν τῶν Ταταβούλων ἐκ τῆς ἐν Κασὴμ-πασᾶ Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου.[1]

Ἡ παράδοσις ἐπιβεβαιοῖ ταῦτα· ἀντιτίθεται ὅμως εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Σκαρλάτου ἀναφερόμενον, ὅτι μετεποιήθη εἰς τζαμίον ἡ Ἐκκλησία αὕτη.

Κατὰ ταύτην, μετενεχθεισῶν ἐξ αὐτῆς τῶν ἱερῶν εἰκόνων εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον ἐνταῦθα, ἐγκατελείφθη αὕτη. Ἔκειτο δὲ ἐν θέσει, ἣν κατέχει ἤδη ἡ ὁδὸς Σέλκαπουσου παρὰ τὸ Τζαμῖι-κιμπιρ, ἥτις ἄλλην κατεύθυνσιν εἶχε πρὸ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς τοῦ Κασὴμ-πασᾶ (1682).[2]

ΣΤ΄ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ[3]

§ 51. *Ἀρσενάλιον.*

Ἐν τῷ κόλπῳ Κασήμ-πασᾶ, ἐπὶ Μαυρικίου ἀκόμη τοῦ Αὐτοκράτορος, ἦν τὸ *Ἀρσενάλιον* ἢ *Ἀμενταρίον*. Ὅθεν ἀπὸ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ πορθητοῦ Μεχμέτ, ἐδῶ συνεστήθη τὸ νεώριον τῶν πολεμικῶν τριήρεων· ὅπερ Σουλεϊμὰν ὁ Α΄ προσεπαυξήσας τῷ 1571 διὰ τοῦ ναυάρχου Κασήμ-πασᾶ, περιετείχισε πρὸς κατοικίαν τῶν *τριηρητῶν αἰχμαλώτων* τὸ πλεῖστον καὶ ἐξασφάλισιν τῶν ναυτικῶν ἀποθηκῶν.

1. Κωνστ. Τομ. Β΄ σελ. 24. Περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῆς οὐδὲν γινώσκομεν.

2. Ταῦτα κατὰ τὰ ἄνω. Ἐν τοῖς ἀρχαίοις ὅμως Καταλόγοις τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (§ 18), οὐδεμία μνεία ὑπάρχει περὶ τοιαύτης Ἐκκλησίας. ἴσως ἐθεωρεῖτο ἀσήμαντος, ὡς μικρά· προσέτι δὲ καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις Κώδηξιν οὐδὲν ἀναφέρεται περὶ ταύτης.

3. Μπάνιον ἐκ τοῦ Bagnum, λέξεως Ἰταλικῆς, σημαινούσης παραθαλάσσιον φυλακήν.

§ 52. *Ἐκκλησία.*

Χάριν τῶν τριηρητῶν τούτων Χριστιανῶν, ἀνηγέρθη αὐτόθι Ἐκκλησία ἐπ᾽ ὀνόματι τῆς Θεοτόκου, ἥτις προσωνυμεῖτο *Παναγία τοῦ Μπάνιου,*[1] διότι αὐτόθι ἔκειτο τὸ Μπάνιον, ἢ Κάτεργον, ὅπερ κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Σουλτὰν Σουλεϊμάν, ἐχρησίμευε κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ὡς νεόσοικος τῶν πολεμικῶν τριήρεων (Κατέργων), μετὰ δὲ ταῦτα κατήντησε δεσμω-

1. Ἡ δὲ ἐν Διπλοκιονίῳ Ἐκκλησία τοῦ Μπάνιου, «ἀνῆκε τὸ κατ᾽ ἀρχὰς εἰς τοὺς ἐν τῷ Ναυστάθμῳ ἐργαζομένους δούλους τοῦ Χαϊρεδὶν» Κωνστ. Σκαρλ. Β΄ σελ. 100, καλεῖται δὲ σήμερον τοῦ ***Παλαιοῦ Μπάνιου.***

Περὶ ταύτης Πατριαρχικὸν Σιγιλλιῶδες γράμμα ὑπὸ ἡμερ. Μαρτίου 1772 ἀναφέρει ὅτι «ἡ κατὰ τὸ Διπλοκιόνιον Ἐκκλησία τοῦ ἱεροῦ Μπάνιου ἤτοι κατὰ τὸ Μπεσίκτας, ἡ τιμωμένη ἐπ᾽ ὀνόματι τῆς Γεννήσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας . . . . . ἦν τὸ πρόσθεν ἐστερημένη τῶν ὧν μάλιστα χρῄζει σηκὸς ἱερός, οἷον Ἁγίας Τραπέζης, Ἁγίας Προθέσεως, εἰκόνων ἱερῶν, τέμπλου καὶ στασιδίων, ἐῶμεν λέγειν, ὅτι καὶ ἔδαφος αὐτῇ ψιλὸν ἑωράτο οὐχ᾽ ὅπως μαρμάροις, ἀλλ᾽ οὐδὲ λίθοις κατεστρωμένον».

τήριον τῶν καταδεδικασμένων εἰς τὸ Κάτεργον βαρυποίνων.

Ἐκ τῶν Κωδήκων καὶ ἐκ τῆς Παραδόσεως συνάγεται, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐν στενῷ δεσμῷ διετέλει πρὸς τὸν Ἅγιον Δημήτριον Ταταούλων, ἐξ ὧν καὶ ἱερεῖς καὶ Ἐπίτροποι αὐτῆς ὑπῆρχον.

Εἶχον ληψοδοσίας καὶ ἀμοιβαίως ἐβοηθοῦντο·[1] προσέτι καὶ δεσμὸς ἐξ ἱερᾶς τελετῆς ὑφίστατο.

Ὑπῆρχε κυτίον τῆς Παναγίας τοῦ Μπάνιου, ὅπερ περιήγετο εἰς τὴν ἀγοράν, ἐξ οὗ ἐλάμβανεν ὁ Ἅγιος Δημήτριος τὸ τρίτον τῶν εἰσπράξεων. (§ 37).

Τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα ἐν μεγάλῃ Ἐκκλησιαστικῇ πομπῇ καὶ παρατάξει, μετεφέρετο ἡ εἰκὼν

---

1. Σημειοῦμέν τινα περὶ τούτου ἐκ τῶν Κωδήκων.

Τῷ 1787 «δια πώθεσι του παπὰ του πανιου ασλανια 10».

Τῷ 1805 «ἐλάβαμαι ἠς δάνηα ἀπε την παναγῆα του μπάνιου πρὸς 30: γρ. 500».

Τῷ 1806 ἕτερον δάνειον ἐκ γρ. 8038:24 γρ. πρὸς 30 τὸ πουγγί.

Τῷ 1816 «ὅσα μᾶς ἀφέθησαν ἀπὸ τὴν παναγίαν τοῦ μπάνιου τὰ ἰντερέσα καὶ λογίζονται τυχηρὰ 4843:69».

1817 «ἀπὸ ἀφιέρομα τῆς ἡπεραγίας Θεοτόκου τοῦ βασιληκοῦ μπάνιου μὲ ὑπογραφὲς τὸν ἐπητρόπον καὶ μὲ ἡμαριδον ὁμολογία διὰ γρόσια 5000».

Κωδ. Σχολῆς.

Τῷ 1818 δάνειον γρ. 17500 πρὸς 25 τὸ πουγγί.

Τῷ 1841 ἐδώκαμεν διὰ τὴν Παναγίαν τοῦ μπανιου κεριὰ γρ. 120.

Τῷ 1851 ἔδωκεν ὁ Ἅγιος Δημήτριος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μπάνιου·

δι' ἀγορὰν ἐλαίου ὀκάδες 90 πρὸς 5 4/44	γρ.	450
διὰ κανδήλες	»	200
διὰ ἔξοδα πολυελαίου	»	200 κλπ.

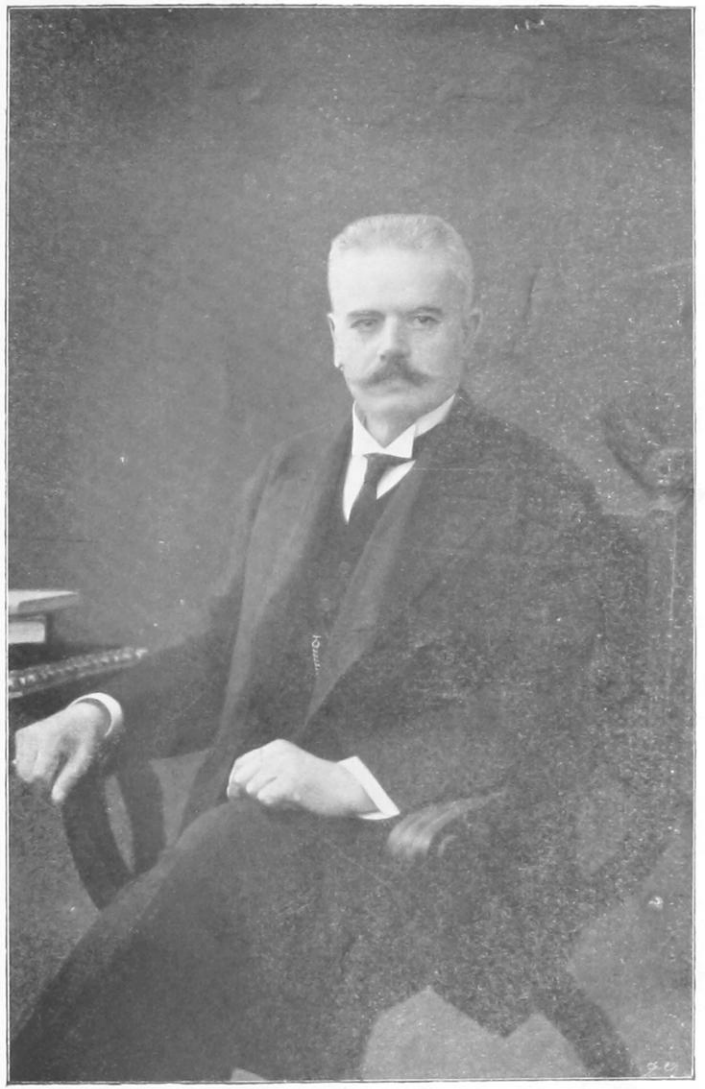

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

τῆς Παναγίας τοῦ Μπάνιου εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον, γινομένης προϋπαντήσεως παρ' ὅλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῶν Ταταούλων καὶ πολλοῦ πλήθους εὐλαβῶν εἰς τοὺς πρόποδας Χατζῆ-ἀχμέτ. Ἐξετίθετο δὲ εἰς προσκύνησιν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς· μεταφερομένη καὶ εἰς οἴκους εὐσεβῶν πρὸς τέλεσιν Ἁγιασμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μπάνιου ἐν τοῖς Κώδηξι μνημονεύεται μέχρι τοῦ 1861· κατὰ τὴν παράδοσιν δέ, περὶ τὸ 1870 κατεδαφίσθη πρὸς εὔρυνσιν τοῦ χώρου, ἐν ᾧ ἔκειτο.

Τινὲς ἱεραὶ εἰκόνες καὶ σκεύη μετηνέχθησαν εἰς Πατριαρχεῖα.

Ἡ δὲ ἀργυρᾶ εἰκὼν τῆς Παναγίας τοῦ Μπάνιου μετ' ἄλλων εἰς τὴν παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἱπποδρόμου (Ἀτ-μεϊδὰν) ἀνεγερθεῖσαν μικρὰν Ἐκκλησίαν ἐντὸς τῶν μεταφερθεισῶν αὐτόθι φυλακῶν *Μεκτερχανὲ* (οἶκος λύπης) καὶ *Τερσανέ*· προφανῶς μετενεχθέντος μετὰ τῶν φυλακῶν καὶ τοῦ ὀνόματος. διότι τί ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ τὸ ὄνομα *Τερσχανὲ* ἐνταῦθα;

Καὶ μετὰ τὴν μεταφορὰν δὲ τῆς εἰκόνος ἐνταῦθα, ἐξηκολούθει περιαγόμενον τὸ κυτίον εἰς τὴν ἀγοράν, κατασκευασθέντος ἤδη καὶ νέου κυτίου ἐξ ἀργύρου.[1]

1. Τὸ κυτίον τοῦτο τετράπλευρον εὐμέγεθες, ἐπὶ ἑκάστης

πλευρᾶς κοσμεῖται δι' εἰκόνος ἐπὶ τοῦ ἀργύρου. Ἐγκεχαραγμένα δὲ εἰσὶν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τὰ ἔξοδα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μπάνιου τῆς Παναγίας, τὴν εὑρισκομένην ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ φυλακῇ. Παναγία τοῦ Μπάνιου τοῦ Τερσανά» καί

«Τερσανὲ μαχποὺς χανεσιντὲ ὁλὰν Μπάνιο Παναγία Ἐκκλησιανὴν μαστραφὶ ἰτσὶν Ν. Β. Σεϊρλῆ Παπᾶ Στέφανοζοῦν καργετήλε γιαπηλμασί».

Καὶ μέχρι σήμερον δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν περιάγεται, τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν προθύμως χορηγούντων τῶν ὀβολόν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΑΓΙΑΣΜΑΤΑ

Ἐν Ταταούλοις ὑπάρχουσιν Ἁγιάσματα, εἰς ἃ μετ' εὐλαβείας ἐκ διαφόρων σημείων τῆς πρωτευούσης καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συρρέουσιν εὐσεβεῖς προσκυνηταί.

Ταῦτά εἰσι τὰ ἑξῆς·

Α΄ § 53.

ΑΓΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων τὸ ὕδωρ τοῦ παρὰ τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ἀρχαίου φρέατος, ἀφιερωμένον ἐστὶν ἀποκλειστικῶς εἰς ἁγιασμὸν καὶ ἴασιν τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν, ἰδίᾳ τῶν ἐκ πυρετοῦ πασχόντων, οἵτινες μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως πολλαχόθεν προσέρχονται, καὶ λουόμενοι, λαμβάνουσι τὴν χάριν καὶ ἀνακούφισιν, κατὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ πίστιν αὐτῶν.

ISMANOGLIO

Β΄ § 54.

ΑΓΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Τὸ Ἁγίασμα τοῦτο κεῖται ὑπὸ τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου· ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνακαλύψεώς του ἄγνωστός ἐστι.

Ἐκ τῶν Κωδήκων μανθάνομεν ὅτι ὑπῆρχε κατὰ τὸ 1755. Ἐκ δὲ τῆς ἀφηγήσεως προσώπων αὐτοπτῶν πληροφορούμεθα ὅτι προηγουμένως ἔκειτο ΒΔ, ἐκτὸς τῶν περιτειχιζόντων τὸν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοίχων, παρὰ τὴν σῳζομένην καὶ σήμερον μεγάλην δρῦν.[1]

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐν καιρῷ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, διωχετεύθη εἰς τὴν σημερινὴν θέσιν.

Ἐν τῷ ἀνωτέρω μνημονευθέντι Πατριαρχικῷ καὶ Συνοδικῷ Σιγιλλίῳ (§ 47), ἀναφέρεται περὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ἁγιάσματος. «Ὑπῆρχε μὲν γὰρ κατὰ τὴν κωμόπολιν τῶν Ταταούλων παρὰ τῇ ἱερᾷ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ἁγίασμα ἔκπαλαι ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τιμώμενον καὶ πολὺ τὸ σέβας καὶ τὴν εὐλάβειαν τῶν περιοίκων καὶ λοιπῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν φέρον . . . »[1]

1. Πλὴν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, τὸ πλῆθος, ὅπερ χάριν ἐξοχῆς καὶ ἀναψυχῆς ἐπεσκέπτετο τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ τὴν ρωμαντικὴν ταύτην θέσιν, οὐχὶ εὐάριθμον ἦν. Ἡ προτίμησις δὲ ταύτης ὡς εὐαρέστου τόπου ἀναψυχῆς, μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἀνῆλθεν, ὥστε ἐτησίως κατεβάλλετο ἐνοίκιον δι' αὐτὴν μετὰ τοῦ παρακειμένου Καφενείου, μέχρι 30,000 γροσίων ἐτησίως.

Σήμερον ἐνοικιάζεται ἀντὶ 1200 γροσίων ἐτησίως. Οἵα ἀκμὴ καὶ παρακμή!

Γ΄ § 55.

ΑΓΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τὸ πανάρχαιον καὶ θαυματουργὸν Ἁγίασμα τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ἀνεκαλύφθη τῇ 1 Ἰουλίου 1910.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀνακαλύψεως ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ παρὰ τῷ *Παπὰζ-κιοπροῦ*, ἐν τῇ δεξιᾷ ὄχθῃ τοῦ χειμάρρου λίαν ἐκτεταμένος κῆπος (40—50 χιλιάδων τετραγωνικῶν πήχεων) δυτικὸν ὅριον εἶχε τὴν ὁδὸν τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.

Ὁ ἐκ Χίου ὁρμώμενος ἰδιοκτήτης τοῦ κήπου τούτου Ἐμμανουὴλ Ξενιάδης († 1862), μετεβίβασεν εἰς τὴν κυριότητα τῆς συζύγου του Ζωήτσας († 1870), ὅλην τὴν παράλληλον τῇ ὁδῷ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς ἔκτασιν, βάθος 25—30 πήχεων, τετραγωνικῶν δὲ 3.000 περίπου, δι' ἐπισήμου τίτλου ἰδιοκτησίας· δυνάμει τοῦ ὁποίου, αὕτη ἐπώλησε τμηματικῶς γήπεδα, ἐφ' ὧν ἤδη ἐγείρονται 13 οἰκίαι· πλὴν τοῦ μετὰ τὴν πρώτην γωνιαίαν οἰκίαν (ΒΑ) γηπέδου, πλάτους 6 βάθους δὲ 26 περίπου πήχεων· ὅπερ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἱερὰν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου

1. Καὶ παρὰ τοῖς ἀλλοθρήσκοις θαυματουργὸν φήμην χαίρει τὸ Ἁγίασμα τοῦτο· εἰς ὃ ἰδίᾳ γυναῖκες αὐτῶν μετὰ παίδων προσέρχονται καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ πίστεως διὰ περιλούσεως ἐκ τοῦ ἁγιάσματος ἴασιν λαμβάνουσι.

Δημητρίου, μετὰ τῆς δηλώσεως εὐσεβοῦς πόθου, ὅπως ἐνεργήσῃ ἡ Ἐκκλησία ἀνασκαφὰς ἐν αὐτῷ, πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαίου Ἁγιάσματος τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ὅπερ ἐκηρύττετο ὅτι ὑπῆρχεν αὐτόθι, κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, ἐπιβεβαιουμένην καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς τε παρακειμένης ὁδοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ γηπέδου.

Μετὰ τὴν εὐσεβῆ ἀφιέρωσιν, οἱ κατὰ καιρὸν ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀνέβαλλον τὴν ἐνέργειαν ἀνασκαφῶν· καίπερ ὀχλούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν κατιόντων τῆς ἀειμνήστου Ζωήτσας.

Ἐπὶ τέλους συνεπείᾳ προφορικῆς καὶ ἐγγράφου παρακλήσεως αὐτῶν καὶ ἐπιμόνου δὲ ὀχλήσεως, ἰδίᾳ τῆς εὐλαβεστάτης ἀειμνήστου ἤδη Μαριωρίτσας Ι. Ξενάδου (1913 †)[1] ἀπεφασίσθη ἡ ἀνασκαφή.

Συνεπῶς τῇ 1 Ἰουλίου 1910, ἡμέρᾳ Πέμπτῃ, μετὰ τὴν τέλεσιν Ἁγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως (τοῦ γράφοντος), ἤρξατο ἡ ἀνασκαφὴ εἰς τρία σημεῖα συγχρόνως· ἤτις, ἀφοῦ θείᾳ χάριτι καὶ βοηθείᾳ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ὑπερεπεδήθησαν παρεμβλη-

1. Τὰ ὀνόματα τῶν λοιπῶν εἰσι·
1) Νικόλαος.
2) (Ἰωάννης † Μαρία +), Αἰκατερίνη, Ζωή, Ὑψικράτεια, Σάββας, (†) Ὀδυσσεύς, Παναγιώτης.
3) (Παναγιώτης †), Δέσποινα, Φιλομήλα, Μαρία.
4) (Κυριακή †), Ἑλένη, Μαρία, Εὐφροσύνη.
5) (Μιχαήλ +), Ἑλένη, Ὡραιοζήλη.
Ἀναγράφονται ἐνταῦθα εἰς μνήμην αὐτῶν ἀΐδιον.

θέντα προσκόμματα, ἐπενεγκόντα τὴν ἐπί τινας ὥρας ἀναστολήν της, ἐξηκολούθησε.

Μετ' ἀγωνιώδη δὲ ἐργασίαν, συνεργοῦντος μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τοῦ παρισταμένου πλήθους εὐσεβῶν, περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀνεκαλύφθη τὸ Ἁγίασμα, εἰς βάθος δύο περίπου μέτρων, ἀκριβῶς κάτωθεν τῆς θέσεως, ἐν ᾗ ἐτελέσθη ὁ Ἁγιασμός.

Ὑπώγειον ὑδραγωγεῖον, πλάτους καὶ ὕψους ἑνὸς περίπου πήχεως, ἐκτάσεως δὲ 16, ἐστεγασμένον ὑπὸ πορφυρητῶν λίθων καὶ μαρμάρων ἐκ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολάς, φέρει τὸ ὕδωρ εἰς δεξαμενήν, λελαξευμένην ἐντὸς βράχου, ἐκτισμένου ἄνωθεν δι' ἀμμοκονίας.

Τὴν 8 Ἰουλίου 1910 ἡμέραν Πέμπτην, καθηγιάσθη καὶ δι' ἐπισκέψεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'.[1]

Εἰς προσκύνησιν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν τοῦ ἱεροῦ Ἁγιάσματος, ἐκτεθειμένον ἐστὶν ἐν αὐτῷ καὶ ἱερὸν λείψανον τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, βεβαιούμενον ἐξ ἀρχαίας ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῆς θήκης· εὐσεβὲς ἀφιέρωμα τῆς δεσποινίδος Εὐφροσύνης Δ. Χατζάκη.

Χάρις δὲ εἰς τὸν εὐσεβῆ ζῆλον καὶ ἐνταῦθα, τοῦ ἐκ τῶν ἐπιτρόπων Ἀλεξάνδρου Ἀραμπατζόγλου, αἱ ἐφέτος γενόμεναι ἐπισκευαὶ καὶ ἐξωραϊσμοὶ ἐν τῇ

1. Εἰς τὸ ἱερὸν δὲ τοῦτο Ἁγίασμα, προσέδωκε θαυματουργὸν ὄνομα καὶ φήμην, ἡ δι' ἐπικλήσεως τῆς χάριτος τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος, παρ' εὐλαβῶν προσκυνητριῶν, πλήρωσις θερμοῦ πόθου αὐτῶν.

ISIS MANOGLIO

στεγάσει τοῦ ἱεροῦ Ἁγιάσματος, παρουσιάζουσιν αὐτὸ εὐπρόσωπον. Ἐλπίζεται δὲ σὺν Θεῷ ἐν τῷ μέλλοντι, νὰ ἐπενεχθῶσιν ἐν αὐτῷ σπουδαῖαι μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις.

Ἐνταῦθα ἀνήκει νὰ ἐξαρθῇ ὁ εὐσεβὴς ζῆλος τῶν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ἁγιάσματος ἐργαζομένων οἰκογενειῶν Ξενιάδου, Γκιουλμπαλόγλου, Σαπουντζάκη, Ἰγγλέση κλπ.

Δ΄ § 56.

ΑΓΙΑΣΜΑ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Τὸ ἱερὸν τοῦτο Ἁγίασμα κεῖται παρὰ τὸν ἐκτεταμένον ἀνθόκηπον τοῦ Εὐστρατίου Σαπουντζάκη· ἔστι δὲ ἰδιοκτησία τουρκικὴ συμμετέχοντος καὶ τοῦ Ε. Σαπουντζάκη, ὅστις διαπνέεται ὑπὸ εὐσεβοῦς ζήλου καὶ φιλομούσου διαθέσεως, ὑπὲρ βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων ἐνταῦθα, ἐπ᾽ ὠφελείᾳ τῆς Κοινότητος.

Κατὰ πᾶσαν δευτέραν πολὺ πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐκ διαφόρων μερῶν πῆς Πρωτευούσης συρρέει εἰς αὐτό.

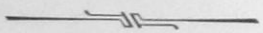

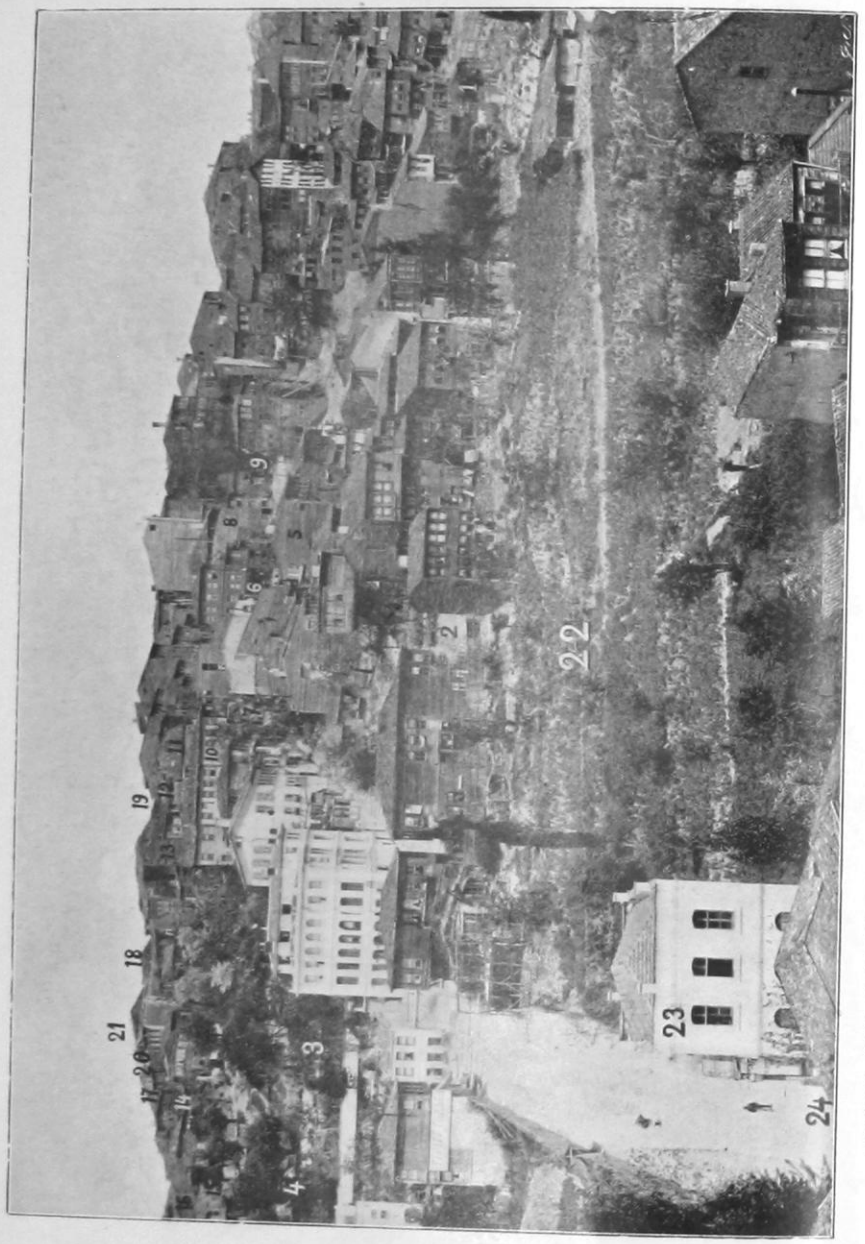

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ (Ἐκ Πέραν, παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον)

Ἑρμηνεία

τῶν ἐν τῇ ἀπέναντι εἰκόνι ἀριθμῶν.

1. Τὸ ἀρχαῖον ***Βυζαντινὸν Ἁγίασμα*** τῆς Ἁγίας Κυριακῆς. Παραπλεύρως ἀριστερᾷ, οἰκία τοῦ ***Π. Κιλτσανίδου,*** διασήμου Μουσικοδιδασκάλου καὶ ἐκδότου, συγγραφεως τῆς Κλειδὸς τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, τῆς βραβευθείσης ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Ζαππείου ἐν Ἀθήναις.—2. Ὁδὸς Ἁγίας Κυριακῆς.—3. Ἀνθόκηποι καὶ θερμοκήπια Εὐστρατίου ***Σαπουντζάκη.*** — 4. ***Ἁγίασμα*** τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Πέραν Δ. Οἰκία ***Σταματιαδῶν.***—5. Οἰκία τοῦ Βασιλείου ***Ζαχάρωφ.*** — 6. Οἰκία τοῦ Μισὲ Δημήτρι ***Φραγκῇ,*** ὃν ἐτίμα ὁ ***Σουλτὰν Μετζὴτ*** (1839—1861), δι' ἐπισκέψεων εἰς τὸ ἐν Καλπακτσιλὰρ κατάστημά του μεταξίνων ὑφασμάτων, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν Αὐτοκρατορικὸς Θυρεὸς καὶ Θρόνος. — 7. Ἀστυνομικὸς σταθμὸς Ταταούλων.—8. Τὸ ***Κουβούσι.***—9. Οἰκία ***Ἀγελάστου.*** Πέραν ταύτης Β. Οἰκία ***Ἀναστασιάδου,*** μυρεψοῦ τοῦ ***Σουλτὰν Ἀζίζ.***— 10. Οἰκία ***Ἀντίππα.***—11. Οἰκία ***Στεφάνοβικ.*** — 12. Οἰκία ***Μαυρογορδάτου.*** —13. Οἰκία ***Νεγροπόντη.*** — 14. Οἰκία ***Καλβοκορέση.*** — 15. Οἰκία ***Καζανόβα.***—16. Οἰκία ***Εὐγενίδου.*** — 17. Οἰκία τοῦ Μητροπολίτου ***Ἴμβρου*** κυροῦ Φιλοθέου. — 18. Οἰκία τοῦ Μητροπολίτου ***Ἄρτης*** κυροῦ Σεραφείμ. — 19. Οἰκία τοῦ Μητροπολίτου πρ. ***Νικομηδείας*** Φιλοθέου ***Βρυεννίου*** τοῦ Σοφοῦ. — 20. Λουτρὸν Χατζῆ Κωστῆ Κάλφα. — 21. Οἰκία Θεοδώρου Παπᾶ Παράσχου ***Φωκαέως,*** τοῦ διασήμου Μουσικοδιδασκάλου καὶ Ἐκδότου. — 22. Κῆπος Μανὼλ ***Ξενιάδου.***—23. Σταθμὸς Χωροφυλακῆς.—24. ***Παπὰζ-κιοπρού.***

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

§ 57. *Νεκροταφεῖον ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ.*

Ἀνέκαθεν ὡς νεκροταφεῖον ἐχρησίμευεν ὁ περίβολος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου· εἶτα δέ, ἐν ἔτει 1833, ἕνεκα τῆς ἐκ βροτολοιγοῦ λοιμοῦ φοβερᾶς θραύσεως, ἀνεπαρκοῦς ἀποβάντος τούτου, ἐπεξετάθη ἡ ταφὴ νεκρῶν καὶ ἐκτὸς τούτου· πρὸς τὴν θέσιν Ἀραράτ Β[1] καὶ ΒΔ, πρὸς τὸ Παρθεναγωγεῖον Δ, καὶ εἰς τὴν δυτικώτερον κειμένην θέσιν Μουμχανᾶ, ἐφ' ἧς σήμερον καὶ οἰκίαι κεῖνται.

1. Κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ 1911, γενομένης ἀνασκαφῆς ἐνταῦθα, πρὸς λῆψιν χώματος, δι' ἐπιχωμάτωσιν τῆς Λεωφόρου, χάριν προεκτάσεως τῆς τροχιοδρομικῆς γραμμῆς ἀπὸ τῆς θέσεως Ἀραράτ, μέχρι τῆς Α. πύλης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (ἔνθα ἡ λειτουργία ἤρξατο τὴν 6 Νοεμβρίου 1911), ἐξήχθησαν οὐκ ὀλίγα ὀστᾶ, ἅτινα ἡμετέρᾳ διαταγῇ, διὰ χειραμαξῶν μετηνέχθησαν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Βραδύτερον ὅμως ἀπεδοκιμάζετο ἡ εἰς πολλὰ μέρη ταφή· διὸ ἐν συνελεύσει ἐνοριτῶν συνετάχθη «Κανονισμὸς περὶ τῆς ταφῆς τῶν ἐν Κυρίῳ ἀποδημούντων ἀδελφῶν ἡμῶν» καθ' ὃν «ἅπαντες οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ἡμῶν κάτοικοι τῆς ἐνορίας ταύτης, ὑποχρεοῦνται νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκροὺς αὐτῶν ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καθὼς καὶ ἐκτὸς κατὰ τὴν θέσιν Καρυδιά[1], κατὰ τὴν ἀνέκαθεν καθιερωθεῖσαν συνήθειαν . . . »

10 Αὐγούστου 1855.

Ἔπονται 52 ὑπογραφαί.

Κατὰ τοὺς Κώδηκας, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐτάφη τὴν 21 Ἰουνίου 1808 ὁ Μητροπολίτης Νυσσάβας Σεραφείμ,[2] τὴν δὲ 3 Δεκεμβρίου 1816 ὁ Βόσνης Καλλίνικος.[3]

Κατὰ τὰς διηγήσεις δὲ γερόντων, ἐτάφησαν ἐν αὐτῷ καὶ ὁ ἐκ Ταταούλων Μητροπολίτης Ρόδου Δωρόθεος Πράσινος († 1865) καὶ ὁ Πρεσλάβας Βενιαμὶν († 1865).

Προσέτι δὲ ἐκ τῶν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον (1853—1856) ἐν τῷ Ναυστάθμῳ κρατουμένων

1. Αὕτη ἔκειτο ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Δυτικῶς, ἐνώπιον τοῦ Παρθεναγωγείου· ἐκόπη δὲ μετὰ 2 ἔτη, τοῦ κορμοῦ αὐτῆς χρησιμοποιηθέντος εἰς κατασκευὴν τοῦ Ἄμβωνος καὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.

2. Οὗτος ἐξελέγη τὸν Μάρτιον τοῦ 1789.

3. Ἐξελέγη τῷ 1802.

Ρώσσων αἰχμαλώτων, οἱ θανόντες ἐτάφησαν ἐνταῦθα· 1 Ἀξιωματικὸς καὶ 162 στρατιῶται.[1]

Ἐν ἰδιαιτέρῳ Κώδηκι καταγράφονται τὰ ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μνημεῖα, ἕκαστον ἰδιαιτέρως.[2]

1. Ἐκ τῶν παραστάντων εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Ἀξιωματικοῦ, ἐν οἷς καὶ ὁ ἡμέτερος α' ψάλτης Τιμολέων Ὀνουφριάδης, κανονάρχος ὢν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, ὁ Θ. Βαφειάδης καὶ ἄλλοι, διηγοῦνται ὅτι λίαν μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ ὑπῆρξεν ἡ κηδεία τοῦ Ἀξιωματικοῦ. Συμμετέσχεν ἅπας ὁ ἱερὸς κλῆρος Ταταούλων, προεξάρχοντος τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφείμ· ἡ δὲ νεκρικὴ πομπὴ ἤρξατο ἀπὸ τοὺς πρόποδας ***Χατζῆ-Ἀχμέτ,*** πολλοῦ πλήθους παρακολουθοῦντος.

Ἐπὶ πολλὰ δὲ ἔτη, ἐπὶ τῶν τάφων τούτων, διετηροῦντο ξύλινοι σταυροί, βεβαμμένοι διὰ μαύρου χρώματος, ἐπὶ ἑκάστου τῶν ὁποίων διὰ λευκοῦ χρώματος ἦν γεγραμμένον ρωσιστὶ τὸ ὄνομα στρατιώτου.

Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐμνημονεύοντο ἐν τακταῖς ἡμέραις μέχρι τοῦ 1889, ὅτε ἀπωλέσθη ὁ Κατάλογος, θανόντος τοῦ κατείχοντος αὐτὸν Ἀρχιμανδρίτου Χρυσάνθου. Ἔκτοτε ἐμνημονεύοντό τινα μόνον ὀνόματα ἐξ αὐτῶν.

Ἀπὸ ἐτῶν ἐν Ἀρχιερατικῇ λειτουργίᾳ, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων, τελουμένην τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τακτικῶς μνημονεύονται μετ' ἄλλων, ὡς ἑξῆς « . . . τῶν ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ κεκοιμημένων ἀδελφῶν ἡμῶν Σεργίου, Νικολάου, Βλαδιμήρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ».

Καὶ σήμερον οἱ θνήσκοντες χριστιανοὶ στρατιῶται ἐν τῷ Ναυστάθμῳ, θάπτονται ἐν τῷ Νεκροταφείῳ Ταταούλων, τοῦ Ναυστάθμου συμπεριλαμβανομένου ἀνέκαθεν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐνορίας αὐτῶν.

Ἐν Κώδηκι ἀναφέρεται «1811 Ὀκτωβρίου 18 ἄρχησαν νὰ φέρουν τοὺς νεκροῦς τοῦ κισλὰ ἀπὸ Ὀκτωβρίου 18 — Δεκεμβρίου 3 ἐνεταφίσαν 10».

2. Κατὰ τὸν ἑξῆς τύπον·

«Ἰδοὺ φανερόνομεν τὸ μνημεῖον ὅπου ἔχει ὁ γεωργάκης φραν-

Μέχρι δὲ τοῦ ἔτους 1865, καθ' ὃ ἡ ἱστορικὴ μεγάλη χολέρα ἐθέρισε κυριολεκτικῶς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πολλὰς ψυχὰς Ἅϊδι προΐαψε (130,000) καὶ πλείστας οἰκίας ἠρήμωσεν, ἐξηκολούθει ἐνταῦθα ἡ ταφὴ νεκρῶν (§ 33).

Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους τούτου καθωρίσθη εἰς ταφὴν τὸ ἤδη Νεκροταφεῖον τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, περὶ οὗ κατωτέρω (§ 59).

Μολονοτοῦτο, καὶ μετὰ ταῦτα, κατ' ἐξαίρεσιν, ἐτάφησάν τινες ἐνταῦθα· ὡς δείκνυται ἐξ ἐπιτυμβίων μαρμαρίνων πλακῶν καὶ ἐκ τοῦ εἰρημένου Κώδηκος τῶν Μνημείων.[1]

τζολᾶς ἀπὸ τὸ κερασοχώριον πλησίον τοῦ μαστροχρίστου μακροσταμάτη εἰς τὸν ἀνδρίκιον δρόμον δεξιᾶ μεριᾶ καθὼς διαλαμβάνει τὸ ἐνυπόγραφον αὐτῆς, ὁμοῦ μὲ τοὺς τιμιωτάτους ἐπιτρόπους ἵνα ἔχῃ τὸ κῦρος.

1798 : φευρουαρίου 10=».

Ὁ ὁλικὸς δὲ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸν τύπον τοῦτον καταγραφομένων μνημείων ἐν τῷ Κώδηκι ἀπὸ τοῦ 1798—1864 ἀνέρχεται εἰς 450 (προδήλως τῶν εὐπορούντων)· ἐξ ὧν ἐν ἔτει 1798 ἐπωλήθησαν τὰ 237· προφανῶς ἀγορασθέντα, χάριν συνδρομῆς, διὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γενομένην ἐπέκτασιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (§ 22).

1. Κατὰ τοῦτον ἐπωλήθησαν μνημεῖα εἰς τοὺς ἑξῆς·

Τῷ 1866 Ἰουλίου 17 εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Καραβαλόπουλον Ἀριθ. 451.

Τῷ 1866 Δ)βρίου 4 εἰς τὸν Κοσμᾶν Βέην ἰατρὸν Ἀριθ. 452.

(***Σημ.*** «Τῇ φιλτάτῃ αὐτοῦ συζύγῳ (Πολυξένῃ)

μνήμης ἕνεκεν τὸν δὲ τὸν τύμβον ἀνέθηκε

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΣΜΑΣ

θανούσῃ τῇ 21 Νοεμβρίου 1866 ἐτῶν 24»

ἐπιγραφὴ μετ' ἄλλης).

Πολυτελῆ μνημεῖα μαρμάρινα, μετ' ἐπιγραφῶν, ὑπάρχουσί τινα, ὡς καὶ μαρμάριναι ἐπιτύμβιοι πλάκες, κείμενα ἐν τῷ ἐξέχοντι χώρῳ τῆς αὐλῆς Α. εἰς ὕψος 0,50, περίπου μέτρου· ἐν ᾧ καὶ οἱ τάφοι τῶν προμνησθέντων, ὡς καὶ τῶν Ρώσσων.

Τὸ νεώτερον μνημεῖόν ἐστι τοῦ Βασιλείου Ἰωαννίδου 1821—1903.[1]

Β' *Νεκροταφεῖον ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.*

§ 58.

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐγίνετο ταφὴ καὶ ἐνταῦθα.

Τῷ 1867 Μαρτίου 19 εἰς τὸν Δημήτριον Ἀντίππαν Ἀριθ. 453.
Τῷ 1867 Ἰουνίου 31 εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Φραντζέσκον ἀνεψιὸν τοῦ Δ. Ἀντίππου Ἀριθ. 454.
Τῷ 1868 εἰς τὸν Ἡρακλῆν Παστελᾶ Ἀριθ. 455.
Τῷ 1889 ἐτάφη ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρύσανθος καὶ
Τῷ 1903 ὁ «Βασίλειος Ἰωαννίδης 1821—1903».

1. Τὸ δὲ ἀρχαιότερόν ἐστι μαρμαρίνη πλάξ, φέρουσα ἐπιγραφὴν «1726 ἐνθάδε κεῖται τὸ σῶμα Σμαράγδας γυναικὸς Κωνσταντίνου Ράπτου».

Προκειμένου περὶ ἐπιγραφῶν, εὔκαιρόν ἐστι νὰ μνημονευθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ἐν τῇ Ν. πλευρᾷ τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἀρχαία ἐπιγραφή, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ὕψους 0,63 καὶ πλάτους 0,48, ἥτις ἄγνωστον ποῦ εὑρέθη.

Αὐρ. Μένδας Φίλωνος ἐπέγραψα τὴν θέσιν, ἐπιτρέψαντος
Αὐρ. πολυτείμου τοῦ καὶ Πρεσταντείου ἐμαυτῷ καὶ τῇ συμβίᾳ μου Αὐρ. Σεβήρᾳ καὶ τοῖς τέκνοις ἡμῶν. Εἴτις δὲ ἕτερον κατάθηται δώσει τῇ πόλει * αυ. καὶ τῷ τόπῳ.

* Φ.

Ὑπάρχουσι δὲ καὶ πολυτελῆ μαρμάρινά τινα μνημεῖα μετ' ἐπιγραφῶν καὶ ἐπιτύμβιοι πλάκες.

Ἐνταῦθα ἀναπαύεται καὶ ὁ ἀείμνηστος Χαριουπόλεως Γεννάδιος Σχολάριος († 1894).

Κατὰ τὸν Κανονισμὸν τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (§ 47), δικαιωματικῶς ἐθάπτετο ἐνταῦθα πᾶς ἀδελφὸς αὐτῆς, ἐν τάφῳ κτιστῷ, συμφώνως τῷ ἐπὶ τούτῳ νόμῳ τῆς Κυβερνήσεως.

Γ' *Νεκροταφεῖον τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.*

§ 59.

Τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο κεῖται ΒΔ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, εἰς ἀπόστασιν 200 βημάτων. Ἱδρύθη τῷ 1865.[1]

Ἡ ἐν αὐτῷ πλουσία δενδροφυτεία, πολυτελῆ τινα μνημεῖα καὶ ἡ τελευταῖον γενομένη κανονικὴ ρυμοτομία, ἀρκούντως εὐπρεπὲς παρουσιάζουσι τοῦτο.

Ὑπεράνω τῆς μεγάλης ἐξωτερικῆς πύλης μαρμαρίνη πλὰξ φέρει τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν:

Ἐπιγραφὴ Ζ'

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ
1865 [2]

---

1. Ἔναντι δὲ τοῦ Νεκροταφείου τούτου πρὸς Δ. πέραν τοῦ Χειμάρρου Τζίνδερε, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1912 ἱδρύθη Νεκροταφεῖον Βουλγαρικόν, ἀγορασθέντος πρὸς τοῦτο λαχανοκήπου, παρὰ τὴν λεωφόρον ***Μπαγλάρ-μπασι.***

2. Ἑτέραν ἐπιγραφὴν ἴδε § 48.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

ΙΕΡΟΣ ΚΛΗΡΟΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

§ 60. *Παράλληλος ἀνάπτυξις τοῦ κλήρου.*

Παραλλήλως πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐνορίας Ταταούλων, ἥτις ὡς προελέχθη, ἤρξατο ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ΙΗ΄ ἑκατονταετηρίδος (§ 18), ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἱεροῦ κλήρου αὐτῆς.

§ 61. *Ἀρχιερεῖς.*

Ἐκ τῶν Κωδήκων ἀκριβῶς δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ ὁ χρόνος, καθ' ὃν διωρίσθη τὸ πρῶτον Ἀρχιερεὺς ἐν Ταταούλοις.[1]

1. Σχετικὰ ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς·
Τῷ 1788 «δια τζοχα διὰ τὶν καρέγλα τοῦ δεσπότου ασλανια 2:15»
Τῷ 1791 «ἐδόσαμεν στὸ μαντὶ τοῦ δεσπότου μας ασλανια 170»
Τῷ 1793 «εδοσαμέν του δέσποτη μας»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Ρητῶς Ἀρχιερεὺς ἐν Ταταούλοις, ἀναφέρεται ἐν ἔτει 1794 πρῴην Κώου Παρθένιος.[1] Ἐκ τῶν σημειωμάτων δέ, ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐν Ταταούλοις ἐξηκολούθει νὰ ὑπάρχῃ Ἀρχιερεὺς ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ 1826. Ἄδηλον ὅμως, μέχρι τίνος ἔτους διετέλεσεν ὁ ἄνω Παρθένιος· πόσοι δὲ ἄλλοι καὶ ποῖοι ὑπῆρξαν μετ' αὐτόν, ἕως εἰς τὸ 1726, διότι ὀνόματα δὲν ἀναφέρονται ἐν τοῖς σημειώμασιν.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου, ἄρχεται ἡ μνεία τῶν ἐν Ταταούλοις Ἀρχιερέων ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς Κώδηξι.[2]

Συνῳδὰ τούτοις, (μετὰ τὸν Παρθένιον πρ. Κώου, ἢ καὶ ἄλλους), διετέλεσαν Ἀρχιερεῖς οἱ ἑξῆς·

Ὁ Σελευκίας Κωνστάντιος

Ὁ Ἀργυρουπόλεως Διονύσιος

Ὁ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεὶμ (ὁ μετὰ ταῦτα Ἄρτης)[3]

Ὁ Πρεσλάβας Βενιαμὶν

---

1. Οὗτος ἐξελέγη Μητροπολίτης Κώου τῷ 1774 κατὰ μῆνα Ἰούλιον· παρητήθη δὲ τῷ 1790 κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον. Πατρ. Κωδ. Ἄδηλον μετὰ πόσον χρόνον ἀπὸ τῆς παραιτήσεώς του διωρίσθη ἐν Ταταούλοις.

2. Πίναξ Τιτουλαρίων Ἐπισκόπων Ἀρχιμ. Ἰ. Φοροπούλου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» 1901 σελ. 53. 67. 68. 211.

3. Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Ἄρτης Σεραφείμ, ἐγεννήθη ἐν ***Ταταούλοις,*** ἔνθα ἱεραρχικῶς ἀπὸ ἱεροδιακόνου προήχθη καὶ εἰς Ἀρχιερέα, ἦν δὲ καὶ ὑμνογράφος· ἄγαν ζηλωτῶς μετὰ ταῦτα καὶ ὡς Μητροπολίτης Ἄρτης, ὑπηρέτησε τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀξιεπαίνῳ δ' ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ αὐτοῦ, οὐκ ὀλίγα ἔργα συνετελέσθησαν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ὁ Λαοδικείας Παρθένιος (εἶτα Πισσιδείας)

Ἑτέρους Ἱεράρχας τὰ ***Ταταῦλα*** ἔσχον τὴν τιμὴν ν' ἀναδείξωσι τοὺς ἑξῆς·

Τοὺς ἀειμνήστους Μητροπολίτας Ρόδου Δωρόθεον Πράσινον καὶ Ἴμβρου Φιλόθεον.

Τοὺς Μητροπολίτας πρ. Νικομηδείας Φιλόθεον Βρυέννιον τὸν Σοφόν, καὶ τὸν Τυρολόης καὶ Σερεντίου Χρυσόστομον.

Σημ. Μητροπολίτης Τυρολόης καὶ Σερεντίου Χρυσόστομος.

Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1868 ἐκ γονέων εὐσεβῶν Χρήστου ἱερέως (ἐφημερεύσαντος ἐπὶ 35 συναπτὰ ἔτη ἐν Ταταούλοις) καὶ Ἀνθῆς. Τὴν πρώτην παίδευσιν ἔλαβεν ἐν ταῖς Σχολαῖς τῶν Ταταούλων. Εἶτα ἐσυνέχισε τὰς σπουδάς του ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1890.

Μετὰ ἔτος εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποφοιτήσας τῷ 1897 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν Σχολῶν Γκιουμουλτζίνης, ἣν ἐπὶ τετραετίαν εὐδοκίμως ἐξηκολούθησε. Μετὰ ταῦτα προσληφθεὶς ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Μητροπόλεως Ρόδου, ὡς Πρωτοσύγκελλος, ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἀξιοζήλως εἰργάσθη, ἐπισπασάμενος τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν κατοίκων ἐν γένει τῆς Ἐπαρχίας Ρόδου.

Ἐντεῦθεν προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Γέροντός του Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Γερασίμου Τανταλίδου μετέβη εἰς Ἰωάννινα, ὅπου ὡς Γενικὸς ἐπίτροπος τοῦ Μητροπολίτου, προαχθεὶς ἤδη καὶ εἰς τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Φωτικῆς, πολυτίμους παρέσχεν ὑπηρεσίας τῇ Ἐπαρχίᾳ διά τοῦ ἐνθέρμου ζήλου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτοῦ εἰς τὸ καθῆκον.

Τῷ δὲ 1911 Φεβρουαρίου 15 προήχθη εἰς τὴν ἐν ἔτει 1906 Δεκεμβρίου 7 ἀνασυστᾶσαν Μητρόπολιν Τυρολόης καὶ Σερεντίου, ἣν ἀξιοζήλῳ πρωτοβουλίᾳ Αὐτοῦ, συμπράξει δὲ εὐσεβῶν καὶ φιλοπροόδων χριστιανῶν, κατέστησεν πρότυπον εὐρύθμου λειτουργίας καὶ τάξεως· συνταχθέντος Γενικοῦ Ἐπαρχιακοῦ Κανονισμοῦ, διέποντος τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Μητροπόλεως, τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολῶν καὶ ἐν γένει τῶν κοινῶν· ἐξασφαλίσαντος δὲ εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν καὶ παράστασιν τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Περὶ δὲ τῆς πολιτείας καὶ δράσεως τοῦ Ἁγίου Τυρολόης κατὰ

Ὁ Χαριουπόλεως Γεννάδιος.

Ὁ Ναζιανζοῦ Πανάρετος (μετὰ ταῦτα Πρεσπῶν, Στρωμνίτσης, Ἐλευθερουπόλεως, Καλλιπόλεως, Ἡλιουπόλεως καὶ νῦν Ἴμβρου).

Ὁ Παμφίλου Μελισσηνός, ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας· ἐκλεγεὶς ἐν ἔτει 1897 Ὀκτωβρίου 30.[1]

τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων πολέμων, καθ' ἣν οἱ δύσμοιροι καὶ πολυπαθεῖς κάτοικοι τῆς δυστήνου καὶ τλήμονος Θρᾴκης, καὶ πάλιν «τοιαῦτα δεινὰ πεπόνθασιν ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀναβέβηκε·»* περιττὴ πᾶσα σημείωσις· διότι «τὸ πασίδηλον οὐ χρῄζει ἀποδείξεως». Καὶ πασίδηλον, ἀνεπίδεκτον καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀμφισβητήσεως, ἐστί, τὸ μετ' αὐτοθυσίας ἐπιτευχθὲν φιλάνθρωπον καὶ χριστιανικὸν ἔργον ὑπὸ τῆς σεπτῆς ἱεραρχίας μας, ἐπὶ τοῦ προκειμένου· καὶ ἀνεξαιρέτως (τὸ τονίζομεν)· ἔτι ἅπαξ δοθείσης εὐκαιρίας, ὅπως περιτράνως κατ' ἐμφαντικώτατον τρόπον διαπιστωθῇ, ὅτι οἱ σεπτοὶ ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας μας, εἰσὶν ἀληθεῖς ἀπόγονοι τῶν κηρυξάντων «ὅ,τι μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς»· γνήσιοι δὲ ὀπαδοὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ διδάξαντος τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, μέχρις αὐτοθυσίας.

Καὶ εἰς τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν ἱεραρχῶν τούτων συγκαταλέγεται καὶ ὁ Τυρολόης Χρυσόστομος, θύων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του· ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ πλησίον, ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκείας, Ἑλληνοπρεπῶς καὶ Χριστιανικῶς· διὸ καὶ ἡ σημείωσις λεπτομερειῶν παρέλκει.

1. Πατριαρχεύοντος Κωνσταντίνου τοῦ Ε'. Συνοδικῶν δὲ ὄντων τῶν ἑξῆς Μητροπολιτῶν :

Δέρκων Καλλινίκου
Πισσιδείας Γερασίμου
(εἶτα Ἰωαννίνων, Ρόδου καὶ αὖθις Πισσιδείας).
Τραπεζοῦντος Κωνσταντίου (†)
Βιζύης Ἱεροθέου (εἶτα Ρόδου †)
Ἀγχιάλου Βασιλείου (εἶτα Πελαγωνείας καὶ νῦν Νικαίας)

---

* Φράσεις βυζαντινοῦ ἱστορικοῦ, περιγράφοντος καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν τῆς Θρᾴκης ἐξ ἐπιδρομῆς Σκυθῶν.

§ 62. *Ἀρχιερεῖς.—Ἱερεῖς.—Διάκονοι.*

Τῷ 1753 ὑπῆρχον ἐν Ταταούλοις Ἱερεῖς 4 καὶ Διάκονος 1.

Τῷ 1794 Ἀρχιερεύς. Προεστοὶ 3. Πνευματικοὶ 2. Ἐφημέριος 1 καὶ Διάκονος 1.

Τῷ 1854 Ἀρχιερεύς. Προεστοὶ 4. Πνευματικοὶ 2. Ἐφημέριος 1 καὶ Διάκονος 1.

Τῷ 1897 Ἀρχιερεύς. Ἱερεῖς 7 καὶ Διάκονοι 2.

Ἀπὸ τοῦ 1898 Ἀρχιερεύς. Ἱερεῖς 5. Διάκονοι 2.

---

§ 63. *Ἐπαχθὴς φόρος τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Γῃεδίκιον. Ἐμβατίκιον.*

Ἐκ τῶν Κωδήκων καὶ ἐκ Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν Σιγιλλίων, συνάγεται ὅτι ὁ ἱερὸς κλῆρος ὑφίστατο ἐπαχθῆ φόρον τὸ πάλαι· τῆς μὲν ἱερατικῆς

Ξάνθης Ἰωακεὶμ (εἶτα Θεσσαλονίκης †)
Σισανίου Ἀθανασίου (†)
Προικοννήσου Βενεδίκτου (†) καὶ
Κώου Καλλινίκου (εἶτα Παραμυθίας (†)

Τῆς χειροτονίας τελεσθείσης ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων (ἐπιτροπευόντων ἐν αὐτῷ τῶν ***Ι. Φωτιάδου*** (†).—Β. Λαγούδη. — Γ. Σουβατζίδου. — Κ. Ἀναστασιάδου. — καὶ Ν. Βασιλειάδου), τελεταρχοῦντος τοῦ Μητροπολίτου Ἀγχιάλου Βασιλείου, συνιερουργούντων δὲ τῶν ἀοιδίμων Μητροπολιτῶν Προικοννήσου Βενεδίκτου καὶ Δισκάτης Ἰωαννικίου τῇ 9 Νοεμβρίου 1897.

Ἀναγράφονται ταῦτα ἐνταῦθα ἱστορικῶς, ἰδίᾳ πρὸς ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης καὶ εἰς μνήμην ἄϊδιον.

θέσεως ἀποτελούσης ἀντικείμενον ἀγοροπωλησίας, τῆς δὲ διακονίας αὐτοῦ βεβαρημένης διὰ τακτικῆς μηνιαίας ἢ ἐτησίας καταβολῆς ὡρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἡ ἱερατικὴ θέσις (προεστείας) ἦν *Γῃεδίκιον*,[1] τὸ δὲ ἐτησίως καταβαλλόμενον ποσὸν διὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἱερατικῆς διακονίας ἐκαλεῖτο *Ἐμβατίκιον*.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπώλει καὶ ἠγόραζε *Γῃεδίκια*, προσέτι δὲ καὶ ἐνῳκίαζε. Ἐπίσης καὶ ἡ Σχολὴ ἐξουσίαζε τοιαῦτα. Ἔν τε τοῖς ἡμετέροις καὶ ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς Κώδηξιν, οὐκ ὀλίγα σχετικὰ περὶ τούτου ἀναφέρονται.

Τῷ 1813 ὁ Παρθένιος Προεστὼς ἐπώλησε τὸ γῃεδίκι του τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀντὶ γροσίων 4,500.

Τῷ 1814 ἕτερον *Γῃεδίκιον* προεστοῦ ἐπωλήθη ἀντὶ 4327 γροσίων.

Ἐν τῷ ἀρχαίῳ Κώδηκι τῆς Σχολῆς ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς·

«διὰ τοῦ παρόντος συμφωνητικοῦ γράμματος δῆλον γίνεται, ὅτι οἱ ὑπογεγραμμένοι ἐπίτροποι ἐνοικιάζουσι τῷ πανοσιωτάτῳ Κυρίῳ Ἀνθίμῳ χίῳ τὸ ἓν μερίδιον τῶν προεστηλικίων, ὁποῦ ἐξουσιάζει τὸ σχολεῖον τὸ Ἑλληνικὸν τῆς χώρας πρὸς γρόσια ἐννενήκοντα τὸν κάθε μῆνα, ὑποσχόμενοι νὰ τὸν ἔχωσιν ἐφ' ὅρου ζωῆς του ὡς προεστῶτα τῆς Ἐκκλη-

---

1. ***Γῃεδίκιον*** ἢ ***Γκεδίκ***, σημαίνει ἄδειαν ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος ἔν τινι ἐργαστηρίῳ.

σίας, καὶ νὰ πληρώνωσιν ἐξ ἰδίων των, τόσον τὸ κατ' ἔτος ἐμβατήκιον, ὅσον καὶ κάθε ἄλλο φιλότιμον πατριαρχικόν . . . . .

Ἐν Ταταούλοις τῇ α΄ Μαρτίου 1816

Ἐγὼ ὁ παπᾶ ἄνθιμος χίος βεβαιώνο καὶ ὑπόσχομαι.

γρηγόριος μεϊμάρογλους μάρτυς
μαρκὴ κάλφας μαρτυρῶ
δημήτριος φωτόπουλος μαρτυρῶ
Δημήτριος Μηλιότης μαρτυρῶ
ἀλέξιος ὁ οϊγματζήμπασης μαρτυρῶ
Μιχαὴλ μηρίσης μαρτιρῶ».

Πατριαρχικὸν Σιγίλλιον (ἐπὶ Κυρίλλου ΣΤ΄) ἐπικυροῖ τῇ Ἑλληνικῇ Σχολῇ Ταταούλων τὴν κυριότητα ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν τεσσάρων ἱερατικῶν μεριδίων τῆς αὐτόθι Ἐκκλησίας.[1]

1. Ἀπρίλιος 1816 Ἰνδ. Δ΄ Πατρ. Κωδ. ΙΒ΄ σελ. 282—83.

Σχετικὸν πρὸς τοῦτο ἐν τοῖς ἡμετέροις Κώδηξίν ἐστι τὸ ἑξῆς·

1816 Ἀπρίλιος «εἰς ὅσα ἐδόσαμεν ἡ διὰ ἡμὸν θελήσει διὰ τὸ φιλότιμον τῆς παναγιωτητός του διὰ τὸ μερίδιον ὅπου ἠγόρασεν τὸ σχολίον ἀπὸ τὸ παγγάρι τῆς ἡμὸν ἐκλησίας γρ. 500

εἰς ὅσα ἐδόσαμεν εἰς πρωτοσύγγελον γρ. 50

εἰς ὅσα ἔξοδα λιανικὰ γρ. 7:13

εἰς ὅσα διὰ τὸ συγγηλιόδες καὶ συστατικὰ γράμματα τὸν μεγαλον γραμματικον ἐδόσαμεν γρ. 100

εἰς ὅσα μικρὸν γραμματικὸν καὶ μεβράνα μὲ ευταξία ἔξοδα γρ, 28:10 745:33

εἰς ὅσα τὸν καβετζὴ διὰ χρυσόβουλον μεβράνη γρ. 30

εἰς ὅσα διὰ ὅσα γράμματα ἐδιαβάστηκαν ἐπὴ ἄμβονος ἐφιμέριον γρ. 13:30

εἰς ὅσα διὰ τοῦ πρωτοσυγγέλου γραμματικὸν γρ. 16:20

Ἕτερον Σιγίλλιον (ἐπὶ τοῦ Αὐτοῦ Πατριάρχου) ἐξασφαλίζει τῷ παγκαρίῳ τῆς Ἐκκλησίας Ταταούλων τὴν κυριότητα τοῦ ἑνὸς τῶν 4 ἱερατικῶν μεριδίων τοῦ ἀφιερωμένου τῇ αὐτόθι Σχολῇ, ἀκυρουμένου τοῦ Σιγιλλίου τοῦ 1816.[1]

Ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου Γ΄ Σιγίλλιον κυροῖ τὰ ἑξῆς:

«. . . . . Τεσσάρων μεριδίων ταχθέντων ἐξ ἀρχῆς, καὶ τέσσαρες ἱερεῖς ἐτάχθησαν ἐπὶ ἐκτελέσει τῶν ἱερῶν ὑπουργημάτων . . . . . Καὶ δὴ γράφοντες ἀποφαινόμεθα Συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ Συλλειτουργῶν, ἵνα τὸ εἰρημένον ἐκ τῶν τεσσάρων μεριδίων, γιεδίκιον καὶ αὐτό, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὑπάρχον . . . . εἰς ὃ διετέλεσε μέχρι τοῦ νῦν ἱερατεύων ὁ ἔχων αὐτὸ ὁσιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις κὺρ Δανιήλ, ἅτε διὰ τῆς ἀνελλιποῦς ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους αὐτοῦ, καὶ καταμετρήσεως τῶν τεσσάρων χιλιάδων γροσίων καὶ τοῦ διαφόρου αὐτῶν, περιελθόν, ὡς διήληπται, εἰς τὸ παγγάριον τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῶν Ταταούλων, ὃ ἐστιν ὡς κατὰ πᾶσιν τελείαν, καθ' ἡμετέραν ὑποχώρησιν, δι' ἰδίων ἄσπρων τοῦ παγγαρίου ἀγορασθέν, ὑπάρχῃ καὶ λέγηται ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν ἑξῆς ἅπαντα χρόνον καὶ παρὰ

1. Ἰανουάριος Ἰνδ. στ. 1818 Πατρ. Κωδ. ΙΓ΄ σελ. 74—75.

πάντων γινώσκεται κτῆμα ἴδιον, ἀναφαίρετον καὶ ἀναπόσπαστον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ παγγαρίου...».

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1823.

Ὑπογραφαὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου
καὶ 9 Ἀρχιερέων.[1]

Ἕτερον Σιγίλλιον τοῦ αὐτοῦ ἐξασφαλίζει τῷ παγκαρίῳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων τὴν κυριότητα ἑνὸς τῶν τριῶν ἱερατικῶν μεριδίων.[2]

Ἐν δὲ τῷ Ἀρχαίῳ Κώδηκι τῆς Σχολῆς ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς·

«Κωνσταντινούπολις, τῇ 1 Ἰουνίου 1837.

Τὸ ἓν ἀπὸ τὰ τέσσαρα μερίδια Προεστίας τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τῶν Ταταούλων ἀπαρθενεύει καὶ εἶναι κτῆμα ἴδιον τοῦ σχολείου Ἑλληνικοῦ καὶ ἀλληλοδιδακτικοῦ κειμένου εἰς τὰ

1. Ἐν Κώδηκι σχετικὰ τῷ Σιγιλλίῳ τούτῳ ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«1823 διὰ ὅσα τῷ κὺρ Δανιὴλ προεστῶτι διὰ ὅσα διὰ τὴν ἀγορὰν μεριδίου του μᾶς ἐπώλησεν καὶ ἀπεράσθη εἰς τὴν Ἐκκλησιαν κατὰ τὸ σιγγιλιῶδες γράμμα γρ. 4100
διὰ ὅσα τῷ Πατριάρχῃ Ἀνθίμῳ » 1000
διὰ ὅσα τῷ Προτοσυγγέλῳ » 204
διὰ ὅσα τῷ καφετζῆ » 55
διὰ ὅσα τῷ γραμματικῷ τοῦ Πατριάρχου » 350
τῷ πορτάρῃ » 15
τῇ φαμήλιᾳ Πατριαρχείου » 43»

2. Μαΐῳ 1823. Πατρ. Κωδ. ΙΓ΄ σελ. 237—38.

αὐτὰ τατάουλα, καὶ νέμονται τὸ μηνιαῖον ἐνοίκιον ἀπὸ τὸν Προεστότα κύριον Γεράσιμον ἀπὸ γρόσια ἑκατὸν 100 τὸν μῆνα, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἐσημειώθη ἐν τῷ παρόντι Κώδηκι τοῦ σχολείου».

«Κωνσταντινούπολις τῇ 7 Νοεμβρίου 1837.

Σήμερον ἐπὶ κοινῇ συνελεύσει, παρόντων τῶν... ἀπεφασίσθη, ὅτι τὸ εἰσόδημα τῆς προεστίας τοῦ ἑνὸς μεριδίου ἀπὸ τὰ τέσσαρα, ὅπου εἶναι κτῆμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ὁποῖον προεστένει ὁ κύριος διονύσιος ἀρχιμανδρίτης, πληρώνων ἐνοίκιον μηνιαῖον ἀνὰ γρόσια ἑκατὸν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, αὐτὰ τὰ γρόσια 100· ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ ἄνωθεν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ δίδωνται εἰς τὰ σχολεῖα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν βαρυτάτων ἐξόδων ὅπου ἔχουν...»

Ἐκ τῆς διατάξεως ἐν τοῖς Γενικοῖς Κανονισμοῖς τῶν Πατριαρχείων (1862), δι' ἧς καταργοῦνται αἱ πωλήσεις Ἱερατικῶν *Γηεδικίων*, συνάγεται ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑφίσταντο ταῦτα.

Σήμερον εὐτυχῶς, ἱστορικὴν σημασίαν ἔχουσι τὰ ἱερατικὰ *Γηεδίκια*.

Ἐμβατίκιον. καλεῖται ἡ ἐπιχορήγησις, ἡ καταβαλλομένη παρὰ τοῦ ἱεροῦ κλήρου μηνιαίως εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῶν Σχολῶν τῆς ἐνορίας, ἐν ᾗ διακονεῖ (§ 48)· ἢ ἄλλως ὁ φόρος, τὸν ὁποῖον καταβάλλει μηνιαίως ὁ ἱερὸς κλῆρος, πρὸς ἐνάσκησιν τῶν ἱερατικῶν αὐτοῦ καθηκόντων ἐν τῇ ἐνορίᾳ, ἐν ᾗ διακονεῖ· ἢ καὶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὸ πάλαι.

Ὁ Μ. Γεδεὼν ἀναφέρει ὅτι «ἡ μὲν ἀρχαιοτέρα μνεία περὶ τῶν ἐμβατικίων εὕρηται παρὰ τῷ χρονογράφῳ Μαλαξῷ ἐν τῇ Turcograecia, τοῦτον ἀποδιδόντι τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάσαφ Β΄ τὸν Μεγαλοπρεπῆ . . . ἡ δὲ ἀρχαιοτέρα σημείωσις ἀνατρέχει μόλις εἰς τὸ 1740».[1]

Τόμος Συνοδικὸς τριπλασιάζει «τὸ τέως εἰς τὸ κοινὸν διδόμενον λόγῳ ἐμβατοικίων τῶν ἱερατικῶν μεριδίων, τῶν 32 ἐκκλησιῶν Πόλεως, Γαλατᾶ καὶ Καταστένου ποσὸν τῶν 7,000 περίπου γροσίων καὶ ἀναβιβάζει αὐτὸ εἰς 20,000 γρόσια ἐτησίως, καταργουμένων προγενεστέρων Σιγιλλίων καὶ Γραμμάτων ἄλλως ὁριζόντων τὰ ἐμβατοίκια».

1818 Κυρίλλου ΣΤ΄.

Πατρ. Κωδ. χλζ΄. σελ. 18.

Ἐκ τῶν ἡμετέρων Κωδήκων δηλοῦται, ὅτι ἀνέκαθεν πλὴν τῶν ἱερατικῶν Γεδικίων ὑφίστατο καὶ τὸ Ἐμβατίκιον. Κατὰ τὰ μέσα τῆς ΙΗ΄ Ἑκατονταετηρίδος, ὁ ἱερὸς κλῆρος Ταταούλων κατέβαλλεν ἐμβατίκιον ἐτησίως γρόσια 600.[2]

Τῷ 1812 ἀναφέρεται «σιμείωσης τῶν εμπατικίων

1. Ἐκκλησίαι Βυζαντιναὶ 1900 σελ. 36. Ἰωάσαφ Β΄ ὁ Μεγαλεπρεπὴς ἐπατριάρχευσε μέχρι τοῦ 1565.

2. Τοῦτο πολλάκις ὑπερέβαινε τὴν Πατριαρχικὴν ἐπιχορήγησιν, ἣν κατέβαλλεν ἡ ἐνορία. Ἐκτὸς ἄλλων κονδυλίων ἐν τοῖς Κώδηξι, τῷ 1786 ἀναφέρεται «ἀπὸ μπατίκια ἀρτιρντισμένα ἀσλάνια 124».

ὁποῦ πληρώνουν οἱ κατὰ καιρὸν ἱεροὶς τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὸ πατριαρχεῖον γρόσια 540 καθὼς καὶ εἰς τὴν κάσαν τῆς Ἐκκλησίας γρόσια 45

ὁ ἅγιος δεσπότης μας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον:	γρ.	135
εἰς τὴν ἐκκλησίαν..... 15 : 20		
τὰ ὁποῖα τὰ ἐχαρίσαμεν		
ὁ ἅγιος προεστὸς κὺρ Κωνστάντιος	»	135
εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας..... 15		
ὁ ἄνθιμος προεστὸς	»	135
εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας.... 15		
ὁ κὺρ παρθένιος	»	135
εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας 15		
45	::540»	

Τῷ 1830 ἐπλήρωνον ἐτησίως οἱ 3 προεστῶτες ἀνὰ γρόσια 275=γρ. 825

Ὁ Ἀρχιερεὺς » 260

γρ. 1085

Ἐν Πατριαρχικῷ καὶ Συνοδικῷ γράμματι ὑπὸ ἡμερ. 1853 κατὰ μῆνα Ἰανουάριον ἐπινεμήσεως ια΄ ὁρίζεται «.... μὴ ἔχουσιν ἄδειαν τὸ ἀπὸ τοῦδε οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἐκκλησιῶν αὐξάνειν τὰ ἐμβατίκια τῶν ἱερέων, οὐδὲ τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπαρχόντων προεστώτων ..... πολλῶν γὰρ Ἐκκλησιῶν τὰ ἐμβατίκια εἰς τοσοῦτον ὑπεξηρήθη βαθμόν, ὥστε μηδὲ ἀποζῆν τοὺς ἱερεῖς ἀπὸ τῶν μικρῶν αὐτῶν εἰσοδημάτων δύνασθαι ...»

Τῷ 1854 οἱ 4 προεστοὶ ταῖς σχολαῖς ἀπὸ 100 γρόσια=400 κατὰ μῆνα.

Μέχρι τῆς ἄρσεως τῶν δίσκων ὁ ἱερὸς κλῆρος κατέβαλλε μηνιαίως γρόσια 500.

Ἀπὸ τῆς ἄρσεως δὲ αὐτῶν (1909 § 29), καταργηθείσης τῆς μερίδος καὶ τῶν φιλοδωριῶν τῶν ἱερέων, ἐκ περιφορᾶς δίσκων, ἔπαυσε καὶ τὸ ἐμβατίκιον, συμψηφισθὲν πρὸς τὴν ἐκ τῆς καταργήσεως ταύτης ἀποζημίωσιν εἰς τοὺς ἱερεῖς· μολονότι ἡ ἐκ τῶν ἄνω δίσκων των ἐτησία πρόσοδος αὐτῶν, ἦν ὑπερτέρα.

Τοιουτοτρόπως ἔπαυσεν ἐνταῦθα ὁ ἥκιστα σύμφωνος πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἱεροῦ κλήρου, πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειάν του, καὶ πρὸς τὴν ποθητὴν βελτίωσιν καὶ ἀνύψωσιν αὐτοῦ, ἐπαχθέστατος οὗτος φόρος. Ἐπιτηδεύματος; *Γκεδίκ ;* ἢ τί ἄλλο ;[1]

1. Δυστυχῶς πολλαχοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἀλλαχοῦ, ὑφίσταται μέχρι σήμερον ὁ ἐπαχθέστατος οὗτος φόρος, ἂν καὶ ρητῶς ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τῶν Πατριαρχείων (1862).

«Ἀπαγορεύονται ἄρδην καὶ καταργοῦνται αἱ πωλήσεις *γκεδικίων* ἱερατικῶν ..... τὰ *ἐμβατίκια* ....» Ἄρθρον 11.

Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ Κοινότητες, αἵτινες φιλοτίμως καὶ εὐλαβῶς, πάνυ ἀξιοζήλως κατήργησαν τὸν ἀνίερον τοῦτον φόρον.

Ἀναφέρομεν ἐνταῦθα, πλὴν τῶν Κοινοτήτων Σταυροδρομίου καὶ Φερήκιοϊ, αἵτινες ἀπὸ τῆς συστάσεώς των δὲν ἐμόλυναν ἑαυτὰς ἐκ τοιαύτης κηλῖδος, μολονότι ὁ ἱερὸς κλῆρος αὐτῶν δαψιλῶς ἀμείβεται, τὴν λίαν φιλότιμον Κοινότητα Κοντοσκαλίου, ἥτις μεταξὺ ἄλλων φιλοπροόδων μεταρρυθμίσεων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ

§ 64. *Κατάστασις τοῦ ἱεροῦ κλήρου.*

Συνῳδὰ τῇ ἀρχῇ, ἣν ἐν μελέταις ἡμῶν, κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ἐν λεπτομερείᾳ καὶ ἐκτάσει ἀνεπτύξαμεν, περὶ τοῦ λίαν περισπουδάστου θέματος τῆς βελτιώσεως καὶ ἀνορθώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου, πρωτίστην βάσιν πρὸς τοῦτο, θεωροῦντες τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱερέων, κατὰ τὰς ἀπαραιτήτους πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν χριστιανῶν, τὸ ἐφ' ἡμῖν κατεβάλλομεν προσπαθείας, ἔστω καὶ ἐν σμικρῷ κύκλῳ ἐνταῦθα, νὰ ἐπιφέρωμεν βελτίωσίν τινα τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Οὕτω δὲ περιωρίσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερέων ἐν Ταταούλοις, συνεπικουρούντων εἰς τοῦτο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κέντρου ἡμῶν, καὶ εὐσεβῶν χριστιανῶν, ζηλωτῶν τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἰς τὴν ἀνήκουσαν ὑψηλὴν περιωπήν.[1]

Σχολικῶν, αὐθορμήτως προέβη εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ ἐξ 9,600 γροσίων ἐτησίως ἐμβατικίου, ὅπερ κατέβαλλεν ὁ ἱερὸς κλῆρος.

Ἀνήκει ἐνταῦθα νὰ λεχθῇ, τιμὴ καὶ ἔπαινος τοῖς ἐργαζομένοις τὸ ἀγαθὸν φιλοτίμοις καὶ εὐσεβέσι χριστιανοῖς τοῦ Κοντοσκαλίου.

1. Ἀνήκει νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα καὶ ἡ ἐξῆς βελτίωσις, ὡς λίαν διδακτικὴ καὶ ἀξία μιμήσεως.

«*Διάταξις* περὶ τῶν καθηκόντων καὶ ἀπολαυῶν τοῦ ἱεροῦ κλήρου Ταταούλων», τεθεῖσα εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1905, καθορίζει ἐν αὐστηρᾷ ἰσότητι τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ἀπολαυὰς ἑκάστου ἱερέως.

Ὁρίζονται 5 θέσεις, ἐν ἑκάστῃ τῶν ὁποίων ἐκτελεῖ ὡρισμένα καθήκοντα εἷς ἱερεύς· ἀλληλοδιαδόχως δὲ οἱ 5 ἱερεῖς καταλαμβάνουσι τὰς θέσεις ταύτας, ἑκάστου ἀπολαμβάνοντος τὰς ἐκ τῆς θέσεως, ἣν κατέχει προερχομένας ἀπολαυάς.

Ἀνηκόντως δὲ διατιμώμεναι, διανέμονται ἰδιαιτέρως καὶ ἐκ

Ὁ περιορισμὸς δὲ οὗτος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱερέων, σύμφωνός ἐστι καὶ πρὸς Σχέδιον *Κανονισμοῦ* περὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ ἱστορικὸν τοῦ Σχεδίου τούτου ἔχει ὡς ἑξῆς·

Ἐν γενικῇ συνελεύσει πολλῶν κληρικῶν, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄ τῷ 1903, ἐξελέγη πενταμελὴς ἐπιτροπή, Πρόεδρος δὲ ταύτης ὁ γράφων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἐντὸς 3 ἑβδομάδων ἐν 7 συνεδριάσεσιν, εἰσηγητοῦ ὄντος τοῦ γράφοντος, ἐξεπόνησε τὸ Σχέδιον τοῦ Κανονισμοῦ, διαιρεθέντος εἰς 56 ἄρθρα, ἐν τοῖς ἑπομένοις 7 Κεφαλαίοις.

Α΄ Ἐνορίαι καὶ διαίρεσις αὐτῶν εἰς τάξεις.
Β΄ Ἱερὸς κλῆρος ἑκάστης ἐνορίας.
Γ΄ Καθήκοντα τοῦ ἱεροῦ κλήρου.
Δ΄ Ἀμοιβὴ τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

περιτροπῆς αἱ θέσεις, κατὰ τὰς πανηγύρεις, τὴν Μ. Ἑβδομάδα, τῶν Ψυχῶν, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τῶν Βαΐων κλπ. τινὲς δὲ πλειοδοτοῦνται μεταξὺ τῶν ἱερέων.

Τοιουτοτρόπως ἐκλείπουσιν αἱ ἐκ τοῦ συνεταιρισμοῦ ἐνδεχόμεναι προστριβαί, αἱ διαταράττουσαι τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην· ἐξασφαλίζεται δὲ ἡ τάξις, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ Ταταούλων, διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου (Ἀρχιερέως, 5 Ἱερέων καὶ 2 Διακόνων), ὑφίστανται βάρη ἑπτακοσίων (700) Λιρῶν περίπου, ἐτησίως.

Κατὰ τοὺς Κώδηκας τῷ 1863 ἀπελάμβανον μόνον οἱ ἱερεῖς πεντακοσίας πενῆντα (550) Λίρας περίπου.

Ε΄ Γενικαὶ Διατάξεις περὶ τάξεως καὶ εὐπρεπείας ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς.

ΣΤ΄ Καθήκοντα τῶν Ἐπιτρόπων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐνοριακῶν ὑπαλλήλων.

Ζ΄ Διατάξεις περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ.[1]

Ἐν τῷ ἐνδιαφέροντι δὲ καὶ τῷ ζωηρῷ πόθῳ ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως καὶ ἀνορθώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου γενικῶς, δὲν ἐλείψαμεν νὰ παρέχωμεν τὴν ταπεινὴν συμβολὴν ἡμῶν πρὸς τοῦτο, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ καὶ περιστάσει, διὸ καὶ ἐνταῦθα εὔκαιρον κρίνομεν ν' ἀναδημοσιεύσωμεν ἐκ τῶν μελετῶν ἡμῶν τὴν μᾶλλον συνοπτικήν, ἀλλὰ καὶ περιεκτικὴν καὶ διδακτικὴν καὶ ὡς τοιαύτην ἀξίαν μείζονος διαδόσεως.

Αὕτη ἐστὶν ἡ ἑξῆς·

«Ἱεροὶ Κανόνες, Αὐτοκρατορικὰ θεσπίσματα, Πατριαρχικαὶ καὶ Συνοδικαὶ Διατάξεις, Ἐκκλησιαστικαὶ Ἐγκύκλιοι, Ὑπομνήματα, Ἐκθέσεις, Στατιστικαί, ἄρθρα ἐν τῷ τύπῳ ἡμερησίῳ τε καὶ Περιοδικῷ καὶ ἐν Συγγράμμασιν, ἱδρύσεις Ἱερατικῶν Σχολῶν κλπ., εἰσὶ τὰ μέτρα, ἅτινα ἀπ' αἰώνων εἰσὶν εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς παρὰ πάντων γενικῶς ποθητῆς βελτιώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Ἐν τούτοις, ὡς αὐτὰ τὰ πράγματα φωνὴν καὶ κραυγὴν ἀφιᾶσι, τὸ διὰ τῶν μέτρων τούτων ἐπιδιω-

1. Ἐδημοσιεύθη ὁλόκληρος ἐν τῇ «Νέᾳ Ἐφημερίδι» Ἀριθ. 3664 ἡμερ. 20 Ἰουνίου 1903.

χθὲν ἀποτέλεσμα ὅλως κατ᾽ ἀντίστροφον λόγον παρουσιάζεται.

Καὶ τόνοι χάρτου, καὶ βαρέλια μελάνης ἐδαπανήθησαν καὶ χρῆμα οὐκ ὀλίγον διὰ τὰς ἱερατικὰς σχολάς, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα κατέληξαν.

Ἐκ τῶν συμμετασχόντων εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐξάντλησιν χάρτου καὶ μελάνης τυγχάνων, ἓν ἐδιδάχθην, ὅτι τὸ πρακτικὸν καὶ μοναδικὸν μέτρον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐστίν, ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱερέων ἐν ἑκάστῃ ἐπαρχίᾳ, εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον, τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν τῶν Χριστιανῶν· μέτρον ἀναγραφόμενον ἐν Αὐτοκρατορικαῖς Διατάξεσι ρητῶς «ὡρισμένον εἶναι τὸν ἀριθμὸν τῶν κληρικῶν», ἀλανθάστως δὲ ἄγον εἰς τὸν ποθητὸν σκοπόν, ἐν συνδυασμῷ μετ᾽ αὐστηρῶν νομικῶν διατάξεων καὶ διατυπώσεων, διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν διὰ χειροτονίαν προσερχομένων ὑποψηφίων, προσώπων ἁρμοδίων καὶ καταλλήλων, ἵνα τιμήσωσι τὴν ἱερὰν φάλαγγα τῶν ἱερέων, καὶ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς ἀποστολῆς των, ἐν πλήρει γνώσει καὶ συνειδήσει ταύτης. Οἷά εἰσιν οἱ πλεῖστοι τῶν διδασκάλων, ἐγγάμων πτυχιούχων (διὰ τὰς πόλεις καὶ κώμας), ἀποδεδειγμένως ἐναρέτων καὶ ζηλωτῶν τοῦ καθήκοντος, εὐυπολήπτων καὶ κεκτημένων τὴν ἀνήκουσαν τοῦ κόσμου πεῖραν, ἀνηκόντων δὲ ἐν τῇ ἁρμοζούσῃ κοινωνικῇ θέσει καὶ περιωπῇ.

Ἐξασφαλιζομένης δὲ τῆς ἀπαρεγκλίτου καὶ αὐ-

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΑΠΤΑΣ

στηρᾶς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τούτων, διὰ καταγνώσεως ποινῆς ἀμέσου παύσεως κατὰ τοῦ παραβάτου. Ἀποδεδειγμένου πλέον ὄντος ἡλίου φαεινότερον, ὅτι οἱαδήτις διάταξις καὶ νόμος, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σημασίαν καὶ κῦρος, χωρὶς νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν τὸ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ νόμου περιεχόμενον, ἤτοι τὸ ἐξαναγκαστόν.

Ἑπομένως νομιμοποίησις τοῦ μοναδικοῦ μέτρου καὶ ἐξασφάλισις τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ δι' αὐστηρᾶς καὶ ἀδυσωπήτου χρήσεως τῆς ἐπιστηπτικῆς ράβδου κατὰ τοῦ παραβάτου,διὰ τὴν ἀσφαλῆ ἐπίτευξιν τοῦ ποθητοῦ σκοποῦ».[1]

---

§ 65. *Ἐκκλησιαστικὴ Μουσική.*

Οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλόθρησκοι κάτοικοι τῶν Ταταούλων, συνῳδὰ τῷ ἐνθέρμῳ ζήλῳ αὐτῶν πρὸς τὴν θείαν λατρείαν, ἀνέκαθεν ἐνεφοροῦντο ὑπὸ αἰσθήματος ἰδιαζούσης ἀγάπης πρὸς τὴν ἱερὰν Ἐκκλησιαστικὴν Μουσικὴν καὶ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκτελέσεως τῆς ἱερᾶς ψαλμῳδίας, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν Κωδήκων.

---

§ 66. *Ψάλται.—Ὠδή.*

Συνῳδὰ τῷ εἰρημένῳ ζήλῳ, ὀνομαστοὶ καὶ πεφη-

1. Νέα Ἐφημερὶς Ἀριθ. 4278 ἡμερ. 5 Αὐγούστου 1905.

μισμένοι ψάλται ἐκόσμουν τοὺς μουσικοὺς χοροὺς τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Τούτοις συγκαταλέγονται οἱ ἑξῆς·

Χουρμούζιος Χαρτοφύλαξ († 1848)· εἷς ἐκ τῶν ἐφευρετῶν τῆς ἐν χρήσει μουσικῆς παρασημαντικῆς.[1]

Θεόδωρος Παπᾶ Παράσχου Φωκαεὺς († 1851)[2] ὁ διάσημος μουσικοδιδάσκαλος, καὶ μελοποιὸς πολυγραφώτατος.

Ὀνούφριος Βυζάντιος († 1872)· διατελέσας ἐπὶ 30 ἔτη α΄ ψάλτης τῶν Ταταούλων.

Θεόδωρος Ἀριστοκλῆς († 1880)· ὁ ἐκ Χάλκης ἔγκριτος λόγιος καὶ ποιητής, δεξιὸς δὲ βιογράφος Κωνσταντίου τοῦ ἀπὸ Σιναίου.

Γεράσιμος Κανελλίδης ὁ ἐκ Τυρολόης († 1880), ὁ καλλίφωνος καὶ ἀπαραμίλλου μουσικῆς φαντασίας μελῳδός.

1. Μαθητὴς τοῦ Χουρμουζίου ὑπῆρξεν ὁ ἐκ ***Ταταούλων*** Στέφανος Μιχαήλ, Λαμπαδάριος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, διάσημος μελοποιὸς καὶ ἐκδότης πολλῶν μουσικῶν ἔργων του. Πρβ. Γ. Παπαδοπούλου, Συμβουλαὶ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς· σελ. 346—347.

2. Ἐν Κώδηκι ἀναφέρεται «1851 Ὀκτωβρίου 3 ἀπέθανεν ὁ Θεόδωρος Παπᾶ Παράσχου φωκαεὺς ψάλτης ἐτῶν 58».

Ἀξιομνημόνευτος δὲ ὑπῆρξεν ἡ κηδεία του. Ὅπως ἐν ἔτει 1594, οἱ ἐν Ρώμῃ Μουσικοὶ συνῆλθον καὶ ἀπετέλεσαν πρὸς τιμὴν τοῦ διασήμου Μουσικοῦ Παλαιστρίνα μέγαν Χορόν, ὅστις ἔψαλε τὰ ἐπικήδεια ᾄσματα, οὕτω καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ψάλται συνῆλθον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων, ἀπετέλεσαν δύο Μουσικοὺς Χορούς καὶ ἔψαλον τὰ Νεκρώσιμα εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου Μουσικοδιδασκάλου Θεοδώρου Φωκαέως.

Γεώργιος Ραιδεστηνὸς Β΄ († 1889), εἶτα Λαμπαδάριος καὶ Πρωτοψάλτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

καὶ ἄλλοι.

Ὀνούφριος. Μεταξὺ τῶν εἰρημένων Μουσικοδιδασκάλων καὶ διασήμων μελῳδῶν, ἡ παράδοσις περίλαμπρον θέσιν προσφέρει εἰς τὸν Ὀνούφριον, ὡς καλλιφωνότατον καὶ ἀπαράμιλλον ἐπὶ ὑψιφωνίᾳ.

Πολλὰ ἀξιομνημόνευτα ἀνέκδοτα, περὶ αὐτοῦ, διηγεῖται ὁ ἀπὸ 30 ἐτῶν δόκιμος α΄ ψάλτης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου υἱός του Τιμολέων, ὅστις παρηκολούθει τὸν πατέρα του ὡς κανονάρχης, εἰς διαφόρους πανηγύρεις, εἰς ἃς προσεκαλεῖτο κατὰ προτίμησιν ὁ Ὀνούφριος.

Ἐκ τῶν ἀνεκδότων τούτων ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὸ ἑξῆς·

Ὁ πρό τινων ἐτῶν τὸν βίον μεταλλάξας, ὁ γνωστὸς τοῦ Πτωχοπροδρόμου ὀπαδὸς Γ. Νιάγκας, στιχουργήσας ἐγκωμιαστικοὺς στίχους εἰς τὸν Σουλτὰν Ἀζίζ, κατὰ τὸν χρόνον τῆς περιζώσεως τῆς σπάθης του (1861), προσέφυγεν εἰς τὸν Ὀνούφριον, ὅστις ἐνδίδων εἰς θερμὴν καὶ ἐπίμονον παράκλησίν του ἐμελοποίησεν αὐτούς. Κατασκευάσας δὲ πολύτιμον χρυσοῦν πλαίσιον καὶ περικλείσας ἐν αὐτῷ τὸ μετὰ τῶν μουσικῶν χαρακτήρων στιχούργημα, χρυσοκέντητον καλλιτεχνικῶς, ἐπὶ μεταξωτοῦ πρασίνου ὑφάσματος, διὰ πτωχοπροδρομικῆς μεθόδου κατώρθωσεν, ὅπως ἐπιδώσῃ τοῦτο μετ' ἀναφορᾶς τῇ Α.

Μ. εἰς τὸ ἐν Μεγάλῳ Φλαμουρίῳ Βασιλικὸν περίπτερον, εἰς ὃ παρασκευήν τινα, μετὰ τὸ προσκύνημα, μετέβη Αὕτη χάριν ἀναψυχῆς.

Ἡ Α. Μ. ἐπεξεργασθεῖσα τὸ φιλοτέχνημα, ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν σημείων τῶν μουσικῶν χαρακτήρων· μαθοῦσα δὲ τὴν σημασίαν αὐτῶν, ἐξέφρασεν ἐπιθυμίαν, ὅπως κατὰ τὴν μετά τινας ἑβδομάδας μετάβασίν Της εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ἀκούσῃ τὸ ᾆσμα ψαλλόμενον.

Ἀμέσως δι' Αὐτοκρατορικοῦ ὑπασπιστοῦ κοινοποιηθέντος τούτου τῷ Ὀνουφρίῳ, οὗτος ἐν σπουδῇ κατήρτισε Χορὸν ἐκ 12 καλλιφώνων καὶ ἐκλεκτῶν κανοναρχῶν, ὃν ἐπιμελῶς ἐκγυμνάσας, ἐν τῇ τεταγμένῃ ἡμέρᾳ, ὡδήγησεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ὅπου προσελθούσης τῆς Α. Μ. μετὰ τοῦ Διαδόχου Μουρὰτ καὶ μεγάλης ἀκολουθίας, ἐψάλη τὸ ᾆσμα, ἐπαναληφθὲν κατὰ βασιλικὴν ἐπιθυμίαν καὶ εὐαρέσκειαν, ἐκδηλωθεῖσαν καὶ δι' ἑκατονταλίρου δώρου εἰς τὸν Ὀνούφριον.

ΤΟ ΑΣΜΑ

Ω Δ Η

εἰς τὴν περίζωσιν τῆς Ῥομφαίας τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Ἀζιζ Χάν.

ΜΑΚΑΜ ΦΕΡΑΧΝΑΚ ἐκ τοῦ Ζω.

Ποιηθεῖσα μὲν ὑπὸ Γ. Νιάγκα, μελοποιηθεῖσα δὲ ὑπὸ Ὀνουφρίου ψάλτου Βυζαντίου.

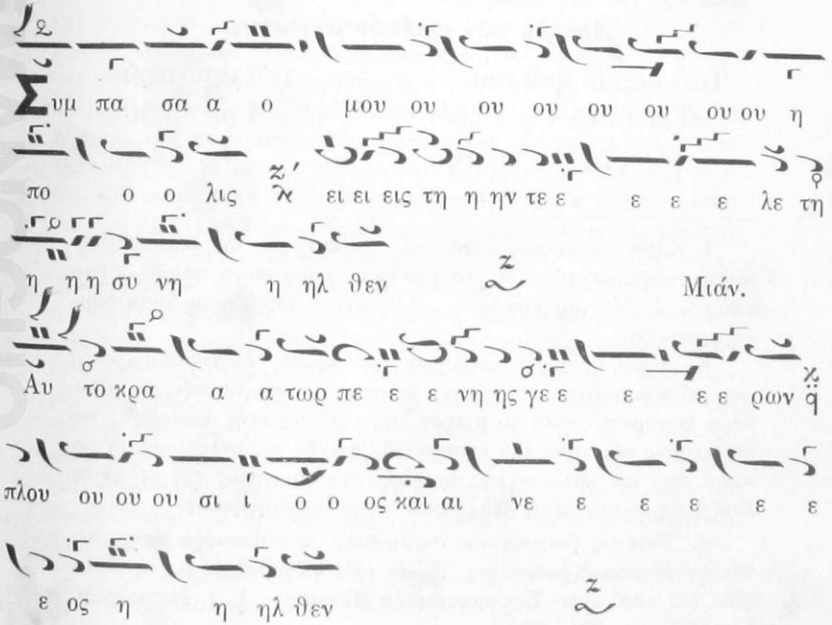

Ὅπως ἴδῃ Σὲ τὸν νέον Βασιλέα τῆς Τουρκίας,
Ἐοτεμμένον μετ' ἐνδόξου καὶ λαμπρᾶς ἀκολουθίας.
Εἶδέ τίς ποτε τοσοῦτον πλῆθος ἄπειρον εἰς θέαν,
Θεραπείαν Βασιλέως, καὶ πομπὴν τόσην ὡραίαν;
Ταῦτα πάντα ἦσαν δεῖγμα τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης,
Ὅτι ἄρχει Αὐτοκράτωρ ἔμπλεως νοημοσύνης.
Χαίρετε λαοὶ καὶ ἔθνη, χαῖρε πόλις Βυζαντίου,
Εὔχεσθε ὑπὲρ τοσοῦτον Αὐτοκράτορος ἀξίου:
Ζήτω, ζήτω! πολλὰ ἔτη ὁ Σουλτάνος· ὁ δὲ Θρόνος
στερεὸς διατελοίη εἰς αἰῶνα τοῦ αἰῶνος!!!

Ὁ Ὀνούφριος ἦν καὶ ἔξοχος μελοποιός, μελοποιήσας πολλὰ Ἐκκλησιαστικὰ[1] καὶ Σχολικὰ ἄσματα, πρὸς δὲ ἦν κάτοχος τῆς Ἐξωτερικῆς μουσικῆς καὶ δεξιὸς χειριστὴς τοῦ Ταμπουρίου.[2]

Ἀμοιβὴ τῶν ψαλτῶν μηνιαίως.

Τοῦ δεξιοῦ ψάλτου			τοῦ ἀριστεροῦ
Τῷ 1748	Γρ.	6	Γρ. 3.50
» 1761	»	10	» 12.50

1. Χάριν ἱστορικῆς ἀκριβείας, σημειοῦμεν τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Διεξήλθομεν δὲ τὰ μουσικὰ χειρόγραφα αὐτοῦ, ἅτινα κατέχει ὁ υἱός του Τιμολέων α'. ψάλτης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὡς προείρηται.

Κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν, ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν μελοποιημάτων διαφόρων μελοποιῶν συναγομένην, ἡ μελοποιΐα γιγνομένη κατὰ τὸ μέτρον τῆς καλλιτεχνικῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδεύσεως καὶ κατὰ τὴν ἔντασιν τῆς φωνῆς τοῦ μελοποιοῦ, ἐκτρέπεται ἀπὸ τοῦ κάλλους τῆς ἀρχαϊκῆς σεμνοπρεπείας τῆς μελῳδίας. Καὶ ἡ σημείωσις αὕτη πρὸς ἄρσιν τυχὸν παρεξηγήσεως.

2. Ἐκτενεῖς βιογραφικὰς σημειώσεις τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων Μουσικοδιδασκάλων, ἴδε ἐν ταῖς «Συμβολαῖς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς» Γ. Ι. Παπαδοπούλου 1890 σελ. 331—336.

Τῷ 1777	Γρ.	11	Γρ.	14
» 1782	»	17	»	12[1]
» 1803	»	30	»	30
» 1813	»	50	»	35
» 1819	»	120[2]	»	100
» 1832	»	130	»	120

1. Περὶ δὲ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ψαλτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἐν Πατριαρχικῷ Σιγιλλίῳ ἀναφέρεται:

«..... ὁ μὲν ***πρωτοψάλτης*** (ὁ Ἰάκωβος) λαμβάνει λόγῳ μισθοῦ ἕνεκεν τῆς χοροστασίας αὐτοῦ ψάλλοντος ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ κατὰ τοὺς τεταγμένους καιροὺς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν καὶ συνελεύσεων ***κατ' ἔτος πεντακόσια τεσσαράκοντα γρόσια*** ἔτι δὲ καὶ ***ἑξήκοντα*** διὰ τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τοῦ τυπικοῦ καὶ ***εἴκοσι*** λόγῳ φιλοδωρίας τοῦ θείου Πάσχα, ἔτι δὲ καὶ ***τετρακόσια γρόσια*** διὰ τὸ διορισθὲν αὐτῷ κοινὸν σχολεῖον, ὥστε παραδίδειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι καὶ προκόπτειν πάντας τοὺς φοιτῶντας πρὸς αὐτὸν μαθητὰς καὶ προάγειν ἐπὶ τὸ τέλειον τῶν μαθημάτων· ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν πρώτων στοιχείων τῆς μουσικῆς μέχρι τῶν τελευταίων· ὀφείλοντα ἀπαραιτήτως ἀποδέχεσθαι πάντας καὶ διδάσκειν αὐτοὺς μικρά τε καὶ μεγάλα μαθήματα· ὁ δὲ ***λαμπαδάριος*** (ὁ Πέτρος) λαμβάνει καὶ οὗτος ***ἐτησίως*** λόγῳ μισθοῦ ***πεντακόσια τεσσαράκοντα γρόσια,*** ἕνεκεν τῆς χοροστασίας αὐτοῦ, ψάλλοντος ἐν τοῖς τεταγμένοις καιροῖς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν, καὶ συνελεύσεων. καὶ ***εἴκοσι*** λόγῳ φιλοδωρίας κατὰ τὸ θεῖον Πάσχα, ἔτι δὲ καὶ ***τετρακόσια γρόσια*** ἐπὶ τῷ διδάσκειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι τῶν δύω δεμεστίκων καὶ παραδίδειν μετ' ἀκριβείας δὶς τῆς ἡμέρας τὰ μαθήματα, ὥστε τελείως καὶ τούτους ἀναδεῖξαι εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα.... οἱ δὲ δύο ***δομέστικοι*** ἔχωσιν ἑκάτερος λαμβάνειν λόγῳ μισθοῦ ἀνὰ τεσσαράκοντα γρόσια τὸν καθ' ἕκαστον μῆνα καὶ εἴκοσι ἐτησίως κατὰ τὸ θεῖον Πάσχα λόγῳ φιλοδωρίας .... γνώμῃ κοινῇ καὶ συνοδικῇ ἀποφάσει.....»

1791 Δεκεμβρίου 1 Ἐπινεμήσεως δεκάτης Πατρ. Κώδ. Η'. Ὑπογραφαὶ Πατριάρχου Νεοφύτου καὶ 9 Ἀρχιερέων.

1. Χουρμουζίου

Τῷ 1835 Γρ. 220	Γρ. 120
» 1842 » 500[1]	» 250[2]
» 1856 » 1000[3]	» 550

Τιμαὶ εἰς τοὺς Ψάλτας.

Οἱ Ψάλται τὸ πάλαι, ἀπήλαυον πολλῶν τιμῶν καὶ περιποιήσεων, ἐκδηλουμένων καὶ διὰ φιλοδωριῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, τοῦ Πάσχα, τῶν Ἀπόκρεω καὶ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις.[4]

---

1. Ὀνουφρίου
2. Θ. Ἀριστοκλέους
3. Γεωργίου Ραιδεστηνοῦ

Σημ. Σήμερον ἡ μηνιαία ἀμοιβὴ τῶν ψαλτῶν ἐστι· τοῦ μὲν δεξιοῦ γρ. 600 τοῦ δὲ ἀριστεροῦ γρ. 450· πλὴν τῶν τυχηρῶν ἀπολαυῶν αὐτῶν.

4. Ἐκ τούτων σημειοῦμεν τινὰς ἐνταῦθα.

1763	τοὺς ψαλτάδες πασχαλιάτικο ἀσλάνια	1
1804	τοὺς 2 ψαλτάδες πασχαλιάτικα γρ. 4 καὶ ἄσπρα	60
1814	μπαξίσια ψαλτάδων γρ. 13 καὶ ἄσπρα	90
»	χουρμούζιον δεξιὸν ψάλτην διὰ μπινισλίκι τὸ κατ' ἔτος γρ.	100
»	τοὺς ψάλτας ἀποκρηάτικα »	8
1815	» » διὰ πολυέλαιον ὅπου ἔψαλον »	5
1816	» » » » » » »	15
»	τὸν Χουρμούζιον Ἁγιβασιλειάτικα »	16:105
1847	τὸν Ὀνούφριον διὰ ρεγάλο τῆς ἑορτῆς τοῦ Πανάγου (κανδηλάπτου) »	260
1855	Ἰανουάριον δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς	
	τῷ Ὀνουφρίῳ »	250
	τῷ Θεοδώρῳ »	60

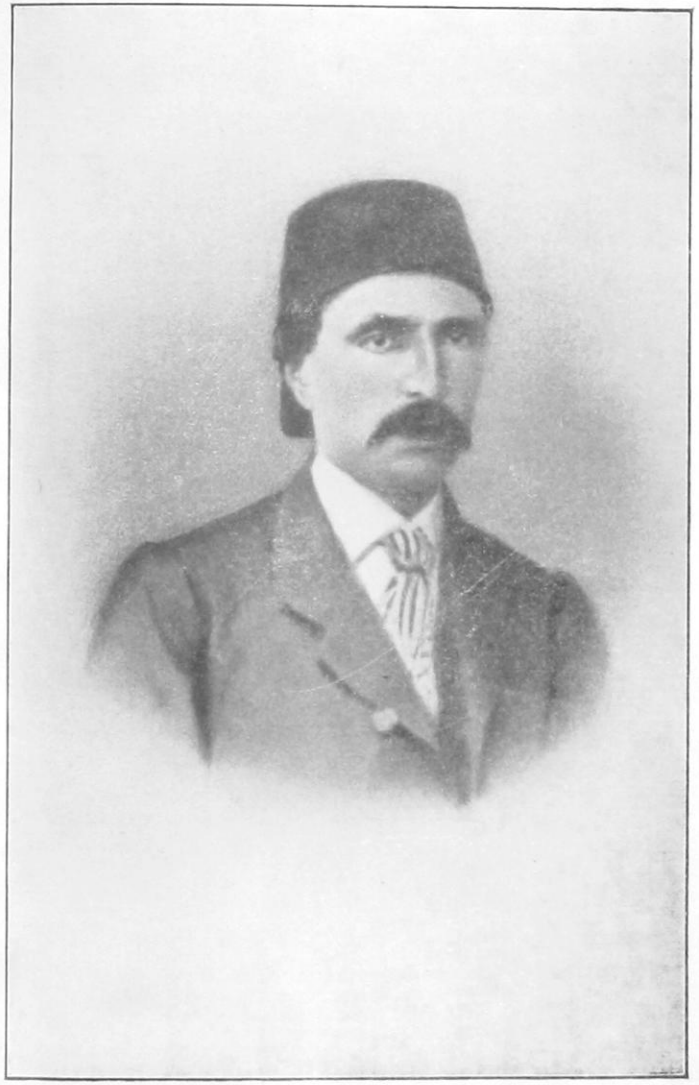

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

§ 67. *Μουσικοὶ Χοροί.*

Οἱ Μουσικοὶ Χοροὶ τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιῶν Ταταούλων, κατηρτισμένοι εἰσὶν ἀνέκαθεν, ὡς καὶ οἱ ἐν ταῖς λοιπαῖς Ἐκκλησίαις τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν. Ἐν τῷ καταρτισμῷ αὐτῶν, ἀποδίδεται σημασία κυρίως εἰς τὸν ψάλτην· οὐδεμία δὲ προσοχὴ διὰ τοὺς τυχὸν συμμετέχοντας ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς μελῳδίας βοηθούς, ἢ κανονάρχας.

Αἱ σημειούμεναι ἐξαιρέσεις ἔν τισιν Ἐκκλησίαις σπάνιαί εἰσι.

Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκτέλεσις τῆς μελῳδίας δι' Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, ὑπὸ πολυμελῶν χορῶν, κανονικῶς κατηρτισμένων καὶ γεγυμνασμένων συστηματικῶς, καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος, μάλιστα παρὰ ταῖς ἀνωτέραις κοινωνικαῖς τάξεσιν, ἀνεπαρκῆ παρουσιάζουσι σήμερον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μελῳδίας, ὑπὸ μόνου ψάλτου, ἢ καὶ μετ' ἀκαταρτίστων καὶ ἀγυμνάστων παίδων, πρόδηλον ἀποβαίνει, ὅτι εἰς πάντα ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἡμῶν ἱερᾶς Μουσικῆς, ἐπιβάλλεται ἰδιάζουσα μέριμνα, περὶ καταρτίσεως καλλιτεχνικῶν μουσικῶν χορῶν, πολυμελῶν κατὰ τὸ ἐνόν, ἐκ φωνῶν ἀνδρῶν καὶ παίδων, γυμναζομένων δὲ συστηματικῶς, πρὸς καλλιτεχνικὴν ἐκτέλεσιν τῆς μελῳδίας, τουλάχιστον τῶν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ψαλλομένων ἱερῶν ᾀσμάτων.

Σημειοῦμεν ταῦτα, ὡς διδακτικὰ καὶ χρήσιμα,

καθόσον μόνον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν, θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀντεπεξέλθωμεν ἐναντίον τῆς ὁλονὲν κατακτώσης ἔδαφος θυμελικῆς καὶ ὀθνείας μουσικῆς, ἐπὶ ὑποχωρήσει τῆς πατρῴας· καὶ νὰ προλάβωμεν τὴν ἐρήμωσιν, ὑφ' ἧς ἀπειλοῦνται αἱ ἱεραὶ ἡμῶν Ἐκκλησίαι διὰ τῶν κακῳδιῶν καὶ χασμωδιῶν καὶ διὰ τῶν μουσικῶν παραληρημάτων μας.[1]

1. Ἴδε § 88 σχετικὰς μελέτας ἡμῶν, ἐν ***Παραρτήματι*** «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» Τεῦχος Δ' 1901 σελ. 25—41.

«Ἡ Μουσικὴ ἁρμονία ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μελῳδίας» Φυλλάδιον (1912).

Φόρμιγξ 1909 Ἀριθ. 7—8.

Φυλλάδιον. Τὸ ὁμοιόμορφον ἐν τῷ ψάλλειν. (1906).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΙΕΡΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ

§ 68. *Λειτουργίαι.*

1) *Ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.*

Καθ' ἑκάστην τελεῖται λειτουργία, πλὴν τῶν ἡμερῶν, ἃς ὁρίζουσιν αἱ Τυπικαὶ Διατάξεις καὶ πλὴν τῶν καθημερινῶν τῶν θερινῶν μηνῶν.[1]

Ἄξιον ἰδιαιτέρας μνείας ἐστίν, ὅτι τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀνέκαθεν τελεῖται πάνδημον Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον, μετὰ κολύβων, τῶν *Κτιτόρων* ὀνομαζόμενον, καθ' ὃ ἐν τῇ Μεγάλῃ Εἰσόδῳ μνημονεύονται ὀνόματα γεγραμμένα ἐν Καταλόγῳ, ᾧ τινι, συν-

1. Τὸ πάλαι τὰς καθημερινὰς ἐκ περιτροπῆς ἐτελεῖτο ἡ λειτουργία ἐν τοῖς Παρεκκλησίοις. Τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἐν τῷ δεξιῷ κλίτει τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Τῆς Ἁγίας Ματρώνης ἐν τῷ ἀριστερῷ. (§ 22 Σημ.) Τῆς Σηλυβριανῆς (§ 30) καὶ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους (§ 32).

ρδὰ τῇ ἐν τῇ Ἀγγελίᾳ Δηλώσει, ἐγένετο προσθήκη καὶ νέων ὀνομάτων.[1]

2) *Ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.* Τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου καὶ τὰς καθημερινὰς τῶν θερινῶν μηνῶν.

3) *Ἐν Ἁγίῳ Ἀθανασίῳ.* Κατὰ πᾶσαν τρίτην· συνῳδὰ τῷ προειρημένῳ Π. καὶ Συνοδικῷ Σιγιλλίῳ (§ 47) ὁρίζοντι « . . . ὀφείλουσιν ἐκτελεῖν τὴν ἱερὰν Μυσταγωγίαν . . . ἐξαιρέτως καὶ ἀπαραιτήτως κατὰ

1. *Ὁ Κατάλογος* τῶν μνημονευομένων ὀνομάτων, ἤδη ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων Κτιτόρων, Προστατῶν καὶ Συνδρομητῶν τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας ταύτης.

Παρθενίου, Κωνσταντίου, Διονυσίου, Σεραφείμ, Βενιαμίν, Παρθενίου, Γενναδίου—Ἰωσήφ, Δωροθέου, Καλλινίκου καὶ Φιλοθέου τῶν Ἀρχιερέων.

Νεκταρίου, Γερασίμου, Ἱλαρίωνος, Χρυσάνθου, Παναρέτου, Μεθοδίου, Νικοδήμου καὶ Διονυσίου τῶν Ἱερομονάχων.

Κυριακοῦ, Κώνστα, Στεφάνου, Δημητρίου, Νικολάου, Ἰωάννου, Χρήστου, Γεωργίου, Γρηγορίου καὶ Σωτηρίου τῶν Πρεσβυτέρων.

Μελετίου καὶ Νεοφύτου τῶν Ἱεροδιακόνων· Μπαλάση, Χρήστου καὶ Βασιλείου προσκυνητῶν, Φωτεινῆς, Ἰωάννου, Βασιλείου, Στεφάνου, Δημητρίου.

Μιχαὴλ, Ζαφειράκη, Διαμαντάκη καὶ Ἀθανασίου τῶν Ἐπιστατῶν.

Ἀνθίας, Ἑλένης, Ἀναστασίου καὶ Μαρίας, Παντιᾶ, Δημοσθένους, Βασιλείου καὶ Ἑλένης, Μάρκου, Ἰωάννου καὶ Αἰκατερίνης, Μενελάου, Ἀθανασίου, Παντολέοντος, καὶ Εὐφροσύνης, Ἀντωνίου, Βασιλείου καὶ Ζωῆς, Παναγιώτου, Γεωργίου, Παύλου, Ἀμβροσίου, Θεοδώρου, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου, Βασιλείου, Στεφάνου, Ἀποστόλου, (Βαρβάρας).

Τῶν ἐν τῷ ἱερῷ περιβόλῳ τοῦ Ναοῦ τούτου ἀναπαυομένων ἀδελφῶν ἡμῶν Σεργίου, Νικολάου, Βλαδιμήρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. (Ἴδε § 37, 57), μετὰ πάντων τῶν Εὐεργετῶν, Δωρητῶν καὶ Συν-

πᾶσαν τρίτην, ὡς ἡμέραν τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Ἁγιάσματος . . . ».

Τὰς Κυριακάς, τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς καὶ τὰς ὡρισμένας ἡμέρας τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, κατὰ τὸ Τυπικόν.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, χάριν τοῦ ἐν τῷ αὐτόθι Ἁγιάσματι ὁμωνύμου Παρεκκλησίου (§ 45)· ὅτε πολὺ πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν πολλαχόθεν συρρέει.

Πλὴν τῶν πανηγύρεων, δὶς τοῦ ἔτους (18 Ἰανουαρίου καὶ 2 Μαΐου), ἀπὸ τοῦ 1857 τελεῖται Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, συνῳδὰ τῷ εἰρημένῳ Σιγιλλίῳ (§ 47), ὁρίζοντι « . . . ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ ἐκτελεῖται ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου μνημόσυνον μετὰ λειτουργίας Ἀρχιερατικῆς δαπάνῃ τῆς τῶν Κτιτόρων ὁλομελείας ὑπέρ τε αὐτῶν καὶ τῶν συνενοριτῶν χριστιανῶν καὶ τῶν συντρεχόντων καὶ βοηθούντων τῷ ἱερῷ Ναῷ ὀφείλοντος τοῦ ἐκεῖ ἐν Ταταούλοις ἀρχιερατικῶς προϊσταμένου ποιεῖν τὴν ἱερουργίαν ταύτην ἐν ἀρχιερατικῇ πομπῇ ἄνευ μέντοι ἀντιμισθίας τινός . . .»[1]

Κατὰ τὸν Κώδηκα τοῦ Ἀρρεναγωγείου (1837),

δρομητῶν τῶν ἐνταῦθα ἱερῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολῶν· καὶ πάντων τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς . . . κλπ.».

1. Πλὴν δὲ ταύτης καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι τελεταὶ Πανηγύρεων, Ἐκκλησιῶν, ἢ Σωματείων, τελοῦνται ἄνευ ἀμοιβῆς τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων.

τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐγίνετο τελετή. «Κατ' ἔτος γίνεται ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῇ 30 Ἰανουαρίου, ἐν οἵᾳ ἡμέρᾳ ὑπάρχει ἡ μνήμη αὐτῶν· γίνεται κόλυβον εἰς τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὸ προῒ εἰς τὴν λειτουργίαν· γίνονται ἄρτοι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὰ ὀσπήτια».

Σήμερον ἡ τελετὴ αὕτη τελεῖται τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

4) *Ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.* Κατὰ πᾶσαν Παρασκευήν· καί

5) *Ἐν τῷ Ἁγίῳ Ἐλευθερίῳ.* Κατὰ πᾶν Σάββατον, πλὴν ἂν συμπέσῃ Δεσποτικὴ ἢ ἄλλη ἐπίσημος ἑορτή, ὁπότε δὲν τελεῖται λειτουργία ἐν αὐτῷ. Καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπετείου μνήμης τοῦ Ἁγίου.

---

§ 69. ***Μεγαλοπρέπεια ἱερῶν τελετῶν.***

Ἀνέκαθεν οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι Ταταούλων, αἴσθημα ἰδιαζούσης ἀγάπης ἔτρεφον πρὸς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ πανηγυρικὴν διεξαγωγὴν τῶν ἱερῶν τελετῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὰ ἑπόμενα Πρακτικὰ ἐκ τῶν Κωδήκων, ἀρκούντως χαρακτηριστικά εἰσι τοῦ τοιούτου αἰσθήματος αὐτῶν.

«1810: Σιμείοσις τὴς ἑορτὴς τοῦ ἁγίου ἀντονίου τὴ 17 Ἰανουαρίου ὅπου τελείτε ἀπὸ τοῖς πεστελματζήδες Ἰμισιρλήδες σιμφονηθέντα νὰ ἀνάπτονται

τὰ κυρία ὅλλα μετὰ τὸν πολυελέον τῆς ἐκλησίας ἐν τῷ ἐσπερινῶ καὶ ἐν τὴ θεία λειτουργία νὰ ψάλουν οἱ ψάλται· τὸ μακάριος ἀνὴρ τὸ κεκραγάριον τὸ θεοτόκε παρθένε καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἐσπερινοῦ κατὰ τὴν τάξιν καὶ μέλος· ἐν δὲ τὸ ὄρθρῳ πολιέλεον καταβασίας πασαπνοάριον δοξολογία μεγάλη καὶ τὰ λοιπὰ τὴς θείας μυσταγωγίας μὲ μέλος καὶ κατὰ τὴν τάξιν νὰ μνημονέβονται τὰ ὀνόματα αὐτῶν ζόντων καὶ τεθνεότων ἐν τῷ ἐσπερινῷ καὶ ἐν τὴ θεία λειτουργία τελήται καὶ μνημόσυνον μετὰ δὲ τὸν ἑσπερινὸν τελήται καὶ παράκλισις ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος τοῦ ἁγίου· νὰ δίδουν εἰς τὸ παγκάρη διὰ τὰ κιερία καὶ πολυελέους ὅπου ἀνάπτουν διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ δια την παρισίαν ὅπου μνιμονεύονται.

πάσα κιριακή	γρ.	50
εἰς τὸν ἀρχιερέα τῆς Ἐκκλησίας		10
εἰς τοὺς προεστοῦς		6
εἰς τὸν ἐφιμέριον		1
εἰς τὸν διάκον		1
εἰς τὸν ἅγιον πνευματικὸν		1
εἰς τὸν ἕτερον		1
εἰς τὸν ψάλτην τὸν δεξιὸν		5
εἰς τὸν ψάλτην τὸν ἀριστερὸν		3
εἰς τοὺς δύο καντηλάπτας		2
εἰς τὸν κιὰ ἁγιὰ		1
εἰς τοὺς προεστότας μετὰ τὸν ἑσπερινὸν		1
εἰς τὸν κανονάρχον		1
		83»

Ἴσον ἀπαράλλακτον Πρακτικὸν διὰ τὴν τελετὴν τῆς ἑορτῆς τῆς ἁγίας Μαρίνης τῇ 17 Ἰουλίου 1810· ἡ συμφωνία μετὰ τῶν κιρεστετζίδων.

Ἐπίσης καὶ διὰ τὴν «πανίγιριν τῆς ἁγίας ματρώνης τὴς χιόπολήτιδος» 20 Ὀκτωβρίου· ἡ συμφωνία μετὰ τῶν τζοατζίδων χατκιτζήδων καὶ πραγματευτῶν Χίων.

«1810: ὀκτομβρίου: 26 μὲ κινὴ γνόμι ἡμῶν τῶν ἐπιτρόπον, τοῦ ἀρχιερέος καὶ προεστότων ἐμεταθέσαμεν τὴν λιτανήαν τὴν γινομένην εἰς τὴν λιτὴν τοῦ ἐσπερινοῦ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος δημητρίου καὶ τὴτ ἐθεσπίσαμεν τὴν ἡμέραν τῆς πανιγιρεος μετὰ τὴν δοξολογίαν».[1]

---

§ 70. *Εὐπρέπεια καὶ τάξις.*

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει: «Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω» (Κορ. Α΄ ιδ. 40). Εἰς οἷον δὲ βαθμὸν τηρεῖται τὸ ρητὸν τοῦτο ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀκολουθίαις καὶ τελεταῖς ἡμῶν ἐνταῦθα, δυ-

1. Αὕτη ἀπὸ τοῦ 1903 τελεῖται περὶ τὴν Ἐκκλησίαν. μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας· μολονότι ἡ παρατηρουμένη ἔλλειψις σεμνοπρεπείας καὶ εὐλαβείας ἐν τοιαύταις τελεταῖς, ὑπαγορεύει τὴν παντελῆ κατάργησιν αὐτῶν. Ἡ ἀπό τινων δ' ἐτῶν ἐφαρμοζομένη Διάταξις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἣν ἐν οὐδεμιᾷ τελετῇ ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἔξοδος τοῦ Ἀρχιερέως μετὰ περιβολῆς ἱερῶν ἀμφίων, ἐστὶ λίαν ἀξιέπαινος καὶ ἀσπαστή, ὡς σύμφωνος πρὸς τὴν Ἀρχιερατικὴν ἀξιοπρέπειαν.

σκόλως δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν· μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χρυσοστόμου ἐπεδιώκετο βελτίωσις, παρέχει ἐλπίδα καὶ θάρρος πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ αὐτῆς, ἥτις κατὰ τὸ ἐνὸν τελεῖται.

Αἱ προσπάθειαι δὲν λείπουσι πρὸς τήρησιν τάξεως καὶ σεμνοπρεπείας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ πρὸς κατάργησιν ἐκθέσμων τινῶν ἐθίμων, δι' ὧν ἐκτίθεται ἡ σεμνότης καὶ ἡ εὐπρέπεια ἱερῶν τελετῶν, παραβιαζομένων καὶ τῶν Κανονικῶν, Τυπικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων.[1]

1. Ἄξιον σημειώσεώς ἐστιν ἐνταῦθα, ὅτι τινὰ ἔθιμα, ἥκιστα συνάδοντα πρὸς τὴν ἱερότητα τῶν μυστηρίων τῆς Βαπτίσεως καὶ τοῦ Γάμου, πολὺ δύσκολον νὰ ἐκριζωθῶσιν. Οὕτω ἐξακολουθεῖ ἡ τέλεσις αὐτῶν ἐν ταῖς οἰκίαις ἐνταῦθα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· (σπανιώτατα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· ἐνίοτε δὲ ἐν ταῖς εὐρείαις αἰθούσαις τῆς Φιλοπτώχου, ἢ τῆς Προόδου τέλεσις γάμου)· ἐνῶ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, πάνυ ἀξιεπαίνως, τελοῦνται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Καὶ αἱ χαρμόσυνοι αὗται τελεταὶ τῆς Βαπτίσεως καὶ τοῦ Γάμου κρύπτονται ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ, καθ' ὃν χρόνον μετ' ἐπιδεικτικῶν πομπῶν λιτανεύονται οἱ νεκροὶ καὶ αὐτὰ δὲ τὰ κόλυβα, κατὰ τὴν μεταφοράν των ἐκ τοῦ οἴκου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τελουμένου Μνημοσύνου.

Ἡ παρατηρουμένη ἀπό τινος ἐν Πέραν, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων, σεμνοπρέπεια κατὰ τὰς νεκρωσίμους τελετάς, μεταφερομένου τοῦ νεκροῦ κεκαλυμμένου ἐντὸς τοῦ νεκροκραβάτου, ἀφ' ἑσπέρας ἐκ τοῦ οἴκου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅλως ἀθορύβως, ὅπου τὴν ἑπομένην ψάλλεται ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία, παρέχει ἐλπίδα βελτιώσεως ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ἀπαλλαγῆς δὲ ἀπὸ τοῦ εἰδεχθοῦς θεάματος, ἀσέμνων λιτανειῶν ἔν τισιν ἐνορίαις, πολλάκις ὀδωδότων νεκρῶν, προκαλούντων ἀποτροπίασιν καὶ φοβερὰς ἐπικρίσεις τῶν ξένων ἐναντίον ἡμῶν ὡς ἀπολιτίστων.

Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν βελτίωσιν.

Τελευταῖον ἐν Ἑλλάδι ἐθεσπίσθη, ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ κατὰ τοῦ τελεταρχοῦντος παραβάτου, νὰ καλύπτωνται οἱ νεκροί.

Ἡ δὲ διάρκεια τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, μάλιστα ἡ τακτικὴ ἀπόλυσις τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας, κατὰ τὰς Κυριακάς, ὑφίσταται ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐν Ταταούλοις.[1]

---

§ 71. *Προλήψεις καὶ Δεισιδαιμονίαι.*

Ἡ ζοφώδης ἀμάθεια, ἡ παχυλὴ ἄγνοια καὶ ἡ παντελὴς ἔλλειψις πνευματικῆς μορφώσεως καὶ συνειδήσεως, εἷς τινας κατωτέρας τάξεις παρ' ἡμῖν, ἐπιδαψιλεύουσιν ἔδαφος εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν καὶ ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς· ἐνισχυομένων καὶ ἐξαπλουμένων παρ' ἀγυρτῶν ἐκμεταλλευτῶν, ἀνιέρως καὶ τερατωδῶς προβαινόντων εἰς βεβηλώσεις καὶ ἐκπομπεύσεις ἱερῶν τελετῶν καὶ καπηλικῶς ἐκμεταλλευομένων τοὺς ἀμαθεῖς καὶ τοὺς μωροπίστους, τοὺς ἀσυνειδήτως θύματα πίπτοντας.

Οὐδαμοῦ δὲ λείπουσιν, οἵτε ἀγῦρται καὶ ἐκμεταλλευταὶ καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ μωρόπιστοι· διὸ καὶ παντοχοῦ ἐπιβάλλεται, ὅπως οἱ ἁρμόδιοι ἀγρύπνως

1. Ἀπὸ τῆς 16 Μαρτίου—14 Ἰουνίου Ἀπόλυσις ὥρᾳ 9 1/2 Εὐρ.
Ἀπὸ τῆς 16 Ἰουνίου — 14 Αὐγούστου Ἀπόλυσις ὥρᾳ 9 πρ. μ. Εὐρ.
Ἀπὸ τῆς 15 Αὐγούστου—25 Ὀκτωβρίου Ἀπόλυσις ὥρᾳ 9 1/2 πρ. μ. Εὐρ.
Ἀπὸ τῆς 26 Ὀκτωβρίου — 15 Μαρτίου Ἀπόλυσις ὥρᾳ 10 πρ. μ. Εὐρ.

προφυλάττωσι καὶ στερεώνωσιν ἐν τῇ ἀληθινῇ πίστει τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς κινδυνεύοντας νὰ ὑποπέσωσιν εὐκόλως εἰς τὰς παγίδας καὶ πλεκτάνας τῶν ἀγυρτῶν.

Ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοιούτου ἱεροῦ καθήκοντος, οὐχὶ ἅπαξ ἠναγκάσθημεν ἐνταῦθα, νὰ καυτηριάσωμεν δρυμέως ἀγύρτας, ἐκμεταλλευτὰς καὶ μωροπίστους.

Θείᾳ δὲ χάριτι οἱ μόχθοι ἡμῶν οὐχὶ ἄγονοι ἀπέβησαν.

Καθόσον δὲ ἡ λιτὴ διδασκαλία ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, πρὸς διάσωσιν ἀμαθῶν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐστὶ κοινῆς ὠφελείας, χρήσιμον καὶ καρποφόρον κρίνομεν τὴν δημοσίευσιν ἐνταῦθα μιᾶς *Ὁμιλίας* ἡμῶν, ὡς λίαν διδακτικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς, διά τινας μάλιστα καὶ λίαν ἀναγκαίας.

---

§ 72.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΝ ΤΕΛΕΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΥΡΤΩΝ ΚΑΙ ΜΩΡΟΠΙΣΤΩΝ[1]

Εὐλογημέναι καὶ εὐλαβέσταται Χριστιαναί,

Πάντοτε μετ' εὐλογιῶν, ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων ἀναφέρω τὴν εὐσεβῆ καὶ τελεσφόρον συναντίληψιν καὶ συμβολήν σας, τὴν ὁποίαν ὡς καλαὶ καὶ ἀληθεῖς χριστιαναὶ παρέσχετε κατὰ

1. Ἐξεφωνήθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Τα-

τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐν Ἐξ Μαρμάροις κηρυχθέντος θαύματος, ὅτε ἠπειλήθη ἐνταῦθα ἡ πῆξις πολλῶν ἀγυρτικῶν φωλεῶν καὶ ἀπεσοβήθη τὸ κακόν· ἀπηλλάγημεν δὲ καὶ τοῦ ἀγύρτου ἐκείνου καὶ θεομπαίκτου, οὗτινος τὴν τερατουργὸν φωλεὰν εἰκοσιπενταετεῖς καὶ πλέον ἀγῶνες δὲν κατίσχυσαν νὰ ἐκριζώσωσιν ἐντεῦθεν.

Καὶ ἤδη μοὶ παρέχεται ἀφορμή, ὅπως καὶ πάλιν ἐπικαλεσθῶ τὴν πολύτιμον συναρωγὴν καὶ συμβολήν σας· καὶ τὴν ἀφορμὴν ταύτην παρέχει τὸ ἑξῆς γεγονός:

Δύο εὐσεβεῖς χριστιανοί, ἐκπληροῦντες χριστιανικὸν καθῆκον, προσῆλθον καὶ κατήγγειλαν εἰς ἐμέ, ὅτι δύο καλογραῖαι ἐνοικιάσασαι πρό τινος οἰκίαν εἰς τοὺς πρόποδας Χατζῆ-Ἀχμέτ, μετέβαλον δωμάτιον αὐτῆς εἰς παρεκκλήσιον, εἰς τὸ ὁποῖον, εἰς βάρος τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν, ἀγυρτικῶς ἐκπομπεύονται καὶ διακωμῳδοῦνται τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας.

Ἀνάπτεται ὡρισμένος ἀριθμὸς κηρίων, δίδεται τοῖς προσερχομένοις εἰκών, δι' ἧς οὗτοι τύπτουσιν ἑαυτούς, ποιοῦν-

ταούλων, τῇ Ε' Παρασκευῇ τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν ἱερὰν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, τῇ 13 Μαρτίου 1909, ἥτις ψάλλεται τὴν πρωΐαν μετὰ τὴν προηγιασμένην. Ἀνέκαθεν δὲ συρρέει εἰς αὐτὴν πολὺ πλῆθος εὐλαβῶν γυναικῶν, ἐκ διαφόρων συνοικιῶν, ἰδίᾳ τὴν Α' καὶ Ε' Παρασκευὴν τῶν Νηστειῶν.

Τὸ λεκτικὸν διεσκευάσθη διὰ τὴν δημοσίευσιν.

Σημ. Ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῷ Περιοδικῷ «Εὐαγγελισμὸς» (Ἀριθ. 16 ἡμερ. 31 Αὐγούστου 1913)· οὗτινος ἡ Διεύθυνσις προέταξε τὰ ἑξῆς· «Αἱ ἡμερήσιαι ἐφημερίδες ἀνέγραψαν περί τινος ἱεροκαπηλείας ἢ θρησκοληψίας, ἣν θελήσας νὰ πατάξῃ ὁ ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως Χριστοφόρος (Σταυροδρόμιον) προϋπηλακίσθη ὑπὸ τῶν ἀγυρτῶν ἢ θεολήπτων. Ἐξ ὁμοίας ἀφορμῆς ἐλέχθη ἡ κατωτέρω Ὁμιλία, ἣν μέλλουσαν νὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ περὶ Ταταούλων μονογραφίᾳ τοῦ φιλοπόνου συγγραφέως, καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ὡς ἐπίκαιρον».

τες διαφόρους κινήσεις· ἱεραὶ εἰκόνες παρίστανται ἐκπέμπουσαι ἀσυναρτήτους λέξεις μὲ ποικίλας φωνάς· τελοῦνται πράξεις, ὑπαγόμεναι μόνον εἰς τὴν ἰδιότητα καὶ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἱεροῦ κλήρου, καὶ ἄλλα πολλὰ τερατουργήματα διαπράττονται, συνεπικούρων ὄντων καὶ ἄλλων ἀγυρτῶν· προσελκύεται δὲ διὰ ποικίλων φαύλων μέσων, πλῆθος ἀμαθῶν καὶ μωροπίστων ἀπὸ διάφορα μέρη, ὅπερ ἀγυρτικώτατα ἐκμεταλλεύονται αἱ εἰρημέναι κάπηλοι τῶν ἱερῶν.

Ταῦτα μοὶ κατηγγέλθησαν, ἅτινα μετ' αὐστηρὰν ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν δυστυχῶς ἀπεδείχθησαν οὐχὶ ἀβάσιμα. Καὶ ἐλήφθησαν μὲν τὰ δέοντα μέτρα, ὅπως φέρωμεν εἰς μετάνοιαν τὰς ἐξολισθησάσας,[1] ἤ, ἐν ἀποτυχίᾳ αὐτῶν, ἐφαρμοσθῇ αὐστηρῶς ὁ ἐκκλησιαστικὸς καὶ πολιτικὸς νόμος, καὶ ἐπιπέσῃ βαρὺς ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης ἐναντίον τούτων τῶν ἀγυρτῶν καὶ καπήλων τῶν ἱερῶν, οὐχ ἧττον ἱερὸν καθῆκον ἐθεώρησα νὰ ἀναφέρω τὸ λυπηρὸν τοῦτο γεγονὸς σήμερον ἐνταῦθα καὶ δημοσίᾳ εἴπω τινὰ ἐξ ἀφορμῆς τούτου· ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ σᾶς διαφωτίσω περὶ τῆς βαρύτητος τῆς εὐθύνης καὶ τῆς ἐνοχῆς, ἣν κέκτηται τοῦτο, διά τε τοὺς ἀγύρτας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν σαγηνευομένους καὶ παρέχοντας ἑαυτοὺς εἰς ἐκμετάλλευσιν ἀμαθεῖς καὶ μωροπίστους· ἀφ' ἑτέρου δέ, νὰ καθοδηγήσω καὶ στερεώσω ἐν τῇ ἀγνῇ

1. Σημειῶ μετὰ χαρᾶς, ὅτι ταχεῖα ἐπῆλθεν ἡ μετάνοια αὐτῶν. προσελθοῦσαι μετά τινας ἡμέρας, προσέπεσαν καὶ ἐξελιπάρησαν μετὰ δακρύων τὴν μακροθυμίαν καὶ τὸ ἔλεος τῆς Ἐκκλησίας· ὅπερ δὲ ἀξιοσημείωτον, ἀφοῦ ταχὺς ἐπέπεσεν ὁ πέλεκυς τῆς θείας δίκης, κατακρημνισθείσης τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ εἶχε πηχθῇ ἡ ἀγυρτικὴ φωλεά, πρὶν ἢ παρέλθῃ ἑβδομὰς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐναντίον των ἀναθέματος. Ἀφοῦ δὲ «χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» (Λουκ. ΚΕ' 10), ὀφείλομεν νὰ χαρῶμεν καὶ δημοσίᾳ δὲ νὰ κηρύξωμεν τὴν μετάνοιάν των, μάλιστα δὲ διότι δημοσίᾳ ἐγένετο ἡ καταδίκη.

εὐλαβείᾳ καὶ πίστει τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν συναρωγήν σας καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Πᾶσα ἀγυρτεία, εἰς οἱονδήτινα σκοπὸν καὶ ἂν ἀποβλέπῃ καὶ εἰς οἱονδήποτε ἀποτέλεσμα καὶ ἂν ἀπολήξῃ, ἐστὶ προσβολὴ κατὰ τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ δικαίου καὶ ἁμάρτημα· ἀλλ' ἡ ἀγυρτεία, δι' ἧς καπηλεύονται τὰ ἱερά, εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι χλεύη καὶ ἐμπαιγμὸς ἐναντίον τοῦ θείου, διὸ καὶ θανάσιμον ἁμάρτημα ἀποτελεῖ, ἐπισύρον τὴν βαρυτάτην ἐκκλησιαστικὴν ποινήν.

Οἱ ἀγυρτεύοντες καὶ καπηλεύομενοι τὰ ἱερά, οἱ ἀνόσιοι καὶ βέβηλοι οὗτοι, εἰσὶν ἄξιοι τῆς μεγίστης τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν· εἰσὶν ἄξιοι τῆς κατάρας καὶ τοῦ ἀναθέματος τῶν θεοφόρων πατέρων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ φοβεροῦ καὶ φρικτοῦ ἀφορισμοῦ.

Καὶ οὐ μόνον οὗτοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ παρέχοντες ἑαυτοὺς εἰς ἐκμετάλλευσιν τῶν τοιούτων ἀγυρτῶν, ἀμαθεῖς καὶ μωρόπιστοι, ἐξ ἴσου εἰσὶν ἄξιοι τῆς μεγίστης τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, χωρὶς καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ ὑπάρχῃ ἐλαφρυντική τις περίπτωσις δι' αὐτούς.

Οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θειότατοι πατέρες τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, πάνυ σαφῶς ἐθέσπισαν καὶ ἐκανόνισαν τὸν τόπον, τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιτελέσεως τῆς κοινῆς προσευχῆς καὶ δεήσεως τῶν χριστιανῶν πρὸς τὸν παντοδότην Θεόν.

Οὕτω ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἱδρύθησαν εὐκτήριοι οἶκοι, ἐν οἷς συνήρχοντο ἐν τεταγμέναις ὥραις εἰς κοινὴν προσευχὴν οἱ πιστοὶ καὶ ἐλάμβανον τὴν ἄνωθεν χάριν καὶ εὐλογίαν, διὰ τῆς ἐπιτελέσεως τῶν θείων μυστηρίων καὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν, ὑπὸ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου, καθ' ὡρισμένας δὲ κανονικὰς καὶ τυπικὰς διατάξεις.

Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ὁποίαν δύναται νὰ ἔχῃ σημασίαν ἢ σχέσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἰδιωτικὸς καὶ οὐχὶ

ἔντιμος οἶκος τοῦ καπήλου τῶν ἱερῶν ἀγύρτου; Ὁποία δύναται νὰ ὑπάρχῃ σχέσις μεταξὺ τῶν ἰδιωτῶν ἀγυρτῶν, τῶν οὐδεμίαν πνευματικὴν ἰδιότητα κεκτημένων, ἢ μᾶλλον σατανικὴν ἰδιότητα ἐχόντων, καὶ τῶν ἐπισήμων λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου, εἰς οὓς καὶ μόνον ἐδόθη ἡ τῆς ἱερωσύνης χάρις;

Ὁποίαν σχέσιν δύνανται νὰ ἔχωσιν αἱ ἀγυρτικαὶ συναθροίσεις καὶ τερατώδεις τελεταί, ἐν φαύλῳ ἰδιωτικῷ οἴκῳ, ἐπισφαλεστάτῳ διὰ τὴν ἠθικήν, ὡς ἐκ τῆς συσσωρεύσεως ἐν αὐτῷ ἀνοσίων καὶ κακοήθων ἱεροκαπήλων καὶ μωρῶν, πρὸς τὰς ἱερὰς τελετάς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τεθεσπισμένων κανονικῶς, πρὸς τὴν ἁγίαν προσευχὴν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου, ἧς γνώρισμά ἐστιν ἁγνότης, κοσμιότης, σεμνοπρέπεια, ψυχικὴ κατάνυξις, ἀνύψωσις καὶ προσήλωσις τῆς διανοίας εἰς τὸ ἄπειρον θεῖον;

Ὁποῖον δὲ χαρακτηρισμὸν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ μωροπίστους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπονέμουσι μεγαλειτέραν εὐλάβειαν, σεβασμὸν καὶ προτίμησιν εἰς ἰδιωτικὸν φαῦλον οἶκον καὶ εἰς τοὺς ἀγύρτας, παρὰ εἰς τὸν καθηγιασμένον οἶκον τοῦ Ὑψίστου καὶ εἰς τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ;

Ὁ ψαλμῳδὸς λέγει: «εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν Σου, προσκυνήσω πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν Σου»· οἱ δὲ θεῖοι καὶ ἱεροὶ κανόνες διαρρήδην καὶ αὐστηρῶς ἀπαγορεύουσι τὴν ὕπαρξιν ἰδιωτικῶν προσκυνημάτων.

Οἷος ἐκφυλισμὸς τῆς συνειδήσεως, οἵα κατάπτωσις τῆς λογικῆς καὶ ἠθικῆς ἀξίας διὰ τινας ἀνθρώπους.

Ἀλλ' ἡ κατάπτωσις αὕτη, δὲν ἔχει ὅρια διὰ τοὺς ἀγύρτας καὶ τοὺς μωροπίστους, τῆς ἀγυρτείας ἐξικνουμένης μέχρι σατανικῆς ἐπινοήσεως καὶ τῆς μωροπιστίας μέχρι βλακείας καὶ ἠλιθιότητος.

Ὁ λόγος μὲ παρασύρει ἐνταῦθα νὰ σᾶς ἀναφέρω τινά, λίαν ἐνδεικτικὰ περὶ τούτου καὶ διδακτικά.

Ἡμέραν τινά, ἐνῷ ἐκαθήμην ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου, εἶδον ἐξερχόμενον αὐτῆς ἀνδρόγυνον, ὅπερ μὲ ἐπλησίασε καὶ μὲ ἠρώτησε, ποία ὁδὸς ἄγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Φερίκιοϊ. Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει μου, διὰ τίνα σκοπὸν μεταβαίνουν ἀπὸ ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησίαν, ἔλαβον τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν: Ἔχομεν ἄρρωστον εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ μᾶς εἶπαν νὰ τὸν χρίσωμεν μὲ λάδι, τὸ ὁποῖον νὰ πάρωμεν ἀπὸ τὰς ἀκοιμήτους κανδήλας 40 ἐκκλησιῶν καὶ διὰ τοῦτο περιερχόμεθα τὰς ἐκκλησίας. Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ποῖος σᾶς συνεβούλευσε τὸ τοιοῦτον, κληρικὸς ἢ λαϊκός; ἀπήντησαν: νά! μᾶς εἶπαν.

Ἐπανέλαβον αὐτοῖς: Λοιπὸν ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶμαι ἀρχιερεύς, σᾶς λέγω ὅτι οὐδεμία διάταξις περὶ τοιαύτης τελετῆς ὑπάρχει, οὔτε εἰς τὸ Εὐχολόγιον, οὔτε εἰς τὸ Τυπικόν, οὔτε εἰς ἄλλο κανὲν ἱεροτελεστικὸν ἢ κανονικὸν βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας μας· ὅτι εἶναι ἀσεβὴς ἀγυρτεία αὐτὸ τὸ ὁποῖον σᾶς συνεβούλευσαν νὰ κάμετε· καὶ κατηραμένοι καὶ ἀναθεματισμένοι καὶ ἀφωρισμένοι εἰσὶν οἱ τὰ τοιαῦτα σατανικῶς ἐπινοοῦντες καὶ συμβουλεύοντες· μωροὶ δὲ καὶ ἀνόητοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δίδουν πίστιν εἰς αὐτούς.

Ὑπάρχει ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἐκκλησία, ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν (Βαλουκλῆ)· ἠδύνασθε καὶ δύνασθε νὰ μεταβῆτε ἐκεῖ καὶ νὰ τελέσητε παράκλησιν ἢ καὶ λειτουργίαν ὑπὲρ ὑγείας καὶ ἀναρρώσεως τοῦ συγγενοῦς σας, ὡς ὁρίζουσιν αἱ ἱεραὶ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὀφείλετε ὡς καλοὶ Χριστιανοί, ὡς λογικοὶ ἄνθρωποι, προκειμένου περὶ ἱερῶν τελετῶν, νὰ ἀναφέρεσθε εἰς τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ νὰ ἀκούετε τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ, ὅστις εἶναι ὁ μόνος ἁρμόδιος ν᾽ ἀποφαίνεται περὶ τούτων καὶ νὰ συμβουλεύῃ τὰ δέοντα. Ἄλλως ἁμαρτάνετε θανασίμως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκτίθεσθε εἰς τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν λογικῶν ἀνθρώπων. Εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν τοῦ συγγενοῦς σας· πορεύεσθε

ΑΛΕΚΟ ΕΦΕΝΤΗΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

§ 83.

Β΄) *Ἀδελφότης τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.*

Ἡ Ἀδελφότης αὕτη συνέστη ἐν ἔτει 1865· κατεσκεύασε τὸ ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σηλυβριανῆς εἰκονοστάσιον μετὰ τῆς περικαλλεστάτης εἰκόνος τῆς Ἁγίας Κυριακῆς· ἐλειτούργησε δὲ μέχρι τοῦ ἔτους 1897.

Τῇ 1 Ἰουλίου 1910 ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει τοῦ ἱεροῦ Ἁγιάσματος τῆς Ἁγίας Κυριακῆς (§ 54), ἀνασυνέστη, ἐγγραφέντων 700 εὐσεβῶν μελῶν· σκοπὸν αὐτῆς τάξασα τὴν ἀνέγερσιν Παρεκκλησίου τῆς Ἁγίας ἐν τῷ Ἁγιάσματι καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸν αὐτοῦ.[1]

---

§ 84.

Γ΄) *Ἀδελφότης τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου τῶν Κυριῶν.*

Αὕτη ἱδρύθη ἐν ἔτει 1872. Εἰργάσθη μετὰ θεαρέστου ζήλου καὶ ἐξακολουθεῖ ἐργαζομένη, ἐπεκτεί-

1. Ἐλπίζεται ἡ ὑπερπήδησις τῶν παρουσιασθέντων προσκομμάτων διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Παρεκκλησίου, δι' ἧς, ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται καὶ βεβαιοῦται, ὑποκαυθήσεται ὁ εὐλαβὴς ζῆλος τῶν πολλῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος πρὸς ἀποτελεσματικὴν δρᾶσιν, καθόσον βάσις ὑπάρχει, ἐκ συλλεγέντος ἀρκετοῦ χρήματος.

νουσα τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν αὐτῆς καὶ ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς ἔργου.

Ἀνήγειρε τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ παρέσχε πολύτιμον συμβολὴν ὑπὲρ τοῦ διακόσμου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (σελ. 68).

---

§ 85.

Δ΄) *Γυμναστικὸς Σύλλογος Ἡρακλῆς.*

Ὁ Σύλλογος οὗτος ἱδρύθη ἐν ἔτει 1896. Ἐξακολουθεῖ δὲ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του λειτουργῶν τακτικῶς καὶ καρποφόρως· μετὰ μεγάλου ζήλου καὶ θαυμασίας καρτερίας καὶ ἀντοχῆς τῶν μελῶν του, ἀσκουμένων ἐν ἐπὶ τούτῳ Καταστήματι αὐτοῦ, ἐν ᾧ τελεῖται ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῆς Γυμναστικῆς καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς, ἐν ὥρᾳ χειμῶνος.

Ἡ ἀνάδειξις ἐκ τῶν μελῶν του δύο Ὀλυμπιονικῶν, εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις Διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (1906) τῶν ἀδελφῶν Γεωργίου καὶ Νικολάου Ἀλιμπράντη, κατέστησε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐφήμως πασίγνωστον.

Ἄξιον δὲ ἰδιαιτέρας σημειώσεως ἐστιν, ὅτι ὁ Σύλλογος Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Σχολικοῦ ἔτους 1912—1913, διατηρεῖ ἰδίᾳ δαπάνῃ εἰδικὸν γυμναστήν, δι' οὗ παρέχεται δωρεὰν διδασκαλία τῆς Γυμναστικῆς καὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς σχολὰς Ταταούλων.[1]

---

§ 86.

Ε΄) *Φιλεκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης «Πρόοδος»*

Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της (1899), κοινωφελῶς δρᾷ ἐν Ταταούλοις, συνῳδὰ τῷ ἱερῷ σκοπῷ αὐτῆς, ὅστις συνίσταται.

Εἰς τὴν ὑλικὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀπόρων, ἀλλ' ἐπιμελῶν καὶ εὐαγώγων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Σχολῶν Ταταούλων.

Τῶν πόρων δὲ αὐτῆς ἐπιτρεπόντων καὶ εἰς τὴν ἵδρυσιν ἐπαγγελματικῆς σχολῆς ἀρρένων καὶ ἐργαστηρίου θηλέων.

Ἔχει ἴδιον μεγαλοπρεπὲς Κατάστημα· μετ' εὐρυχώρου αἰθούσης (Ζαχαρωφείου), χρησιμευούσης εἰς κινηματογραφικὰς παραστάσεις καὶ διαφόρους τελετάς.

Τελεῖ πανηγυρικὴν ἑορτὴν τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, μετ' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ἐν

---

1. Ὁ ἐνώπιον τοῦ Καταστήματος τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου χῶρος ἔχει ἱστορικὴν ἀξίαν· ἐν αὐτῷ ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ περιωνύμου βασιλικοῦ ζωγράφου Κωνσταντίνου Κυζικηνοῦ, ἀπολαύοντος τῆς εὐνοίας τοῦ Σουλτὰν Σελὴμ τοῦ Γ΄. Ὅστις ἐτίμησεν αὐτὸν καὶ διὰ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκέψεώς Του εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

Ἔργα τοῦ ζωγράφου τούτου κοσμοῦσι τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὡς προεξετέθη (§ 26).

τῷ ἱερῷ Ναῷ, ἣν ἀκολουθεῖ ἡ εἰθισμένη λογοδοσία καὶ ὑποδοχὴ ἐν τῇ Ζαχαρωφείῳ αἰθούσῃ· ἐν ᾗ ἐν τῇ ἀρχῇ ἑκάστου ἔτους διεξάγεται πανηγυρικώτατα καὶ *Τελετὴ τῆς βασιλόπητας,* πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγάλου εὐεργέτου τῆς Ἀδελφότητος Βασιλείου Ζαχάρωφ.[1]

Τῷ 1913 διένειμε βιβλία εἰς 93 ἀπόρους μαθητὰς καὶ ἐνδύματα εἰς 87.

Ὑφάσματα δὲ διὰ στολὰς εἰς 80 ἀπόρους μαθητρίας, ὡς καὶ βιβλία.[2]

---

1. Ὁ Βασίλειος Ζαχάρωφ, τετιμημένον ὄνομα ἐν τῷ Πανελληνίῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ διεθνεῖ κόσμῳ, διὰ τῶν ἡγεμονικῶν γενναιοδωριῶν αὐτοῦ, αἵτινες ἐν πολλοῖς καὶ διεθνῆ χροιὰν φέρουσιν, ἀγλαὸς βλαστὸς καὶ σέμνωμα καὶ καύχημα τῶν ***Ταταούλων*** τυγχάνει.

Ἡ δι' ἡγεμονικῆς χορηγίας αὐτοῦ ἐγκατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας ἐν Παρισίοις ἐν μεγαλοπρεπεστάτῳ μεγάρῳ, ἡ τελευταία ἐξ ἑκατομμυρίων δωρεὰ ὑπὲρ φιλογενῶν σκοπῶν, αἱ ὑπὲρ τῆς πεφιλημένης γενετείρας δωρεαί, καὶ αἱ οὐχ ὑποκύπτουσαι ἀριθμῷ γενναῖαι χορηγίαι ὑπὲρ κοινωφελῶν σκοπῶν, εὐλόγως ἐξεγείρουσι τὸν γενικὸν θαυμασμόν, φέρουσιν εἰς τὴν μνήμην τὸ Ἀποστολικὸν ρητὸν «Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθὸν» (Παυλ. Ρωμ. Β΄ 10) καὶ παρορμῶσιν εἰς ἐκφώνησιν, Δόξα καὶ τιμὴ τῷ Μεγατίμῳ Ἐθνικῷ Εὐεργέτῃ Ζαχάρωφ.

Τὰ κλεινὰ ***Ταταῦλα*** ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε ἐμπράκτως ἐδηλωθέντων φιλοστόργων αἰσθημάτων τοῦ γενναίου Ζαχάρωφ καὶ ἐκ τῶν ἀκραιφνῶν φιλοπατρίδων διαθέσεών Του, εὐλόγως πολλὰς ἐλπίδας τρέφουσι, περὶ ἐπεκτάσεως τῶν εὐεργετικῶν καὶ προστατευτικῶν πτερύγων Αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων αὐτῶν δι' Ἡγεμονικῆς Ζαχαρωφείου στοργῆς· πρωτίστως δεομένων τῆς εὐεργετικῆς μερίμνης καὶ προστασίας τῶν φιλοστόργων καὶ ζαπλούτων τέκνων των.

2. Ἐφέτος φιλανθρώπῳ φροντίδι τῶν ζηλωτῶν τοῦ καλοῦ

§ 87.

ΣΤ΄) *Ποδοσφαιρικὸς καὶ Μουσικὸς Σύλλογος «Ὁ Ἀστήρ».*

Ἱδρύθη ἐν ἔτει 1908 καὶ ἐξακολουθεῖ λειτουργῶν καρποφόρως, συνῳδὰ τῷ προορισμῷ του (διδασκομένης δὲ τῆς ἐνοργάνου μουσικῆς).

---

§ 88.

Ζ΄) *Μουσικὸς Σύλλογος «Ἀμφίων».*

Ἱδρύθη τῷ 1911 καὶ ζηλωτῶς καλλιεργεῖ τὴν ἐνόργανον Μουσικήν.[1]

ἐργοστασιαρχῶν ὑποδηματοποιείων, Κ. Διαμαντάκη, Τομάζου Πλυμένου, Ζαχαρίου Δημητριάδου καὶ τῶν Ἀλ. Ἀραμπατζόγλου καὶ Μ. Γράφα διενεμήθησαν εἰς 110 ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας ὑποδήματα.

1. Προκειμένου περὶ Σωματείων, ἐν οἷς καλλιεργεῖται ἡ Μουσική, ἀναπτύσσεται δὲ τὸ μουσικὸν συναίσθημα τῆς νεολαίας ἡμῶν, ἄξιον σημειώσεώς ἐστιν, ὡς λίαν διδακτικόν,ὅτι ἡ ἐν αὐτοῖς διδασκαλία ὡς καὶ ἡ ἐν ταῖς σχολαῖς, ἡ ἐν ταῖς πανηγυρικαῖς τελεταῖς τῶν διαφόρων Σωματείων, ὡς καὶ τῶν Σχολῶν, ἐν τῷ κινηματογράφῳ, ἐν τοῖς κήποις τῶν Ταταούλων (Ἀκροπόλεως, Πανοράματος καὶ Ἁγίας Κυριακῆς), ἐν ταῖς Συναυλίαις καὶ ἐν ταῖς ἐκδρομαῖς, ἡ μελῳδία βάσιν ἔχει τὴν Εὐρωπαϊκὴν μουσικήν· πανταχοῦ δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ***μανδολινάτα,*** ἡ ***φανφάρ,*** ἡ ***μπάντα*** κλπ.

Καὶ ἐκ τῆς εὐμεθόδου καὶ καλλιτεχνικῆς μελῳδίας τούτων, εἰς ἣν ἐθίζεται τὸ οὖς, ἀναπτύσσεται τὸ μουσικὸν συναίσθημα, εἰς ὃ ἥκιστα ἀνεκτὰ ἀποβαίνουσιν οὕτω, τὸ σπανίως ἀπαντώμενον σήμερον ἐν ταῖς ἀνεπτυγμέναις κοινωνίαις ***γιντζὲ σάζ,*** οἱ ***ἀμανέδες*** καὶ

§ 89.

Η΄) *Σωματεῖα ἐκλιπόντα.*

Σωματεῖα ἐκλιπόντα, ἄξια μνείας εἰσὶ τὰ ἑξῆς·

Ἀδελφότητες ἱδρυθεῖσαι χάριν ἐκπληρώσεως θρησκευτικοῦ σκοποῦ, ἰδίᾳ πρὸς ἐξωραϊσμὸν ἱεροῦ Ναοῦ.

Τοιαῦται ὑπῆρξαν· διὰ μὲν τὸν Ναὸν τοῦ *Ἁγίου Δημητρίου.*

Τοῦ Ἁγίου Νέστορος.
Τοῦ Ἁγίου Νικολάου.
Τῆς Μεταμορφώσεως.
Τῆς Μυρτιδιωτίσης.
Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.
Τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.
Τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ.
Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.
Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.
Τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ.
Τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος.
Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Τῆς Παναγίας Ρόδον τὸ ἀμάραντον (1856) καὶ
Τῆς Ἁγίας Κυριακῆς (§ 26).

πᾶσα μονότονος μελῳδία, ἢ μᾶλλον κακῳδία, ἐξ ἀκαταρτίστων καὶ μὴ γεγυμνασμένων ἐπαρκῶς προσώπων.

Καὶ κατόπιν τούτων, ἐπιμένομεν νὰ μεταστρέψωμεν τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὰ ἄνω.

Διὰ δὲ τὸν τοῦ *Ἁγίου Ἀθανασίου.*

Τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.
Τῆς Ἀναλήψεως.
Τῶν Δώδεκα Ἀναργύρων.
Τοῦ Προδρόμου.
Τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ.
Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.
Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.
Τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ
Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Ἔργα τῶν Ἀδελφοτήτων τούτων, εἰσὶ τὰ ἐν τοῖς εἰρημένοις ἱεροῖς Ναοῖς ἡμῶν πολυτελῆ εἰκονοστάσια, ἕκαστον τῶν ὁποίων περικλείει μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα Ἁγίου· εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἡ ὁμώνυμος αὐτῇ Ἀδελφότης, ἐτέλει μεγαλοπρεπῆ καὶ πομπώδη πανήγυριν, κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν αὐτοῦ.

Ἀδελφότης τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου· ἥτις ἵδρυσε τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (§ 46.47).

Φιλεκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης. Αὕτη ἱδρυθεῖσα ἐν ἔτει 1862 ἐλειτούργησε μέχρι τοῦ ἔτους 1894· πάνυ δὲ λυσιτελῶς ἐξεπλήρωσε τὸν Ἐκπαιδευτικὸν σκοπὸν αὐτῆς, πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰσενεγκοῦσα $7\,^1/_2$ χιλιάδες φράγκα ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἀρρεναγωγείου· ἐπισφραγίσασα δὲ τὴν διάλυσίν της διὰ προικοδοτήσεως εἰς τὰς Σχολὰς τεσσάρων προσοδοφόρων κτημάτων, ἀξίας 1000 λιρῶν, πρωτοστατοῦντος τοῦ ζηλωτοῦ παντὸς καλοῦ Ἀλ. Θεοδωρίδου.

Εὐεργετικὴ Ἀδελφότης Ἐλπίς. Ἱδρύθη ἐν ἔτει 1873· ἔδρασε κοινωφελῶς μέχρι τοῦ 1909, ὅτε ἅπασαν τὴν περιουσίαν αὐτῆς, ὑπεράνω τῶν ἑκατὸν λιρῶν, προσέφερεν εἰς τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα Ταταούλων καὶ διελύθη· παρασχοῦσα οὕτω ὑπόδειγμα ἀξιομίμητον, ὅπου ὑπάρχει πληθὺς Σωματείων.

Ἀδελφότης Ἐκκλησιαστικὴ Εὐπρέπεια. Ἱδρύθη ἐν ἔτει 1888· ἐλειτούργησε δὲ μέχρι τοῦ 1905 καὶ ἐξεπλήρωσε τὸν ἱερὸν προορισμόν της ἀξιοζήλως, πολλὰς καὶ σπουδαίας ἐπισκευὰς καὶ ἐξωραϊσμοὺς ἐπιτελέσασα εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (§ 44).

---

§ 90. ***Σημασία τῶν πολλῶν Σωματείων.***

Πολλὰ εἰσὶ τὰ πλεονεκτήματα, ἀλλ' ἐπίσης πολλὰ καὶ σοβαρὰ εἰσὶ τὰ μειονεκτήματα τῆς ὑπάρξεως πολλῶν Σωματείων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

Ὁ Πατριάρχης πρ. Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄ ἐν ἔτει 1900, μετὰ χοροστασίαν ἐν τῷ Ναῷ, κατὰ τὴν ὑποδοχήν, μετὰ τὰς προσφωνήσεις τῶν διαφόρων Σωματείων, ἐξέφρασε τὴν εὐχήν, ὅπως συνενωθῶσι καὶ συγχωνευθῶσι ταῦτα εἰς ἕν, ἐξακολουθούσης καὶ εἰς τὸ μέλλον τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ σκοποῦ ἑνὸς ἑκάστου· διαιρουμένου τοῦ Σωματείου εἰς Τμήματα, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου.

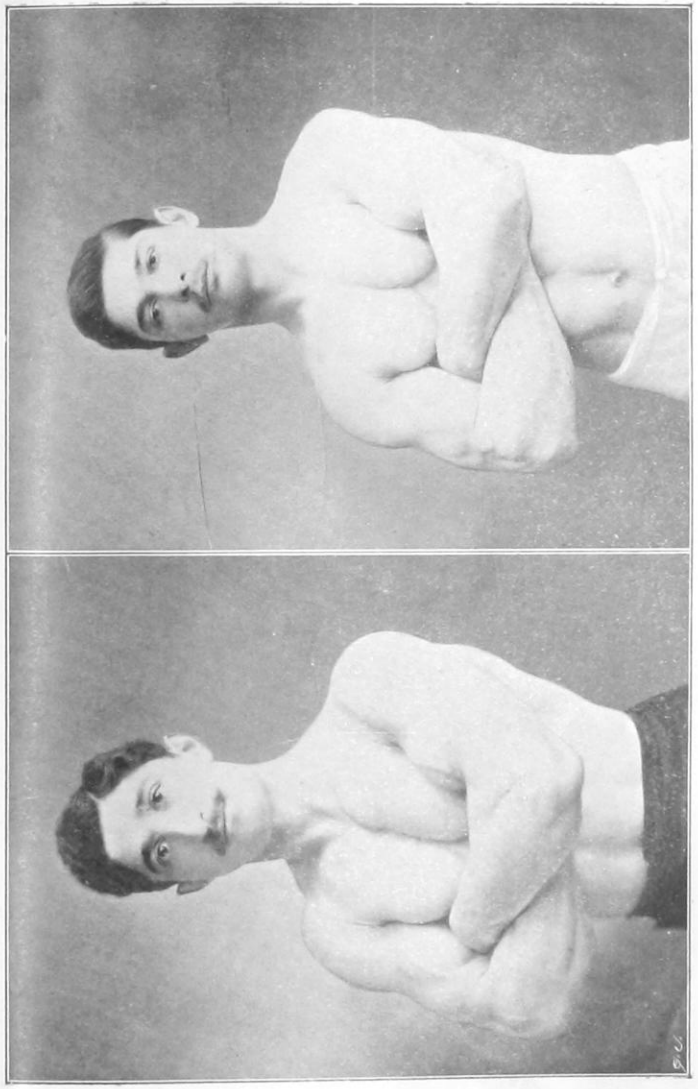

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΛΙΜΠΡΑΝΤΑΙ 1906 ΑΘΗΝΗΣΙ

Τὴν αὐτὴν δὲ γνώμην διετύπωσε καὶ ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ΄, ὅτε ἐπεσκέφθη τὰ Καταστήματα τῶν ἐνταῦθα Σωματείων τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1911, μετὰ χοροστασίαν ἐν τῷ Ναῷ, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Ἡ διαίρεσις τῶν Σωματείων εἶναι ὠφέλιμος, καθόσον φέρει ἅμιλλαν καὶ ζῆλον πρὸς μείζονα πρόοδον· ἀλλὰ προτιμωτέρα καὶ εὐκταία ἐστὶν ἡ ἕνωσις αὐτῶν· διότι ἡ ἕνωσις φέρει τὴν δύναμιν· δύναται δὲ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἕνωσις, διατηρουμένου τοῦ σκοποῦ ἑκάστης Ἀδελφότητος, κοινοῦ δὲ Κανονισμοῦ διέποντος ταύτας».

Ἐκ τῆς τοιαύτης συνενώσεως, πλὴν τοῦ ὅτι προκύπτουσιν ἠθικὰ πλεονεκτήματα καὶ ἐνίσχυσις τῶν δυνάμεων ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Κοινότητος, αἴρονρονται καὶ τὰ δι᾽ ὑπερόγκου φορολογίας βάρη, ἅτινα ἁπανταχοῦ, ὡς γνωστόν, ὑφίσταται ὡρισμένη τάξις. Καὶ λέγομεν ὑπέρογκα, διότι ἄνευ ὑπερβολῆς οἱ κρούοντες τὰς πύλας ἐτησίως, ὑπὲρ κοινωφελῶν σκοπῶν καὶ διαφόρων συνδρομῶν, δὲν εἶναι ὀλιγώτεροι τῶν 60 (πλὴν τῶν αἰτούντων ἐλέη καὶ βοήθειαν).

Εὐχηθῶμεν ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως καὶ ἐλπίσωμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΩΝ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

§ 91.

Χάριτας ὀφείλομεν πρὸς πάντας τοὺς φιλομούσους καὶ φιλοπάτριδας, οἵτινες ἐν τῷ ἀξιεπαίνῳ καὶ ἀξιοζήλῳ ἐνδιαφέροντι αὐτῶν ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς ἔργου, κατὰ τὸ τάλαντον αὐτῶν, εἴτε ἠθικῶς, εἴτε ὑλικῶς, ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ παράσχωσιν τὴν πολύτιμον ἀρωγήν των ὑπὲρ τοῦ ταπεινοῦ ἔργου ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνωσιν εἰς τὴν ὑπὸ διπλῆν ἔποψιν πολύμοχθον συντέλεσιν αὐτοῦ.

Διὸ καὶ ἐνταῦθα κατ᾽ ἐπανάληψιν ἐκφράζομεν τὰς βαθείας εὐχαριστίας καὶ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τοὺς πολυτίμους Εὐεργέτας καὶ Προστάτας τοῦ ἔργου ἡμῶν.

Τὴν Α. Θ. Π. τὸν περικοσμοῦντα τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Πανσέβαστον Πατριάρχην μας Γερμανὸν Τὸν Ε΄.

Τὸν ἀείμνηστον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακεὶμ Τὸν Γ΄.

Τὸν Μεγάτιμον Ἐθνικὸν Εὐεργέτην Εὐστάθιον Εὐγενίδην. Τὸν ἔνθερμον προστάτην τοῦ ἔργου ἡμῶν, Τὸν σπουδαιοτάτην συμβολὴν παρασχόντα διὰ φιλοπατρίδων ἐνθαρρύνσεων καὶ πολυτίμων συστάσεων.

Τὴν Α. Θ. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανόν.[1]

Τὴν Α. Σ. τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Θεόκλητον.[2]

---

1. Τῇ Α. Θ. Μ. ὀφείλομεν εὐχαριστίας ἰδιαιτέρως καὶ διὰ τὴν ἐπιδαψιλευθεῖσαν ἡμῖν ἀδελφικὴν φιλοξενίαν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, κατὰ τὴν δεκαπενθήμερον διαμονὴν ἡμῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ πόλει καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ ἁβρὰν δεξίωσιν ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς.

Ἐπίσης ὀφείλομεν εὐχαριστίας καὶ τῇ Α. Θ. Μ. τῷ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίῳ, ὡς καὶ τῇ Α. Σ. τῷ Μητροπολίτῃ Μέμφιδος κ. Νεκταρίῳ, διὰ τὴν ἀδελφικὴν δεξίωσιν, ἣν παρέσχον ἡμῖν, κατὰ τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καΐρῳ διαμονὴν ἡμῶν· πρὸς δὲ, τῷ ἐν Καΐρῳ ἀξιολόγῳ καὶ προθύμῳ φίλῳ κ. Γ. Φραντζελίδῃ καὶ τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καλλίστῳ φίλῳ, ζηλωτῇ τοῦ καλοῦ κ. Ἰ. Παλαιολόγῳ.

2. Ἡ Α. Σ. πρὸς τῇ πολυτίμῳ συμβολῇ ὑπὲρ τοῦ ἔργου ἡμῶν, ἠγαθύνθη νὰ δεξιωθῇ ἡμᾶς, κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονήν μας, ἄγαν φιλαδέλφως· διὸ καὶ δημοσίᾳ εὐχαριστοῦμεν Αὐτῇ.

Ἐνταῦθα ὀφειλὴν θεωροῦμεν νὰ μνημονεύσωμεν εὐγνωμόνως καὶ τῶν Ἱερῶν καὶ Σεβασμίων Μονῶν τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους Ἄθω, διά τε τὴν τιμητικὴν δεξίωσιν, ἧς ἐτύχομεν, κατὰ τὴν αὐτόσε ἐπίσκεψιν ἡμῶν, παρὰ τῶν ἐνασκουμένων ἐν αὐταῖς Σεβασμίων Πατέρων, ἀπονεμόντων ἐξιδιασμένην εὐλάβειαν εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, καὶ διὰ τὸ πολύτιμον ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐπιδεικνύουσιν, ἐν πάσῃ περιστάσει, ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς ἔργου· Ἰδιαιτέρως δὲ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Βατοπεδίου, τῶν Ἰβήρων

Τοὺς ἐν Καΐρῳ φιλεγενεῖς καὶ φιλοπάτριδας Μιλτιάδην Μελαγχροινὸν καὶ Θεόδωρον Βαφειάδην.

Τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φιλογενῆ καὶ φιλοπάτριδα Κωνσταντῖνον Γ. Ἀναστασιάδην καὶ πρὸς πάντας τοὺς φιλογενεστάτους ὁμογενεῖς, τοὺς ἀλληλεγγύην ἐπιδείξαντας ἐν τῇ ὑποστηρίξει τοῦ ταπεινοῦ ἔργου ἡμῶν καὶ τοὺς ζηλωτὰς τοῦ καλοῦ.

Οὐχ ἧττον δὲ καὶ πρὸς τοὺς μετ' ἀξιοζήλου προθυμίας, πάνυ ἀφιλοκερδῶς παρασχόντας πολύτιμον συμβολὴν εἰς τὸ ἔργον μας, διὰ τῶν ἀπαραμίλλου καλαισθησίας καὶ καλλιτεχνίας πλουσίων Τυπογραφικῶν ἐργοστασίων των, Ἀδελφῶν Γερardῶν καὶ Α. Α. Κορομηλᾶ· καὶ πρὸς τὸν Νικόλαον Ἀνδρειωμένον, τὸν πεφημισμένον φωτογράφον, ὅστις τὸ ἐπίζηλον καλλιτεχνικὸν τάλαντον αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν καὶ περίστασιν, ὅλως ἀφιλοκερδῶς, διατίθησιν ὑπὲρ κοινωφελῶν σκοπῶν.

καὶ τοῦ Ξηροποτάμου (τῆς ἡμετέρας προσφιλοῦς μετανοίας ἀπὸ τῆς 25 Ἰουλίου 1912), τῶν πρωτοστατουσῶν εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργίαν, πρόθυμον δὲ συμβολὴν παρασχουσῶν καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον ἔργον.

§ 92.

Πατριαρχικὴ συστατήριος καὶ 4 ἐπιστολαί.

Ἰδιαιτέρως καὶ κατ' ἐπανάληψιν, εὐχαριστοῦμεν τοὺς εὐαρεστηθέντας καὶ δι' ἐπιστολῶν νὰ παράσχωσιν ἡμῖν πολύτιμον ἠθικὴν ἐνθάρρυνσιν, ἥτις ἐστὶ τὸ πρώτιστον καὶ κύριον ἔρεισμα τῆς ἐπιτυχίας παντὸς ἔργου.

Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων, καλὸν κρίνομεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα, μετὰ σεπτῆς Πατριαρχικῆς Συστατηρίου, τὰς ἑπομένας, ὡς διδακτικάς, περὶ τοῦ ἀξιοζήλου ἐνδιαφέροντος τῶν ζηλωτῶν τοῦ καλοῦ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τ. Σ.

Ἰωακεὶμ Ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

«..... ὁ Ἐπίσκοπος Παμφίλου κὺρ Μελισσηνὸς συγγράψας ζηλωτῶς καὶ ἐκδιδοὺς ἱστορικὴν περιγραφὴν τῶν Ταταούλων, χάριν τε γνώσεως τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς ἀρχαίας καὶ ἱστορικῆς ταύτης συνοικίας τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ πρὸς ἐπικουρίαν τῶν εὐαγῶν αὐτῆς καθιδρυμάτων, ἄξιος ἐπαίνων τυγχάνει.... τὸ ἔργον αὐτοῦ τοῦτο ἐξαιρετικῆς ἀντιλήψεως τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλομούσων ἐστίν..... Ἐκθύμως οὖν συνιστῶντες αὐτό, οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν ὅτι πρόφρονος καὶ εὐμενοῦς τεύξεται ὑποδοχῆς καὶ πάσης ἀξιωθήσεται προστασίας καὶ συμβολῆς, πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἀκραιφνοῦς καὶ διπλῶς ἱεροῦ σκοποῦ.....» ᾳπιβ΄. Φεβρουαρίου η΄.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ εὐχέτης».

ISIS MANOGLIO

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ

Ἐν Ταταούλοις, τῇ 4 Δεκεμβρίου 1911.

Θεοφιλέστατε,

Τὴν πάνυ εὐγενῶς δωρηθεῖσαν ταῖς Σχολαῖς ὡραίαν φωτογραφικὴν εἰκόνα, εἰκονίζουσαν λίαν ἐπιτυχῶς τὴν κωμόπολιν ἡμῶν, ἐκ διαφόρων ἀπόψεων εἰλημμένην, μετὰ φωτογραφικοῦ ὁμοιώματος τοῦ Ναοῦ ἁγ. Δημητρίου, ἡ Ἐφορία τῶν Ἐκπαιδευτηρίων μετ' εἰλικρινῶν συγχαρητηρίων καὶ ἐγκαρδίων εὐχαριστιῶν ἀπεδέξατο.

Ὁμολογουμένως ὡραῖον ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν τὸ ἔργον καὶ ἔτι ὡραιότερον ὑπὸ τὴν ἑτέραν του σημασίαν καὶ ἔποψιν, ὡς προλογίζον τὴν ὅσον οὔπω ἐκδοθησομένην ἱστορίαν τῶν Ταταούλων. Διότι ἐκεῖ ἔνθα εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους τὸν παλαίφατον ἡμῶν λόφον πολύσκιοι καὶ ὑψηκάρηνοι περιέσκεπον κυπάρισσοι καὶ πυκνὸν ἐπέστεφεν ἄλσος τὸ ὀροπέδιον αὐτοῦ, ἔνθα ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μόλις διεκρίνετο τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν τοπεῖον διά τινος μικροσκοπικοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἀνεγινώσκοντο αἱ λέξεις «Ἅγιος Δημήτριος», πιθανῶς ἐκ τῆς ὑπάρξεως φερωνύμου Ναϊδρίου, ἐκεῖ σήμερον προβάλλει ζωηρά, πολυάνθρωπος καὶ πλήρης πατριωτικοῦ σφρίγους ἀμιγὴς Ἑλληνικὴ πόλις, μὲ Ναοὺς καλλιπρεπεῖς, σχολὰς μὲ σεμνὸν παρελθὸν καὶ εὔελπι μέλλον, σωματεῖα θαλερὰ πλήρη ἀκμῆς καὶ δράσεως, πόλις τέλος μὲ θέλησιν ἰσχυράν, ὁδεύουσα μετ' ἐλπίδων πρὸς τὰ πρόσω.

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἱστορία τοῦ τόπου, προκύπτουσα ἐκ τοῦ καλάμου Ὑμῶν Θεοφιλέστατε, ἐγνωσμένου καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων συγγραμμάτων, πλεῖστον καὶ ἀποκαλυπτικώτατον προοιωνιζομένη τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἱκανὴν προδιεγείρουσα τὴν περιέργειαν ἐν σχέσει πρὸς τὴν γένεσιν καὶ δρᾶσιν πλείστων ἀριστοκρατικῶν οἴκων τῆς καθ' ἡμᾶς ὁμογενοῦς κοινωνίας.

Εὐγνωμοσύνη καὶ εὐχαριστίαι ὀφείλονται Ὑμῖν Θεοφιλέστατε, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ πονήματος Ὑμῶν τούτου προκύπτον προϊὸν εὐγενῶς καὶ γενναιοφρόνως ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων τῆς ἡμετέρας κοινότητος ἀκεραίως διατεθήσεται . . . . .

Ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου ἀκαταγώνιστος Ὑμῶν θέλησις, ὑπὸ ζωηροῦ ὑποδαυλιζομένη ζήλου καὶ πεποιθήσεως, μετὰ τῆς ὁμοθύμου συμπράξεως τῶν κατοίκων καὶ παντὸς φιλοκάλου καὶ μουσοφίλου, οὐδεμίαν καταλίπει ἀμφιβολίαν, ὅτι αἱ εὐγενεῖς Ὑμῶν προσπάθειαι καὶ προθέσεις, ὑπὸ πλήρους στεφθήσονται ἐπιτυχίας πρὸς χαρὰν τῶν κατοίκων τῆς ἡμετέρας κοινότητος, ἀξίων ἀληθῶς βελτίονος τύχης.

Ἐφ' οἷς διατελοῦμεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ πολλῆς ἐκτιμήσεως.

Ἡ Ἐφορία

Π. ΛΑΟΥΤΑΡΗΣ
Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΗΛΙΑΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ
ΕΜ. ΝΟΤΑΡΗΣ Γραμματεύων

(Τ. Σ.).

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ
ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ
Ἱδρυθεῖσα τῷ 1862.

—

Θεοφιλέστατε,

Ἀγγέλλοντες τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀποσταλέντος ἡμῖν Πίνακος τεσσάρων ἀπόψεων τῆς κωμοπόλεως ἡμῶν, εὐχαριστοῦμεν θερμότατα ἐπὶ τούτῳ καὶ δηλοῦμεν συνάμα, ὅτι τὸν καθ' ὅλα λαμπρὸν τοῦτον Πίνακα θὰ διατηρήσωμεν ὡς πολύτιμον ἐνθύμιον τῆς πρὸς τὰ Ταταῦλα πολυσημάντου στοργῆς Ὑμῶν καὶ τῶν δι' αὐτὰ καταβαλλομένων πολυειδῶν καὶ ἀξιοζήλων θυσιῶν Σας.

Ἐπὶ δὲ τούτοις εὐλαβῶς διατελοῦμεν.

Ἐν Ταταούλοις τῇ 4 Αὐγούστου 1911.

Ὁ Πρόεδρος
Μ. Μορφιάδης.

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀν. Φ. Ἀσημακόπουλος.

(Τ. Σ.)

Ἐν Γαλατᾷ τῇ 18)31 Ἰανουαρίου 1912.

Τῷ Θεοφιλεστάτῳ ἁγίῳ Παμφίλου κ. κ. Μελισσηνῷ

Ταταῦλα.

Θεοφιλέστατε,

Μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως ἔλαβον τὰς εἰκόνας, ἃς εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ ἀποστείλητε καὶ αἵτινες παριστῶσι διαφόρους ἀπόψεις τῶν Ταταούλων καὶ τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἐπὶ τῇ προσφορᾷ τῶν εἰκόνων τούτων, ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας μου τῇ Ὑμ. Θεοφιλίᾳ καὶ εὔχομαι ὅπως τὸ θεάρεστον καὶ φιλογενὲς ἔργον Ὑμῶν τύχῃ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ παράσχῃ Ὑμῖν τὴν ἀγαλλίασιν ἐκείνην, ἣν αἰσθάνεται πᾶς ἐπιτελέσας ἔργον ἀγαθόν.

Ὅλος πρόθυμος φίλος
Ε. Εὐγενίδης.

Θεοφιλέστατε φίλε ἅγιε Παμφίλου,

Μετ' ἄκρας εὐφροσύνης ἐδέχθην τὰς δύο εἰκόνας τῶν Ταταούλων καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἃς ἡ ὑμετέρα σεπτή μοι φιλία εὐηρεστήθη νὰ μοὶ ἀποστείλῃ ἐπιθεῖσα ἰδίᾳ χειρὶ κολακευτικὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπιγραφάς.

Τὰς εἰκόνας ταύτας κατὰ τοσοῦτον μάλιστα εὐχαρίστως ἐδεξάμην, καθόσον αὗται συμβολίζουσι φιλογένειαν, εὐγένειαν, δραστηριότητα Ἱεράρχου, θύοντος ὄντως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου. Αἱ εἰκόνες λοιπὸν θὰ ὦσι δι' ἐμὲ σύμβολον ἀγαθοεργίας καὶ ὑπόμνησις πρὸς αὐτήν, ἐφ' ᾧ καὶ ὡς πλείστας ὀφείλω ὑμῖν χάριτας.

Ὑποσημειοῦμαι
Τῆς Ὑμετέρας Θεοφιλίας
προθυμότατος φίλος καὶ θεράπων

Ὀδ. Ἀνδρεάδης.

Ἐν Σταυροδρομίῳ, τῇ 2/15 Φεβρουαρίου 1912.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

§ 93.

Ὁ διττῶς κοινωφελὴς σκοπὸς τῆς ἐν τῇ Ἀγγελίᾳ ἐπικλήσεως· ἡ ἀπονομὴ τιμῆς καὶ ἡ φροντὶς τῆς ἐκτελέσεως τῶν κοινωφελῶν ἔργων.

Ὡς προεδηλώθη ἐν τῇ Ἀγγελίᾳ «Τὰ Ταταῦλα», προείρηται δὲ καὶ ἐν τῷ Προλόγῳ, ἡ ἐπίκλησις ἡμῶν ἀπέβλεπεν εἰς ἐκπλήρωσιν διττῶς κοινωφελοῦς σκοποῦ.

α΄) Τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος ἔργου· καὶ

β) Τὴν συντέλεσιν ἔργων χρησίμων καὶ ἀναγκαίων διὰ τὰ εὐαγῆ ἱδρύματα τῶν Ταταούλων.

Ἤτοι· 1) Ἀνέγερσιν Ἀστικῆς Σχολῆς ἀπὸ ἐτῶν μελετωμένην, ἧ πτέρυγος αὐτῆς, λίαν ἐπειγούσης, ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς συσσωρεύσεως μαθητῶν καὶ τοῦ ἀνθυγιεινοῦ αἰθουσῶν αὐτῆς.

2) Ἀνέγερσιν νέας οἰκοδομῆς διὰ κοινοτικὰ γραφεῖα καὶ οἰκήματα τοῦ ἱεροῦ Κλήρου· τῆς ὑπαρχούσης (χρονολογουμένης ἀπὸ τοῦ 1771), ἑτοιμορρόπου οὔσης καὶ ἀπειλούσης κατάρρευσιν· συνεπῶς ἐπιβαλλούσης τὴν λῆψιν μέτρων ἐπειγόντως, πρὸς πρόληψιν ἐπεμβάσεως τῆς Δημαρχίας, ἢ ἀπευκταίου τινός.

3) Ἀνέγερσιν Τρούλλου ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, εὕρυνσιν τῶν παραθύρων, ἐπισκευάς, μεταρρυθμίσεις καὶ ἐξωραϊσμοὺς ἐν αὐτῇ· ἀπαραίτητα διὰ «τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ

οἴκου» τοῦ Κυρίου· καθόσον μάλιστα ἀπὸ τοῦ 1854 δὲν ἐγένετο ἀνήκουσα ἐπισκευὴ καὶ

4) Ἀνέγερσιν Κωδωνοστασίου.

Ἐν τῇ ἐπικλήσει ὑπῆρχε καὶ δήλωσις περὶ ἀπονομῆς ἰδιαιτέρας τιμῆς εἰς τοὺς εἴτε ἠθικῶς, εἴτε ὑλικῶς γενναίως ὑποστηρίξαντας τὸ ἔργον.

Συνῳδὰ τούτοις, δημοσιεύονται ἐν τῷ παρόντι αἱ εἰκόνες τῶν φιλοπατρίδων καὶ φιλομούσων ὑποστηρικτῶν, ἃς ἠδυνήθημεν νὰ προμηθευθῶμεν, καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν μετὰ συνοπτικῆς βιογραφίας των, μετὰ τῆς ἐπιφυλάξεως, ὅπως χαραχθῶσιν ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς, ἐν τῇ προσόψει μιᾶς τῶν ἀνεγερθησομένων κοινοτικῶν οἰκοδομῶν.

Προσέτι δημοσιεύονται, πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην, τὰ ὀνόματα τῶν ὁπωσδήποτε συνδραμόντων τὸ ἔργον· μετὰ τιμητικῶν δὲ σημειώσεων, περὶ τῶν ἐπιδεικνυόντων ἀλληλεγγύην ὑπὲρ παντὸς ἐθνοφελοῦς σκοποῦ φιλογενῶν, ἀξίων ἐπαίνων καὶ ἰδιαζούσης τιμῆς ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ.

Ἡ δὲ φροντὶς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰρημένων ἔργων, ἀνετέθη εἰς εἰκοσαμελῆ ἐπιτροπήν, ἣν δυνάμει ἐπισήμου ἐγγράφου, (ὑπὸ ἡμερ. 11 Δεκεμβρίου 1911) φέροντος τὸ σεπτὸν Πατριαρχικὸν κῦρος «μετ' ἐπαίνων καὶ εὐλογιῶν» ἡμεῖς διωρίσαμεν· καὶ ἣν ἀποτελοῦσιν οἱ ἑξῆς φιλοπάτριδες, φιλοπρόοδοι καὶ ζηλωταὶ τοῦ καλοῦ.

Ἀλεξανδρίδης Σταῦρος
Ἀρβανιτάκης Ἰωάννης Λ.
Βασιλειάδης Νικόλαος
Βεργιάδης Ἀντώνιος
Γαλεπίδης Βελισσάριος
Γράφας Μιχαήλ
Δημητριάδης Χαράλαμπος
Κωζαδῖνος Ἰωάννης
Λαζαρίδης Ἡλίας

Λαμπρίδης Κλεάνθης
Μακρόπουλος Βελισσάριος
Μάστρακας Ἀντώνιος
Μορφιάδης Μιχαήλ
Νικολαΐδης Ἐμμανουὴλ Χρ.
Νικολαΐδης Νικόλαος Ε.
Σαπουντζάκης Εὐστράτιος
† ***Σερεμετάκης Κωνσταντῖνος***
Σουβατζίδης Γεώργιος
Στρογγυλὸς Θεοκλῆς
Χατζόπουλος Γεώργιος[1]

---

§ 94.

Κατάλογος
τῶν εὐσεβῶν, φιλογενῶν καὶ φιλομούσων, τῶν συνδραμόντων τὸ παρὸν ἔργον μετὰ συνοπτικῶν βιογραφιῶν τινῶν.

Ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

† Ὁ Ἐφέσου Ἰωακείμ
† Ὁ Κυζίκου Κωνσταντῖνος
† Ὁ Νικομηδείας Ἀλέξανδρος
† Ὁ Ἀμασείας Γερμανός

1. Ἡ δὲ διὰ τοῦ εἰρημένου ἐπισήμου ἐγγράφου ἐκλεγεῖσα Ἐπίτιμος Ἐπιτροπή, ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ. κ. ***Εὐσταθίου Εὐγενίδου*** Προέδρου, Ἐξοχ. Γιάγκο βέη Ἰωαννίδου, Ἐξοχ. Γ. Φραγκιᾶ ἐφέντη, Σόλωνος Καζανόβα, Ἀμβροσίου Μαυρογορδάτου, Ἀντωνίου Καλβοκορέση, Ἀθανασίου Καναβαλὼφ καὶ Δημητρίου Μάγκου.

† Ὁ Τραπεζοῦντος Χρύσανθος
† Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος
† Ὁ Διδυμοτείχου Φιλάρετος
† Ὁ Ἀγκύρας Γερβάσιος
† Ὁ Σάμου Κωνσταντῖνος
† Ὁ Βιζύης Ἄνθιμος
† Ὁ Σωζουαγαθουπόλεως Δωρόθεος
† Ὁ Ξάνθης Ἄνθιμος
† Ὁ Ἴμβρου Πανάρετος
† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Φώτιος
† Ὁ Κρήνης Θεόκλητος
† Ὁ Σαράντα Ἐκκλησιῶν Ἀγαθάγγελος
† Ὁ Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως Φιλόθεος
† Ὁ Σάρδεων Μιχαὴλ Κλεόβουλος Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς
† Ὁ Θεοδωρουπόλεως Λεόντιος
† Ὁ Σταυρουπόλεως Χριστοφόρος
† Ὁ Κωνσταντίας Ἰωάννης
† Ὁ Νύσσης Παΐσιος
† Ὁ Πανοσιολ. Ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμ. Πατρ/χείου Ἰάκωβος Βατοπεδινός.

Οἱ ἐν τῇ Πατριαρχικῇ αὐλῇ

Τῇ εὐσεβεῖ καὶ φιλομούσῳ φροντίδι τοῦ Πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιακόνου Καλλινίκου.

Μ. Πρωτοσύγκελλος Ἀθηναγόρας
Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Διονύσιος
Ἀρχιμ. Σωφρόνιος Σταμούλης ἐπόπτης τῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀρχιμ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης Μ. Ἱεροκῆρυξ τῶν Πατριαρχείων

Ἀρχιμ. Ἀλέξανδρος Παπαδόπουλος Ἀρχειοφύλαξ
Μ. Ἀρχιδιάκονος Καλλίνικος
Δευτερεύων Ἰωακείμ
Τριτεύων Νεόφυτος
Ἱεροδ. Γεώργιος ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ἱεροδ. Εὐθύμιος Κωδικογράφος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ἱεροδ. Δωρόθεος (διάκονος τῆς σειρᾶς)
Ἱεροδ. Γερμανὸς Ἀθανασιάδης γραμματεὺς τοῦ Α΄ Πατριαρχικοῦ Γραφείου
Μ. Ἐκκλησιάρχης Καλλίνικος.

Πατριαρχικοὶ Ἐφημέριοι

Μ. Ἀρχιμ. Σωφρόνιος Τσολάκας
Μ. Σύγκελλος Γαβριὴλ Κόντος
Ἀρχιμ. Γρηγόριος Σπανούδης
Ἀρχιμ. Νεόφυτος
Ἀρχιμ. Ἄνθιμος Γοργόλης
Ἱερομ. Μελχισεδὲκ Ἰβηρίτης

Ψάλται τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ

Ἄρχων Πρωτοψάλτης Ἰάκωβος Ναυπλιώτης.
Ἄρχων Λαμπαδάριος Κωνσταντῖνος Κλάβας
Α΄ Δομέστιχος Δημήτριος Φωκαεύς
Β΄ » Εὐστάθιος Βιγγόπουλος

Ὁ Μ. Λογοθέτης Σταυράκης Ἀριστάρχης Γερουσιαστής
Ὁ Μ. Χαρτοφύλαξ Μ. Γεδεών
Ὁ Μ. Πρωτέκδικος Γ. Παπαδόπουλος συγγραφεὺς—μουσικολόγος
Ὁ Νοτάριος Ἁρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν.)
Ἀντώνιος Οἰκιάδης Καπουκεχαγιᾶς
Σπυράκης Κωνσταντινίδης

Μάρκος Βασιλείου
Κ. Γαλλιανός
Ἰωάννης Σταυρίδης
Κ. Σαραφιανός
Ἀλέξανδρος Βριέννιος

Ἀρχιμ. Κελαδίων Καντόπουλος Ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου

Πανοσ. Κυριακὸς Ζαχαριάδης Ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Ἀρχιμ. Νικόδημος Ἐπίτροπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ

Ἀρχιμ. Νικόδημος Μεγασπηλαιώτης Ἡγούμενος Βλάχσεραϊου

Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Τεκνόπουλος

Ἀρχιμ. Γεννάδιος Θέμελις ἐν Ἀμβέρσῃ

Ἀρχιμ. Ἄνθιμος Ἀθανασιάδης Ἱερ. πρ. Ἀναλήψεως Ὑψωμαθείων

Ἀρχιμ. Ἰωακεὶμ Καρδάρης Ἱερ. πρ. Πασᾶ Μαχαλὲ Διπλοκιονίου

Ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Κρασσᾶς Ἱερ. πρ. Χάσκιοϊ

Οἰκονόμος Γεώργιος Μενεξόπουλος Ἱερ. πρ. Διπλοκιονίου

Ε. Εὐγενίδης Λίρ. Τουρ. 200.

Σημ. Ὁ σκηπτοῦχος ἐκ Θηβῶν λυρικὸς οὐχὶ ἀδίκως, ἀλλὰ λίαν ὀρθῶς καὶ δικαίως, στεφάνων δόξης ἀξίους ἐλογίζετο τοὺς δαπάνῃ καὶ πόνῳ τὸ ἀγαθὸν πράττοντας, διότι οὗτοι καὶ πρὸς τὸ ἔθνος αὐτῶν καθόλου καὶ πρὸς τὸν πλησίον ὠφέλιμοι γίνονται, συμβάλλουσι δὲ πολλάκις εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῶν. Τοιούτων δὲ ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγων ἔτυχε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ὅτε τοῦτο, ἐν ᾧ τὴν δᾷδα τοῦ

πολιτισμοῦ τοῖς ἐν σκότει ἐν τῇ πέραν καὶ ὕπερθεν τοῦ Ἀδριατικοῦ χώρᾳ καθημένοις προσῆγε καὶ τῷ ἁπλέτῳ φωτὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων κατηύγαζεν, ἐναρκοῦτο πρὸς στιγμὴν καὶ ὕπνῳ κατεχόμενον παρίστατο.

Ἀλλ' ἡ δύναμις ἐκείνη, ἥτις, ὡς εἴρηται, τοὺς ἄλλους ἀνέδειξε καὶ αὐτὸ συνεῖχε καὶ αὐτὸ σὺν τῷ χρόνῳ αὖθις ἀνέστησε, φαεσφόρου πλειάδος ἐν τῷ νυκτίῳ Οὐρανῷ αὐτοῦ ἀνατειλάσης, πλειάδος σελαγισάσης καὶ σελαγιζούσης ἔτι. Τῆς πλειάδος δὲ ταύτης πυρὴν μὲν ἐγένοντο οἱ Ζωσιμᾶδαι καὶ Καπλᾶναι, θερμουργὸς δ' ἀστὴρ ἡ ἀδαμαντίνη ψυχὴ τοῦ Κοραῆ, ἐκεῖνοι μὲν ἐκπροσωποῦντες τοὺς δαπάνῃ, οὗτος δὲ τοὺς πόνῳ πράττοντας τὸ ἀγαθόν. Εὐεργέται τοῦ Ἔθνους ἀμφότεροι, δημιουργοὶ τῆς ἐθνικῆς ἀναπλάσεως, ὑπέροχοι τῆς τοῦ Ἔθνους πνευματικῆς ἀναπτύξεως, τοῦ Ἔθνους, οὗ ἡ ἱστορία ἀείποτε ἐν ἐγκωμίοις θὰ μνημονεύῃ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, διότι ἀρετῆς μέγα κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται. Τῆς φαεσφόρου δὲ πλειάδος ἄλλοι τε ἐγένοντο φαεινοὶ ἀστέρες καὶ οἱ Σῖναι, οἱ Ἀρσάκαι, οἱ Ζάππαι,οἱ Ζαφειρόπουλοι, οἱ Ζαρίφαι, οἱ Συγγροὶ, οἱ Ἀβέρωφ καὶ λοιποὶ, ὧν τινες ἰδίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπετέλεσαν πλειάδα.

Ἐν τῇ πλειάδι δὲ ταύτῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καταλέγεται καὶ ὁ Εὐστάθιος Εὐγενίδης, ὅστις ἀπὸ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας προεσημαίνετο ὡς μέλλον ν' ἀναδειχθῇ ἐν τοῖς πρώτοις ἐθνικοῖς παράγουσι, διότι ἐν νῷ ἔχων ὅτι ὁ ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισι γίγνεται εἰργάσθη καὶ ἀπεδείχθη δεινὸς περὶ τὰ οἰκονομολογικά, ἱδρυτὴς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ἑτερορρύθμου ὁμωνύμου Τραπέζης, εἶτα δὲ ἄλλης ἀνωνύμου, πασῶν εὐδοκιμησασῶν καὶ πλούσια τὰ κέρδη τοῖς μετόχοις κομισασῶν. Τὴν οἰκονομολογικὴν τοῦ ἀνδρὸς δεινότητα ὡμολόγησαν καὶ διάσημοι ξένοι οἰκονομολόγοι, ἀπέδειξαν δὲ καὶ ἔργῳ τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν αὐτῶν, καταλέξαντες τὸν Εὐστ. Εὐγενίδην ἐν τοῖς Δ. Συμβουλίοις τῶν ἐπιφανεστάτων ἑταιρειῶν, οἷαι αἱ τῶν Σιδη-

ροδρόμων τῆς Ἀνατολῆς τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν καὶ ἄλλαι. Ὑπὸ δὲ τὸν οἰκονομολόγον καὶ ἐπιφανῆ τραπεζίτην ἄψυκτος διετέλει οὖσα ἡ θερμότης τοῦ Ἕλληνος, ἐθέλοντος καὶ ἐπιθυμοῦντος ὠφέλιμος νὰ ἀποβαίνῃ τοῖς ὁμοφύλοις αὐτοῦ, παρέχων αὐτοῖς τὰ μέσα τῆς ἀναδείξεως καὶ ὑποστηρίζων αὐτοὺς πανταχοῦ καὶ πάντοτε.

Οὕτω δὲ ὑπὸ τῆς ἐξόχου ἰδιοφυΐας αὐτοῦ ὁδηγούμενος καὶ ἐπ' αὐτῆς ὡς ἐπὶ ἄλλης Ἀργοῦς ἐπιβαίνων, κατέκτησε τὸ χρυσόμαλλον δέρας, δὲν ἐκράτησεν ὅμως μόνον δι' ἑαυτόν. Ὁ Εὐστ. Εὐγενίδης ἀφιέρωσε μέρος αὐτοῦ τῇ Παλλάδι Ἀθηνᾶ, ἱερὰ αὐτῇ ἱδρύσας ἐν Προύσῃ, Κανδυλλίῳ καὶ Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου, μὴ ἐπιλαθόμενος δὲ καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ἀσκληπιεῖον ἱδρύσατο ἐν τοῖς Φιλανθρωπικοῖς Καταστήμασι, μέγαρον ἀληθές, Εὐγενίδειον ἐπίσης ὀνομασθέν. Φιλάνθρωπος δ' ὤν, καὶ τῇ φιλανθρωπίᾳ ἀνήγειρεν ἱερὸν εἰς μνήμην τοῦ πολυκλαύστου αὐτοῦ υἱοῦ Παντιά, τὸ Ἐθνικὸν Οἰκονομικὸν Συσσίτιον, καὶ ὑπὸ τῶν ξένων κηρυσσόμενον πρότυπον τοιοῦτον. Ἀφιερώματα δ' αὐτοῦ ἔσχον ὡσαύτως οὐκ ὀλίγα τεμένη παιδείας καὶ φιλανθρωπίας ἔν τε τῇ πόλει τῆς ἀειπαρθένου καὶ ἐν τῇ πόλει τῆς παρθένου. Ἡ μεγαλώνυμος ἐν τῇ πρώτῃ σχολή, ὁ Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος, ἡ σχολὴ τῶν Γλωσσῶν καὶ τοῦ Ἐμπορίου, ἧς τὴν ἰδέαν τῆς ἱδρύσεως πρῶτος συνέλαβε καὶ ἄλλα ἱδρύματα, ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος, ἡ Γεωργικὴ Ἑταιρεία, ὁ Σύλλογος τῶν ὠφελίμων βιβλίων, ὁ Εὐαγγελισμός, τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων, εἰς πᾶσαν δὲ ἐθνικὴν ἢ κοινωνικὴν ἀνάγκην προθυμότατος καὶ γενναιότατος προσέρχεται ἀρωγός, πάντοτε ἱλαρὸς δότης, ὃν ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Αἱ δωρεαὶ τοῦ κ. Εὐστ. Εὐγενίδου ὑπὲρ εὐαγῶν ἱδρυμάτων καὶ ἐθνικῶν ἀναγκῶν ἀνέρχονται εἰς δεκάδας χιλιάδων λιρῶν.

Ἀλλ' ὁ Εὐστ. Εὐγενίδης οὐ μόνον δαπάνῃ ἀλλὰ καὶ πόνῳ ἔπραξε καὶ πράττει τὸ ἀγαθόν, ἀναλαμβάνων τὴν

προεδρείαν ἢ μετέχων τῶν συμβουλίων διαφόρων παιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων καὶ ἐφορειῶν καὶ ἐργαζόμενος ὡς αὐτὸς οἶδεν ἐργάζεσθαι πρὸς προαγωγὴν αὐτῶν. Τὸ δ' Ἑλληνικὸν Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον αὐτῷ ὀφείλει τὴν προαγωγήν. Τούτων ἕνεκα πάντων καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐτίμησεν αὐτὸν Ἐθνικὸν Εὐεργέτην ὀνομάσασα καὶ τὸ Ἔθνος ἀπέδειξε τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Εὐστ. Εὐγενίδην, αὐτὸν μετὰ τῶν κ. κ. Λ. Ζαρίφη καὶ Ἀθ. Πηνιατώρου ἐκλέξαν ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσι τοὺς Ἕλληνας τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ τότε Διαδόχου νῦν δὲ σεπτοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἐτίμησε δὲ αὐτὸν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπονείμασα αὐτῷ τὸν Ἀνώτερον Ταξιάρχην τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

Τοιούτων ἀνδρῶν ὄντως εὐκλεὴς ἡ τύχη.

Ἐν Σταυροδρομίῳ 21 Σεπτεμβρίου 1913

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

—

Σημ. β'. Τῷ Μεγατίμῳ Προστάτῃ τοῦ ἔργου ἡμῶν Μεγάλῳ Ἐθνικῷ Εὐεργέτῃ Εὐσταθίῳ Εὐγενίδῃ, ἀγλαῷ βλαστῷ τῶν *Ταταούλων*, καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζομεν ἐνταῦθα θερμὰς εὐχαριστίας καὶ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην καὶ ἐπὶ τῇ φιλόφρονι δεξιώσει, ἣν παρέσχεν ἡμῖν κατά τε τὴν προηγουμένην (1912 Φ)ρίου) καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν (1913 Νοεμβρίου) διαμονὴν ἡμῶν ἐν Ἀθήναις, ὅπου κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν συνηντήθημεν. Ὁ κ. Εὐγενίδης ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν προθυμίᾳ πρὸς προστασίαν καὶ συντέλεσιν πάσης ἀγαθοεργίας, ἠγαθύνθη καὶ νὰ συνοδεύσῃ ἡμᾶς εὐαγγελικῶς εἰς τὰς ἐπισκέψεις πρὸς τοὺς κ. Σ. Σκουλούδην, Ι. Ἠλιάσκον, Μ. Νεγρεπόντην καὶ κυρίαν Ἰφιγένειαν Α. Συγγροῦ.

Ἴδε Εἰκόνα ἐν σελίδι η'.

N. Tcharikof πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας Λίρ. Τουρ. 5.

Νικόλαος Ταπτᾶς

† *Εἰς μνήμην τοῦ ἀοιδίμου πατρός του Ἀθανασίου Ταπτᾶ* Λίρ. Τουρ. 50.

Σημ. Ὁ Νικόλαος Ταπτᾶς ἐγεννήθη ἐν *Ταταούλοις*, ἐν ἔτει 1871. Μετὰ τὰς ἐγκυκλίου σπουδάς του ἐν ταῖς Σχολαις Ταταούλων, διήκουσε μαθήματα ἐν τῷ ἐν Πέραν Λυκείῳ τοῦ Γαλατᾶ Σεραΐου, ἐξ οὗ ἀποφοιτήσας ἐνεγράφη εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Ἰατρικὴν Σχολήν. Μετὰ δὲ τὸ πέρας τῶν ἰατρικῶν σπουδῶν του ἐν αὐτῇ, ἐξέτεινεν αὐτὰς καὶ εἰς Εὐρώπην (Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν).

Ἀπὸ ἐτῶν δὲ ἐγκατασταθεὶς ἐν Πέραν, ταχέως διὰ τῆς ἐξόχου ἐπιστημονικῆς ἀξίας του καὶ τῶν περικοσμούντων αὐτὸν ἐπιζήλων προσόντων, ἀπέκτησε φήμην, ἥτις τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὴν ἀξιόζηλον θέσιν Ἰατροῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν Νοσοκομείων Χαμηδιὲ ἐν Σισλῇ, διὰ τὴν Ὠτολογίαν, Λαρυγγολογίαν καὶ Ρινολογίαν· δι' ἃ νοσήματα κέκτηται φήμην διασήμου εἰδικοῦ. Προσέτι τυγχάνει καὶ ὑφηγητὴς τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς.

Τὰ ἐπίζηλα ταῦτα προσόντα ἠμείφθησαν καὶ δι' ἀπονομῆς αὐτῷ παρασήμων Μετζητιὲ Β΄ καὶ Ὀσμανιὲ Γ΄ Τάξεως.

Ἀνάλογος δὲ πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν καὶ τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ τυγχάνει ἡ φιλανθρωπία, ἥτις διακρίνει τοὺς ἀληθεῖς ἐπιστήμονας, ἡ φιλογένεια καὶ ἡ πρὸς τὴν γενέτειραν ἀγάπη, ἐξόχως δὲ ἡ φιλοστοργία του πρὸς τὸν ἀοίδιμον πατέρα του *Ἀθανάσιον Ταπτᾶν*, οὗτινος ἡ μνήμη ἱερὰ καὶ ἀΐδιος ἐστὶν ἐν τῇ Κοινότητι Ταταούλων, ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς ὁποίας καθ' ὅλον τὸν βίον του σπουδαιοτάτην παρέσχε συμβολὴν εἴτε ὡς ἐπίτροπος, εἴτε ὡς Μουκτάρης, μάλιστα δὲ ὡς *Μουτεβελῆς*, ὑφ' ἣν ἰδιότητα, ἐξετιμήσαμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐμβριθεῖς περὶ Βακουφίων γνώσεις του, τὸν

πρακτικώτατον νοῦν, τὸν μεγάλον ζῆλον καὶ τὴν φιλοπατρίαν του (Σελ. 88). Ἴδε Εἰκόνα ἐν σελ. 153.

Ἀλέκος ἐφέντης Στεργίου Λίρ. Τουρ. 50.

Σημ. Ὁ Ἀλέκος ἐφέντης Στεργίου ἐγεννήθη ἐν *Ταταούλοις* τῷ 1850, ἐκ γονέων εὐσεβῶν Βασιλείου καὶ Αἰκατερίνης. Ὁ ἐκ μητρὸς πάππος αὐτοῦ Ζαφειράκης Πρωτομαΐστωρ τῶν Βαρελτζίδων, ἀνῆκεν εἰς ἔγκριτον οἰκογένειαν τοῦ Φαναρίου, ἦν δὲ καὶ κάτοχος σημαντικῆς περιουσίας καὶ ἐκέκτητο μεγίστην ἐπιρροὴν παρὰ τοῖς κρατοῦσιν.

Ὁ Ἀλέκος ἐφέντης πεπροικισμένος ὢν ὑπὸ τῶν ἀξιοζήλων προσόντων δραστηριότητος, εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς καὶ τιμιότητος, ἐμπρέπουσαν θέσιν κατέλαβεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν ᾗ γενικῆς ἀπολαύει τιμῆς καὶ ἀγάπης· ἐν πάσῃ δὲ παρουσιαζομένῃ εὐκαιρίᾳ δὲν παύει νὰ παρέχῃ τὴν πρόθυμον συμβολήν του ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, πάνυ φιλοστόργως μεριμνῶν καὶ περὶ τῆς γενετείρας αὐτοῦ.

Ἐπαξίως τῶν προσόντων του ἐτιμήθη διὰ τῶν παρασήμων *Ὀθωμανικοῦ* Μετζητιὲ Δ΄ Τάξεως.

Ἑλληνικοῦ Ἱππότου τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος καὶ *Σερβικοῦ* Ἀξιωματικοῦ τοῦ Τακόβου.

Ἴδε Εἰκόνα ἐν σελ. 208.

Κωνσταντῖνος Ψωμιάδης Λίρ. Τουρ. 50.

Σημ. Ὁ Ψωμιάδης ἐγεννήθη ἐν Κοτυόροις (Ὀρδοῦ) τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκ γονέων εὐσεβῶν Σπυρίδωνος καὶ Ἐλισάβετ. Νέος ἐλθὼν εἰς βασιλεύουσαν, διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ δραστηριότητος διακεκριμένην κατέλαβε θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Λαβὼν δὲ σύγκληρον τοῦ βίου αὐτοῦ, γόνον ἐγκρίτου οἰκογενείας τῶν *Ταταούλων*, τὴν Ἀθηνᾶν τὸ γένος Ταμπακᾶ, ἐγκατέστη ἐν Ταταούλοις, ἔνθα ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη,

ὅσα κατώκησεν ἐν αὐτοῖς, λίαν κοινωφελῶς ἔδρασε, μάλιστα ὡς ἔφορος τῶν Σχολῶν.

Ἐκδηλῶν δὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν γενέτειράν του, *ὅπερ ἐν πάσῃ περιστάσει, εὐλόγως δέον νὰ κατέχῃ προτεραιότητα*, διὰ πάντα φιλόπατριν, ἀνήγειρεν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπὲς ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν, τὸ *Ψωμιάδειον Ἀρρεναγωγεῖον*, εἰς ὃ καὶ ἐπίκουρος ἔρχεται πάντοτε· χωρὶς νὰ ὑστερῇ ἐν τῷ ζήλῳ ὑπὲρ ἐθνωφελῶν σκοπῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μεταξὺ τοῦ γένους ἀλληλεγγύης, ἥτις ὑπάρχει καὶ δέον νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ.

Ὁ κ. Ψωμιάδης εἶναι τετιμημένος διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Γ. Π. Λαμπρίδης.

† Εἰς μνήμην τοῦ ἀοιδίμου πατρός του Παντολέοντος Λίρ. Τουρ. 50.

Σημ. Ὁ ἀείμνηστος Παντελάκης Λαμπρίδης ἐκ τῶν ἐγκρίτων οἰκογενειῶν τῶν *Ταταούλων*, διεκρίνετο ἐπὶ εὐσεβέσι καὶ φιλογενέσιν αἰσθήμασιν. Ὑπῆρξε σπουδαῖος παράγων ἐν τῇ διοικήσει τῶν κοινῶν ἐν αὐτοῖς, (ὡς καὶ ὁ ἀοίδιμος ἀδελφὸς αὐτοῦ Μιχαλάκης), ὑπὲρ ὧν πολλοὺς μόχθους καὶ θυσίας κατέβαλεν· ἡ δὲ ἐκδήλωσις τῆς φιλογενείας του δὲν περιωρίζετο ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν Ταταούλων μόνον. Δαψιλῆ προστασίαν παρεῖχεν εἰς κληρικούς. Ἀνάστημα δὲ αὐτοῦ τυγχάνει ὁ κοσμῶν τὸν ἀνώτερον κλῆρον ἡμῶν Μέγας ἱεροκῆρυξ τῶν Πατριαρχείων Γρηγόριος Κωνσταντινίδης.

Διὸ εὔλογός ἐστιν ἡ τιμητικὴ μνεία αὐτοῦ ἐνταῦθα· ὑπὲρ ἧς ἄγαν φιλοστόργως καὶ ἀξιεπαίνως ἐπρονόησεν ὁ φιλόστοργος υἱός του Γεώργιος, παρασχὼν ὅλως αὐθορμήτως καὶ προθύμως τὴν συμβολήν του εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν. Εἰς ἀΐδιον μνήμην τοῦ ἀειμνήστου πατρός του, ἀντὶ κατασκευῆς

μνημείου φθαρτοῦ ἐν τῷ νεκροταφείῳ. Ἴδε Εἰκόνα ἐν σελ. 193.

Εὐλαμπία Β. Νέτη Λίρ. Τουρ. 20.

† *Εἰς μνήμην τῶν ἀοιδίμων, συζύγου της Βασιλείου καὶ τῶν πενθερῶν Ἀντωνίου καὶ Ζωῆς Νέτη.*

Σημ. Ἡ Εὐλαμπία Βασιλείου Νέτη, τὸ γένος Π. Σαββίδου ἐκ Ταταούλων, φύσει τε καὶ ἐξ οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς χρηστὴ καὶ ἐνάρετος γυνή, πρὸς τῇ φιλοστόργῳ μερίμνῃ, διὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν καὶ παίδευσιν τῶν τριῶν τέκνων της, ἀπορφανισθέντων πατρός, πρό τινων ἐτῶν, δὲν λείπει νὰ ἐξασκῇ ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, φιλανθρώπως καὶ φιλευσπλάχνως προσερχομένη ἀρωγὸς εἰς τοὺς πάσχοντας, οὐχ' ἧττον δὲ νὰ παρέχῃ τὴν πρόθυμον συμβολήν της εἰς εὐαγῆ ἱδρύματα, ἐξ ὧν κατὰ προτίμησιν εὐηργετήθησαν δαψιλῶς παρ' αὐτῆς τὰ ἐν Χάσκιοϊ, μεθ' ὧν συνεδέοντο οἱ ἀείμνηστοι, σύζυγός της Βασίλειος καὶ πενθερὸς Ἀντώνιος Νέτης.

Ὡς καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ, ἐν πάσῃ περιστάσει, καὶ διὰ τὰ κλεινὰ ***Ταταῦλα,*** ἐμπράκτως ἐκδηλοῖ τὰ φιλάνθρωπα, φιλόμουσα καὶ εὐσεβῆ αἰσθήματά της.

Γεώργιος Φραγκιᾶς ἐφέντης Λίρ. Τουρ. 10.

Σημ. Ὁ Γεώργιος Φραγκιᾶς ἐπίλεκτος γόνος τῶν *Ταταούλων* ἐστὶν ἔγγονος τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Φραγκιᾶ, ὅστις διεκρίνετο ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ φιλανθρωπίᾳ, τὴν ὁποίαν ἐξεδήλου διὰ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν παρὰ τοῖς κρατοῦσιν ἔχαιρεν, ἀπολαύων τῆς ὑψίστης τιμῆς, νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν πολύτιμον εὔνοιαν τοῦ Σουλτὰν Μετζήτ. Ὅστις κατὰ τὴν διέλευσίν του ἐκ τῆς ἀγορᾶς Καλπακτσιλάρ, ἀνεπαύετο ἐν τῷ Καταστήματι (μεταξίνων ὑφασμάτων) τοῦ Φραγκιᾶ, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν Αὐτοκρατορικὸς θυρεὸς καὶ θρόνος.

Μεταξὺ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἐστὶ καὶ ἡ ἀπὸ Ἱεροσολύμων πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνου ἀξία μνείας λεωφόρος, ἔχουσα

ἐλικοειδῆ κάθοδον, ἣν καὶ ἡμεῖς ἔσχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσωμεν.

Ἐμμανουὴλ Νικολαΐδης

† Εἰς μνήμην τῆς ἀοιδίμου μητρός του Βαρβάρας Λίρ. Τουρ. 10.

Σημ. Ὁ Ἐμμανουὴλ Νικολαΐδης ἐπίλεκτος γόνος τῶν ***Ταταούλων***, διὰ τοῦ διακρίνοντος αὐτὸν ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος, τῆς τιμιότητος ἐν ταῖς συναλλαγαῖς καὶ τῆς δραστηριότητος, ἀφοῦ ἐπὶ 13 ἔτη ἐν διαφόροις ἐμπορικοῖς κέντροις τῆς Ρωσίας εὐδοκίμως ὑπηρέτησε τὸν κερδῶον Ἑρμῆν, ἀπὸ τινῶν ἐτῶν μετέφερε τὴν ἕδραν του ἐν τῇ βασιλευούσῃ, ἐν ᾗ εὐυπόληπτον θέσιν κατέχει ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ. Οὐχ ἧττον δὲ χαίρει καὶ καλὴν φήμην, διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν, ἣν ἐπιδεικνύει, ὅπως παρέχῃ τὴν συμβολήν του εἰς πᾶν κοινωφελὲς ἔργον· ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοστοργία καὶ εὐσέβειά του εἰς τὴν μνήμην τῆς ἀοιδίμου μητρός του ἀξιοσημείωτός ἐστι.

Ἀθανάσιος Καναβαλώφ

Σημ. Ὁ Ἀθ. Καναβαλώφ, ἀγλαὸς βλαστὸς τῶν ***Ταταούλων***, διὰ τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος καὶ τῆς δραστηριότητος αὐτοῦ ἐξέχουσαν θέσιν κατέλαβεν ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ ἐμπορικῇ τάξει. Ἡ πεφιλημένη γενέτειρα εὐλόγως τρέφει ἀγαθὰς ἐλπίδας ἐκ τῆς φιλοστοργίας καὶ φιλομουσίας του.

Κ. Κοντόπουλος

Σημ. Ὁ Κ. Κοντόπουλος ἐπίλεκτον τέκνον τῶν *Ταταούλων*, διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ φιλοπονίας καὶ δραστηριότητος, ἀνῆλθεν εἰς ἐπίζηλον θέσιν ἐν τῇ τάξει τῶν Μεγαλοεργοστασιαρχῶν Καπνῶν ἐν Ν. Ὑόρκῃ.

Ἐκ τῆς ἐγνωσμένης δὲ φιλομουσίας καὶ φιλοπατρίας του πολλὰ ἐλπίζει ἡ κλεινὴ γενέτειρα· διὸ πρὸς τιμὴν Αὐτοῦ μνημονεύομεν τοῦ ὀνόματός του ἐνταῦθα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΨΩΜΙΑΔΗΣ

Ὀδυσσεὺς Ἀνδρεάδης*

Σημ. Γράφοντες τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαστοῦ φίλου Ὀδυσσέως Ἀνδρεάδου, ἐμνήσθημεν τοῦ προγονικοῦ ἀποφθέγματος «ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον», ὅπερ κατὰ τὴν ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἑρμηνείαν δηλοῖ ἕτερον ἀπόφθεγμα, προγονικὸν ἐπίσης «ἐπαίνει ἀρετήν».

Καὶ ἐνάρετον θεωροῦμεν τὸν Ἀνδρεάδην καὶ ἄξιον ἐπαίνων καὶ ἰδιαιτέρας τιμῆς, διότι ὁ ἔνθερμος ζῆλος καὶ ἡ ἀξιόζηλος δραστηριότης του ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς ἔργου, παράγει ἀποτελέσματα, ἐξυψοῦντα αὐτὸν εἰς τὴν τιμητικὴν τάξιν τῶν ἀπεργαζομένων τὸ ἀγαθὸν πολυταλάντων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον ἔργον πολύτιμον παρέσχεν ὑπηρεσίαν, τυγχάνει δὲ καὶ ἀγλαὸς βλαστὸς τῶν Ταταούλων, εὔκαιρον κρίνομεν νὰ τῷ ἀπονείμωμεν ἰδιαιτέραν τιμήν, διὰ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἑξῆς συνοπτικῆς βιογραφίας του.

Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρεάδης ἐγεννήθη ἐν ***Ταταούλοις,*** φθίνοντος Αὐγούστου τοῦ 1860 ἐκ πατρὸς μὲν Βασιλείου ἐκ Κεφαλληνίας, μητρὸς δὲ Μαρίας ἐξ Ἄνδρου. Ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐδίδαξεν ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν τῇ ἐν Σταυροδρομίῳ ἐνοριακῇ σχολῇ τῆς Παναγίας, τῷ κατόπιν Ζωγραφείῳ, τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχαιολογίαν· Ἐργαζόμενος δὲ παρὰ τῷ ἐμπόρῳ ἀοιδίμῳ Παναγῇ Κούπᾳ ἐποιεῖτο τὰ πρῶτα βήματα αὐτοῦ ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ ὡς ἀνταποκριτὴς τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, τῆς «Στοᾶς» καὶ τῆς «Ἀκροπόλεως».

Ἀκολούθως ἐδημοσίευσε διαφόρους πραγματείας ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἰδίᾳ ἐν τῷ «Νεολόγῳ» καὶ «Ταχυδρόμῳ», ὧν ἐγένετο καὶ τακτικὸς συνεργάτης. Ἐν τῷ «Νεολόγῳ» ἐδημοσιεύθησαν καὶ σοβαραὶ αὐτοῦ μελέται, οἷαι οἱ περὶ τῶν ἐν Γερμανίᾳ πρακτικῶν Γυμνασίων (Neal Gymnasien) καὶ πρακτικῶν σχολῶν (Neal Scluden), περὶ τῆς Ζωγραφείου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης πρὸς ἔκδοσιν τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ. Σύντομον ἱστορικὴν ἀφήγησιν τῆς ἐν Γερμανίᾳ πρωσικῆς παιδεύσεως ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι σήμερον, φιλολογικὰς δεκαπενθημέρους ἐπιθεωρήσεις καὶ ἄλλα· ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι ἐδημοσιεύθησαν καὶ δραματικαὶ καὶ φιλολογικαὶ κριτικαί, ὧν αἱ κυριώτεραι περὶ τῆς «Φαύστας» τοῦ

* Τὸ πατρικόν του ἐπώνυμον ἦν Ἀνδρεᾶτος, μετεβλήθη δὲ τοῦτο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ὅτε ἐνεγράφη εἰς τὴν σχολὴν τῆς Παναγίας.

Δ. Βερναρδάκη ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν «Ἱππόλιτον» τοῦ «Εὐριπίδου» καὶ τὴν «Φαίδραν» τοῦ Ρακίνα» μετὰ προεισαγωγῆς εἰς τὸ δραματικὸν ἔργον τοῦ Δ. Βερναρδάκη, περὶ τῆς «Διονυσίας» (Denise) τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, περὶ τοῦ «Ὀθέλλου» τοῦ Σεκσπήρου, περὶ τῆς «Ἀδριανῆς Λεκουβρὲρ (Adrienne Lecouvrene) τοῦ Σκρὶμπ καὶ Λεγκουβέ, περὶ τοῦ «Maître Manola» τῆς Κάρμεν Σύλβα (Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας), περὶ τῆς «Γριζετίδος» (Grivetidis) καὶ ἄλλας· δραματικὰς κριτικὰς ἐδημοσίευσε καὶ διὰ τοῦ «Ταχυδρόμου» καὶ τῆς «Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ «Νεολόγου».

Δεκαπενθημέρους δὲ φιλολογικὰς ἐπιθεωρήσεις ἐδημοσίευσε γαλλιστὶ καὶ ἐν τῷ «Levant-Herald», κατ' αἴτησιν τοῦ μακαρίτου Οὐΐτακερ.

Ἀλλ' ἡ δρᾶσις αὐτοῦ κυρίως ἐγένετο ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ, εἰς ὃν εἰσῆλθε κατὰ τὸ 1882· ἐγένετο εἰδικὸς γραμματεὺς αὐτοῦ, ἐννεάκις γενικὸς γραμματεύς, γενόμενος τοιοῦτος κατά τε τὴν ***Εἰκοσιπενταετηρίδα*** καὶ τὴν ***Πεντηκονταετηρίδα*** τοῦ Συλλόγου, δὶς λογιστὴς καὶ ἅπαξ ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης, πάντοτε μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἐργασθείς. Ὑπῆρξε μέλος τῶν ἐπιτροπῶν καὶ τμημάτων τοῦ Συλλόγου καὶ διαρκῶς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πολλὰς παρέσχεν ὑπηρεσίας εἰς τὸ ὕπατον ἐπιστημονικὸν ἵδρυμα παρ' ἡμῖν, συνεργασθεὶς μάλιστα μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Συλλόγου ἀοιδίμου Ἡρ. Βασιάδου, οὗ ἐπὶ δεκαετίαν καὶ φίλος στενὸς ἐγένετο καὶ οὗ ἔγραψε τρεῖς Βιογραφίας καὶ κατάλογον τῶν ἔργων αὐτοῦ. Αἱ βιογραφίαι ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Κλειοῖ» τῆς Λειψίας, ἐν τῇ «Ἑστίᾳ» τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῷ «Levant Herald» τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν τῷ Συλλόγῳ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐποιήσατο καὶ φιλολογικὰς διαλέξεις περὶ ***ἑστιάσεων*** καὶ ***συμποσίων*** παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, περὶ τοῦ Ἑλλην. Θεάτρου, περὶ τῆς Μεγαλοφυΐας τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Μυθολογίᾳ αὐτῶν, περὶ τῆς τέχνης τοῦ καλῶς λέγειν (L' Art de bien dire), περὶ τοῦ μύθου τῆς Γριζελίδος, περὶ Θρησκείας καὶ δράματος (1902) περὶ τῶν Ἑλλην. Γραμμάτων καὶ τῆς Θρησκείας (1905), περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν Ἑλλην. Γραμμάτων ἐπὶ τῶν ξένων φιλολογιῶν, περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐπὶ τῆς Γερμανικῆς Φιλολογίας, περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἑλλην. γραμμάτων ἐπὶ τοῦ Σαικσπήρου.

Ἐκτὸς τούτου ἔχει καὶ οὐκ ὀλίγας ἐκθέσεις, συνέταξε δὲ καὶ Ὁδηγίας πρὸς λῆψιν πανομοιοτύπων τῶν ἐπιγραφῶν, ἐγκριθείσας

ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Γουσταύου Χίρσφελδ, τοῦ διενεργήσαντος τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ὀλυμπίας, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου.

Ἐγένετο καὶ ὑπάρχει μέλος καὶ ἄλλων συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων, αὐτὸς δὲ ἐγένετο κυρίως ἱδρυτὴς καὶ τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου, ὅστις τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ καὶ ἐξησφαλίσθη.

Εἰργάσθη καὶ ἐν τῇ κοινότητι Σταυροδρομίου ὡς τε γραμματεὺς τῶν συνελεύσεων καὶ ὡς μέλος διαφόρων ἐπιτροπῶν καὶ ὑπὲρ παντὸς ἔργου ἀγαθοῦ.

Ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ἐξελέγη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μέλος τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν Σταυρὸν τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Σωτῆρος.

Σωκράτης Κούμας

Σημ. Ἐν σελίδι 186 μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀρρεναγωγείου Ταταούλων μνημονεύεται καὶ ὁ Σωκράτης Κούμας, μετὰ παραθέσεως τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ †, δηλωτικοῦ μεταστάντος ἐκ τῶν ἐπιγείων.

Ἡ προσθήκη τοῦ † ἐτέθη ἐσφαλμένως, διότι ὁ κ. Σωκράτης Κούμας ὑπάρχει ἐν τοῖς ζῶσι, θαλερὸς γέρων (65 ἐτῶν), χαίρων ἄκραν ὑγείαν καὶ εὐρωστίαν. Μετὰ τῆς ἐπανορθώσεως τοῦ λάθους, τῷ εὐχόμεθα ἔτη πολλά· ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ εὐαρέστως σημειοῦμεν ὅτι ὁ κ. Κούμας μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου εἰργάσθη ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἐν Ταταούλοις, διατελέσας ἐπὶ δωδεκαετίαν καὶ Ἔφορος τῶν Σχολῶν.

Κοσμᾶ πασᾶς φράγκα 40
Ἀθανάσιος Ἐμ. Ταπτᾶς (+) ***Λίρας Στερ. 1***
Ἀδελφοὶ Γεράρδοι
Α. Α. Κορομηλᾶς
Ν. Ἀνδρειωμένος
Κλ. Κοκολάτος Ἰατρός
Σ. Μπαλιᾶς δικηγόρος
Ν. Παππαδόπουλος δικηγόρος

Δημ. Ἀργυριάδης
Δ. Δουλᾶς Ἰατρός
Γ. Ἀνδρόνικος Ἰατρός
Δημ. Ἀνδρόνικος Ἀρχιτέκτων-μηχανικός
Π. Π″ Κωνσταντίνου Καθηγητὴς τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς
Δημοσθένης Οἰκονομίδης » » » » »
Ἰωακεὶμ Βαλαβάνης » » » » »
Βασίλειος Μυστακίδης » » » » »
Πρόδρομος Ἀναστασιάδης » » » » »
Λουίζος Ἡλιοῦ Καθ. Ροβ.
Ἀντώνιος Σαββίδης » »
Δραγομὶρ Τσερνογόρτσεβιτς
Ἀρ. Δενδρινός
Γ. Ἀνδρεάδης βαφεὺς ἐκ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν Γρ. 20
Σοφία Α. Κωνσταντινίδου » 20
Γ. Θεοχαρίδης » 20
Ἀνδρέας Π″ Κωνσταντίνου Ἰατρός
Φίλιππος Σαμπανίδης
Νικόλαος Καβάλης
Λαμπρινὸς Ἀντίππας
Γ. Παχτίκος
Γ. Π. Γεωργιάδης
Δημ. Μελισσόπουλος
Νικόλας Ι. Καλαμακίδης διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς ἐφημηρίδος «Ἀκτίς»
Ἀλέξανδρος Μαυρογιαννόπουλος
Ἰ Σεϊτανίδης διὰ τὸ Βιβλιοπωλεῖόν του Σώμ. 100
Θεοδωράκης ἐφέντης Παπαδόπουλος
Δημ. Α. Ἀθανασιάδης
Γρηγόριος Γεωργιάδης ἐκ Χρυσουπόλεως

Οἱ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης πρ. Ἀντιοχείας Σπυρίδων Σώμ. 25

Σημ. Ἡ Α.Θ.Μ. ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ· παιδιόθεν δὲ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὴν διακονίαν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλη-

σίας, πολυτίμους ὑπηρεσίας παρέσχεν αὐτῇ, διὰ τῆς εὐσεβοῦς καὶ φιλογενοῦς δράσεώς Της, ἧς ἱερὰ καὶ μεγαλοπρεπέστατα μνημεῖα κεῖνται ἐν Βηθανίᾳ, Βηθλεέμ, προσέτι δὲ καὶ ἐν Δαμασκῷ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὡς Πατριάρχης δὲ Ἀντιοχείας (1891—1895), πολλοὺς μόχθους καὶ θυσίας κατέβαλεν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου, ἐξ οὗ παρῃτηθείς, (μετὰ πεντηκονταετῆ κοινωφελῆ δρᾶσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ), ἤδη ἐφησυχάζει ἐν τῷ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου Ἁγιοταφιτικῷ Μετοχίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἄγαν φιλογενῶς παρέχων τὴν πολύτιμον συμβολήν Του ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς σκοποῦ.

Ἴδε Ἀρχιμ. Βαβριὴλ Καραπατάκη «Τὸ Ἀντιοχικὸν ζήτημα».

Περικλῆς Περσίδης

Οἱ ἐν Κοντοσκαλίῳ

† Ὁ Σκοπέλου Γεννάδιος
Τῇ εὐσεβεῖ καὶ φιλομούσῳ φροντίδι τοῦ Ἱερομονάχου Ἀνδρέου Κωνσταντινίδου Ξηροποταμηνοῦ
Π″ Ἰωάννης Πνευματικός
Π″ Θεόδωρος Πνευματικός
Π″ Ἀλέξανδρος ἐφημέριος
Ἱεροδ. Γεώργιος Παπαδόπουλος
Γεώργιος Θ. Κωνσταντινίδης
Δημ. Θ. Κωνσταντινίδης
Βασίλειος Κιουρτσίδης
Μιχ. Καλογιαννίδης

Οἱ ἐν Χαλκηδόνι

† Ὁ Χαλκηδόνος Γρηγόριος Σωμ. 3.
Κ. Βαϊάννης Λογοθέτης τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας
Χρύσανθος Θωμαΐδης δικηγόρος

Ἀθ. Γεώργιάδης δικηγόρος
Σοφ. Α. Χουδαβερδόγλου
Γ. Μαγκλῆς

Οἱ ἐν Πριγκήπῳ

Ἀρχιμ. Διονύσιος Ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κουδουνᾶ

Ἀρχιμ. Μητροφάνης Ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου Νικολάου

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Ἀνδρεάδης Ἡγούμενος τοῦ Χριστοῦ

Π. Νικολόπσυλος (δ. ν.) Μ. Πρωτέκδικος τῆς Μ. Ἐκκλησίας

Ι. Ὡραιόπουλος ἐφέντης Λιρ. Στερλ. 2

Οἱ ἐν Χάλκῃ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνος Ε΄ Σώμ. 5

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης πρώην Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος Σώμ. 2

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κρημνοῦ

Ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ

† Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης πρ. Νικομηδείας Φιλόθεος Βρυέννιος Λίρ. Τουρ. 310

Σημ. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλόθεος Βρυέννιος ἐγεννήθη ἐν Βυζαντίῳ τῇ 24 Μαρτίου τοῦ 1833 ἐκ γονέων εὐσεβῶν Ἰωάννου Σταυράκογλου ἐκ τῆς κωμοπόλεως Σκοποῦ τῶν Σαράντα-Ἐκκλησιῶν καὶ Ἑλένης τὸ γένος Θεοδώρου Χλωροῦ ἐκ Ραιδεστοῦ. Μετὰ τὴν ἀποπερά-

τωσιν τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν ἐν ταῖς Σχολαῖς *Ταταούλων*, εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολὴν κατ' Αὔγουστον τοῦ 1851, τῇ ἐγγυήσει τοῦ Μητροπολίτου Κυζίκου, εἶτα δὲ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Β΄, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τοῦ 1856, φέρων τὸ ἐπώνυμον Βρυέννιος, δοθὲν αὐτῷ παρὰ τοῦ Καθηγητοῦ καὶ διδασκάλου αὐτοῦ Ἠλία Ταντταλίδου.

Τῇ προστασίᾳ δὲ τοῦ Μεγάλου Ἐθνικοῦ εὐεργέτου Γεωργίου Ζαρίφη ἐπεξέτεινε τὰς Θεολογικὰς καὶ Φιλοσοφικὰς σπουδάς του ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις Λειψίας, Βερολίνου καὶ Μονάχου.

Τῷ 1861 ἐπανακάμψας ἐκ Γερμανίας διωρίσθη Καθηγητὴς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης καὶ διετέλεσε τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1867, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ καὶ Διευθυντὴς αὐτῆς ἐπὶ ἓν ἔτος.

Ἀπὸ τοῦ 1867—1875 διηύθυνε τὴν ἐν Φαναρίῳ Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν.

Τῷ 1875 ἀντιπροσώπευσε μετὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννου Ἀναστασιάδου (εἶτα Καισαρείας) τὰς Πατριαρχικὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, ἐν τῇ ἐν Βόννῃ μεγάλῃ συνεδρίᾳ τῶν Παλαιοκαθολικῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέλαβε καὶ ἑτέρας ἀποστολὰς παρὰ τῆς Ἐκκλησίας, διατελῶν σπουδαῖον μέλος τῷ μὲν 1880 μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφείας Γερασίμου (εἶτα Πατριάρχου Ἱεροσολύμων) εἰς Βουκουρέστιον, διὰ τὸ περιμάχητον καὶ περιλάλητον ζήτημα τῶν ἐν Ρωμουνίᾳ Μοναστηριακῶν κτημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων τῆς Ἀνατολῆς. τῷ δὲ 1896 μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἀγχιάλου Βασιλείου (νῦν Νικαίας) εἰς Ρωσσίαν, ἐπὶ τῇ στέψει τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου τοῦ Β΄.

Τῷ 1875 ἐν Βόννῃ εὑρισκόμενος ἐξελέγη Μητροπολίτης Σερρῶν, καὶ μετὰ διετῆ περίπου ποιμαντορίαν ἐνταῦθα, μετετέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Νικομηδείας, ἣν θεοφιλῶς ἐποί-

μανε ἐπὶ 33 ἔτη καὶ ἐν ᾗ πρὸς τοῖς ἄλλοις κατέλιπε μνημεῖα τῆς ποιμαντορίας του περίλαμπρον Ἀστικὴν Σχολήν, ἀνεγερθεῖσαν τὸ πλεῖστον δαπάνῃ τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Ζαρίφη τῷ 1880. Περικαλλῆ Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου (τῷ 1888) καὶ μεγαλοπρεπὲς Μητροπολιτικὸν μέγαρον (τῷ 1898).

Τῷ 1879 ἀνηγορεύθη Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῷ 1884 παρὰ τοῦ ἐν Ἐδιμβούργῳ Πανεπιστημίου τῆς Σκωτίας. Ἐξέδωκε περισπούδαστα θεολογικὰ μνημεῖα τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιότητος τῷ μὲν 1875 τὰς δύο πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὰς Κλήμεντος Ἐπισκόπου Ρώμης, ὧν ἡ ἔκδοσις ἐβραβεύθη ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν, τῷ δὲ 1884 Διδαχὴν τῶν ιβ΄ Ἀποστόλων, ἧς ἡ ἐμφάνισις συνεκίνησεν ὁλόκληρον τὸν Θεολογικὸν κόσμον, Εὐρώπης τε καὶ τῆς Ἀμερικῆς· τῷ δὲ 1882 ἐντολῇ τῇ Μ. Ἐκκλησίας «Ἀπάντησιν καὶ ἔλεγχον εἰς τὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν Πάπα Λέοντος τοῦ ΙΓ΄».

Κατὰ δισφόρους περιόδους διετέλεσεν ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπὸ τοῦ 1878—1884, 1892—96 καὶ 1904—1910· ἤτοι ἐπὶ 16 ἐν ὅλῳ ἔτη.

Ἠρνήθη προταθεῖσαν αὐτῷ προαγωγὴν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1884 καὶ εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν τῷ 1887.

Εἰς διαφόρους ἐποχὰς ἐτιμήθη διὰ τῶν ἑξῆς παρασήμων·

Τουρκικῶν Μετζητιὲ καὶ Ὀσμανιὲ Α΄ Τάξεως.

Ἑλληνικῶν Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος καὶ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν.

Ρωσσικῶν Μεγάλης Ταινίας τῆς Ἁγίας Ἄννης ἀδαμαντοκολλήτου.

Σερβικῶν Τακόβου Β΄ Τάξεως· τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ Λευκοῦ Ἀετοῦ Α΄ Τάξεως· καὶ

Αὐστριακοῦ Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσὴφ Β΄ Τάξεως.

Παραιτησάμενος δὲ τῆς Μητροπόλεως Νικομηδείας, ἕνεκα βαρείας σωματικῆς ἀσθενείας τῇ 17 Νοεμβρίου 1910, διατελεῖ ἔκτοτε ἐφησυχάζων ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ, πρὸς ἣν ἰδιάζουσαν τρέφων ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην, ἐδωρήσατο ἀρτίως χιλιόλιρον δωρεάν, ἧς οἱ τόκοι μετὰ παρέλευσιν δεκαετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, διατεθήσονται τὸ μὲν εἰς πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης τῆς Σχολῆς διὰ τῆς ἀγορᾶς συγχρόνων θεολογικῶν συγγραμμάτων, τὸ δὲ εἰς ὑποτροφίαν τριῶν ἀπόρων μαθητῶν τῆς Σχολῆς, διακρινομένων ἐπὶ ἀρίστῃ διαγωγῇ καὶ ἐπιμελείᾳ, καὶ ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου καὶ τοῦ Καθηγητικοῦ τῆς Σχολῆς Συλλόγου, ὧν ὁ εἷς ἐκ *Ταταούλων* τῆς πατρίδος του, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτος (Σελ. 138). Ἴδε Εἰκόνα ἐν σελ. 97.

† Ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας Γερμανὸς Στρινόπουλος Διευθυντὴς τῆς Θ. Σχολῆς

Ἀρχιμ. Δημήτριος Γεωργιάδης Καθηγητής

Θαλῆς Ἀντωνιάδης Καθηγητής

Γ. Πρωγάκης Μουσικοδιδάσκαλος

Οἱ ἐν Ἀντιγόνῃ

Ι. Χλωρὸς Μ. Ρεφερενδάριος τῆς Μ. Ἐκκλησίας Σώμ. 5

Β. Πανοικίδης δικηγόρος

Κ. Κίρκος

Οἱ ἐν Μακροχωρίῳ

† Ὁ Δέρκων Καλλίνικος Σώμ. 3

Μ. Πρωτονοτάριος τῆς Μ. Ἐκκλησίας Χρῆστος Π΄΄ Ἰωάννου

Δημήτριος Λαμπρίδης Σωμ. 3
Δόμνα Δ. Λαμπρίδου
Ἀπόστολος Δ. Λαμπρίδης

Οἱ ἐν Ταταούλοις

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ταταούλων Λίρ. Τουρ. 50

Τυχοῦσα τοῦ Μαυρογενείου Βραβείου Ἀρετῆς (1913).

Σημ. Τὸ πρεσβυγενὲς Σωματεῖον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων, τὸ περιποιοῦν τιμὴν εἰς τὰ Ταταῦλα, διὰ τῆς φιλανθρώπου δράσεως αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἐπιδεικνύει ἐν πάσῃ περιστάσει ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς σκοποῦ, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν ἀνέκαθεν τηρουμένην ὑπ' αὐτοῦ ἀξιοπρεπῆ καὶ ἀξιόζηλον πολιτείαν, ἐξυψοῦσαν αὐτὸ εἰς ὑψηλὴν ἠθικὴν περιωπήν, ὅλως αὐθορμήτως προσῆλθεν ἀρωγὸν καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον ἔργον, διαδηλῶν οὕτω ἀξιέπαινον ἐνδιαφέρον διά τε τὴν ἱστορίαν τῶν Ταταούλων καὶ διὰ τὰ εὐαγῆ ἱδρύματα αὐτῶν.

Ὅθεν συμφώνως τῇ ἐν τῇ Ἀγγελίᾳ διατάξει, καθ' ἣν ἰδιάζουσα τιμὴ ἀπονέμεται εἰς τοὺς εἴτε ἠθικῶς, εἴτε ὑλικῶς ἐπερχομένους ἀρωγοὺς εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν, ὡς προείρηται μετ' ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως προβαίνομεν ἐνταῦθα εἰς τὴν δημοσίευσιν συνοπτικῆς ἱστορικῆς περιγραφῆς αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ὁ βαθμὸς τῆς πολυτίμου φιλανθρωπικῆς δράσεως αὐτοῦ, ἥτις ὀφειλομένη εἰς δόκιμον κάλαμον διακεκριμένου δημοσιογράφου, ὅστις ἐπὶ συναπτὰ ἔτη, μετ' ἐνθέρμου ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἐργάζεται ἐν τῷ Προεδρείῳ τῆς Ἀδελφότητος, ὡς Γραμματεύς, ἔχει ὡς ἑξῆς·

«Κατὰ Νοέβριον τοῦ 1862 ὁ τότε Ἐπίσκοπος Ταταούλων Ἀργυρουπόλεως Σεραφείμ, συγκαλέσας περὶ αὐτὸν ὀλίγους

τινὰς Ταταυλιανοὺς φιλανθρώπους συνέπηξε μετ' αὐτῶν τὴν σήμερον ἀκμάζουσαν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα Ταταούλων.

Ἴσως τὰ αὐστηρὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἢ καὶ φθονεραὶ ραδιουργίαι, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν λείπουν ἀπὸ παρόμοια καλὰ ἔργα ἔκαμαν νὰ παραγνωρισθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος καὶ, ἀντὶ ὑποστηρίξεως ἀγρίαν νὰ εὕρῃ καταδίωξιν.

Ἐν τούτοις τὰ πράγματα καθωρίσθησαν καὶ ἡ Ἀδελφότης ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἱδρύσεώς της, ὄχι μόνον ὡς κέντρον ἠθικῆς διαπλάσεως τῶν Ταταούλων ἐχρησίμευσεν, ἀλλὰ καὶ καταφυγῆς ἄσυλον μοναδικὸν ὑπῆρξεν ὅλων τῶν ἀπὸ Ταταούλων μέχρι τοῦ Κασὴμ πασᾶ, τοῦ Γενῆ σεΐρ, τῆς ἐνορίας τῆς Εὐαγγελιστρίας, τοῦ Ντολὰπ δερὲ καὶ τοῦ Φερῆ κιοϊ πολυπληθῶν ὁμογενῶν καὶ ξένων ἀπόρων.

Κατενοήθη ἐπὶ τέλους τὸ βαρυσήμαντον ὕψος τῆς ἀποστολῆς της καὶ ἔκτοτε φίλους καὶ μόνον φίλους καλοὺς καὶ πολυτίμους ἀριθμεῖ, ἀξιωθεῖσα, οὐ πρὸ πολλοῦ καὶ τοῦ Μαυρογενείου Βραβείου Ἀρετῆς.

*
* *

Τὰ ἀμιγῶς ὁμογενῆ Ταταῦλα, ἀπομονωμένα ἀπὸ τῆς λοιπῆς ὁλονὲν αὐξανούσης κινήσεως καὶ ἐκτάσεως τῆς μεγαλουπόλεώς μας ἔμειναν πάντοτε τοιαῦτα καὶ συνεπῶς δὲν ηὐτύχησαν νὰ ἀξιωθῶσι τῆς γνωριμίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης εὐποιίας τῶν καθ' ἑκάστην ἐξαγγελλομένων μεγάλων δωρεῶν τῶν ὁμογενῶν μας ζαπλούτων. Μόλις τελευταίως ηὐτύχησεν ὡς μεγάλους εὐεργέτας της νὰ ἀναγράψῃ τοὺς Ταταυλιανοὺς ζαπλούτους κ. κ. Μ. Μελαγχροινόν, (Ἡγεμονικὸν δωρητὴν) Β. Ζαχάρωφ, Ὀδ. Νεγρεπόντην καὶ Ν. Χρυσοβελώνην. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐσταμάτησε διόλου τὴν ἐπὶ τὸ πολυσχιδέστερον ἀνάπτυξιν τοῦ σκοποῦ τῆς Ἀδελφότητος.

Μετὰ οἱανδήποτε συμφορὰν ἢ θεομηνίαν τῆς πόλεώς μας,

δηλαδὴ μεγάλην πυρκαϊάν, ἐπιδημίαν, σεισμοὺς καὶ ἄλλας καιρικὰς ἀνωμαλίας, τὰ Ταταῦλα πάντοτε ἐχρησίμευσαν ὡς ἀσφαλὲς κατάντημα εἰς τὰ ἐκ τούτων θύματα, ἡ δὲ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης ὁ μοναδικὸς προστάτης καὶ παρήγορος αὐτῶν ἄγγελος.

Κατὰ τὴν μεγάλην χολέραν τοῦ 1865 ὁλόκληρον σφαγεῖον ἐλειτούργει διὰ λ)σμὸν τῆς Ἀδελφότητος, τὸ δὲ ἐκ τούτου κρέας καὶ πολλαὶ ἑκατοντάδες σάκκων ὀρύζης, μετ' ἄλλων ἡγεμονικῶν εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος βοηθημάτων ἀφειδῶς παρείχοντο εἰς τὰ πολυπληθῆ θύματα τῆς ἐξ ὅλων τούτων μαύρης καὶ ἀφορήτου πενίας.

Καὶ τὸ πρᾶγμα κσθίσταται ἀκόμη σημαντικόν, ἂν προστεθῇ ἡ λεπτομέρεια, ὅτι αὐτὰ τὰ μέλη τῶν Διοικ. Συμβουλίων μετ' ἄλλων ἐπιλέκτων ἐπικούρων τῆς Ἀδελφότητος, ἀτρόμητοι πρὸ τῆς βροτολοιγοῦ ἀσθενείας καὶ ἄγγελοι παρήγοροι, διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἔσπευδον ἐκεῖ, ὅπου ἡ πρὸς τὴν ἀγωνίαν ἀγάπη ἀπήτει τοῦτο.

Τὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας τῆς πόλεώς μας θὰ ἀναγράψουν χρυσᾶς σελίδας τῆς εὐεργετικῆς δράσεως τῆς Ἀδελφότητος, καθ' ὅλα τὰ μεγάλα βαρυσήμαντα γεγονότα, διὸ πολλάκις ἐπεσπάσατο τῆς ἰδιαιτέρας προνοίας καὶ τῶν ἐξαιρετικῶν ἐπαίνων τῆς Αὐτοκρ. Ὀθωμ. κυβερεήσεως καὶ τοῦ ἀνωτέρου Ἐθνικοῦ μας Κέντρου, ἔτυχε δὲ διὰ τοῦτο καὶ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς τῆς προστασίας τῆς ἐνταῦθα Αὐτοκρατορικῆς Ρωσικῆς πρεσβείας.

*
* *

Γοργῶς, ἀσφαλῶς καὶ λυσιτελῶς ἀναπτυσσομένη ἡ Ἀδελφότητος κατήρτισεν ἀκολούθως καὶ Ἰατρεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον καθ' ἑκάστην δίδονται δωρεὰν φάρμακα, κρέας, γάλα, ἄνθρακες, ἐνδύματα, χρηματικὰ βοηθήματα καὶ ἄλλα.

Πρὸς δέ, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐκπαιδεύῃ μαθητὰς καὶ μαθητρίας εἰς τὰ τῶν Ταταούλων ἢ εἰς ἀνώτερα ἡμέτερα ἢ ξένα

ἐκπαιδευτήρια, νὰ ἀναλαμβάνῃ ὑποτρόφους, τῶν ὁποίων ὑποστηρίζει τὰς ἀνωτέρας σπουδὰς καὶ ἐξ ὧν ἱκανοὶ τοιοῦτοι ἀπεδείχθησαν ὡς ἐπιστήμονες, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων ἢ ἔντιμοι βιοπαλαισταὶ καὶ πολύτιμα στηρίγματα οἰκογενειῶν.

Πρὸς τούτοις ἔτυχε πολλάκις νὰ ὑπανδρεύσῃ πτωχὰς ἀπροστατεύτους κόρας, ἀποστέλλει δὲ εἰς τὰς ἑστίας των τοὺς μὴ ἔχοντας τὰ πρὸς τοῦτο μέσα, διαθέτει χρηματικὰ βοηθήματα κατὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ Πάσχα εἰς πολλοὺς πτωχοὺς καὶ ποικιλοτρόπως ἄλλως ἐπέρχεται ἐπίκουρος εἰς οἱονδήποτε πρὸς αὐτὴν προσφεύγοντα δεινοπαθοῦντα, μὲ ἐτήσιον προϋπολογισμόν, οὐχὶ κατώτερον *τῶν 55 χιλ. γροσίων.*

Ὥστε, ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ μὲ πολὺ ὀλίγας βοηθείας ξένων δωρεῶν ἡ Ἀδελφότης κατὰ τὴν ὑπὲρ πεντηκονταετῆ εὐεργετικὴν δρᾶσιν της ἐδαπάνησε περὶ ***τὰ 3 ὅλα ἑκατομμ. γροσίων,*** δι' ὃν ἀνωτέρω γράφομεν σκοπόν.

Παρ' ὅλα δὲ ταῦτα, χωρὶς ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ἀνασταλῇ ἢ νὰ περικοπῇ ὁ φιλάνθρωπος σκοπός της ἀνήγειρεν ἰδιόκτητον μέγα κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον πλὴν τῆς ἕδρας τῆς Ἀδελφότητος ὑπάρχει Ἰατρεῖον, αἴθουσα Ἀναγνωστηρίου καὶ Βιβλιοθήκης, αἴθουσα Θεάτρου καὶ Λέσχη πρὸς συνάντησιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των.

Αἱ οἰκογενειακώταται συγκεντρώσεις τῆς Ἀδελφότητος, κατὰ τὰς περιζητήτους χορευτικὰς ἢ τὰς ἄλλας ποικίλας μουσικοφιλολογικὰς ἢ θεατρικὰς ἡμερίδας καὶ ἑσπερίδας της κυριολεκτικῶς ἔχουν ἀφῆσῃ ἐποχήν.

Ἐν αὐταῖς ἐχουν ἀκουσθῇ οἱ εὐφραδέστεροι, οἱ μορφωτικώτεροι ρήτορες, ἄλλοι τοῦ πεζοῦ ἢ τοῦ ἐμμέτρου λόγου ἀγορηταὶ καὶ οἱ διασημότεροι ὁμογενεῖς καὶ ξένοι καλλιτέχναι. Ἐν αὐταῖς ἐπίσης ἔχει διοργανωθῇ σειρὰ νυκτερινῶν θρησκευτικῶν ἢ ἄλλων λαϊκῶν μοθημάτων, ἔχει γίνῃ τὸ ἀλησμόνητον ἐκεῖνο πολιτικὸν μνημόσυνον ἐπὶ τῇ εἰς τὰ

Ταταῦλα ἀνακαλύψει τοῦ γενεθλίου οἴκου τοῦ Μεγ. Ἐθν. Εὐεργέτου Ἀνδρέου Συγγροῦ καὶ ἐπανηγυρίσθη ἐνθερμότατα ἡ ὑποδοχὴ τῶν πρὸ πενταετίας ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντων εἰς τὴν πόλιν μας ἑλλήνων ἐκδρομέων.

*
* *

Μεθ' ὅλα ταῦτα, ἐκτὸς τοῦ καταστήματός της καὶ ἕτερα ἑπτὰ προσοδοφόρα κτήματα, ἀξίας 9 χιλ. λιρῶν Τουρκίας ἀπέκτησεν· ἡ πρόσοδος δὲ αὐτῶν προωρίσθη πάντοτε διὰ τὴν ἐπὶ μᾶλλον ἀνάπτυξιν τοῦ φιλανθρώπου σκοποῦ τῆς Ἀδελφότητος.

*
* *

Τὸ πρῶτον Διοικ. Συμβούλιον αὐτῆς κατηρτίσθη τὴν 17 Νοεμβρίου 1862, ἐκ τῶν ἑξῆς ἀειμνήστων Ταταυλιανῶν *Θεοδ. Ἀριστοκλέους* Προέδρου, *Ἀνδρ. Βάτη* Γραμματέως, *Δημ. Παλαμήδους* Ταμίου, *Νικ. Ἀναϊδιάκη* καὶ *Τηλ. Ποτεσσάρου* Ἐπιμελητῶν.

Τὸ δὲ ἐν ἐνεργείᾳ Διοικ. Συμβούλιον, μὲ διετῆ κατὰ τὸν Κανονισμὸν τῆς Ἀδελφότητος περίοδον ἀπὸ 17 Νοεμβρίου 1911 ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἑξῆς ἀξιοτίμων κυρίων *Ἰωάννου Κωζαδίνου* Προέδρου, *Νικ. Βασιλειάδου* καὶ *Εὐστρατ. Β. Ἰωαννίδου* Ἀντιπροέδρων, *Ἀναστ. Φ. Ἀσημακοπούλου* καὶ *Ἀντ. Καρυστηνοῦ* Γραμματέων, *Ἀθαν. Ἀδαμαντίδου* Ταμίου, *Νικ. Ε. Νικολαΐδου*, † ***Κωνστ. Σερεμετάκη*** καὶ *Ἰωάνν. Ἀρβανιτάκη* Συμβούλων καὶ *Μιχ. Χατζηγεωργίου* Κοσμήτορος.

Ἐν Ταταούλοις 16 Δεκεμβρίου 1913

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σακελλάριος Π΄΄ Ἀθ. Ἀναστασιάδης Ἀρχ. Ἐπ. Γρ. 500

Σημ. Ὁ Σακελλάριος Π΄΄ Ἀθανάσιος ἐξ Ἠπείρου, ἐτῶν 59, ἦλθεν εἰς κοινωνίαν γάμου πολὺ νέος· εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν τῇ Νήσῳ τῶν Ἰωαννίνων Ἱερατικῇ Σχολῇ, ἐν ᾗ ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος παρὰ τοῦ τότε Ἐπισκόπου Βελλᾶς Βασιλείου. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ ταύτης προσελήφθη παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Σωφρονίου Ἀρχιδιάκονος, ἐξακολουθῶν συγχρόνως τὰς σπουδάς του ἐν τῇ Ζωσιμαίᾳ Σχολῇ.

Εἶτα ἠκολούθησε τὸν γέροντά του, ἐλθόντα εἰς βασιλεύουσαν συνοδικόν, καὶ μετὰ 2 ἔτη ἐχειροτονήθη παρ' αὐτοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Βλαχερνῶν Ἱερεύς, ἐν ᾧ ἐπὶ 2 ἔτη ἐφημέρευσε· μετὰ δὲ ταῦτα εἰς Πέραν (7 ἔτη), εἰς Βαφεοχώριον (7 ἔτη) καὶ ἀπὸ δεκαεξαετίας ἐνταῦθα, ἀπολαύων τῆς κοινῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, τιμώντων τὴν σεμνότητα καὶ τὸν ἔκτακτον ζῆλόν του, περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων· ὃν ἀμείβων ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ΄ τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ ὀφφικίου τοῦ Σακελλαρίου· τυγχάνει δὲ καὶ Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ἀρχιερέως. Ἐστὶ χρηστὸς οἰκογενειάρχης καὶ πατὴρ 8 τέκνων.

Π΄΄ Κυριακός Μήλιος Γρ. 500

Σημ. Ὁ Παπᾶ Κυριακὸς ἐκ Βυζαντίου, καταγωγῆς ἠπειρωτικῆς, ἐτῶν 47, μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν του ἐκ τῆς ἐν Ξυλοπόρτῃ Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἥτις ἱδρύθη ἐπὶ τῆς Α΄ Πατριαρχείας Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄, ἐλειτούργησε δὲ 12 περίπου ἔτη, διηκόνησεν ὡς διδάσκαλος, διοριζόμενος ὑπὸ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ε. Εὐγενίδου Ἐκπαιδευτικῆς καὶ Φιλανθρωπικῆς Ἀδελφότητος «Ἀγαπᾶτε Ἀλλήλους» διετέλεσε δὲ τοιοῦτος ἐπὶ δωδεκαετίαν, διδάξας καρποφόρως ἐν διαφόροις κώμαις καὶ πόλεσι τῆς Θρᾴκης.

Τῷ 1899 κατὰ μῆνα Νοέμβριον ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὑπὸ τοῦ αὐτόθι Ἀρχιερέως Ἐπισκόπου Λεύκης Πολυκάρπου (νῦν Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως), κατὰ δὲ τὸν Δ)βριον, τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἱερεὺς ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων παρ' ἡμῶν· ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι σήμερον ἐφημερεύει εὐδοκίμως. Τυγχάνει οἰκογενειάρχης καὶ πατὴρ τριῶν τέκνων.

Π´´ Ἰωάνης Σκάρκος Γρ. 500

Σημ. Ὁ Παπᾶ Ἰωάννης Ἐμ. Σκάρκος ἐκ Νάξου, ἐτῶν 52, μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τῆς Α´ Τάξεως τοῦ Γυμνασίου Σύρου, ἀφωσιώθη εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἱεροψάλτης, διατελέσας τοιοῦτος ἐπὶ 26 ἔτη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει τῆς Νάξου (Ζωοδόχος Πηγή,) συγχρόνως δ' ἐμπορευόμενος καὶ ἐπιμελούμενος τῶν κτημάτων του. Τῷ 1889 ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ἐν τῇ ὡς ἄνω Μητροπόλει, ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Παροναξίας Γρηγορίου καὶ διετέλεσεν ἐν αὐτῷ ἐφημερεύων ἐπὶ ἓξ ἔτη, συνάμα δὲ καὶ ψάλλων. Τῷ 1905 ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν, ἐν ᾗ εἰς διαφόρους ἐνορίας ἐφημέρευσεν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1908 ἐφημερεύει ἐν Ταταούλοις εὐδοκίμως. Ἐστὶ φιλόστοργος οἰκογενειάρχης καὶ πατὴρ 8 τέκνων.

Π´´ Δημήτριος Νικολαΐδης Γρ. 500

Σημ. Ὁ Παπᾶ Δημήτριος Νικολαΐδης ἐκ Σερρῶν, ἐτῶν 53, μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τῆς αὐτόθι Ἀστικῆς Σχολῆς ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός του, ῥάπτου, συγχρόνως ἐξασκῶν καὶ τὸ ἱερὸν ἐπάγγελμα τοῦ ψάλτου ἐπὶ 14 ἔτη ἐν διαφόροις Ἐκκλησίαις τῆς πατρίδος του (ἀριθμούσης τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ 24 Ἐκκλησίας). Ἐχειροτονήθη (ἱερεὺς τῷ 1900)

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΕΙΣ ΤΕΛΕΣΙΝ ΓΑΜΟΥ Α΄ ΤΑΞΕΩΣ

Δ. πλευρὰ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου. | Κέλλια καὶ Κοινοτικὰ Γραφεῖα | Ἀστικὴ Σχολὴ | Λέσχη Φιλοπτώχου | Παρθεναγωγεῖον

εἰς ὁδὸν εἰρήνης. Καὶ ἀπῆλθον ἐπιστρέψαντες ὁπόθεν ἦλθον.—Ἕτερον:

Ἐσπέραν τινὰ προσῆλθε γυνὴ καὶ μοὶ εἶπε τὰ ἑξῆς: Δεσπότη μου μιὰ γειτόνισσά μου εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν της τὸν ἅγιον Χαράλαμπον, ὁ ὁποῖος τὴν εἶπεν ὅτι πρέπει κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας νὰ ψάλληται κοινὴ παράκλησις ἐν τῷ παρεκκλησίῳ αὐτοῦ· τῇ εἶπον: κοινῇ παράκλησις τακτικῶς ψάλλεται ἐν τῷ ἁγίῳ Δημητρίῳ· ἂν δὲ καμμία χριστιανὴ θέλει παράκλησιν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ, προθύμως καὶ ἐν πάσῃ στιγμῇ προσέρχεται ἱερεύς. Ὄχι, ἀπήντησεν· ὁ ἅγιος Χαράλαμπος εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ψάλλεται κοινὴ παράκλησις ἐν τῷ παρεκκλησίῳ του.

Ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὴν χριστιανὴν αὐτήν, ἀπήντησα· ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ εὑρίσκομαι, πῶς ὁ ἅγιος Χαράλαμπος νὰ εἴπῃ τὴν θέλησίν του εἰς αὐτὴν καὶ ὄχι εἰς ἐμὲ τὸν ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος εἶμαι καὶ γείτων του[1] καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν τιμῶ καὶ τὸν γεραίρω καὶ οὐδέποτε τὸν ἐπίκρανα. Διὰ τοῦτο πρὶν νὰ γνωρίσω αὐτήν, τὴν συμβουλεύω νὰ μεταβῇ εἰς πνευματικόν, νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ λάβῃ συγχώρησιν, ὅπερ συμβουλεύω καὶ εἰς σέ, εἴτε ἂν εἶσαι ὄργανον τῆς ἀγυρτείας, εἴτε ἂν θέλῃς νὰ δοξασθῇς, ὡς ὑπηρέτης θαύματος. Ἀπῆλθε κατῃσχυμμένη.

Ἀλλὰ ποῖον πρῶτον καὶ ποῖον ὕστατον νὰ ἀναφέρῃ τις ἐπὶ τοῦ προκειμένου;

Σατανικὸν ἡ ἀγυρτεία, δεινὸν ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀμάθεια· βλακῶδες δὲ αἱ προλήψεις, αἱ δεισιδαιμονίαι καὶ ἡ μωροπιστία.

Συμβουλεύω, νουθετῶ καὶ προτρέπω τὰς τυχὸν ἀδυνάτους, ὅπως μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας προφυλάττωνται ἀπὸ τὰς πλεκτάνας τῶν οὐδὲν ὅσιον καὶ ἱερὸν ἐχόν-

1. Ἀπέναντι τοῦ παρεκκλησίου του κεῖται ἡ ἡμετέρα κατοικία.

των, ἐκμεταλλευομένων δὲ τὰ πάντα, ἀσεβῶς καὶ ἀνιέρως· καὶ ν' ἀποφεύγωσι νὰ δίδωσι πίστιν εἰς τὸν τυχόντα, προκειμένου περὶ ἱερῶν τελετῶν, δι' ἃς μόνος κατάλληλος καὶ ἁρμόδιός ἐστιν ὁ ἱερὸς κλῆρος ν' ἀποφαίνηται.

Παρακαλῶ δὲ πάσας ὑμᾶς, ὅπως παρέχετε χριστιανικῶς καὶ προθύμως τὴν συναντίληψιν καὶ συναρωγήν σας, ἐνισχύουσαι αὐτὰς ἐν τῇ ἀληθινῇ εὐσεβείᾳ καὶ πίστει διὰ τῆς μεταδόσεως τῶν ὡς ἄνω σωτηρίων διδασκαλιῶν περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἡμῶν.

Ταῦτα ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ σᾶς εἴπω σήμερον, εὐλογημέναι χριστιαναί, πρὸς οἰκοδομὴν ἐν τῇ πραγματικῇ εὐσεβείᾳ καὶ ἀληθεῖ πίστει, καὶ ἀποτροπὴν ἀπὸ τῆς κιβδήλου, οἵα ἐστιν ἡ πρὸς τὰς ἀγυρτείας καὶ προλήψεις βλακώδης εὐλάβεια καὶ μωρὰ πίστις.

Εὔχομαι ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ φωτίζῃ καὶ ἐνισχύῃ πάντας εἰς τὴν ἀληθῆ εὐσέβειαν τὴν σύμφωνον πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν κανονικῶν καὶ τυπικῶν διατάξεων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ γνησίου καὶ ἀληθοῦς ἀπὸ τοῦ κιβδήλου καὶ νόθου.

Ἡ δὲ πανάχραντος Θεοτόκος, ἣν ἰδιαζόντως ὑμνολογοῦμεν ἐν τῇ ἤδη ψαλλομένῃ ἱερᾷ ἀκολουθίᾳ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ, ὅπως καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος συναντηθῶμεν ὑγειῶς καὶ εὐτυχῶς ἐνταῦθα, ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ ἀκολουθίᾳ, καὶ συνανυμνήσωμεν διὰ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἐξαισίου ὕμνου τοῦ Ἀκαθίστου τὸ ὑπερένδοξον ὄνομα Αὐτῆς, ἧς ἡ χάρις καὶ ἡ βοήθεια εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν. Ἀμήν.

---

§ 73. *Ἱερὸν κήρυγμα.*

Κατὰ τοὺς Κώδηκας, τὸ ἱερὸν κήρυγμα, ὅπερ συνῳδὰ ταῖς Κανονικαῖς Διατάξεσιν ἀναποσπάστως συνδεδεμένον ἐστὶ τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ, τὸ πάλαι ἐτελεῖτο ἐνίοτε, ἀποστελλομένου ἱεροκήρυκος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας.[1]

Σήμερον, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ, ἰδίᾳ χοροστατοῦντος τοῦ Ἀρχιερέως, ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀντὶ ἐμμελοῦς Κοινωνικοῦ, κηρύσσεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐν συντομίᾳ,[2] λαμβανομένων θεμάτων, ἐκ τῶν ἀναγινωσκομένων περικοπῶν τοῦ Εὐαγ-

---

1. Περὶ τούτου μαρτυροῦσι τὰ ἑξῆς σημειώματα:

Τῷ 1806	κατὰ μῆνα	Φεβρουάριον	εἰς	ἱεροκήρυκα	γρ.	20
Τῷ 1809	»	» Σεπτέμβριον	»	»	»	15
Τῷ »	»	» Ὀκτώβριον	»	»	»	20
Τῷ 1810	»	» Μάρτιον	»	»	»	15
Τῷ »	»	» Νοέμβριον	»	»	»	30
Τῷ 1815	»	» Μάρτιον τῷ ἱεροκήρυκι Κωνσταντίνῳ διὰ τὸν λόγον			»	25
Τῷ 1817	»	» Μάρτιον τῷ Κυπριανῷ ἱεροκήρυκι			»	20

2. Σημειοῦμεν ***ἐν συντομίᾳ,*** διότι γενικώτερον ἐξετάζοντες, περὶ τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος παρ' ἡμῖν, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν, ὅτι κλῆρος τε καὶ λαὸς ὑστεροῦμεν· μᾶλλον ἀνεχόμενοι τοὺς ξελαρυγγιστικοὺς συλλαβισμοὺς τοῦ δε η θ ω ω ω ω ω ω ω με ε ε ε εν καὶ τὴν παράτασιν τοῦ διεγερτικοῦ εἰς χασμήματα οι, οι, οι, καὶ τοῦ ὑπνωτίζοντος ου, ου, ου, ἢ διδακτικῆς ὁμιλίας· διὸ ἐπιβάλλεται ἡ ἐπιφύλαξις, ἵνα μὴ προξενεῖται βάρος εἰς τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα, διὰ μηκύνσεως τοῦ λόγου· μέχρις οὗ πληθυνομένης τῆς γνώσεως, διαρρυθμισθῶσι τὰ καθ' ἡμᾶς ἐπὶ τὸ οὐσιαστικώτερον.

γελίου, ἢ τοῦ Ἀποστόλου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

---

§ 74. *Π/χικαὶ ἐπισκέψεις καὶ Λειτουργίαι.*

Οἱ κατὰ καιρὸν Πατριάρχαι ἀνέκαθεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ηὐλόγουν τὸ εὐσεβὲς ποίμνιόν των ἐν Ταταούλοις· ἐπισκεπτόμενοι κατὰ καιροὺς τὴν ἱερὰν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅπερ καὶ σήμερον ἐξακολουθεῖ, κατ' ἔτος ἐρχομένου τοῦ Πατριάρχου, Κυριακήν τινα μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Μάλιστα καὶ ἐλειτούργουν τὸ πάλαι ἐνταῦθα.[1]

---

1. Ἐν τοῖς Κώδηξιν ἀναφέρεται·

«1766 «ης τὸν ερχομὸν τοῦ παναγιωτάτου ασλανια—13 : 60».
1785 «ἔξοδα τοῦ παναγιοτάτου που ἐλειτούργησεν ασλανια 164»

«1793 οκτοβρήου 30: εδοσαμέν του παναγιοτάτου πατρηάρχη δηὰ δηὸ λητουργιὲς ποὺ εκαμὲν εισ την εκλησία μὰς γρόσια 24 τα οπῆα μας δηορησεν μεαποδηξῆ καιεδοσαμέν τον δέσποτη μας».

«1814 εἰς τὸν ἐρχομὸν τοῦ Πατριάρχου,

εἰς μπεκιρτζίδες	γρ.	55
τὸν σεΐζιν του	»	2 : 90
τὸν πρωτοψάλτην	»	20»
«1825 δι' ἐρχομὸν τοῦ Πατριάρχου	»	162»

«1840 τὰ ὅσα ἔξοδα ἠκολούθησαν εἰς τὸν ἐρχομὸν τοῦ Πατριάρχου ἀνθίμου εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου δημητρίου.

§ 75. *Τιμολόγιον Ἱεροτελεστιῶν.*

Ἂν ἐν παντὶ δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψει τὸ Ἀποστολικὸν ρητὸν «Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω», κατὰ μείζονα λόγον, προκειμένου περὶ ἱερῶν τελετῶν καὶ μυστηρίων. Διὸ ἐπιβάλλεται ἡ ἐφαρμογὴ Τιμολογίου Ἱεροτελεστιῶν, ὅπου δὲν ὑπάρχει.

Τὴν μεγάλην δὲ σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τούτου ἐνταῦθα, κατανοεῖ τις, ὅταν λάβῃ ὑπ' ὄψει τὰς ἀταξίας καὶ ἀσχημίας, αἵτινες πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἐλάμβανον χώραν ἐν τῷ ἱερῷ περιβόλῳ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ πᾶσαν ἱεροτελεστίαν· καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ (1 Αὐγούστου 1903) κρατοῦσαν ἐν γένει εὐκοσμίαν καὶ τάξιν, ἥτις ὄντως ἱστορικὴν ἀξίαν ἔχει, διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὴν κοσμιότητα καὶ εὐταξίαν ἐν παντί.[1]

τοῦ δευτερεύοντος διὰ τὴν φαμιλίαν ὅλην	γρ	60
τῶν καβάσιδων 5	»	50
τῶν εὐταξιάδων 5	»	30
τῷ σεΐσῃ του	»	20
ἔξοδα διάφορα	»	55
διὰ τὰ 15 ἄλογα ὅπου ἦλθον	»	105
τῷ λαμπαδαρίῳ	»	40
ψαλτάδων	»	60
κανονάρχον	»	20
τῷ πορτάρῃ	»	20
	γρ.	460»

1. Τὸ Τιμολόγιον φέρον καὶ τὸ σεπτὸν κῦρος τῆς Πατριαρχι-

κῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἐντίμου Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου ἔχει ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς:

Τάξεις		Α′	Β′	Γ′	Δ′	Ε′	ΣΤ′	Ζ′	Η′	Θ′.
Βαπτίσεις	γρ.	*500α*	180	120	75	50	Δωρ.			
Γάμοι	»	*540*	*340*	180	140	90	60			
Κηδεῖαι	»	*1200*	*910*	*600*	400	330	200	120	70	Δωρ.
Μνημόσυνα	»	*1000*	*600*	*450*	140	70				

α′ Οἱ διακυρτωμένοι ἀριθμοὶ δηλοῦσιν Ἀρχιερατικὴν τάξιν. Ἐν ἑκάστῃ δὲ τάξει ὑπάρχουσιν ἀνάλογος ἀριθμὸς Ἱερέων καὶ Διακόνων, ποιότης ἱερῶν ἀμφίων, φωταψία καὶ διακόσμησις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ κτλ.

Σημ. Ἡ σύνταξις καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ Τιμολογίου ὀφείλεται εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπήν, ἐκ τῶν (†) ***Θ. Ἡσυχίδου.*** — (†) ***Κ. Σερεμετάκη.*** — Μιλτ. Χρηστίδου. — Θ. Στρογγυλοῦ — καὶ Β. Μιχαηλίδου. (Ἴδε καὶ Σημ. § 29).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

ΣΧΟΛΕΙΑ

§ 76. ***Σχολὴ τοῦ κοινοῦ.***[1]***-Ἑλληνικὸν Σχολεῖον.***[2]

Ἐν τοῖς Κώδηξι μνημονεύεται Σχολὴ ἀρρένων ἐν Ταταούλοις, ὑπάρχουσα περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ′

1. Τὸ κτίριον τῆς σχολῆς τοῦ κοινοῦ, κεῖται ἔναντι τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς· χρησιμεύει δὲ σήμερον ὡς γυμναστήριον τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Ἡρακλέους» καὶ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς.

2. Τοπικὴ Σύνοδος, συνελθοῦσα ἐν Βλαχσεραΐῳ (Φανάριον) τῷ 1593, διήρεσε τὰ Σχολεῖα εἰς ***Κοινὰ*** καὶ εἰς ***Ἑλληνικά.***

Ἐν τῷ προειρημένῳ Σιγιλλίῳ ὑπὸ ἡμερ. 1818 (§ 63), ἡ μὲν σχολὴ τοῦ κοινοῦ ὀνομάζεται «παιδαγωγικὸν σχολεῖον», ἡ δὲ Ἑλληνικὴ «Ἑλληνικὸν φροντιστήριον».

Πλὴν ἄλλων δὲ σημειοῦνται ἐν τοῖς Κώδηξι, περὶ Σχολῶν, τὰ ἑξῆς·

«1758 σε εναμισι χρονὸν πληρομαὶς σκολίου ἀσλανια 045»
«1766 μάγιος 8 ης τοσκολήω ἔξοδα· υσεμαιραμαὶτ » 6:36
ἀπρηλήως ησε μαιραιμαίτι· του σπητίου καὶ σκολήου » 40»
«1769 ηουνιος ἔξοδα δια το σκολίο οπουεφτιάστι στὸ πλαγι του αλονου σκολιου » 95»

αἰῶνος, ὑπὸ τὸ ὄνομα σχολὴ τοῦ κοινοῦ. Ἑλληνικὴ δὲ περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ.

Ἀμοιβὴ τῶν Διδασκάλων.

Τῷ 1750 χρονικὴ ἀμοιβὴ τοῦ διδασκάλου τῶν κοινῶν γραμμάτων	γρ.	150
Τῷ 1800 μηνιαία ἀμοιβὴ τοῦ διδασκάλου τοῦ κοινοῦ σχολείου	»	20
Τῷ 1846 μηνιαῖον Γάλλου διδασκάλου	»	300
» » μην. Ἀρχιδιδασκάλου Χαριλάου	»	600
» » » » Φιλαλήθους	»	600
Τῷ 1857 μην. διδασκ. Κοκκινάκη	»	1000
» » » » Νοΐου	»	850
» » » » Καπακάκη	»	750
» » » » Κατάκη	»	450
» » » » Σαρηγιάννη	»	500
» » » » Καλογεροπούλου	»	500[1]

«1773 νοεμβριος σεμεραμετι του σκολιου ἀσλάνια 1»
«1791 διὰ τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον πουδίνομε διὰ κυρᾶ » 10»
Τῷ 1814 «δι' οἰκοδομὴν Ἑλληνικοῦ σχολείου ἐδαπάνησεν ἡ Ἐκκλησία γρόσια 8864:45»
Τῷ 1834 «ἀπὸ ἐφόρους σχολῆς ὅσα δι' οἰκοδομὴν Ἑλληνικῆς σχολῆς « 57,265
καὶ ἀπὸ συνδρομητὰς διάφορα ποσὰ διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἑλληνικῆς σχολῆς».

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης βαίνει εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτῆς ἡ Ἑλληνικὴ Σχολή· πολλῶν διακεκριμένων διδασκάλων διδασκόντων ἐν αὐτῇ.

1. Ἀπὸ τοῦ 1868—1872 ἐλειτούργησε καὶ Λύκειον ἐν Ταταούλοις, ἐν τῇ παρὰ τὴν πλατεῖαν Μάνδρα-μεϊδὰν μεγάλῃ οἰκίᾳ Χρήστου Κάλφα Σκουληκάκη· περιλαμβάνον 6 Τάξεις, μέχρι Δευτέρας Γυμνασιακῆς, ἐν ᾧ ἐδίδασκον ἓξ Καθηγηταὶ καὶ Διδάσκαλοι, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Λυκειάρχου Ἀντωνίου Ἰορδάνου Φρυδᾶ.

Μαθηταὶ δ' ἐφοίτουν ἐν αὐτῷ 130, ἐν οἷς 45 οἰκότροφοι, ἐν τῷ συντηρουμένῳ ἐντὸς τοῦ Λυκείου Οἰκοτροφείῳ.

1. Ὁ Ἐμμανουὴλ Νοτάρης μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν Σχολῶν, ὧν ἐπὶ πολλὰς περιόδους διετέλεσεν ἔφορος· ὁ δὲ ἀξιέπαινος ζῆλός του ἠμείφθη καὶ δι' ἀπονομῆς αὐτῷ παρασήμου Ὀσμανιὲ Δ' Τάξεως.

§ 77. *Ἀστικὴ Σχολή.*

Ἡ Σχολὴ αὕτη ἀνηγέρθη ἐν ἔτει 1887, ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ν. πρωτοβουλίᾳ τῶν Ἐμ. Νοτάρη[1] καὶ Ἐμ. Ζεμπούλη ἰατροῦ, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν Ἐφορίαν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ.

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, κειμένης ὕπερθεν τῆς δευτέρας εἰσόδου τῆς ἀγούσης εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μαρμαρίνην κλίμακα, ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφὴ

Ἐπιγραφὴ Η΄.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΡΕΝΩΝ

1886

Ἡ ἄνω κλίμαξ ἄγει εὐθὺ ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον τῆς Σχολῆς· ἅμα δὲ τῇ ἀνόδῳ ἔναντι, ἐντετοιχισμένη ἐστὶ μεγάλη μαρμαρίνη πλὰξ μετὰ τῆς ἑξῆς ἐπιγραφῆς, κεφαλαίοις γράμμασι.

Ἐπιγραφὴ Θ΄.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

Η Α. ΕΞ. Ο ΜΑΖΧΑΡ ΠΑΣΑΣ ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ [1]

ΥΙΟΙ ΖΑΝΝΗ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ ΣΚΥΛΙΤΣΗ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ
ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ Η «ΕΛΠΙΣ»
ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ
ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ
ΕΛΕΝΗ ΚΑΝΑΒΑΛΩΦ

ΩΝ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ Α·Ι·ΔΙΟΝ ΤΗΝ ΔΕ ΤΗΝ ΠΛΑΚΑ ΧΡ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ ΙΔΙΑ ΔΑΠΑΝΗ ΗΓΕΙΡΕΝ.

Ἡ ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ἐπιτροπή.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ +
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ +
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΠΟΡΙΔΗΣ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΖΕΜΠΟΥΛΗΣ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΝΟΤΑΡΗΣ
ΘΗΣΕΥΣ ΗΣΥΧΙΔΗΣ †
ΙΠΟΚΡΑΤΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ †
ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ †
ΝΙΚΟΔΑΟΣ ΧΑΓΙΑΝΟΥ
ΠΑΝΤΟΛΕΩΝ ΜΑΣΤΡΑΠΑΣ †
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΥΜΑΣ

ΛΑ΄ ΜΑ·Ι·ΟΥ ΑΩΠΖ΄»

Τὸ ἐπίμοχθον ἀλλὰ καὶ λίαν φιλόμουσον ἔργον

1. Ὁ Μαζχὰρ-πασᾶς πολυτρόπως διηυκόλυνε τὸ ἔργον τῆς ἀνεγέρσεως τῆς Σχολῆς, εἰσενεγκὼν καὶ δεκάλιρον συνδρομήν· ἀντιθέτως πρὸς τὸν Δήμαρχον τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ***Βλάκ-βεη,*** οὐκ ὀλίγα προσκόμματα παρεμβαλόντα.

τῆς ἄνω ἐπιτροπῆς, ὑπεβοήθησαν μετὰ πολλοῦ ζήλου, ὁ βασιλικὸς Ἀρχιτέκτων Βασιλάκης κάλφας Ἰωαννίδης, (†) οἱ ἀδελφοὶ Σταματιάδαι Ἀπόστολος (†) καὶ Ἰωάννης (†)[1] καὶ ὁ Χρῆστος Χατζηχρήστου.

Σημειωτέον δέ, χάριν ἱστορικῆς ἀκριβείας, ὅτι κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔργου, οὐκ ὀλίγαι ἀντιδράσεις παρουσιάσθησαν· καὶ χλευασμοὶ δὲ ἐναντίον τῶν λαβόντων τὴν πρωτοβουλίαν, διότι προέβησαν εἰς τὸ ἔργον, βάσιν ἔχοντες μόνον ἑκατοντάλιρον προσφορὰν τοῦ ἀειμνήστου Παύλου Στεφάνοβικ. Ἀλλ' ὁ πατριωτικὸς ζῆλος, ἡ δραστηριότης μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἡ πίστις καὶ ἐνταῦθα κατίσχυσαν.

Ἡ Σχολὴ ἐστι τριόροφος καὶ περιλαμβάνει 9 αἰθούσας παραδόσεων. Διευθυντήριον καὶ Ἐφορεῖον.[2]

Ἡ πρὸς συντέλεσιν τῆς οἰκοδομῆς δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς γρ. 135,000.[3]

1. Οἱ ἀείμνηστοι ἀδελφοὶ Σταματιάδαι Ἀπόστολος καὶ Ἰωάννης, ὡς καὶ Πέτρος, Ἀντώνιος καὶ Ἱπποκράτης, ἐπίσης καὶ ὁ ἐπιζῶν Στέφανος (ἐν Παρισίοις), ἀγλαοὶ βλαστοὶ τῶν Ταταούλων, μετ' ἀξιοζήλου φιλοπατρίας εἰργάσθησαν ὑπὲρ τῶν κοινῶν, μάλιστα δὲ τῶν Σχολῶν τῆς γενετείρας αὐτῶν.

2. Ἐν τῷ ἐφορείῳ ὑπάρχει καὶ Βιβλιοθήκη μετὰ 600 περίπου Τόμων. Ἀνήρτηνται δὲ αἱ εἰκόνες τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν τῆς Σχολῆς Σ. Ζαφειροπούλου, Ἀλ. Γεωργιάδου, Ἀποστόλου Σταματιάδου, Ἰωάννου Ἀλεξιάδου καὶ ἡ εἰκὼν τῶν Ταταούλων.

3. Τὰ ἐγκαίνια αὐτῆς ἐτελέσθησαν πανηγυρικώτατα τῇ 31 Μαΐου 1887 δι' Ἁγιασμοῦ, τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου τοῦ Ε΄, μετὰ χοροστασίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· ῥήτορος ὄντος

Μολονότι δὲ ἀρκούντως εὐρεῖά ἐστιν ἡ οἰκοδομή, ὡς ἐξετέθη, ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς ὅμως αὐξήσεως τῶν μαθητῶν, τοῦ ἀνθυγιεινοῦ αἰθουσῶν τινων καὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἐν γένει, ἐπιτακτικὴ ἀποβαίνει ἡ ταχεῖα λῆψις μέτρων, πρὸς θεραπείαν τῆς μεγίστης ταύτης ἀνάγκης, ἧς τὴν πλήρωσιν σπουδαίως διευκολύνει ἡ ἀπόκτησις παρὰ τῆς σχολῆς, τῆς παρακειμένης αὐτῇ ἐκτεταμένης αὐλῆς· (ἐκ πηχ. τετρ. 1500) καὶ τῆς μεγάλης οἰκίας Μαρκὴ Κάλφα.[1]

τοῦ τότε Προέδρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κ. Καλλιάδου Βέη (†)· παρισταμένου δὲ ἀντιπροσώπου τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας, τοῦ Ι. Ἀριστοκλέους (†) καὶ ἄλλων ἐπισήμων.

1. Ἡ ἀπόκτησις αὐτῆς ἐγένετο τῷ 1904 κατὰ Δεκέμβριον. Ἔπαινος δὲ καὶ εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται τῇ μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ δραστηριότητος ἐργασθείσῃ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης Ἐφορίᾳ· ἥτις ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν Εὐστρ. Σαπουντζάκη, Μ. Μορφιάδου, Α. Καρυστηνοῦ, Κ. Διαμαντάκη καὶ Ἐμμ. Νοτάρη.

Σημ. ***Μαρκὴ Κάλφας.*** Ἐν σελίδι 27 ἐν ὑποσημειώσει γίνεται μνεία τῆς οἰκίας ταύτης, ἐξ ἧς ἡ παρακειμένη αὐτῇ ὁδὸς φέρει τὸ ὄνομα Μαρκὴ Κάλφα, ὡς προείρηται αὐτόθι.

Ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος τούτου πολλαχοῦ τοῦ παρόντος, ὡς συμμετέχοντος ἐκ τῶν πρώτων ἐν κοινωφελέσιν ἔργοις, μαρτυρεῖ τὸν βαθμὸν τῆς εὐσεβείας καὶ φιλογενείας τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἀνδρός, περὶ ὧν εὐφήμως ἀναφέρει καὶ ἡ παράδοσις.

Ἱστορεῖται δὲ περὶ αὐτοῦ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον, ὅπερ ὡς ἀξιομνημόνευτον ἀναγράφομεν ἐνταῦθα.

Ἑσπέραν τινὰ ἡμέρας Πέμπτης, ὁ Μαρκὴ Κάλφας ἐπιστρέφων ἐξ Ἑπταπυργίου, ὅπου ἦν κυρίως τὸ κέντρον τῶν ἐργασιῶν του, εἰσῆλθεν ἀπὸ ***Ἐμὶν Ὀνοῦ*** τῆς πόλεως εἰς ἀκάτιον, ὅπως διαπεραιωθῇ εἰς Γαλατᾶ· μετ' αὐτὸν εἰσῆλθεν εἷς Ἑβραῖος καὶ κατόπιν τούτου εἷς Μωαμεθανός, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τιάραν ***(σαρίκι)***. Οὗτος ἐπρότεινεν εἰς τὸν πορθμέα νὰ ἐκκινήσῃ, ὑποσχεθεὶς

τὴν πληρωμὴν καὶ τοῦ ἄσπρου, ὅπερ θὰ κατέβαλεν ὁ τέταρτος· (τὸν τακτικὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Ἀκατίου) ***(δολμοὺς καΐκ)*** ἀπετέλουν 4, ὡς καὶ σήμερον· κατέβαλλον δὲ τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ἕκαστος πορθμεῖον ἓν ἄσπρον (σήμερον 10 παράδες).

Κατὰ τὸν πλοῦν ὁ τιαροφόρος συνῆψε συνδιάλεξιν μετὰ τῶν συνεπιβατῶν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον ἠρώτησε τὸν Μαρκὴ Κάλφα περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, πόσα κερδίζει τὴν ἡμέραν καὶ ἂν περισσεύῃ τι. Οὗτος ἀπήντησεν ὅτι εἶναι ἀρχιτέκτων, ὅτι κερδίζει 30 ἄσπρα τὴν ἡμέραν, ἐξ ὧν περισσεύει τὰ 10· εἶναι δὲ λίαν εὐχαριστημένος καὶ δοξάζει τὸν Θεόν.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, ὁ Ἑβραῖος ἀπήντησεν, ὅτι ἐν ***Μπαχτσὲ Καποῦ*** εἶναι ἀργυραμοιβὸς ***(κϳοσὲ σαρὰφ)*** καὶ ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς Γενιτσάρους, οἵτινες δανειζόμενοι παρ' αὐτοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἀκολούθως βίᾳ λαμβάνουσι τὸ ἐνέχυρον, χωρὶς νὰ καταβάλωσι τὴν ὀφειλήν των.

Μετὰ τὴν διαπεραίωσιν καὶ ἔξοδόν των εἰς Γαλατᾶ (Λαδόσκαλα), ἕκαστος ἔλαβεν ἰδίαν διεύθυνσιν καὶ ὁ Μαρκὴ Κάλφας τὴν πρὸς τὰ Ταταῦλα ἄγουσαν· πρὶν ὅμως προχωρήσῃ πολύ, ὑπεβλήθη ὑπό τινων περιφερομένων ἐκεῖ, εἰς αὐστηρὰν ἀνάκρισιν περὶ τῆς μετὰ τῶν συνεπιβατῶν αὐτοῦ ἐν τῷ ἀκατίῳ συνδιαλέξεως· ἐξ ἧς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ τιαροφόρος οὐδεὶς ἄλλος ἦν, ἢ αὐτὸς ὁ Σουλτὰν Μαχμοὺτ μετημφιεσμένος· τοῦτο τοσοῦτον φόβον καὶ τρόμον ἐπροξένησεν αὐτῷ, ὥστε ἐξήγαγε τὰ ὑποδήματά του καὶ κρατῶν αὐτὰ ἐν τῇ χειρί, γοργῷ τῷ βήματι, βαδίζων μὲ τὰ ἔσω ὑποδήματα ***(μέστια)***, ἀσθμαίνων ἔφθασεν εἰς Ταταῦλα, ὅπου περίτρομος ἀφηγήθη εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ τὸ συμβάν. Τὴν ἐπιοῦσαν Παρασκευὴν μετέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἀνέμενε τὸ ἀποβησόμενον ἀπευκταῖον.

Τὴν Κυριακὴν ὁ Σουλτάνος διέταξε νὰ προσαγάγωσιν εἰς τὸ Παλάτιον τὸν Μαρκῆ Κάλφα· ἐπειδὴ δὲ ἠγνόει τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν του, ἔδωκε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ σημεῖα πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτοῦ, ***ροὺμ δουλγγέρ,*** φέρων κάλυμμα κίδαριν ***(κϳουλάφ)***, ράσον ***(τζουμπὲ)*** πρασινωπὸν καὶ ***μέστια*** κίτρινα.

Οἱ κυριώτεροι Ἑλληνικοὶ συνοικισμοὶ ἐν Κων)πόλει, τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, ἦσαν ἐν Φαναρίῳ καὶ ἐν Ταταούλοις. Διὸ μετ' ἀποτυχοῦσαν ἔρευναν εἰς Φανάριον πρὸς εὕρεσιν τοῦ Μαρκῆ Κάλφα, διεπεραιώθησαν οἱ ἀποσταλέντες Γϳενήτσαροι εἰς Κασήμ-πασα, διὰ ν' ἀνέλ-

θωσιν εἰς Ταταῦλα· αὐτόθι δὲ ἔλαβον πληροφορίας περὶ αὐτοῦ, καθόσον γνωστὸς ἐτύγχανεν ἐνταῦθα, ὡς ἐκ τῶν ἐργασιῶν τὰς ὁποίας ἀνελάμβανε καὶ ἐν τῷ Βασιλικῷ ναυστάθμῳ. Ἀνῆλθον εἰς Ταταῦλα, εὗρον τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρκῆ κάλφα καὶ ἀπήγαγον αὐτόν, προλαβόντα ν' ἀποχαιρετήσῃ μετὰ κλαυθμῶν τοὺς οἰκείους.

Ἐν τῷ Βασιλικῷ παλατίῳ ὅπου ὡδηγήθη ὁ Μαρκῆ κάλφας, παρὰ προσδοκίαν καὶ εὐχάριστον ἔκπληξίν του, ἐγένετο δεκτὸς εὐμενῶς καὶ μετὰ πολλῶν τιμῶν καὶ περιποιήσεων. Τῷ ἀπενεμήθη δὲ καὶ ὁ τιμητικὸς τίτλος τοῦ Βασιλικοῦ Ἀρχιτέκτονος, ὃν συνώδευσε καὶ δῶρον ἐκ 2,000 ἄσπρων ἐντὸς σακκιδίου. *

Ἔκτοτε περιεβάλλετο ὑπὸ ἐξαιρετικῆς Σουλτανικῆς εὐνοίας καὶ προστασίας· φυσικῶς δὲ ηὔξησε καὶ ἡ πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ γενικὴ τιμὴ καὶ ὑπόληψις, ἣν καὶ προηγουμένως ἔχαιρεν, ὡς διάσημος Ἀρχιτέκτων, εὐλαβὴς χριστιανὸς καὶ πρόθυμος ἐργάτης ὑπὲρ παντὸς εὐσεβοῦς καὶ κοινωφελοῦς σκοποῦ.

Ἔργα τοῦ Μαρκῆ Κάλφα εἰσὶ τὸ περὶ τὸ 1800 ἀνεγερθὲν μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα τῆς Ὑψηλῆς Πύλης.

Τὸ Μεγαλοπρεπέστατον Βασιλικὸν περίπτερον ***Ἀϊναλὺ-καβὰκ*** ** (ΝΔ. τῶν Ταταούλων Α. δὲ τοῦ Χάσκιοϊ) κλπ.

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἱστορικόν, ἀφηγήθη ἡμῖν ὁ φίλος Γιάγκο Βέης Ἰωαννίδης, δισέγγονος τοῦ ἀειμνήστου Μαρκῆ Κάλφα, οὗτινος τὴν ἀρχαίαν εἰκόνα μετὰ κιδάρεως, παρασήμου καὶ τεκτονικοῦ διαβήτου, φυλάττει ὡς ἱερὸν κειμήλιον. Ἐπίσης δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ κτιρίου τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ἐν ᾗ εἰκονίζεται καὶ ἱστορικὴ (τῷ 1802) καθ' ὁδὸν «παράταξις ἐπὶ τῇ ἀφίξει νεωστὶ διορισθέντος Ἡγεμόνος Βλαχίας πρὸς παραλαβὴν τοῦ διορισμοῦ του.

1) Ὁ Ἡγεμὼν
2) Συνοδεία Ἡγεμόνος ἐκ Βογιάριδων
3) Ἀρχηγὸς Γενητσάρων καὶ
4) Συνοδεία ἐκ Γενητσάρων».

* Ὁ ἐν τῷ ἀκατίῳ συνεπιβάτης ἑβραῖος ἀπηγχονίσθη, παρόντος καὶ τοῦ Μαρκῆ Κάλφα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀπαγχονισμοῦ.

** Σουλτὰν Ἀχμὲτ ὁ Γ' «μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Πελοποννήσου καὶ τὴν ἐν Παζάροβιτς εἰρήνην τῷ 1718, ἐστόλισεν αὐτὸ διὰ τῶν ὡραιοτέρων τῶν ἐν Οὐενετίᾳ κατασκευαζομένων τότε κατόπτρων (ἀϊνά), ἅπερ εἶχεν αὐτῷ πέμψῃ δῶρον ἡ ἀριστοκρατία, ἀνακτωμένη τὴν φιλίαν του» Σκαρλ. Βυζ. Τόμ. Β' σελ. 16. Καντεμιρ. Τόμ. Α', βιβλ. Γ', σελ. 159. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ πρώτου ὀνόματος τοῦ περιπτέρου ***Ἀϊβὰ-σαράϊ***, εἰς ***Ἀϊναλῦ-καβάκ***. Αὐτόθι.

Ἡ Σχολὴ διαιρεῖται εἰς 7 Τάξεις,[1] ἐν αἷς διδάσκεται καὶ ἡ Τουρκικὴ καὶ ἡ Γαλλική. Μαθηταὶ 504.[2]

Μέχρι τοῦ 1898 ὑπῆρχε καὶ ὀγδόη τάξις. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ἐγκαίρως κατανοηθείσης τῆς ἀληθείας, ὅτι ἄσκοπος πολυτέλεια, ἥκιστα σύμφωνος πρὸς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν φειδώ, ἐστὶν ἡ διατήρησις ἀνωτέρας τάξεως, καθόσον στενὴ ἐστιν ἡ γειτνίασις τῶν Ταταούλων πρὸς τὸ Σταυροδρόμιον, ὅπου ὑπάρχουσιν ἀνώτεραι Σχολαί, κατηργήθη αὕτη.

Τὴν ἀλήθειαν δὲ ταύτην, ἡμεῖς δὲν ἐπαύσαμεν νὰ κηρύττωμεν καὶ νὰ τονίζωμεν, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ, ἐνταῦθα τε καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου ὑφίσταται ἡ πολυτέλεια διατηρήσεως ἀνωτέρων τάξεων, παρὰ τὸν δυσβάστακτον προϋπολογισμὸν σχολῶν, μάλιστα δὲ καίπερ μὴ ὑπάρχοντος ἱκανοῦ ἀριθμοῦ μαθητῶν εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις.

§ 78. *Παρθεναγωγεῖον.*

Ἐνῶ ἐν ἀκμῇ εὑρίσκοντο τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρέ-

1. Τινὲς Τάξεις, ὡς ἐκ τῆς πληθώρας τῶν ἐν αὐταῖς μαθητῶν (ὡς καὶ ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ), εἰσὶ διῃρημέναι εἰς δύο τμήματα. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δέ, ἐπιβάλλεται ἡ τοιαύτη διαίρεσις καὶ εἰς ἄλλας Τάξεις.

2. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν εἰς ἀνωτέρας σχολὰς φοιτώντων, ἰδίᾳ εἰς ξενογλώσσους, ἀνέρχεται εἰς 100 περίπου.

νων, ὅπερ προδήλως, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δεικνύει τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλομουσίαν τῶν κατοίκων Ταταούλων, μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Παρθεναγωγείου, δὲν ὑπῆρχεν ἐνταῦθα κοινοτικὴ σχολὴ θηλέων.

Ἰδιωτικὰ σχολεῖα *σπητίσια* λεγόμενα (τοιαῦτα καὶ μέχρι σήμερον οὐκ ὀλίγα ἀριθμοῦνται, χρησιμεύοντα μᾶλλον ὡς παιδαγωγεῖα) συνεκέντρουν ἀριθμὸν κορασίων καὶ μέχρι 40.

Ὅπερ δὲ ἀξιοσημείωτον, ἀντὶ Παρθεναγωγείου, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, διετηροῦντο ὑπὸ τῆς Κοινότητος «διδασκάλισαι τῶν κεντιτριῶν τὴς χώρας» ὡς φανερώνουσιν οἱ Κώδηκες (1810).

Τὸ Παρθεναγωγεῖον ἀνηγέρθη ἐν ἔτει 1859, ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Δ.

Ὕπερθεν τῆς ἐξωτερικῆς εἰσόδου, μαρμαρίνη πλὰξ φέρει τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν.

Ἐπιγραφὴ Ι΄.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ
1859

Περὶ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτοῦ, σώζεται τὸ ἑξῆς Πρακτικὸν γενικῆς ἐνοριακῆς συνελεύσεως, ὑπὸ ἡμερ. 3 Φευρουαρίου 1859.

«Οἱ κάτοικοι τῆς Κωμοπόλεως Ταταούλων, ἔχον-

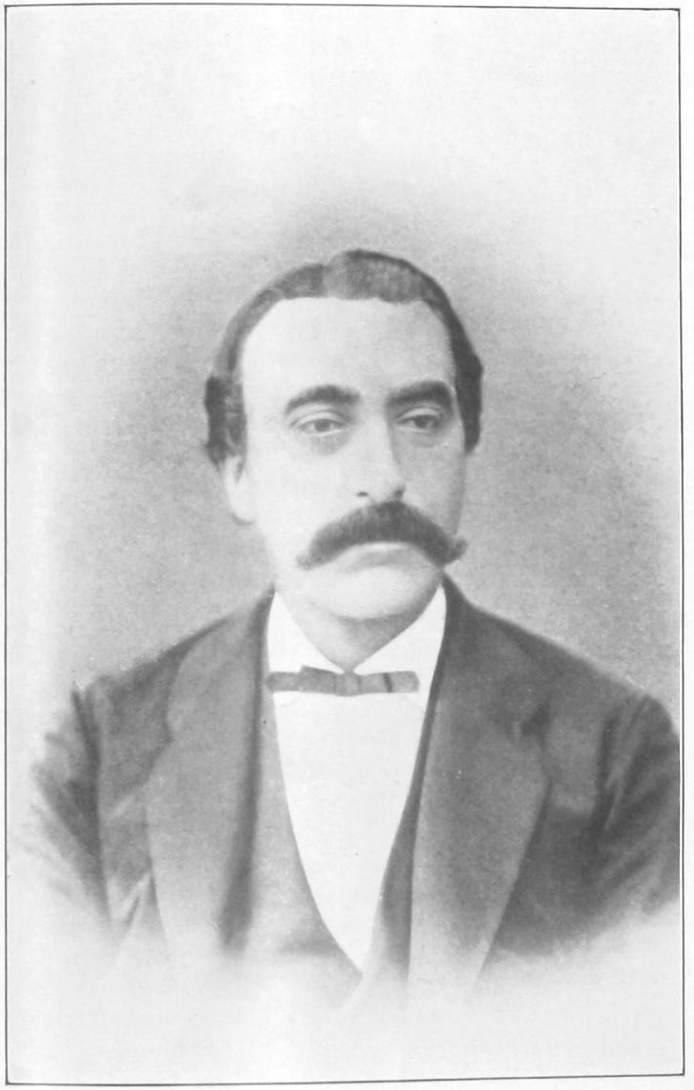

ΠΑΝΤΕΛΑΚΗΣ ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

τες ὑπ᾽ ὄψει, ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι μέσον, δι᾽ οὗ λεαίνεται ἡ πρὸς τὴν κοινοτικὴν εὐποτμίαν φέρουσα ὁδός, καὶ τὸ μόνον ἐφόδιον παντὸς ἀνθρώπου πρός τε τὸν παρόντα βίον καὶ τὸν μέλλοντα, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀρρένων δὲν ἐπιτυγχάνεται ὁ σκοπὸς οὗτος ἐντελῶς, ἂν μὴ τῆς ἀπαιτουμένης παιδαγωγίας ἀξιωθῇ καὶ τὸ γυναικεῖον φῦλον, ἔχοντες δεδωρημένον εἰς τοῦτο, τὸ κατὰ τὴν Καρυδιὰν οἰκόπεδον κατάλληλον ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου . . . »[1]

Τὸ Παρθεναγωγεῖόν ἐστι διόροφον καὶ περιλαμβάνει 10 αἰθούσας παραδόσεων. Αἴθουσαν διευθύνσεως καὶ ὑπόγειον ἑστιατόριον.

Ἔστι δὲ πλήρης ἑπτάτακτος Ἀστικὴ σχολὴ μετὰ Νηπιαγωγείου. Διδασκάλισαι 8, ἐν αἷς καὶ τῆς Γαλλικῆς καὶ ραπτικῆς (3 δὲ διδάσκαλοι διδάσκουσι καταστιχογραφίαν, Ὠδικὴν καὶ Γυμναστικήν). Μαθήτριαι καὶ νήπια 408.[2]

---

1. Ἕπεται Κατάλογος Συνδρομητῶν ὑπὲρ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Παρθεναγωγείου, συνεισφερόντων διάφορα στρογγυλὰ ποσὰ ἕως 5.000 γρ.

Τὸ ὅλον ποσὸν ἀνέρχεται εἰς 132,556, ἐξ ὧν τὰ μεγαλείτερα ποσὰ εἰσέφερον οἱ ἑξῆς:

Βασίλειος Ἰωαννίδης	γρ.	5000
Δ. Μεϊμαρίδης	»	4000
Ἀντώνιος Ι. Σεημίρης	»	5000
Δ. Ἀντίπας	»	5000
Λουκᾶς Καστανάκης	»	4000
Κ. Φωτιάδης	»	5000

2. Ἡ διδασκαλία ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σχολαῖς τελεῖται κατὰ τὸ Πατριαρχικὸν Πρόγραμμα.

§ 79. *Ἰσολογισμὸς Σχολῶν κατὰ τὸ Σχολικὸν ἔτος 1912—1913.*

Ἔσοδα Γρ. 136,000.

α΄) *Ἐκκλησιαστικὴ ἐπιχορήγησις* Γρ. 36,000.

Κατὰ τοὺς Κώδηκας, αὕτη ἐν ἔτει 1780 ἀνήρχετο εἰς γρ. 120 ἐτησίως. Τῷ 1857 εἰς 30,000. Τῷ 1862 εἰς 75,000.

Κατὰ διαφόρους δὲ ἐποχάς, ἡ Ἐκκλησία ἐπήρχετο ἐπίκουρος εἰς τὰς σχολάς, θεραπεύουσα πᾶσαν ἀνάγκην αὐτῶν.[1]

β΄) *Εἰσιτήρια καὶ Ἔλεγχοι* γρ. 28,280.

Κατὰ τοὺς Κώδηκας, διάφοροι ἀποφάσεις ἐλήφθησαν, περὶ διδάκτρων τῶν μαθητῶν, εἰς διαφόρους ἐποχάς, ἐξ ὧν ἀναγράφομεν τὰς ἑξῆς·

Πατριαρχικὴ ἀπόδειξις ἐπὶ Κυρίλλου ὁρίζει «... Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ χώρᾳ (τῶν Ταταούλων) δύο κοινὰ σχολεῖα τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἔτυχον τῆς ἀναγκαίας Εὐταξίας καὶ διευθετήσεως τόσον μὲ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἀξιόχρεων

1. Πολλὰ κονδύλια ἐν τοῖς Κώδηξι φανερώνουσι τοῦτο· ἐν οἷς καὶ τὰ ἑξῆς·

«1818 τὸ χρέος τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου τὸ ἐχαρήσαμεν κατὰ τὸ σιγγιλιῶδες γράμμα 14,166:20»

«ὅλα τὰ μερεμέτια τῶν ἄνωθεν δύο σχολείων, τὰ πληρώνει ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τῶν Ταταούλων» 1837 Ἀρχ. Κωδ. Σχολῆς κλπ.

Τῷ 1860 ἡ Ἐκκλησία ἔδωκεν εἰς τὸ σχολεῖον γρ. 43,600.

ἡμετέραν Ἐκκλησιαστικὴν πρόνοιαν καὶ φροντίδα, ὅσον καὶ μὲ τὴν ἄοκνον προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν ἤδη ἐπιστατούντων ἐν αὐτοῖς καὶ ἐπιτροπευόντων, διὰ νὰ γίνεται ἐξ αὐτῶν κατὰ πολλαπλασιασμὸν ἡ ὠφέλεια, καὶ ἐπίδοσις πρὸς τοὺς χάριν παιδείας καὶ μαθήσεως προσφοιτῶντας, ἐγένετο ἐφεξῆς καὶ ἡ ἐκ προνοίας τοιαύτη ἀπόφασις, τὸ νὰ λείψωσι τὰ παρ᾽ ἑνὸς καὶ ἄλλου διδόμενα μηνιαῖα διὰ περισσοτέραν εὐκολίαν τῶν γονέων, τῶν ἐχόντων τέκνα μαθητεύοντα εἰς τὰ δύο αὐτὰ σχολεῖα, καὶ μόνον τὰ μέχρι τέλους φευρουαρίου δεδουλευμένα νὰ πληρωθῶσιν, ἀπὸ δὲ τῆς α΄ τρέχοντος μαρτίου μηνὸς νὰ γίνεται ἡ διδασκαλία καὶ ἡ παράδοσις χωρὶς πληρωμῆς τῶν μέχρι τοῦ νῦν συνειθισμένων μηνιαίων... ὄντες βέβαιοι, ὅτι δὲν εἶσθε ὑπόχρεοι, καθὼς καὶ ἄλλοτε νὰ δίδητε μηνιαῖα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι καὶ τὰ δύο αὐτὰ σχολεῖα εἶναι ἠνεωγμένα καὶ ἕτοιμα, εἰς τὸ νὰ δέχωνται μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ εὐκολίας τοὺς προσερχομένους, *χωρὶς νὰ ἔχωσι νὰ ζητῶσιν ὀβολὸν παρ᾽ αὐτῶν*, εἰμὶ ἂν ἐκ προαιρέσεως θελήσωσιν οἱ φιλόκαλοι καὶ φιλόμουσοι νὰ προσφέρωσι....».[1]

«Κωνσταντινούπολις τῇ 7 Νοεμβρίου 1837..... ἀπεφασίσθη κοινῇ γνώμῃ, ὅτι ἐπειδὴ τὰ εἰσοδήματα τοῦ σχολείου δὲν ἐξαρκοῦν.... εἰς τὰς παρα-

1. ϙωιστ΄. 1816 ἐν μηνὶ Μαρτίῳ Ἰνδ. Δ΄. Ἀρχαῖος Κώδηξ ιῆς Σχολῆς.

μονὰς τῆς μνήμης τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν .... θέλει δίδεται εἴδησις εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς τε Ἑλληνικῆς σχολῆς καὶ ἀλληλοδιδακτικῆς ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἐφόρων, ὅτι κατ᾽ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν *θέλει μοιράζονται ἄρτοι πρὸς ἅπαντα τὰ ὀσπήτια, διὰ νὰ φιλοδωροῦν πλουσιοπαρόχως οἱ Γεννήτορες ὅπου ἔχουν τέκνα εἰς τὰ σχολεῖα κατ᾽ ἀναλογίαν τῆς καταστάσεώς των,* καὶ οἱ μὴ ἔχοντες κατὰ τὴν προαίρεσίν των ... ».

Δι᾽ ἀποδείξεως τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου θεσπίζεται, *ἵνα κατὰ τὴν τέλεσιν γάμου καταβάλλεται δικαίωμα ὑπὲρ τῶν Σχολῶν ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τῶν ἐνδιαφερομένων, διὰ τὴν πρώτην τάξιν γρ. 100 διὰ τὴν δευτέραν 70 καὶ διὰ τὴν τρίτην 25.*[1]

Προδήλως αἱ ἐκ τῶν εἰσιτηρίων πρόσοδοί εἰσιν ἐλάχιστοι· τοῦτο δέ, διότι τῇ φιλοτιμίᾳ δὲν συμβαδίζει ὁ πλοῦτος ἐν Ταταούλοις.

Ἄξιον δὲ μνείας ἐστὶν ἐνταῦθα, ὅτι πολλαὶ φιλάνθρωποι μητέρες θέτουσιν εἰς τὸν κάλαθον τῶν φοιτώντων εἰς τὰς σχολὰς τέκνων των, περισσοτέραν

1. Ἰανουάριος 1846 Αὐτόθι.

Σήμερον κατὰ τὴν τελεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου, ὡς καὶ τῆς Βαπτίσεως, οἱ ἱερεῖς φέρουσι Διπλότυπον τῶν Σχολῶν, καὶ ἐκδίδουσι διπλότυπον Ἀπόδειξιν, διὰ τὸν εἰσφερόμενον προαιρετικὸν ὑπὲρ τῶν Σχολῶν ἔρανον παρὰ τοῦ Συντέχνου, ἢ τοῦ Ἀναδόχου, εἰς οὓς προβάλλουσι τὸ Διπλότυπον ἐπὶ τῷ αἰσίῳ γεγονότι.

Ἐκ τούτου δὲ προκύπτει ἐτησίως πρόσοδος 2,000 γροσίων περίπου.

τροφὴν διὰ τὸ γεῦμα αὐτῶν, ὅπως μετόχους εἰς αὐτὸ ἔχωσι καὶ πτωχοὺς μαθητὰς (ἢ μαθητρίας). Οὕτω δὲ ἐθίζουσιν αὐτά, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, εἰς τὴν πρὸς τὸν πλησίον εὐαγγελικὴν ἀγάπην καὶ ἀδελφικὴν στοργὴν καὶ εἰς τὴν ἀλληλεγγύην.

Ἂν ἐκ τῶν πολλῶν ζαπλούτων Ταταυλιανῶν τις, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, οἵτινες ἀποδεδειγμένως πρὸς τὸ ὑλικὸν τάλαντον, κοσμοῦνται καὶ διὰ ταλάντου θερμῆς φιλοστοργίας, πρὸς τὴν γενέτειραν, φιλοπατρίας καὶ φιλανθρωπίας, ἵδρυεν ἐν Ταταούλοις *Σισσίτιον* διὰ τοὺς ἀπόρους μαθητάς, καὶ ἐξηφάλιζε τὴν συντήρησιν αὐτοῦ εἰς τὸ διηνεκές, θὰ ἔπραττε φιλάνθρωπον καὶ θεάρεστον ἔργον καὶ θὰ ἐφείλκυε ἀΐδιον εὐγνωμοσύνην πολλῶν δυστυχῶν, οἵτινες θὰ ηὐλόγουν τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς αἰῶνας αἰώνων.[1]

Ὡς εὐλογεῖται τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου *Παντιᾶ*

1. Τὸ διὰ τῆς δραστηριότητος τῆς Διευθυντρίας τοῦ Παρθεναγωγείου Σοφίας Κωνσταντινίδου (1903—1911), κατὰ τὸ Σχολικὸν ἔτος 1910—1911 λειτουργῆσαν ***Σισσίτιον***, φιλοστόργῳ ἐνεργείᾳ αὐτῆς καὶ μαθητριῶν τινων, ἐν ᾧ 30 πεινῶντα δυστυχῆ πλάσματα ἐκ τῶν μαθητευουσῶν εὕρισκον τροφὴν τὴν μεσημβρίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατείνῃ τὴν ζωήν του, διότι ἡ παράτασις ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπαιτεῖ οὐχὶ ὕδωρ κομιζόμενον, ἀλλὰ πηγὴν ἀενάως ῥέουσαν, ἥτις μόνον διὰ σταθερῶν πόρων ἐπιτυγχάνεται.

Καὶ αἱ κατὰ διαφόρους περιόδους ἀπόπειραι φιλανθρώπων, ὑπὲρ διατηρήσεως Σισσιτίου, δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν, ἢ νὰ ἀκολουθῶσι τὴν τύχην τοῦ ἀνωτέρω.

ISMANOGLIO

Εὐγενίδου, ἐκ τῆς ἀνεγέρσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἐν Ταξειμίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος *Ἐθνικοῦ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου εἰς μνήμην αὐτοῦ.*

γ΄) *Χορὸς* (καθαρὸν προϊὸν) γρ. 27,915.

Ὁ χορὸς τῶν Σχολῶν, ὅστις σπουδαίαν πρόσοδον ἐξασφαλίζει ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνιαρὸν καὶ δυσβάστακτον ἄχθος ἀποτελεῖ διὰ τὴν κατὰ καιρὸν ἐφορίαν, τὸ πρῶτον ἐδόθη ἐν ἔτει 1862 ἐν τῇ μεγάλῃ οἰκίᾳ Σκουληκάκη (§ 76 Σημ.), δωρεὰν παραχωρηθείσῃ.

Ἀπὸ δὲ τοῦ 1884, χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν

Ἑρμηνεία
τῶν ἐν τῇ ἀπέναντι εἰκόνι ἀριθμῶν.

1. ***Ναὸς*** Εὐαγγελιστρίας.—2. Ἀνατολικῶς τοῦ Ναοῦ, ξηροπόταμος ***Μπιλεδζὶκ-δερέ.***—3. Τὸ ἱστορικὸν πεδίον τοῦ Ἄρεως, τὸ ἄλλοτε Νεκροταφεῖον τῶν Ὀρθοδόξων· ἐν ᾧ ἐγένετο μάχη τῇ 11 Ἰουλίου 1908.—4. Μεγάλη λεωφόρος ***Ταξεὶμ-Σισλῆ.*** — 5. Ὁ ἱστορικὸς ***Τόπ-κισλας.***—6. Ὁ Δημαρχιακὸς κῆπος τοῦ Ταξειμίου. — 7. Ὁ περικαλλέστατος ***Ναὸς*** τῆς Ἁγίας Τριάδος. — 8. Ἐθνικὸν οἰκονομικὸν Συσσίτιον εἰς μνήμην ***Παντιᾶ Εὐγενίδου*** (1908).—9. Κοινοτικὰ προσοδοφόρα καταστήματα. — 10. ***Ζάππειον*** Παρθεναγωγεῖον.—11. ***Χρυσοβέργεια*** Διαμερίσματα. ***(Σημ.*** Μέχρι τῶν μέσων τῆς παρελθούσης Ἑκατονταετηρίδος ἐνταῦθα (7—11) ἔκειτο τὸ Μικρὸν Ἐθνικὸν ***Νοσοκομεῖον).***

Πλὴν δὲ τῶν ἄνω θέσεων, ἡ θέα ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς ἄνω εἰκόνος, ἔχει εὐρύτατον ὁρίζοντα, ἐκτεινόμενον καὶ μέχρι τῆς περιωνύμου ***Τσάμλιτζας*** (Μεγάλης καὶ Μικρᾶς) καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ ἐπιβλητικῶν ὀρέων ***Καϊσ-δαγ, Ἀετός-δαγ*** κλπ. (σελ. 36 σημ.)

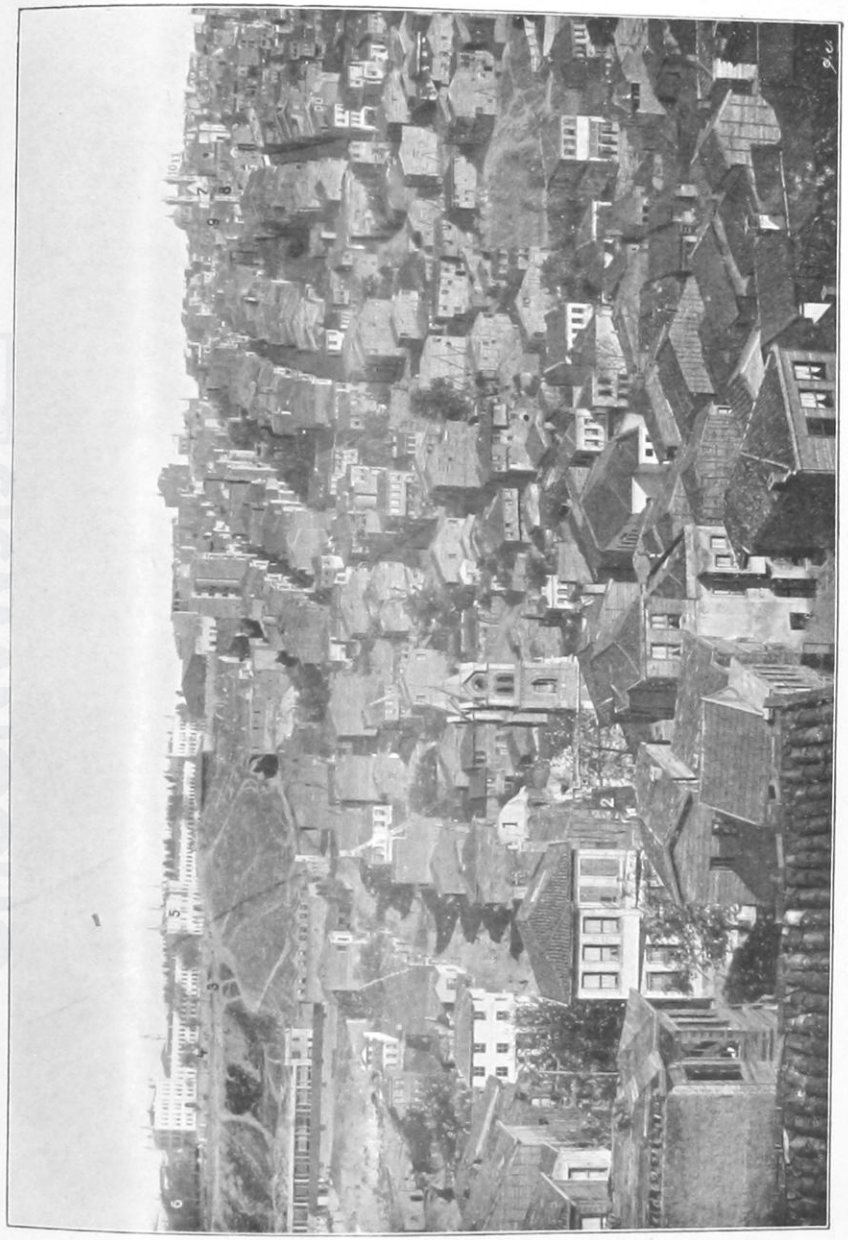

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΘΕΑ ΕΚ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ

τῶν τότε ἐφόρων Ἐμ. Νοτάρη καὶ Σωκράτους Κούμα, τακτικῶς δίδεται εἰς Πέραν (Μνηματάκια).

Τὸ πρῶτον ἔτος (1884) ἐδόθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δημητρίου Κουντουριώτη, β΄ Γραμματέως τῆς Ἑλλ. Πρεσβείας, υἱοῦ τοῦ τότε Πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει. Πρωτοστατησάντων ἐν τῇ διανομῇ τῶν εἰσιτηρίων τῶν Ὀδ. Νεγρεπόντη,[1] Λεωνίδου Ζαρίφη καὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἰ. Γεωργαντοπούλου, δικηγόρου, οἵτινες καὶ αὐτοπροσώπως περιῆλθον τὴν ἀγοράν.

Ἀπὸ ἐτῶν ὁ χορὸς τῶν Σχολῶν Ταταούλων δίδεται ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Ρωσσικῆς Πρεσβείας, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας διατε-

---

1. Ὁ Ὀδυσσεὺς Νεγροπόντης ἐγεννήθη ἐν ***Ταταούλοις,*** ἐκ γονέων εὐσεβῶν Ἰωάννου καὶ Αἰκατερίνης, περὶ τὸ ἔτος 1833.

Ἡ ἐμπορικὴ ἰδιοφυΐα καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, πρὸς δὲ ἡ ἀκραιφνὴς φιλοπατρία καὶ ὁ ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἔνθερμος ζῆλός του, ταχέως ἐξύψωσαν αὐτὸν ἐν τῇ γενικῇ ἐκτιμήσει καὶ ἀγάπῃ.

Ἡ φιλογενὴς δρᾶσίς του ἐνταῦθα πασίγνωστός ἐστιν· ἀλλὰ καὶ μακρόθεν δὲν ἔπαυσε καὶ δὲν παύει νὰ ἐκδηλοῖ, ἄγαν φιλογενῶς, πολύτιμον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ παντὸς ἐθνικοῦ σκοποῦ καὶ ἰδιαιτέρως ὑπὲρ τῆς πεφιλημένης γενετείρας αὐτοῦ.

Μαρτύρια τούτου εἰσὶν αἱ ἐσχάτως γενόμεναι ὑπὲρ ἐθνωφελῶν σκοπῶν ἡγεμονικαὶ προσφοραὶ αὐτοῦ, εἰς τὰ ἐνταῦθα δὲ Σωματεῖα, τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα (§ 82), καὶ τὴν Φιλεκπ. Πρόοδον (§ 86), ἐκ 250 Λ. Τ. εἰς ἑκάστην καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον ταπεινὸν ἔργον (Ἴδε Κατάλογον εἰς τὸ τέλος).

Ὁ Ὀδυσσεὺς Νεγροπόντης ἔχει σύγκληρον τοῦ βίου του τὴν ἐφάμιλλον τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ Σοφίαν, θυγατέρα τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Ζαρίφη. Τέκνα δὲ ἐπαξίως φέροντα τὸ σεπτὸν ὄνομα, Ἰωάννην, Γεώργιον, Αἰκατερίνην (Ἕκτορος Οἰκονόμου) καὶ Ἑλένην.

λεῖ ἡ Κοινότης Ταταούλων, *Ἐκκλησιαστικῶς καὶ Ἐκπαιδευτικῶς*. Ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐξῆς Συστατήριον τοῦ Ρώσσου Πρεσβευτοῦ Ν. Τσαρίκωφ ὑπὸ ἡμερ. 11 Φεβρουαρίου 1912· ἐν ᾧ ἀναφέρεται.

РОССІЙСКОЕ ИМПЕРАТОРСКОЕ ПОСОЛСТВО

ВЪ КОНСТАНТИНОПОЛѢ

№ 186

« . . . ввѣренное мнѣ Посольство издавна и официально покровительствуетъ религіозно греческой общины Татавлы и что означенной церкви покоятся современи Крымской Кампаніи останки русскихъ офицери и 162 нижнихъ чиновъ . . . »

Н. Чаріковъ

Ρωσσικὴ Αὐτοκρατορικὴ Πρεσβεία

ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ἀριθ. 186

« . . . *ἡ ἐμπεπιστευμένη ἐμοὶ Πρεσβεία, πρὸ πολλοῦ καὶ ἐπισήμως προστατεύει* ***Θρησκευτικο-Ἐκπαιδευτικῶς*** *τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ταταούλων, ἐν τοῖς Νεκροταφείοις τῆς ὁποίας*

παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀναπαύονται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου τὰ ὀστᾶ Ρώσσου Ἀξιωματικοῦ καὶ 162 ὁπλιτῶν . . . »

Ν. ΤΣΑΡΙΚΩΦ

Εἰς προγενεστέρας ἐποχάς, κατὰ τοὺς Κώδηκας, ἀντὶ τοῦ χοροῦ, διενεργοῦντο συνδρομαὶ ὑπὲρ τῶν Σχολῶν, παρὰ διαφόρων φιλομούσων ὁμογενῶν.[1]

---

1. Ὁ ἑπόμενος Κατάλογος φανερώνει συνδρομὰς τοῦ ἔτους 1854.

Ἐμπόρων Γαλατᾶ καὶ πόλεως.

Θεόδωρος Μπαλτατζῆς	γρ.	1000
ἀνώνυμος (Στεφάνοβιτς)	»	250
σεκιάρης, ἀργέντης καὶ σκιλίτζης	»	500
Ράλλης μαυρογιάννης	»	400
Π. Ἐμ. Σκιλίτζης	»	400
Στέφανος Κεσίσογλους	»	400
Στέφανος Π. Ράλλης	»	400
Ἰ. Δέλτος	»	400
Ζαφ. καὶ Ζαρείφης*	»	500
Δημήτριος Δημητρακόπουλος	»	400

---

* Τὸ τετιμημένον ὄνομα Ζαρίφη, ὅπερ συνδέεται μετὰ πολλῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων ἐθνικῶν, ἀναριθμήτων δὲ κοινοτικῶν, συνδέεται καὶ μετὰ τῶν κλεινῶν ***Ταταούλων,*** διὰ τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ εὐγνωμονοῦντος πρὸς Εὐεργέτην. Οἱ δὲ Μεγάτιμοι Περικλῆς (ἐν Μασσαλίᾳ) καὶ Λεωνίδας Ζαρίφης, εὐκλεεῖς γόνοι τοῦ ἀειμνήστου Μεγάλου Ἐθνικοῦ Εὐεργέτου Γεωργίου Ζαρίφη, εἰσὶ κατὰ πάντα πατρῴζοντες υἱοί· διὸ καὶ ἄξιοι ἰδιαζούσης τιμῆς, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ· ὡς καὶ πάντες καὶ πᾶσαι ἐκ τῆς Ἀβραμιαίας ταύτης οἰκογενείας.

Σημ. Τὰ ἐν τῷ ἄνω Καταλόγῳ ὀνόματα ***Ζαφ. καὶ Ζαρείφης*** φανερώνουσι τὸν ὑπάρχοντα τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ μέγαν ἐμπορικὸν οἶκον τῶν ἀειμνήστων μεγάλων Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν Στεφάνου Ζαφειροπούλου καὶ Γεωργίου Ζαρίφη.

Ὁ ἐκ τοῦ χοροῦ πόρος ἐστὶν ἀσταθής, ἀμφίβολος δὲ εἰς τὸ μέλλον· διὸ εὐκταία ἐστὶν ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ, δι' ἄλλου σταθεροῦ, ἀσφαλοῦς καὶ κανονικοῦ. Ἐλπίσωμεν ὡς καὶ διὰ τὸ *Σισσίτιον*.

δ΄) *Ἐνοίκια* ἐκ κτημάτων	Γρ.	15,888[1]
ε΄) *Κληροδότημα* ἀειμνήστου πούλου.[2]	Στεφ. Ζαφειρο- Γρ.	5,770.50

Ἐμμανουὴλ Φραγγιᾶς	Γρ.	400
Γ. Ν. Ταμβάκος	»	400
Εὐστ. Μ. Βοῦρος	»	400
Δ. Μ. Μαυρογορδάτος	»	300
ἀδελφοὶ λιάσκου	»	150
Δ. Ἰ. Καλβοκορέσης	»	50
Χ. Νομικὸς	»	100
Σαλβάγος	»	150
Κ. Καμπούρογλους	»	200
Κωνστ. Γαλάτης	»	50
Κωνστ. Καραλῆς	»	100
Εὐστ. Μαυρογορδάτος	»	150
Κωνστ. Ζαχάρωφ	»	50
Ἀδελφοὶ Ν. Στεργίου καὶ κρικότζου	»	300
Ὅμηρος	»	40
Φ. Βεργουδάκης	»	100
Π. Κούπας	»	40
Ἀδελφοὶ Νικολοπούλου	»	100
Ζαχαρίας Ζαχαρὼφ	»	200
Κωνστ. Σπανδωνῆς	»	300
Στέφανος Μαυρογορδάτος	»	150
Τουμβίνης καὶ Κόρπης	»	300».

1. Ἴδε § 89. Φιλεκπ. Ἀδελφότης.

2. Τὸ κατ' ἔτος εἰς τὰς σχολὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τακτικῶς διανεμόμενον Ζαφειροπούλειον κληροδότημα, ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν χιλίων λιρῶν, συνεπῶς ἀρκούντως ἀνακουφί-

στ΄) *Ἐπιχορήγησις* alliance Francaise Γρ. 2,700 κλπ.

Ἔξοδα	Γρ.	134,458
α΄) *Μισθοδοσία* προσωπικοῦ Ἀρρεναγωγείου	»	66,876
Μισθοδοσία προσωπικοῦ Παρθεναγωγείου	»	40,620
β΄) Γενικὰ ἔξοδα	»	12,434
γ΄) Ἐπισκευαὶ	»	433
δ΄) Πυρασφάλιστρα	»	2,524
ε΄) Κτηματικοὶ φόροι κλπ.	»	4,350

§ 80. ***Διοίκησις Σχολῶν.***

Περὶ τῆς διοικήσεως τῶν Σχολῶν, ἐν Κώδηκι ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς·

« . . . Ὅθεν οἱ ρηθέντες ἐπίτροποι τῆς σχολῆς ὑπόκεινται εἰς τὸ ναζαρέτι τῶν ἐπιτρόπων τῆς Ἐκκλησίας· εὑρισκόμενοι εἰς χρέος νὰ ἐροτοῦν διὰ κάθε νέον ἐπιχειρημα τους· ὁμοίως καὶ ἀλλαγὴν διδασκάλου ὡς φανεὶ εὔλογον παρ' ὅλους ἄνευ ἰντερέσου νὰ

ζει τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν Σχολῶν τούτων· δι' ὃ καὶ εὐλογεῖται τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου Στεφάνου Ζαφειροπούλου καὶ θὰ εὐλογῆται εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ἀπὸ τοῦ παρόντος Σχολικοῦ ἔτους (1913—1914), διπλασιάζεται τοῦτο, θανούσης τῆς ἀειμνήστου συζύγου τοῦ ἀοιδίμου.

ΙΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ

ἀποφασίζεται καὶ ἐὰν δὲν ἀρκέσουν τὰ ἔσοδα εἰς τὰ ἔξοδά τους νὰ δίδονται τὰ περισευθὲν ἔξοδά τους ἀπὸ τὴν κάσαν τῆς Ἐκκλησίας 1803».

Ἐν τῷ προμνημονευθέντι Σιγιλλίῳ τοῦ 1818, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναφέρεται, « . . . . ὁ κατὰ καιρὸν καψιμάλης μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ἐπιτρόπων, ἔχουσιν ἄδειαν πρὸς τοῖς λοιποῖς ἐκλέγειν καὶ τέσσαρας τιμίους καὶ εὐσυνειδήτους ἄνδρας καὶ διορίζειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν ἐπιστατῶν, ἐπὶ τοῖς δυσὶ σχολείοις, ἤτοι δύο ἐκ τοῦ συστήματος τῶν πραγματευτῶν ἐνοριτῶν καὶ δύο ἐκ τῶν μαγιστόρων καὶ μεϊμάριδων τῶν ἐν τῷ εὐπρεπεῖ βασιλικῷ Τερσανὲ δουλευόντων . . . . . Ἐν πάσῃ δὲ καὶ παντοίᾳ καινοφανεῖ τῶν σχολείων ὑποθέσει, ἡ ἀντικατάστασις δηλονότι τῶν διδασκάλων, ἢ ἄλλῃ τινι, νεωστὶ παρεμπεσούσῃ, οὐκ ἔχουσιν ἄδειαν ἰδιορρύθμως καὶ ἀφ' ἑαυτῶν οἱ τέσσαρες ἐπιστᾶται (τῶν σχολείων) διενεργεῖν τὸ δοκοῦν, ἀλλ' ὀφείλουσιν ἀπαραιτήτως εἰδοποιεῖν τῷ καπζιμάλῃ καὶ τοῖς ἐπιτρόποις, ἵνα μὲν κοινῆς αὐτῶν συνδιασκέψεως καὶ βουλῆς καὶ ὁμοφώνου συγγνωμοδοτήσεώς τε καὶ ἀποφάσεως λαμβάνῃ τὸ προσῆκον πέρας . . . . . τὰ δύο ταῦτα σχολεῖα συνηνωμένα ἀδιαλείπτως καὶ συνδεδεμένα ἀδιαρρήκτως τῷ παγκαρίῳ τῆς ρηθείσης ἱερᾶς Ἐκκλησίας εἶναί τε καὶ ἀναγνωρίζεσθαι ἓν μέλος συμφυὲς καὶ ἀδιαχώρι-

στον, διευθυνόμενον ἐξαιρέτως ὑπό τε τοῦ κατὰ καιρὸν καπζιμάλη καὶ τῶν ἐπιτρόπων, μηδενὸς τολμῶντος μετακινῆσαί τι τῶν καλῶς καθεστώτων . . .» [1]

1818 Ἰανουαρίου 6

Πατρ. Κωδ. ΙΓ΄ σελ. 74—75. Σιγίλλιον. Ὑπογραφαὶ Πατριάρχου Κυρίλλου καὶ 12 Ἀρχιερέων.

Κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦ 1864 τὰ τῶν σχολῶν διηύθυνε δεκαμελὴς ἐφορία.

Σήμερον ἡ διοίκησις τῶν Σχολῶν Ταταούλων, συνῳδὰ τοῖς τεθεσπισμένοις, τελεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς ἐφορίας.

---

1. Ἄξια ἀναγραφῆς εἰσιν ἐνταῦθα, ἐκ τοῦ Ἀρχαίου Κώδηκος τῆς Σχολῆς, τὰ ἑξῆς·

1817 Μαΐου 31 «εἰς ὅσα κατὰ τὴν συνίθηαν ζηαφέτι τα πεδιὰ κινού καὶ ελινικού 73 :

«διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῆς χώρας δηλοποιεῖται ὅτι οἱ κατὰ καιρὸν ἔφοροι νὰ ἔχουν τὴν ἐπιστασίαν κατ' ἔτος εἰς τὰς παραμονὰς τῶν Χριστοῦ γενῶν καὶ τοῦ σωτηρίου πάσχα οἱ εὑρισκόμενοι μαθηταὶ τῶν δύω σχολείων νὰ ἐξομολογοῦνται πηγαίνοντες οἱ πνευματικοὶ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ νὰ κοινωνοῦσι τῶν ἀχράντων μυστηρίων μετὰ τῶν διδασκάλων αὐτῶν, προστατούντων τῶν ἐφόρων — καὶ νὰ ἐξακολουθῇ ἀπαρασάλευτα ἡ καλὴ αὐτὴ συνήθεια — τῇ 1 Ἰουνίου 1841».

Τοῦτο τακτικῶς τελεῖται καὶ σήμερον.

§ 81. ***Σχολαὶ Εὐαγγελιστρίας Προπόδων Ταταούλων.***

α΄) Ἀρρένων τετράτακτος. Ἱδρύθη τῷ 1854.[1] Διδάσκαλοι 3. Μαθηταὶ 200.

β΄) Θηλέων ἐπίσης τετράτακτος. Ἱδρύθη τῷ 1895. Διδασκάλισσαι 3. Μαθήτριαι 220.

Ἰσολογισμὸς τοῦ Σχολικοῦ ἔτους 1912—1913 Γρ. 40,000.

1. Καὶ ἐνταῦθα πρό τινων ἐτῶν ὑπῆρχεν ἡ πολυτέλεια διατηρήσεως καὶ Ε΄ καὶ ΣΤ΄ τάξεως, μάλιστα ἄνευ ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ μαθητῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

ΣΩΜΑΤΕΙΑ

§ 82.

Α΄) ***Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ταταούλων.***

Ἡ Ἀδελφότης αὕτη ἱδρύθη ἐν ἔτει 1862. Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της δὲ ἐξακολουθεῖ ἐκπληροῦσα τελεσφόρως τὸν ἱερὸν καὶ φιλάνθρωπον σκοπόν της, διατηροῦσα ἰατρεῖον, προμηθεύουσα φάρμακα καὶ διανέμουσα ἐλέη εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους. Ἔχει ἰδιόκτητον Κατάστημα, περιλαμβάνον Βιβλιοθήκην μετ᾽ Ἀναγνωστηρίου. Γραφεῖον φιλοκάλως ἠὐτρεπισμένον. Αἴθουσαν ὑποδοχῆς, μετὰ πολυτελῶν εἰκόνων ἐπισήμων προσώπων. Ἰατρεῖον. Εὐρύχωρον αἴθουσσαν τελετῶν[1] καὶ θεάτρου. Αἴθουσαν σφαιρηστηρίου καὶ συναυλιῶν.

1. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἐγένετο ἡ ἐποχὴν σημειώσασα ἀξιομνημόνευτος ὑποδοχὴ τῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ βουλευτοῦ καὶ Πρ. Ὑπουργοῦ Κ. Παπαμιχαλοπούλου Μεγάλου Ρεφενδαρίου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, Ἑλλήνων ἐκδρομέων εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν ἑσπέραν τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1908.

Πρόσοδοι. Αἱ πρόσοδοι τῆς Ἀδελφότητος, ἐτησίως ἀνέρχονται εἰς 50,000 περίπου γρόσια, προερχόμενα.

Ἐκ προσοδοφόρων ἀκινήτων.

Ἐκ χοροῦ.

Ἐκ συνδρομῶν μελῶν· καὶ

Ἐξ ἐκτάκτων προσφορῶν.

Αἱ δὲ δαπάναι εἰς ἴσον ποσόν, δαπανώμενον εἰς διανομὴν φαρμάκων, γάλακτος, κρέατος, ἀνθράκων καὶ ἐλεῶν εἰς πτωχούς.

Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς διατελεῖ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσσικῆς Αὐτοκρατορικῆς Πρεσβείας.

Ἑορτή. Τὴν Κυριακήν, μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἑορτάζει ἡ Ἀδελφότης δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καθ' ἣν πρὸς τοῖς ἄλλοις μνημονεύονται τὰ ὀνόματα τῆς Ρωσσικῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας ὡς καὶ τοῦ ἐνταῦθα Πρεσβευτοῦ· μετὰ τῶν τεθνεώτων δὲ καὶ τὰ ὀνόματα « . . . τῶν ἐν τῷ ἱερῷ περιβόλῳ τοῦ Ναοῦ ἀναπαυομένων ἀδελφῶν ἡμῶν Σεργίου, Νικολάου, Βλαδιμήρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ . . . » (Ἴδε § 57).

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας διεξάγεται ἰδιαιτέρα τηλετὴ ἐν τῇ Μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Καταστήματος τῆς Ἀδελφότητος, καθ' ἣν ἀναγινώσκεται καὶ λογοδοσία τῶν πεπραγμένων· εἶτα ἀκολουθεῖ ὑποδοχὴ ἐν τῇ πολυτελεῖ αἰθούσῃ.

Ο Σ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν (νῦν Χαλκηδόνος) Γρηγορίου, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν (Ἅγιοι Θεόδωροι), ὅπου ἐπὶ 7 ἔτη ἐφημέρευσεν· εἶτα ἦλθεν εἰς βασιλεύουσαν, ἐν ᾗ εὐδοκίμως ἐφημερεύει ἤδη ἀπὸ τοῦ 1910 ἐν *Ταταούλοις*. Τυγχάνει χρηστὸς οἰκογενειάρχης καὶ πατὴρ 5 τέκνων, ἁπάντων ἀρρένων.

Ἱεροδ. Ἠλίας Παπαδόπουλος Γρ. 324

Σημ. Ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρω συνοπτικῆς βιογραφίας τῶν ἱερέων μας δῆλον γίνεται, ὁ ἱερὸς κλῆρος Ταταούλων, ἀρκούντως εὐπρόσωπός ἐστιν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν· ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον τιμᾷ αὐτὸν καὶ ἄξιον μνείας καθίστησιν, ἐστὶν ἡ μεταξὺ αὐτῶν βασιλεύουσα ἀδελφικὴ καὶ εὐαγγελικὴ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια καὶ ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ εὐπείθειά των εἰς τὸν Ἀρχιερέα, ἀνταποκρινόμενον διὰ πατρικῆς φιλοστοργίας καὶ προστασίας.

Φιλομούσῳ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι Γεωργίου Δ. Χατζοπούλου.

Γεώργιος Δ. Χατζόπουλος Λίρ. Τουρ. 50.

Σημ. Ὁ Γεώργιος Δ. Χατζόπουλος ἐγεννήθη ἐν τῇ κώμῃ Σκεπαστῷ τῶν Σαράντα-Ἐκκλησιῶν. Ἐμφορεῖται ὑπὸ ἀγνῶν αἰσθημάτων φιλοπατρίας, ἅτινα ἐξεδήλωσε καὶ μέχρις αὐτοθυσίας καὶ ὑπὸ ἀκραιφνοῦς ζήλου ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς σκοποῦ.

Συνδέσας τὴν τύχην του μετὰ βλαστοῦ ἐγκρίτου οἰκογενείας τῶν Ταταούλων, ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατέστη ἐν αὐτοῖς, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ συμπράττων καὶ συνεργῶν εἰς πᾶν κοινωφελὲς ἔργον, καὶ δι' ἀφειδοῦς χορηγίας, ἣν ὑπαγορεύει τὸ φιλογενὲς αἴσθημά του.

Σημ. β΄. Τῷ ἀγαπητῷ φίλῳ καὶ συμπατριώτῃ Γεωργίῳ Χατζοπούλῳ, ὀφείλομεν ἰδιαιτέρως εὐχαριστίας, διὰ τὴν πολύτιμον ἠθικὴν ἐνθάρρυνσιν ὑπὲρ τοῦ ἔργου, ἣν παρέσχεν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς, πρὸς τῇ ὑλικῇ· ἰδίᾳ μάλιστα, διὰ τὴν πρὸς τὸ ταπεινὸν ἡμῶν πρόσωπον ἐξαιρετικὴν εὐλάβειαν καὶ ἐκτίμησίν του.

Πολὺ λυπούμεθα ὅμως διότι ἐστέρησεν ἡμᾶς τῆς εὐχαριστήσεως, ὅπως κοσμήσωμεν τὸ Βιβλίον μας καὶ διὰ τῆς ὡραίας εἰκόνος του, ἣν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ προμηθευθῶμεν ἄλλοθεν. Ἡ κατ' ἐπανάληψιν παράκλησις ἡμῶν, ὅπως μᾶς προμηθεύσῃ φωτογραφίαν του προσέκρουσε πάντοτε εἰς ἐπίμονον ἄρνησίν του. Ἡμεῖς οὐδαμῶς συμμεριζόμεθα τὰς τοιαύτας περὶ μετριοφροσύνης ἀρχάς, διότι θεωροῦμεν αὐτὰς ἀντικειμένας εἰς τὴν Ἀποστολικὴν διδασκαλίαν, διὰ τοῦ ρητοῦ «Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθὸν» (Παυλ. Ρωμ. Β΄ 10)· εἰς τὸν ὀφειλόμενον ζῆλον, παρέχειν ἑαυτὸν ὑπόδειγμα ἄξιον μιμήσεως καὶ εἰς τὴν τοιούτῳ τρόπῳ ἐνθάρρυνσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ καλοῦ. Ὡς δὲ καὶ κατωτέρω ρηθήσεται, ὅπως οἱ εὐεργετούμενοι πρὸς ἐκδήλωσιν εὐχαριστιῶν καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς εὐεργέτας των, ὡς καὶ πάντες οἱ ζηλωταὶ τοῦ καλοῦ, ὀφείλουσι νὰ συμμορφῶνται τῷ ρητῷ τούτῳ, ἐξίσου ὀφείλουσι καὶ οἱ εὐεργετοῦντες, διότι ἄλλως καὶ οὗτοι εὑρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εἰρημένον ἱερὸν ρητόν.

Ἀναμφηρίστως ἡ ἔννοια τῆς φιλοτιμίας συνίσταται εἰς τὸ ἀγαπᾶν τὴν τιμήν· καὶ πᾶς φιλότιμος ὀφείλει νὰ δέχηται ταύτην, καθ' οἱονδήποτε τρόπον προσφερομένην· τοῦτο δὲ ἐπιβάλλει καὶ ἡ εὐγενὴς φιλοδοξία, πάντοτε ἀξία ἀμοιβῆς καὶ ἐπιβραβεύσεως. Κακῶς συγχέουσι τινὲς ταῦτα πρὸς τὴν ἀντευαγγελικὴν ματαιοδοξίαν.

Χρήσιμον ἐκρίναμεν νὰ σημειώσωμεν ταῦτα πρὸς γενικὴν διδασκαλίαν.

Εὐτυχία Γ. Χατζοπούλου
Εὐδοκία Γ. Χατζοπούλου
Εὐδοκία Χ"Συμεὼν ἐνΓεδὴκ-
πασᾶ Λίρ. Τουρ. 5
Π. Βουγίδης
Ν. Καραμάνογλους
Ἰάκ. Ν. Πολίτης
Θεοδωρίδης καὶ Πολίτης
Ν. Δούσμανης
Μ. Ἰορδανίδης
Νικόλαος Ἀλτσιτζόγλους
Ι. Στυλιανοῦ Γεωργιάδης
Κων. Βογιατζῆς
Μ. Μαϊνώφ
Ἰωάννης Ἀντωνιάδης
Νικόλαος Παπαδόπουλος
Α. Πρωτοπαπαδάκης
Π. Γουναρόπουλος
Ἠλίας Μουστάκας
Α. Καρσπιπέρης
Στεφ. Οἰκονομίδης
Θρ. Ι. Ἰλαρίδης
Δ. Γ. Ἀράπογλου
Γ. Παπαδόπουλος
Ο. Ἀριστοκλῆς
Γ. Ρίζος
Ν. Δ. Σιγάλας
Α. Δ. Κωνσταντινίδης
Μ. Χ" Δαμάντη
Εὐθύμιος Γιόβασις
Λεωνίδας Καμαρόπουλος

Ταρσία Π. Σαββίδου Λίρ. Τουρ. 50

† *Εἰς μνήμην τοῦ ἀοιδίμου πατρός της Παναγιώτου*

Σημ. Ἡ δεσποινὶς Ταρσία ἐπίλεκτος γόνος τῶν *Ταταούλων*, τέκνον δὲ εὐσεβεστάτων γονέων τοῦ ἀειμνήστου *Παναγιώτου Σαββίδου*, ἐπὶ πολλὰ ἔτη κοινωφελῶς δράσαντος ὡς ἐπιτρόπου καὶ ἰδίᾳ ὡς Μουκτάρη Ταταούλων, καὶ τῆς Σμαράγδας, ἀμφοτέρων ἐκ τῆς γεναιᾶς ἐκείνης τῶν παρωχημένων χρόνων, ἣν διέκρινεν ἄκρα εὐσέβεια καὶ πρὸς τὰ πάτρια ἔνθερμος ζῆλος, διακρίνεται ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ φιλανθρώποις αἰσθήμασι· πρὸς δὲ καὶ ἐπὶ ἐξόχῳ φιλοστοργίᾳ πρὸς τοὺς γονεῖς, ἐξ ὧν ὡς εἴρηται ὁ πατὴρ ἐν τοῖς μακαριστοῖς τέτακται (ἀπὸ τοῦ ἔτους 1901), εἰς ἄϊδιον μνήμην τοῦ ὁποίου *ὅλως αὐθορμήτως* προσῆλθεν ἐπίκουρος εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον ἡμῶν. Διὸ καὶ ἰδιαίτερος ἔπαινος καὶ τιμὴ ἀνήκει αὐτῇ. Ἴδε Εἰκόνα ἐν σελ. 160.

Εὐστράτιος Σαπουντζάκης Λίρ. Τουρ. 25

Σημ. Ὁ Εὐστράτιος Σαπουντζάκης γόνος τῆς εὐάνδρου Μιτυλήνης, παιδιόθεν ἐλθὼν εἰς βασιλεύουσαν, διὰ τῆς μεγάλης δραστηριότητός του κατέλαβεν ἐπίζηλον θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὑπό τε ἐμπορικὴν καὶ φιλογενῆ δρᾶσιν.

Οἱ ἐκτεταμένοι ἀνθόκηποί του, ἐν τοῖς Ν. πρόποσι τῶν Ταταούλων, οὓς ἀνέπτυξε καὶ ἀναπτύσσει κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα, λίαν φιλοπόνως, ἀποτελοῦσι μεγάλην καὶ ἀκένωτον ἀποθήκην, διὰ τὸ ἐν Πέραν Ἀνθοκομεῖόν του, ὅπερ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐστὶ καὶ ἐντευκτήριον λογίων, ἐπιστημόνων καὶ κέντρον πάσης κοινωφελοῦς δράσεως.

Ὡς ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἔφορος τῶν Σχολῶν, (οἷος τυγχάνει καὶ σήμερον) καὶ ὡς μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Δημαρχίας (Πέραν), ἔδρασε καὶ δρᾷ ἐθνωφελῶς. Ἐπίσης δὲ καὶ ὡς Μουτεβελῆς τοῦ σπουδαίου Βακουφίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, οἷον ἄξίωμα, λίαν τιμητικόν, ἔλαβε τελευταῖον, παρὰ τῆς Κοινότητος παμψηφεί.

Ὁ Σαπουντζάκης ἐξέδιδεν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον καὶ Περιοδικὸν περὶ Ἀνθοκομίας. Ἐτιμήθη δὲ καὶ διὰ τοῦ παρασήμου Ὀσμανιὲ Δ΄ Τάξεως.

Ἀξιοσημείωτός ἐστι καὶ ἡ φιλοστοργία αὐτοῦ πρὸς τὴν οἰκογένειάν του, ἀριθμοῦσαν μετ' ἐναρέτου καὶ καλλιτέκνου συμβίας 9 τέκνα, ἐξ ὧν τὰ 7 ἄρρενα. (Ἴδε εἰκόνα Ταταούλων ἐν σελ. 128.

Νικόλαος Βασιλειάδης

† *Εἰς μνήμην τῶν ἀοιδίμων γονέων του Γεωργίου καὶ Μαρίας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Σταματίου Λίρ. Τουρ. 10.*

Σημ. Ὁ Νικόλαος Βασιλειάδης ἐπίλεκτος γόνος τῶν *Ταταούλων*, γεννηθεὶς ἐκ γονέων εὐσεβῶν Γεωργίου καὶ Μαρίας διακρίνεται ἐπὶ ἐξαιρετικῇ τάξει καὶ φιλογενέσιν αἰσθήμασι καὶ ζήλῳ ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων πολύτιμον παρέσχε συμβολήν, ἐπὶ ἔτη ἐπωφελῶς ἐργασθεὶς ὡς ἐπίτροπος καὶ ἐκ τῶν πρώτων δὲ ὑπὲρ τῆς τακτοποιήσεως τοῦ Νεκροταφείου τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ ρυθμίσεως τῶν σπουδαίων προσόδων αὐτοῦ.

Ἀπό τινων ἐτῶν ὅλον τὸν ἀξιέπαινον ζῆλόν του ἀφιέρωσεν ὑπὲρ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων, ἧς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ τῶν ἐπιλέκτων δραστηρίων καὶ καρποφόρως ἐργαζομένων μελῶν τοῦ Προεδρείου τυγχάνει.

Διακρίνεται δὲ ἐπὶ φοστοργίᾳ πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἀοιδίμων γονέων του καὶ ἀδελφοῦ.

Ἰωάννης Π. Κωζαδῖνος Λίρ. Τουρ. 10

† *Εἰς μνήμην τοῦ ἀοιδίμου πατρός του Παναγιώτου.*

Σημ. Ὁ Παναγιώτης Κωζαδῖνος, ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων καὶ ἀρχαιοτύπων ἱστορικῶν φυσιογνωμιῶν τῶν Ταταούλων, ἔχει ἀφίσῃ ἀλησμόνητον μνήμην καὶ ὡς τύπος μοναδικοῦ ἐγκρίτου οἰκογενειάρχου καὶ ὡς βαρυσήμαντος συντελεστὴς εἰς τὴν καθόλου κοινωτικὴν τῶν Ταταούλων ἀνάπτυξιν, εἰς ἣν καὶ ὡς ἐκκλησιαστικὸς ἐπίτροπος εὐδοκίμως εἰργάσθη.

Αὐστηρὸς τηρητὴς τῶν πατρίων, τὰ πρῶτα τῆς ἀγωγῆς μαθήματα ἔλαβε παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Ἄρτης Σεραφείμ, διατελέσαντος καὶ Ἀρχιερέως Ταταούλων.

Ὡς φαρμακοποιὸς τοῦ Αὐτοκρ. Στρατοῦ, πιστῶς καὶ εὐόρκως ὑπηρέτησεν αὐτὸν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἐν πρώτοις, μετὰ δὲ ταῦτα ὡς ἀρχιφαρμακοποιὸς τοῦ τότε ἐν Θεραπείοις λειτουργοῦντος Νοσοκομείου, καὶ τελευταίως δὲ τοῦ ἐν Κασὶμ Πασσᾷ τοιούτου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Ἄγρυπνος καὶ ἀκούραστος τοῦ καθήκοντος ἐκτελεστὴς ἠγαπᾶτο καὶ ἀπεκαλεῖτο παρ' ὅλων τῶν συναδέλφων του

«σεβαστὸς πατὴρ», παρηκολούθησε πολλὰ ἐκπαιδευτικὰ ταξείδια ἀνὰ τὴν Μεσόγειον καὶ ἀπέκτησε τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν χιλιάρχου.

Ἀνέδειξε καὶ ἐπίζηλα καθ' ὅλα τέκνα, ἐν οἷς συγκαταλέγεται καὶ ὁ Ἰωάννης Κωζαδῖνος, ὃν διακρίνει εὐσέβεια καὶ φιλοπατρία, ἐκδηλουμένη ἐν πάσῃ περιστάσει· καὶ ὅστις ἤδη κατέχει τὴν τιμητικὴν θέσιν Προέδρου τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων, ἐπαξίως τῶν περικοσμούντων αὐτὸν προσόντων, ἐνθέρμου ζήλου ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον.

Ὁ ἀείμνηστος Παναγιώτης ἀπεβίωσεν ἐν Σμύρνῃ πρό τινων ἐτῶν ἐν μέσῳ ἐκεῖ ἀποκατεστημένων φιλοστόργων τέκνων.

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Ἀλεξάνδρου Φωτιάδου	Γρ.	20
Α. Στρατῆς ἐν Χάλκῃ	»	20
Ι. Στρατῆς » »	»	20
Ν. Θωμᾶς ἐν Γαλατᾷ	»	20
Κυριάκος Ι. Τζάφος Πέρᾳ	»	20
Μπεδρὸς Γκαρίπογλου	»	20
Ἐμ. Πράσινος	»	20
Ν. Κυριακίδης Πέρᾳ	»	40
Μούκιος Κοβορικιὰν	»	10
Μιχάλης Σμυρναῖος	»	20

Λάμπρος ἐφέντης Ξάφης	Λ. Στ.	2
Ἀναστάσιος Ζάμπογλους	» »	1
Τριαντάφυλλος Ι. Χατζόπουλος ἐκ Σανογιᾶς (Ροδοπόλεως)	Γρ.	20
Χρῆστος Τρ. Χατζόπουλος	»	5
Παρίσης Ἀχιλλεύς	»	20
Ἀχιλλεὺς Παρίσης	»	5

Φωτεινὴ Κ. Νικολαΐδου	»	20
Βικτωρία Κ. Νικολαΐδου	»	20
Λύσ. Μαυρίδης φαρμακοποιὸς	»	20
Κωνταντῖνος Παΐδας		
Σταῦρος Βούλκου βαφεὺς		
Βελισσάριος Γαλεπίδης	Σωμ.	2
Δημ. Ἀθ. Τζελέμπογλου		
Γεώργιος Κ. Ἀσκητόπουλος ἐν Νέβσεχιρ		

Φιλομούσῳ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Ἀλεξάνδρου Θεοδωρίδου	Γρ.	20
Μ. Παναγιωτίδης	»	25
Γ. Ἀλ. Θεοδωρίδης		
Θ. Ἀλ. Θεοδωρίδης		
Δ. Ἀλ. Θεοδωρίδης		
Β. Ἀλ. Θεοδωρίδης		
Θ. Ἀλ. Θεοδωρίδης		
Θεοδοσία Ἀλ. Θεοδωρίδου		

Φιλομούσῳ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Κλεάνθους Γ. Λεοντίδου
Γεώργιος Κλ. Λεοντίδης
Κλεομένης Κλ. Λεοντίδης
Μενέλαος Κλ. Λεοντίδης
Θεμιστοκλῆς Κλ. Λεοντίδης
Δημοσθένης Κλ. Λεοντίδης
Βλαδίμηρος Κλ. Λεοντίδης
Ἐπαμεινώνδας Κλ. Λεοντίδης

Ματθαῖος Χατζῆ Γεωργίου
Ἀντώνιος Κωνσταντινίδης †

ISMANOGLIO

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Ἰωάννου Στεφάνου Λαμπαδαρίου Σώμ. 2
Ὁ Ἱερ. πρ. Παν. Καφατιανῆς Τιμόθεος Σοφιανός
Ἱεροδ. Ἀργύριος Μοναστηριώτης
Χαράλ. Ζεγκίνογλους
Παναγιώτης Παπαδόπουλος

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Ἀποστόλ. Χ. Τζαβέλλα Σωμ. 2
Δημήτριος Τζαμπάζης
Εὐάγγελος Μάσκα
Δημήτριος Γραμματικόπουλος
Ἀχιλεὺς Κυριακοῦ
Μιχαὴλ Παπαδόπουλος
Αὐγερινὸς Λεονταρίδης
Λεωνίδας Γιανουλάτος
Φραγκίσκος Πολύκαρπος
Ἀντώνιος Ἀρβανιτίδης
Γεώργιος Μεζετζής
Ἀναστάσιος Λήμνιος
Δημήτριος Γ. Χιοτάκης
Ἰωάννης Λυμπουρίδης
Ἀλέξανδρος Ἰγνατιάδης
Μιχαὴλ Ἀμπελικόπουλος
Λύσανδρος Γεράρδος

Σημ. Συνέχεια τῶν συνδρομητῶν Ταταούλων εἰς τὸ τέλος.

Οἱ ἐν Τυρολόῃ καὶ Σερεντίῳ

Φιλομούσῳ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπ. Τυρολόης καὶ Σερεντίου Χρυσοστόμου.[1]

Ἐν Τυρολόῃ

† Ὁ Τυρολόης καὶ Σερεντίου Χρυσόστομος Λ. Τ. 50.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης
Ἐπαμεινώνδας Σαραντίδης
Σταῦρος Ἐκκλεμές
Σέργιος Ε. Σεργιάδης
Ἀπόστολ. Ἀποστολίδης ἰατρός
Γεώργ. Ἀναστασόπουλος ἰατρός
Ἀντώνιος Χ″ Βαχάρης ἰατρός
Μιχαὴλ Τυμπανίδης

1. Ἴδε Σελ. 138—139. (Εἰκόνα ἐν σελ. 113).

Γεώργιος Χαντζῆ
Ἀδαμάντιος Χαντζῆ
Μιχαὴλ Κεκελέκης
Ἀθανάσιος Κιεχαγιόγλου
Κωνσταντῖνος Κιεχαγιόγλου
Βασίλειος Σιάκος
Κωνσταντῖνος Κωστόπουλος
Σωτήριος Σεϊλόγλου
Κωνσταντῖνος Βερβεκίδης
Σωκράτης Βεζυρτζῆς
Γρηγόριος Βαφειάδης
Κωνσταντῖνος Χατζόπουλος
Θεμιστοκλῆς Μάλαμα
Ἀθανάσιος Γαλακτίδης
Ἀπόστολος Ἱερεύς
Ἀθανάσιος Παπαδόπουλος
Ἀπόστολος Κιεχαγιᾶ
Δημήτριος Χαράρης
Δημοσθένης Παγιοῦ
Ἀγαθόνης Κάλφα

Ἐν Σερεντίῳ

Ἀθ. Παστουρματζόγλου ἰατρός
Μανωλάκης Γ. Καμπούρογλους
Σέργιος Χ″ Ἀποστόλου ἰατρός
Παπᾶ Παντελεήμων Σακελλάριος
Παπᾶ Θεόδωρος
Πολύκαρπος
Συμεὼν Ἀντωνίου
Σταῦρος Καλτσόγλου

Ἐν Μέτραις

† Ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων Γρηγόριος
Γεώργιος Καμπούρογλου

Ἐν Σηλυβρίᾳ

Κ. Καμπούρογλος
Θρασύβουλος ἰατρός
Σταῦρος Καλτσόγλου
Σταμούλης Γρ. 60

Οἱ ἐν Ραιδεστῷ

† Ἡ Α. Σ. ὁ Ἡρακλείας Γρηγόριος

Ἄγγελος Καλλίδης ἰατρός
Γ. Ποπώνης

Εὐσεβεῖ καὶ φιλομούσῳ φροντίδι

Βασιλείου Σπυρίδου Γρ. 20
Γεώργιος Β. Πάντζοβιτς » 5
Ἀθ. Β. Ἐξαρχόπουλος Γρ. 20
Δημήτριος Νοῦτζος » 20

Κλεομένης Β. Πάντζοβιτς Γρ. 5
Λέανδρος Ι. Γιαλκοβάνης » 5
Πολυξένη Β. Πάντζοβιτς » 5
Κωνσταντῖνος Βασιλείου » 20
Κωνσταντῖνος Δ. Ἀδάμ Γρ. 20
Στέργιος Ἐλευθερίου » 5
Λεωνίδας Δ. Τζακιρίδης » 5
Δημήτριος Σταυρίδης » 20

Οἱ ἐν Σαράντα-Ἐκκλησίαις

Εὐσεβεῖ καὶ φιλομούσῳ φροντίδι

Ν. Δ. Δημητριάδου Σωμ. 2
Σ. Τζελέμπογλους ἰατρός
Μιχ. Η. Λυκίδης
Φ. Α. Φλωρίδης
Τριαντάφυλλος Δ. Κάζης
Κ. Ι. Κεραμεὺς ἰατρός
Βασίλειος Χρήστου
Ἰωάννης Γ. Μελισσηνός
Κυριάκος Ἀργυρόπουλος
Γιαννάκος Χρ. Βαφείδης
Μελισσηνὸς Δ. Δημητριάδης
Μ. Π. Μελισσηνός
Μιχαὴλ Χρ. Παπαδόπουλος

Εὐσεβεῖ καὶ φιλομούσῳ φροντίδι

Ι. Δ. Τσότσου Σωμ. 2
Νερατζιὼ Δ. Τσότσου
Εὐδοξία Στ. Χατζημάτζου
Ἀθηνᾶ Στ. Χατζημάτζου
Χρ. Δ. Μεζιλτζόγλου
Μερόπη Γ. Μεζιλτζόγλου
Χριστόδουλος Ν. Τζελέμπογλου
Περικλῆς Ι. Πελτέκης

Οἱ ἐν Σκοπῷ

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι

Ἱερέως Κυριακοῦ Κωνσταντοπούλου Σωμ. 2
Ἱερὰ Ἐκκλησία Σκοποῦ Ἅγιος Δημήτριος Σωμ. 2
Ἀναγνωστήριον «Ὀρφεύς»
Σύνδεσμος Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Ἐλπίς»
Ἑλένη Δ. Τζούρου
Σῖμος Σιμόπουλος
Συμ. Συμεωνίδης
Σωκράτης Ἀν. Βαλιούλης
Π. Ν. Χηνόπουλος
Πολυξένη Μαλαμῆ
Πουλίνα Δημητρίου
Μελπομένη Α. Χατζανέστη
Δέσποινα Ν. Θεοφιλίδου
Ζαχαρὼ Δ. Δινοπούλου
Μαριγίτσα Εὐδ. Βαλιούλη
Γιαννάκης Συμ. Ζαφειριάδης
Νικόλαος Κωνσταντόπουλος
Βασίλειος Ι. Κώστογλους Γρ. 5
Σεβαστὴ Τριανταφύλλου » 5

Μενέλ. Πετρίδης
Α. Β. Ἀνδρεάδης
Σταμάτιος Ζαφειρίου » 5
Κωνσταντῖνος Ε. Ἀνδρεάδης » 5

Οἱ ἐν Γέννῃ

Εὐγενεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι

Κωνσταντίνου Δ. Καρατζᾶ Γρ. 5
Εὐανθία Ἀγγελάκη (†) » 20
Οὐρανία Ι. Μαύρου » 5
Μανιὼ Α. Σταματιάδου » 5
Ἑλένη Σ. Κουχτσόγλου » 5
Μανιὼ Κ. Παπαδοπούλου » 5
Εὐδοξία Κωστάκη » 5
Μαριγίτσα Χ. Καρατζᾶ Γρ. 5
Χρυσῆ Α. Πουσκούρη » 5
Ἀναστασία Ι. Τσιπούρη » 5
Εἰρήνη Θ. Πουσκούρη » 5
Ἄγγελος Δ. Πετρηνός » 5
Θεοδ. Ν. Πυρίλης » 5
Παναγ. Δ. Πετρηνός » 5

Οἱ ἐν Σκεπαστῷ

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι

Οἰκονόμου Μαργαρίτου Κοσμίδου Στανίτσας Μιχαήλ
Δημοσθένης Ἐλευθεριάδης

Οἱ ἐν Λουλὲ Βουργάζ

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι

Γεωργίου Ι. Μουτεβελῆ Γρ. 20
Ἀντ. Ἀπ. Βεζιρτζόγλου » 20
Κωνστ. Ζαχ. Κυριαζίδης Γρ. 5

ΕΝ ΜΙΚΡΑι ΑΣΙΑι

—

Οἱ ἐν Κίῳ

† Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Νικαίας Βασίλειος.

Σημ. Ἡ πολύτιμος ἠθικὴ συνδρομὴ καὶ προστασία, ἣν ἠγαθύνθη νὰ παράσχῃ εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν, ὁ Μουσοτραφὴς καὶ ζηλωτὴς ὑπὲρ παντὸς ἀγαθοῦ καὶ κοινωφελοῦς ἔργου Μητροπολίτης τῆς ἱερᾶς καὶ ἱστορικῆς Μητροπόλεως Νικαίας, ὑπαγορεύει ἡμῖν, συνῳδὰ τοῖς προλεχθεῖσι, τὸ καθῆκον,ὅπως ἰδιαιτέρανἀπονείμωμεν τιμὴν αὐτῷ,διὰ δημοσιεύσεωςἐνταῦθα συνοπτικῆς βιογραφίας του. Καὶ πράττομεν τοῦτο, τοσοῦτῳ μάλλον εὐχαρίστως καὶ προθύμως, ὅσῳ δημοσίευμα ἀφορῶν τὸν σοφὸν Ἱεράρχην, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ καὶ περιστάσει ἐξυπηρετεῖ καὶἱκανοποιεῖ εὔλογον πόθον τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλομούσουδημοσίου, ὅπερ, ὡς πασίδηλον, ὁμοθύμως τρέφει βαθεῖαν ἐκτίμησιν, ἀπεριόριστον δὲ θαυμασμὸν εἰς τὸν εὐρυμαθέστατον καὶ μελίρρητον Βασίλειον. Ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἀντιγράφομεν ἐνταῦθα ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου αἱ «Ἀκτῖνες» τοῦ ἔτους 1907 τὰ ἑξῆς, δημοσιευθέντα ἐν αὐτῷ (ἐν σελ. 62-65).

«Ὁ Μητροπολίτης Νικαίας Βασίλειος γεννηθεὶς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ὀρθοδόξῳ συνοικίᾳ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ ἐν Χρυσοπόλει, τῇ ἀπέναντι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, διήκουσε τὰ πρῶτα μαθήματα ἐν τῇ γενεθλίῳ γῇ.Συνεπλήρωσε δὲ τὰς ἐγκυκλίους καὶ τὰς περὶ τὴν Θεολογίαν καὶ τὴν φιλολογίαν σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις, τυχὼν καὶ τοῦ πτυχίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ αὐτόθι Πανεπιστημίου κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1871. Διορισθεὶς δὲ καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς τὸ σχολικὸν ἔτος 1872-1873, διετέλεσεν ἐπὶ ὀκταετίαν τοιοῦτος,λίανεὐδοκίμως διδάσκων ἐν αὐτῇ.

Τὰ δὲ ὑπ'αὐτοῦ διδαχθέντα ἐν αὐτῇ μαθήματα, ἐξ ὧν ἱκανὰ ἐπὶ τῇ Βάσει ἰδίων χειρογράφων κειμένων, ἦσαν: ἡ ἀρχαία ἑβραϊκὴ γλῶσσα μετὰ συντόμου ἑρμηνείας τῆς Γενέσεως καὶ ἄλλων βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης· ἡ ἑβραϊκὴ ἀρχαιολογία ἐπὶ τῇ Βάσει τοῦ κειμένου τοῦ μακαρίτου Κοντογόνου ἐν πολλοῖς συμπληρουμένου· ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὰς ἁγίας Γραφὰς ἐπὶ τῇ Βάσει ἰδίων ἑαυτοῦ κειμένων· ἡ ἱερὰ ἑρμηνευτική· ἡ ἑρμηνεία διαφόρων βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης· ἡ πατρολογία· ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας· ἡ ρητορικὴ μετὰ τῶν γυμνασμάτων· τὰ ἑλληνικὰ τῆς πρώτης γυμνασιακῆς τάξεως καὶ ἡ πολιτικὴ γεωγραφία. Φύσει δὲ μελετηρὸς ἐκ παίδων ὤν, ἐνέκυπτε κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα καὶ εἰς ἰδιαιτέρας ποικίλας μελέτας, μάλιστα δὲ περὶ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ χειρόγραφα, δι'ὃ καὶ δὶς μετέβη εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκ τῶν τοιούτων δ'αὐτοῦ ἐρευνῶν ἐν Χάλκῃ εἰς ἀμφοτέρας τὰς Σχολάς, Θεολογικὴν καὶ Ἐμπορικήν, ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἁγιοταφιτικοῦ ἐν Φαναρίῳ μετοχίου, καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει προέκυψεν εἰς φῶς τὸ πλεῖστον τοῦ περιφήμου εἰς τὸν προφήτην Δανιὴλ ὑπομνήματος τοῦ ἱερομάρτυρος Ἱππολύτου ἐπισκόπου Ρώμης, ὅπερ ἐκτάκτου ἔτυχεν ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς σοφοῖς τῆς Εὐρώπης, πολλάκις ἀνατυπωθέν, διάφορα ἀνέκδοτα συγγράμματα τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἱεροῦ Φωτίου μητροπολίτου Σμύρνης Μητροφάνους, πλῆρες τὸ προοίμιον τοῦ ὑπομνήματος τοῦ Θεοφυλάτου ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας εἰς τοὺς ἑλάσσονας προφήτας,δύο λόγοι τῶν Μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Ἀκομινάτου καὶ Γεωργίου Βουρτζείου καὶ διάφορα ἄλλα. Μεταβὰς δὲ εἰς τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, ἐπεσκέφθη τὰς κυριωτέρας ἐν αὐτῇ μεγάλας καὶ εἰς ἑλληνικὰ χειρόγραφα πλουσίας βιβλιοθήκας τοῦ Βατικανοῦ ἐν Ρώμῃ, τῆς Λαυρεντιανῆς ἐν Φλωρεντίᾳ, τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐν Βιέννῃ, τῆς τοῦ Μονάχου, Λειψίας, Βερολίνου, Παρισσίων, Λονδίνου, Ὀξωνίου καὶ ἄλλων, ἀπεκόμισε δ' ἐκεῖθεν μέγαν θησαυρὸν

ἐκ διαφόρων χειρογράφων, ἐξ οὗ ἱκανὸν μέρος ἐξέδωκε διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», πλεῖστα δὲ παρεσκεύασεν εἰς ἔκδοσιν. Ἐκ χειρογράφου δὲ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Μονάχου πρῶτος ἐξέδωκε σπουδαιότατα τεμάχια τῆς ἑρμηνείας τοῦ Ὠριγένους εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον, ἅτινα βραδύτερον ἐντεῦθεν ὁδηγηθεὶς ἐξέδωκεν ἐν ἰδίῳ τεύχει καὶ Γερμανός τις φιλόλογος.

Ἐπανελθὼν δ' ἐκ τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης περὶ τὰ τέλη τοῦ 1884 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἣν ἐπὶ τετραετίαν διευθύνας ἀνήγαγεν εἰς ὕψος μορφώσεως ἐπαρκοῦς τῶν ἐν αὐτῇ σπουδαζόντων, ὑπερπηδήσας πλεῖστα δυσχερέστατα προσκόμματα. Τότε δ' ἐπὶ διετίαν ἐγένετο καὶ ὁ κύριος διευθυντὴς καὶ συντάκτης τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἀναγαγὼν αὐτὴν εἰς περιωπὴν ἐπιστημονικοῦ καὶ κοινωφελοῦς συγχρόνως περιοδικοῦ συγγράμματος. Μία δ' ἀναφύλλισις τῶν τόμων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μαρτυρεῖ τὴν ἀκαταπόνητον φιλοπονίαν τοῦ διευθυντοῦ καὶ συντάκτου αὐτῆς ἀρχιμ. Βασιλείου Γεωργιάδου. Ἐκεῖ δὲ πρὸς πολλαῖς ἄλλαις μελέταις καὶ κοινωνιολογικαῖς διατριβαῖς θὰ ἴδῃ τις τὴν πρώτην ἔκδοσιν διαφόρων ἀνεκδότων κειμηλίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν φιλολογίας ὡς καὶ τὰς συμβολὰς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ μεταξὺ ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς Ἐκκλησίας σχίσματος. Ἐνασχολούμενος δὲ μετ' ἀδόλου ζήλου καὶ περὶ τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, κατέστησεν αὐτὸ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατὸν ἁπλούστερον καὶ δημωδέστερον, ἀπαλλάξας αὐτὸ ἀπό τε λέξεων καὶ φράσεων καὶ ἐννοιῶν ἀπροσίτων εἰς τὸ κοινὸν ἀκροατήριον. Καὶ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς δὲ οὐκ ὀλίγα διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐξέδωκεν ἄρθρα καὶ διαφόρους ἐκπαιδευτικὰς τὸ πολὺ καὶ παιδαγωγικὰς διατριβάς, ἐν αἷς καὶ τὸν Περιεργίδην, ὅπου τὸ πρῶτον κατεξανίσταται κατὰ τοῦ συστήματος τῶν δημοσίων ἐξετάσεων. Ἐπὶ ἓν δ' ἔτος μείνας ἄνευ θέσεως, ἐξελέγη, ἀπὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, τῇ 8 Αὐγούστου 1889, Μητροπολίτης Ἀγχιάλου μετὰ πραξικόπημα κατὰ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ ὑπό τε ὁμογενῶν τινων καὶ ὑπὸ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως. Ἀναλαβὼν δὲ τὰ ποιμαντικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, πᾶσαν θυσίαν κατέβαλε πρὸς διακανόνισιν τῶν κοινωτικῶν πραγμάτων ἐν Ἀγχιάλῳ καὶ Πύργῳ, καὶ ἐν τοῖς δυσί καὶ μόνοις τότε Ἑλληνικοῖς χωρίοις τῆς Μητροπόλεως Ἀγχιάλου, Δαβουτλίου καὶ Εὐσταθοχωρίου. Ἡ διακανόνισις δὲ αὕτη κατὰ φυσικὸν λόγον προὐκάλεσε τὴν μῆνιν τῶν ἀρεσκομένων μᾶλλον εἰς ἀνωμαλίας, ἀλλ' ὅπως δήποτε διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς αὐτοῦ πολλῶν ἀγαθῶν πρόξενος ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο ὁ Μητροπολίτης Ἀγχιάλου Βασίλειος, πρὸ πάντων δὲ ἐξῆρε τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῶν πατρίων ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐθνικῶς. Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1892 ἐπεφάνη τὸ ὀλεθριώτατον διὰ τὰ ἑλληνικὰ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἀστικὰ σχολεῖα νομοσχέδιον τοῦ Ζίφκωφ, ἡ γνώμη αὐτοῦ, πρυτανεύσασα καθ' ἁπάσας τὰς παραλίους ἑλληνικὰς κοινότητας τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ καὶ εἰς τὰς μεσογείους, ἤτοι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δι' ἀναφορῶν ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν Βουλγαρικὴν Βουλὴν καὶ Κυβέρνησιν διὰ τὸ προσγινόμενον αὐτῷ μέγα ἀδίκημα, συνετέλεσε μεγάλως εἰς περιστολὴν τοῦ κακοῦ. Καὶ εἰς πᾶν δὲ ἄλλο ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς φύσεως σπουδαῖον ζήτημα μετὰ παντὸς ζήλου εἰργάσθη, πάντοτε πρόθυμον ἑαυτὸν παρέχων εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ κοινοῦ. Ἡ δὲ πολιτεία αὐτοῦ πρὸς τὴν κρατοῦσαν φυλὴν καὶ πρὸς τὰς ἐπιτοπίους πολιτικὰς ἀρχὰς ἦτο τοιαύτη, ὥστε Ἡγεμὼν καὶ Κυβέρνησις καὶ πολιτικοὶ τῆς Βουλγαρίας ἄνδρες ὁμοφώνως ἀνωμολόγουν τὴν ἀμερόληπτον καὶ δικαίαν διαγωγὴν αὐτοῦ, δι' ὃ δὴ καὶ παρὰ Θερμοκεφάλων τινῶν κατηγορήθη ὡς βουλγαρίζων. Εἶναι δὲ περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶχεν ἀναπτύξει τὰ μέγιστα πολλάκις καὶ τρὶς τὴν αὐτὴν ἡμέραν κηρύττων καὶ διδάσκων, μάλιστα κατὰ τὰς Κυριακὰς τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς. Καὶ τὰ διάφορα δὲ σωματεῖα τῆς Ἀγχιάλου καὶ τοῦ Πύργου ἐνε-

δυνάμωσε, κάλλιστον διδοὺς εἰς ἄλλους παράδειγμα ἀόκνου φιλοτιμίας καὶ ζήλου εἰλικρινοῦς. Πρὸς δὲ τὸν Ἡγεμόνα ἀείποτε εὐπρεπῶς φερόμενος, πρὸ πάντων εἵλκυσε τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ διὰ τοῦ εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐπιθαλαμίου κατὰ τοὺς γάμους αὐτοῦ, ὅπερ κατέθελξεν αὐτόν τε καὶ τὴν μακαρίτιδα Ἡγεμονίδα. Κληθεὶς δὲ συνοδικὸς ἐν ἔτει 1896, ἀπεστάλη μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Νικομηδείας Φιλοθέου καὶ τοῦ Σχολάρχου τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς μητροπολίτου Σάρδεων Μιχαὴλ Κλεοβούλου εἰς τὴν ἱερὰν χρίσιν καὶ στέψιν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας Νικολάου Β΄, τυχὼν ἐξαιρέτων αὐτόθι τιμῶν καὶ τοῦ παρασήμου τῆς Ἁγίας Ἄννης πρώτης τάξεως. Ἐκτὸς δὲ τοῦ παρασήμου τούτου, ἔχει τὰ παράσημα τῆς Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας Ὀσμανιὲ καὶ Μετζητιὲ β΄ τάξεως, τὸν Ταξιάρχην τοῦ Ἑλληνικοῦ παρασήμου, καὶ δύο Βουλγαρικὰ παράσημα, τὸ ἕν β΄ καὶ τὸ ἕτερον γ΄ τάξεως. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν πολλῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀσχολιῶν, οὐκ ἐπαύετο συγγράφων καὶ δημοσιεύων διαφόρους πραγματείας, τὰς μὲν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ὡς τὰς μελέτας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ περὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τὰς δὲ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, τὸ πλεῖστον παιδαγωγικὰς καὶ κοινωνιολογικάς. »

Οἱ ἐν Βάλῃ

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Μιλτ. Ἀλιπράντη	Γρ. 20	Γεώργ. Κωνσταντινίδης	Γρ. 20
Ἀγαμέμνων Κουνᾶς	» 20	Ι. Κριωνᾶς	» 20
Πολύδωρος Νικολαΐδης	» 20	Κ. Ζαφειρόπουλος	» 20
Θεοδ. Φωκᾶς	» 20	Α. Ἀποστολίδης	» 20
Στέλιος Καρακάσης	» 20	Εὐστρ. Π. Ἀλατζαδέλλης	» 40
Γεώργ. Δ. Κανελόπουλος	» 20	Σ. Βλαστός	» 20
Ἰωάννης Α. Θεοδωρίδης	» 20	Δημ. Ἰωαννίδης	» 20
Κωνσταντ. Χριστομόγλους	» 20	Ἰωάννης Ἀγγ. Νικολαΐδης	» 20
Πρόδρομος Καρακάσης	» 20	Δημήτριος Χρυσοβέργης ἐν	
Πασχάλης Κόκκινος	» 20	Ἄκτσαγι Σωμ.	12

Οἱ ἐν Καρὰ Βιρὰν (Ἰκονίου)

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Μαξίμου καὶ Κορίνης Bongiovanni	Γρ. 240	Mr Vernajjo	Γρ. 20
Ἀνδρονίκη Σπορίδου	» 20	Γ. Σαρῆς	» 20
Σταυρούλα Γρηγορίου	» 20	Εὐστάθιος Ν. Κατσούδης	» 20
Στέφ. Χ" Χρ. (Beïdi-Chéhir)	60	Mr Brussalides	» 20
Mr Brussali » » »	20	Mr Echelbaah	» 20
Mr Muratoni » » »	20	Ἀλ. Βαφείδης	» 20
Mr Arrigoni » » »	20	Ἐμμαν. Φωτιαδάκης	» 20
Mr Gaia	» 20	Mr Damelio	» 20
Mr Neeser	» 20	Mr Frajini	» 20
Emm. I. Patoussas	» 20	Ἐμμανουὴλ Ζεμπούλης ἰατρὸς Beïdi-Chéhir	Σωμ. 12
Δημήτριος Λαζαρίδης	» 20		

ΕΝ ΣΥΡΙΑ

Οἱ ἐν Βηρυττῷ

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι

Γεωργίου Κοκκίνου ἐκ Σκοποῦ	Βασίλειος Ζεῖπας
† Ὁ Βηρυττοῦ Γεράσιμος Μασσάρρας Σωμ. 2	Ι. Ἐλευθερίου
	Π. Ἀγγελόπουλος
Γ. Μ. Σκρινῆς	Σάββας Ξ. Μοχπάτ
Α. Β. Βασιλείου	Ν. Λουκίδης
Marie Henke	Εὐστράτιος Βελλίνης
Β. Ζωγραφίδης	Ξενοφῶν Βλαχάβας
Ὄθων Ταταράκης	Ἀντώνιος Πέλλος ἰατρὸς
Π. Μιχαλόπουλος	Ν. Βλάσης »
Γεώργιος Ρίνης	Ἰωάννης Β. Βασιλείου
Ν. Σηκαρίδης	Μιχαὴλ Ἀναστασιάδης
Σωκράτης Παπαδόπουλος	Michel Tataracis
Ἐρνέστος Ρῆγας	Conctantin Moraros

ΕΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις

Ἡ Α. Θ. Μακ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς ὁ Α΄[1] Φρ. 400

Ὁ Ἰορδάνου Μελέτιος Πατρ. Ἐπίτροπος » 20

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι

Χριστοδούλου Σπυριδωνίδου Ἀρχιτέκτονος Γρ. 10

Σημ. Ὁ ἀγαπητὸς Χριστόδουλος Σπυριδωνίδης, ἐκδηλῶν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν κοινότητα Ταταούλων, ἐν ᾗ ἐπὶ ἔτη ἱεράτευσεν εὐδοκίμως ὁ πατὴρ τοῦ Αἰδεσιμ. Παπᾶ Κωνσταντῖνος ὁ Σάμιος, ἐπὶ τῇ παρουσιασθείσῃ εὐκαιρίᾳ,αὐθορμήτως παρέσχε τὴν συμβολὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἔργου ἡμῶν, διὸ καὶ δημοσίᾳ ἀπονέμονται αὐτῷ εὐχαριστίαι καὶ ἔπαινος.

Ἀρχιμ. Εὐθύμιος Σκευοφύλαξ Φρ. 100

Σημ. Τὴν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ὁποίου παιδιόθεν ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν ὁ ***Σκευοφύλαξ Ἀρχιμ. Εὐθύμιος,*** κοινωφελῆ δρᾶσιν, διαπρυσίως κηρύττουσι τὰ ἱερὰ καθιδρύματα καὶ κτήματα, ἅτινα διὰ δαπάνης πολλῶν χιλιάδων λιρῶν, ἀνήγειρεν ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως σημαντικῶν προσόδων ὑπὲρ αὐτοῦ ἀκραιφνέστατος ζῆλος τοῦ διαπρεπεστάτου τούτου Ἁγιοταφίτου ἀξίου εὐφήμου μνείας καὶ τιμῆς, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ.

Ἴδε ***ἐπίσημα ἔγγραφα*** περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Σκευοφύλακος τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμ. Εὐθυμίου ἱδρυθέντων Ἁγιοταφιτικῶν κτημάτων.

Ἀρχιμ. Παντελεήμων Ἡγούμενος Γεθσημανῆς Φρ. 50

Ἱερομ. Νήφων Τουλούπας Γρ. 20

Ἀβράμιος Παναγιωτόπουλος » 20

Κωνσταντῖνος Ἠλιάδης Καθηγητὴς » 20

---

1. Ἴδε Σελ. 219.

Φίλιππος Ἱεροδ. Ν. Ἀναστάσεως » 10

Πατὴρ Μάρκος Πρωθιερεὺς Ν. Ἀναστάσεως » 20

Ἀρχιμ. Παρθένιος Καμαράσης Γρ. ἀρ. 20

Ἀρχιμ. Ματθίας Κεντρικὸς Ταμίας

Διάκονος Ἱππόλυτος Φρ. 20

Ἀρχιμ. Γεννάδιος Ζερβουδάκης Μέγας Οἰκονόμος τοῦ Ἱ.Κοινοῦ Κρήης Φρ. 5

Γέρων Πνευματικὸς Ἀρχιμ. Ἀνθιμος Γαβρᾶς Φρ. 5

Ἱερομ. Ἀμβρόσιος Καλλύμνιος Ἡγούμενος Ἁγίων Θεοδώρων Φρ. 7

Ἑλένη Κ. Λαμπίκη » 6

Παῦλος Μοναχὸς Κρὴς νεωκόρος Γεθσημανῆς Φρ. 5

Ἀρχιμ.Νεόφυτος Ἡγούμενος Ἁγ. Χαραλάμπους Φρ. 5

Ἀρχιμ. Καισάριος Πελοποννήσιος Ἐκκλησιάρχης Φρ. 5

Ἀρχιμ. Δοσίθεος

Ἀρχιμ. Κάλλιστος

Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Ἀρχατζικάκης

Ἀρχιμ. Βασίλειος Καντόπουλος Ἡγούμενος ἐν Ἰόππῃ

Ἱερομ. Γεράσιμος Ἡγούμενος Μονῆς Ἁγίου Νικοδήμου

Ἀρχιμ. Ἰωακεὶμ Γιακουμάκης

Ἀρχιμ. Ἰωακεὶμ Ἀνυφαντόπουλος Πατριαρχικὸς ἐπίτροπος ἐν Βηθλεέμ Λ.Τ. 1

Ἱερομ. Νήφων Φρ. 5

Διάκονος Νάρκισσος » 5

Ἀρχιμ. Μεθόδιος Ἡγούμενος Προφήτου Ἠλιοῦ » 20

Μοναχὸς Εὐσέβιος Ἡγούμενος Καταμόνας » 5

Ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Ἡγούμενος Γαλιλαίας Ὄρος Ἐλαιῶν Φρ. 40

Ἀρχιμ. Γρηγόριος Πιπίδης Πρωτοψάλτης Ν. Ἀναστάσεως Φρ. 10

Ἠλίας Περίδης ἐν Ζαγαζικίῳ Φρ. 10

Ἱερομ. Χρυσόστομος Λαμπαδάριος Ν. Ἀναστάσεως Φρ. 10

Ἀρχιμ.Ἰουστῖνος Ἐπίτροπος κτημάτων τοῦ Π.Τάφου Φρ. 5

Ἀρχιμ. Ἱερώνυμος » 40

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ προνοίᾳ καὶ συστάσει φιλογενοῦς φίλου.

Ἡ. Α. Σ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Νικόδημος

Ἡ Α. Σ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φιλαδελφείας Σωφρόνιος

Ἡ Α. Σ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γάζης Σωφρόνιος

Ἡ Α. Σ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ναζαρὲτ Θεοφάνης

Ἡ Α. Σ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας Γλυκέριος

Ἡ Α. Σ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κυριακουπόλεως Βασίλειος

Ἀρχιμ. Γεράσιμος Γέρων Παρασκευοφύλαξ
Ἀρχιμ. Ἰωσὴφ Πρόεδρος τῆς Οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς
Ἀρχιμ. Πάμφιλος ταμίας τοῦ Ι. Κ. τοῦ Παναγίου Τάφου
Ἀρχιμ. Ἀβράμιος Ἡγούμενος τοῦ Σαρανταρίου Ὄρους
Ὅσ. Μοναχὸς Σεραπίων Ἡγούμενος Μονῆς Ἀβᾶ Γερασίμου
Ἀρχιμ. Κύριλλος
Ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Ἡγούμενος Πραιτωρίου
Ἱερομ. Σίλβεστος Ἡγούμενος Ἁγίας Ἄννης
Ἱερομ. Δαμιανὸς Ἡγούμενος Βηθανίας
Ἀρχιμ. Διόδωρος Ἡγούμενος Θαβωρίου Ὄρους
Ὅσ. Μοναχὸς Λεόντιος Ἡγούμενος Μονῆς Ἀβᾶ Θεοδοσίου
Ἱερομ. Μελέτιος Ἡγούμενος Μονῆς Ἀρχαγγέλων
Ἱερομ. Εὐφραὶμ Ἡγούμενος Ἁγίας Αἰκατερίνης
Ἱερομ. Νικόλαος Ἡγούμενος Μονῆς Χοζεβᾶ
Ἱερομ. Ἀρίσταρχος Ἔξαρχος Χούσουν
Ἀρχιμ. Ἀντώνιος Ἔξαρχος Γάζης
Ἱερομ. Φώτιος Ἔξαρχος Κάϊφας
Ἱερομ. Μηνᾶς Ἔξαρχος Ραμάλλας
Ἡ Α. Ἐξ. Παναγιώτης Ἐφέντης Νικολαΐδης
Πηνελόπη Σολομωνίδου Διδασκάλισσα ἐργοχείρων
Ἐλευθερία Σπύρου Ρεβελῆ Καθηγητοῦ

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει

Οἱ ἐν Καρυαῖς

Οἱ Πανοσ. Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερ. καὶ Σεβασμ. Μονῶν
Γέρων Ἡσύχιος Μ. Λαύρας
Μρογούμ. Ἰωσὴφ Βατοπαιδίου
» Ἰωαννίκιος Ἰβήρων
» Κλήμης Χιλιανδαρίου
Γέρων Κυριακὸς Διονυσίου
» Νίκανδρος Κουτλουμουσίου
« Συνέσιος Παντοκράτορος
« Ἀέτιος Ξηροποτάμου
« Νικήτας Ζωγράφου
» Διονύσιος Δοχειαρίου
» Μελέτιος Σιμωνόπετρας
Γέρων Φίλιππος Καρακάλλου
» Στέφανος Φιλοθέου
» Εὐλόγιος Ἁγίου Παύλου
» Γαβριὴλ Σταυρονικήτα
» Συνέσιος Ξενοφῶντος
» Βαρλαὰμ Γρηγορίου
Προηγ. Νικήτας Ἐσφιγμένου
Ποιμὴν Ἱερομ. Ρωσσικοῦ
Μόδεστος Ἱερομ. Κωνσταμονίτου
Ὁ Ἀρχιγραμ. τῆς Ἱ. Κοινότητος Ἀνατόλιος Βατοπαιδινός
Β΄ Γραμ. Ἀρσένιος Ξενοφωντινός

Ματθαῖος Μοναχὸς κομβολογᾶς

† *Εἰς μνήμην τοῦ ἀοιδίμου θείου του Διονυσίου Ἱερομονάχου ἐκ Ταταούλων Λιρ. Τουρ. 3*

Γεώργιος Π΄΄ Δημητρίου ἐκ Σερρῶν Γρ. 20

Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας
Προηγούμ. Δωρόθεος Γρ. 20
» Κύριλλος » 20
« Ἰωάσαφ » 20
Γέρων Γεράσιμος » 20
» Ματθαῖος » 20
« Ἡσύχιος » 20
« Ἱερώνυμος » 20
« Κορνήλιος « 20
» Σπυρίδων » 20
Προηγούμενος Ἰσαὰκ « 20
Ἱερ. Γεώργιος ἐν Κερασιᾷ Φρ. 40

Ἡ Ἱερὰ Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου

Ἡ Ἱ. Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων

Ἀδελφότης Ἰωασαφαίων

Ἱ. Μεγίστη Μονὴ τοῦ Βατοπαιδίου Λ. Τουρκίας 25
+ ***Γέροντας Ἄνθιμος Ἱεροδ.***
Προηγούμενος Ἀγαθάγγελος
» Τιμόθεος
» Γερμανός
» Γεράσιμος
» Διονύσιος
Γέροντας Ἀρκάδιος Ἱεροδιάκ.
Προηγούμενος Ἰωσὴφ
» Ἰωακεὶμ
» Βενιαμὴν

Ἡ Σκήτη τῆς Ἁγ. Ἄννης
Ὁ πρ. Μετρῶν Δοσίθεος.
Ἱερομ. Κύριλλος.

Ἡ Ἱ. Μ. τῶν Ἰβήρων Λ.Τ. 10
Ἀρχιμανδρίτ. Χρύσανθος Γρ. 10
Προηγούμενος Γρηγόριος » 10
» Ἀθανάσιος » 10
» Ἀθανάσιος » 10
Γέρων Παΐσιος » 10
» Γρηγόριος » 10
» Ἀγαθάγγελος » 10
» Ἰωακεὶμ » 10
Προηγούμενος Ἰωαννίκιος » 10
» Ἀθανάσιος » 10
» Ἄνθιμος « 10
» Φιλήμων » 10
Ἱερομόναχος Μισαὴλ » 10

Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Χιλιανδαρίου
Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Διονυσίου
Ἱερομ. Δοσίθεος Ἡγούμενος
Ἡ Ἱ Μονὴ τοῦ Κουτλουμουσίου
Ἱερομ. Δαμασκηνὸς Ἡγούμενος
Χαρίτων Μοναχός
Ἀρχιμ. Χριστοφόρος Κτενᾶς
Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος
Προηγούμενος Στέφανος
Ἱερομόναχος Χρυσόστομος
Ἡ Ἱ. Σκήτη τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ Σώμ. 10

ΜΕΓΑΚΟΓΙΟ ISMANOGLIO

Γέροντας Χαρίτων
» Ἀνανίας

Ἡ Ἱερὰ Σκήτη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (Σεραΐου) Σώμ. 25
Γεδεὼν Μοναχός

Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Ξηροποτάμου Λ. Τουρκίας 6
Προηγούμενος Ἀκάκιος
» Εὐγένιος
» Κύριλλος
Γέρων Ἀέτιος
Προηγούμενος Ἄνθιμος
» Μερκούριος
» Εὐδόκιμος
» Βασίλειος
» Μελέτιος
Εὐστράτιος Μοναχός
Ἰάκωβος »

Ἡ Ἱ. Μ. τοῦ Ζωγράφου Λ. Τ. 2
Ἱερομ. Θεοδώρητος Ἡγούμενος
» Νικήτας
Γαλακτίων Μοναχός

Ἡ Ἱ. Μ. τοῦ Δοχειαρίου Λ. Τ. 1
Ἱερόθεος Μοναχὸς ἐκ Σαράντα Ἐκκλησιῶν Γρ. 20

Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Καρακάλλου

Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Φιλοθέου
Ἀχιμανδρίτης Θεοδόσιος

Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος Σώμ. 25
Ἱερομ. Μισαὴλ Ἡγούμενος
» Ὑάκινθος Διάδοχος
» Ἀγαθόδωρος
» Κήρυκος
Γέροντας Μοναχός

Ἡ Ἱ. Μονὴ τῆς Σιμωνόπετρας
Ἀρχιμ. Ἰωαννίκιος Ἡγούμενος
Γεδεὼν Μοναχός

——

Ἡ Ἱ. Μ. τοῦ Ἁγίου Παύλου
Ἱερομ. Σωφρόνιος Ἡγούμενος
» Συνέσιος

Ἡ Ἱ. Σκήτη τοῦ Λάκου
Ἱερομόναχος Βαρνάβας

——

Ἡ Ἱ.Μ. τοῦ Σταυρονικ. Γρ. 40
Γέρων Ἱερεμίας Ἱεροδ. » 20
» Συνέσιος » » 20

Ἐν Καλύβῃ Ἱερομόν. Εὐγένιος

Ἡ Ἱ. Μ. τοῦ Ξενοφῶντος Λ.Τ. 1
Ἱερομ. Ἀκάκιος Ἡγούμενος
» Γεδεὼν

Ἡ Ἱ. Μ. τοῦ Γρηγορίου Φρ. 30
Ἱερομ. Κοσμᾶς Ἡγούμενος
» Ἀνδρέας
» Βαρλαὰμ

Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου

Ἡ Ἱ.Μ. Κωνσταμονίτου Λ.Τ. 1
Ἱερομ. Στέφανος Ἡγούμενος
Θεοφάνης Μοναχός

Τῇ εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι Φωτίου Ἱεροδ. Βατοπαιδινοῦ Σώμ. 2.

Ἱ. Μονὴ Βατοπαιδίου Σώμ. 22
Παγκράτιος Ἱερομ. Βατοπαιδινός
Ἀλέξανδρος Α. Κιουλόγλους ἰατρὸς τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου
Φώτιος Ἱερομόναχ. Βατοπαιδινός
Πορφύριος Μοναχός »
Διομήδης » »
Γεδεὼν » »
Ἀντώνιος » »
Ἡσύχιος » »
Νίκανδρος » »
Λεόντιος Μον. Μαρμαρινός
Ἱ. Μονὴ Ξηροποτάμου Σώμ. 12
Ἰωάννης Οἰκονόμου ἰατρὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου
Προηγ. Κύριλλος Ξηροποταμηνός
Θεόφιλος Ἱερομ. »
Δαμιανὸς Μον. Ψάλτης »
Χαράλαμπος Μον. Ξηροποταμηνός
Ἀγαθάγγελος Μοναχός »
Ἀβέρκιος Μοναχός »
Ἰωάννης Παπᾶ Ζήση ράπτης
Μαρτινιανὸς Μοναχὸς Ρωσικοῦ
Παναγιώτης Η. Σαμαρᾶς Γραικός
Μονὴ Ἰβήρων Σώμ. 15
Προηγούμ. Ἱερώνυμος Ἰβηρίτης
Δαμιανὸς Δαβὶδ Μοναχός »
Ματθαῖος Ἱεροδ. καὶ Ψάλ. »
Ὀνούφριος Ἱεροδιάκονος »
Κύριλλος » »
Ἀγαθάγγελος Μοναχός »
Μόδεστος » »
Ἱερόθεος Μον. Μιχαλαρίδης Βατοπαιδινὸς
Ἑλένη Μ. Μπαλτοπούλου ἐκ Διπλοκιονίου Κων)πόλεως

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ·

Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

† Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος Σωμ. 25

Σημ. Ἡ Α. Θ. Μ. ἐγεννήθη ἐν Τήνῳ τῇ 17 Νοεμβρίου 1852· περικοσμεῖται διὰ τῶν ἐπιζήλων προτερημάτων εὐρείας θεολογικῆς παιδεύσεως, γλωσσομαθείας καὶ ἀξιοζήλου εὐγλωττίας, κήρυξ τοῦ θείου λόγου τακτικώτατος. Πρὸς τῇ εὐπροσηγορίᾳ δὲ, διακρίνεται καὶ ἐπὶ ἄγαν φιλαδέλφοις αἰσθήμασι πρὸς τὸν ἱερὸν κλῆρον ἐν γένει· ἅτινα ἐν πάσῃ περιστάσει προφρόνως ἐκδηλοῖ, ἰδίᾳ πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν Αἴγυπτον ἀνωτέρους κληρικούς.

Δείγματα τῶν τοιούτων αἰσθημάτων του ἔσχομεν καὶ ἡμεῖς κατά τε τὴν προηγουμένην (1912) καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψιν

ἡμῶν (Νοέμβριον 1913) εἰς Αἴγυπτον, τυχόντες ἀδελφικῆς δεξιώσεως καὶ ἐπὶ ἑβδομάδα δὲ προφρόνως φιλοξενηθέντες ἐν τοῖς ἐν Καΐρῳ Πατριαρχείοις· διὸ καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζομεν τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ εὐχαριστίας προσφέρομεν καὶ τοῖς πολυφιλήτοις Μητροπολίταις Μέμφιδος Νεκταρίῳ, πατριαρχικῷ ἐπιτρόπῳ ἐν Καΐρῳ ἀρχαίῳ δὲ φίλῳ καὶ Ἀξώμης Χριστοφόρῳ ἐπὶ τῇ παρασχεθείσῃ ἡμῖν φιλικωτάτῃ δεξιώσει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Καΐρῳ διαμονῆς ἡμῶν, ἣν κατέστησαν λίαν εὐάρεστον καὶ εὐφροσύνως ἀλησμόνητον διὰ τῆς εὐγενοῦς καὶ ἀδελφικῆς συμπεριφορᾶς των.

† Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Τριπόλεως Θεοφάνης Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος

Ἀρχιμ. Πολύευκτος
Πρωτοσύγκελλος Παρθένιος
Πρωτοσύγκελλος Γεράσιμος Προϊστάμ. τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
Παπᾶ Δημήτριος Ἀγοραστίδης
Παπᾶ Μιχαὴλ Ἀντωνάτος Σωμ. 10
Παπᾶ Δημήτριος Παπαγιαννίδης
Ἱεροδ. Ἰωάννης Ἰωαννίδης

Κωνσταντῖνος Γ. Ἀναστασιάδης Λιρ. Τουρκ. 50

† *Εἰς μνήμην τῶν ἀοιδίμων γονέων του Γεωργίου καὶ Ζωῆς.*

Σημ. Ὁ Κωνσταντῖνος Γ. Ἀναστασιάδης ἐγεννήθη ἐν Ταταούλοις τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1870. Ὁ πρόπαππος αὐτοῦ Κωνσταντῖνος κατήγετο ἐκ Μάνης ἐκ τῆς ἱστορικῆς οἰκογενείας τῶν Φαντῶν Ὁ δὲ πάππος του Ἀνέστης ἐγεννήθη ἐν Ταταούλοις, ὡς καὶ ὁ πατήρ του Γεώργιος, ὅστις ἦν φαρμακοποιός, διετέλεσε δὲ εἰδικὸς μυρεψὸς τῶν Ἀνακτόρων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Ἀζίζ, παρ᾽ Οὗ ἐτιμήθη καὶ διὰ δύο παρασήμων Μετζηδιέ, πρὸς δὲ καὶ μέλος τοῦ ἰατροφαρμακευτικοῦ Συμβουλίου τῆς Α. Ἰατρικῆς Σχολῆς

καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει φαρμακευτικοῦ Σωματείου.

Ὁ Κωνσταντῖνος μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς Σχολῆς Ταταούλων ἀποφοίτησίν του, ἐφοίτησεν εἰς τὸ Λύκειον Γαλατᾶ Σεραΐου, ἐξ οὗ ἐξῆλθε κατέχων τελείως τὴν Τουρκικὴν καὶ τὴν Γαλλικήν. Εἶτα καταταχθεὶς ἐν τῇ Πολιτικῇ Φαρμακευτικῇ Σχολῇ, ἠξιώθη Διπλώματος τῆς Φαρμακευτικῆς μετὰ τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ ἄριστα. Τοιαῦτα ἐφόδια φέρων, ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, πρὸ δεκαετίας, ὅπου ἵδρυσε τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Τεουφὶκ Κεντρικὸν φαρμακεῖον· ὅπερ εἰς ἀξιόζηλον περιωπὴν ἀνύψωσε διὰ τῆς ἐμφύτου δραστηριότητος καὶ ἰδίᾳ διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν τιμιότητος καὶ μειλιχίου καὶ εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς.

Τὰ ἐπίζηλα ταῦτα προσόντα τὸν κατέστησαν ἀγαπητὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ Ἀλεξανδρείας, ἧς ἐπίλεκτον μέλος τυγχάνει. Διατελεῖ μέλος καὶ ταμίας τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου. Τὸ δὲ αἴσθημα τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ πρὸς τὴν γενέτειραν φιλοστοργίας καὶ τῆς φιλοπατρίας του ἐστὶν ἀνάλογον πρὸς τὰ εἰρημένα ἐπίζηλα προσόντα αὐτοῦ.

Ἀξία δὲ ἰδιαιτέρας μνείας ἐστὶν ἐνταῦθα ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ φιλοστοργία τοῦ Κωνσταντίνου Ἀναστασιάδου πρὸς τοὺς ἀειμνήστους γεννήτορας αὐτοῦ. Ἀναγνοὺς τὴν ἀγγελίαν «Τὰ Ταταῦλα», ὅλως αὐθορμήτως καὶ μετὰ συγκινήσεως προσήνεγκεν τὸ ποσὸν τῶν πενῆντα (50) Λιρῶν) μετὰ τῆς δηλώσεως, ὅτι προσφέρει τοῦτο εἰς μνήμην τῶν ἀοιδίμων γονέων του. Ἐπανειλημμένως δὲ ἐξέφρασεν ἡμῖν εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνην, διότι παρέσχομεν αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν, νὰ ἐκδηλώσῃ ὀφειλομένην τιμὴν εἰς τὴν ἱερὰν μνήμην αὐτῶν, προσέτι δὲ καὶ νὰ παράσχῃ τὸν ὀβολόν του ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων τῆς φίλης γενετείρας του.

Εὐτέρπη Κ. Ἀναστασιάδου
Ὄλγα Προκοπίου Καψάλη

Θάλεια Προκοπίου Καψάλη
Ἀδελφοὶ Βαλλῆδες
Α. Στεφανίδης ἰατρός

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ προνοίᾳ καὶ συστάσει φιλομούσου καὶ ζηλωτοῦ φίλου.

Μ. Συναδινὸς Λιρ. Στερ. 3

Σημ. Ὁ ***Μ. Συναδινὸς*** ἐπὶ ἔτη τυγχάνει Πρόεδρος τῆς Ἑλλην Κοινότητος Ἀλεξανδρείας, ἄγαν ζηλωτῶς ἐκπληρῶν τὰ σπουδαῖα καθήκοντα τῆς Προεδρείας, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν πολυτίμων συμφερόντων τῆς μεγαλωνύμου καὶ τετιμημένης ταύτης Κοινότητος· χωρὶς νὰ ὑστερῇ καὶ εἰς γενικωτέρους καὶ ὑψηλοτέρους ἐθνωφελεῖς σκοπούς

Ἀντώνιος Ἀντωνιάδης Λιρ Στερ. 20.

Σημ. Ὁ ***Ἀντώνιος Ἀντωνιάδης*** ἐστὶν υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου Ι. σὲρ Ἀντωνιάδου, τοῦ κοινωφελῶς δράσαντος ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ Λήμνῳ. Ἐν πάσῃ δὲ εὐκαιρίᾳ ἐκδηλοῖ τὰ περικοσμοῦντα αὐτὸν αἰσθήματα φιλογενείας καὶ ἐνθέρμου ζήλου ὑπὲρ τῶν κοινῶν· συνεχίζων οὕτω λίαν ἀξιεπαίνως τὴν ἐθνωφελῆ δρᾶσιν τοῦ ἀειμνήστου πατρός του Ἰωάννου.

Δημ. Θεοδωράκης Λιρ. Στερ. 2

Ἰωάννης Παλαιολόγος

Σημ. Ὁ ἐκ Λήμνου ***Ἰωάννης Παλαιολόγος*** ἐστὶν ἐκ τῶν ἄγαν κοινωφελῶς δρώντων ἐν τῇ περιωνύμῳ κοινότητι Ἀλεξανδρείας. Διὰ τοῦ μεγάλου ζήλου καὶ τῆς ἐξόχου δραστηριότητος αὐτοῦ ἀπέκτησε τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην· καὶ ἤδη τυγχάνει κοινοτικὸς ἐπίτροπος, ἐν παντὶ ἐθνοφελεῖ ἔργῳ παρέχων τὴν πρόθυμον συμβολήν του.

Μ. Αὐγουστῖνος
Ἰ. Ἀθηναῖος
Γ. Ἀντωνιάδης
Γ. Ἀσλὰν
Ἐμμ. Α. Μπενάκης
Ἀντ. Ἐμμ. Μπενάκης
Ζαφ. Μιτσὸς
Μιχ. Μιτσὸς

Α. Ἀποστολίδης
Κ. Ἀγγελόπουλος
Φρ. Ἀγγέλου
Α. Ἀδαμόπουλος
Πολ. Αὐγουστῖνος
Α. Ἀνδριτσάκης
Α. Ἀλεξανδρὼφ
Π. Ἀναγνωστόπουλος
Σ. Ἀθανασιάδης
Ν. Ἀλφιέρης
Σ. Ἀχιλλόπουλος
Ἀντ. Ι. Ἀντωνιάδης
Ι. Βιτιάδης
Ἀλεξ. Βιτιάδης
Μιλτ. Βιτιάδης
Σ. Βασδέκης
Θεόδ. Βασιλάκης
Α. Βαλασόπουλος
Σ. Βασιλειάδης
Ἡρ. Βόλτος
Ἰ. Βολανάκης
Ἐμμ. Βολανάκης
Ἄγ. Βολανάκης
Α. Βαλῆς
Α. Βερνῖκος
Ν. Βιτιάδης
Π. Βόλτος
Στυλ. Γαροφάλλου
Χήρα Γεωργ. Γουσίου
Π. Γεράκης
Κ. Γρίβας
Π. Γρυπάρης
Α. Γενναρόπουλος
Γεωργόπουλος καὶ Βούρβουλης
Γρ. Δρόσος
Κ. Δέλτας
Ἀδελφοὶ Δηλαβέρη
Κ. Ξενάκης
Χ. Μαυροσκούφης
Δ. Μοάτσος
Ι. Μοάτσος
Γερ. Μακρῆς
Ἀλέξ. Ε. Μπενάκης
Π. Μπενεδούτσης
Γεώργ. Μαυρέλης
Γ. Μελανίδης
Ἀλέξ. Μυρίσσης
Ν. Νανόπουλος
Νικόλαος Ξανθόπουλος
Κωνσταντῖνος Ξανθόπουλος
Δ. Ξούδης
Κ. Πρῖγκος
Ν. Παππᾶς
Κ. Παππᾶς
Ἡλ. Πρωτόπαππας
Δ. Παππαγεωργίου
Ὀδ. Παντελίδης
Ἀρ. Πράτσικας
Κ. Πηλαβάκης
Σ. Πετσάλης
Ν. Παρασκευᾶς
Γ. Παλαιολόγος
Β Περβάνογλου
Κ. Παρισάκης
Ν. Παλαιολόγος
Ι. Παππᾶς
Α. Πολυμέρης
Λ. Πολίτης
Ν. Πηλαβάκης
Δούκας Παλαιολόγος
Μ. Πορτοκάλογλου
Θ. Κ. Ροδοκανάκης
Ἀμβρόσ. Ράλλης
Ἀντ. Ράλλης
Ἰω. Ρήγας

ΕΙΣΙΔΩΝΙΟΝ

Ν. Δημητριάδης ἰατρὸς
Γ. Ν. Δημητριάδης
Ἐμμ. Ζερβουδάκης
Π, Θεοδοσίου
Γ. Ἰορδάνου
Γ. Ἰακωβίδης
Ἐμμ. καὶ Υἱοὶ Κάσδαγλης
Ἀλέξ. Κιτροὲφ
Κ. Καπελίδης
Θ. Κότσικας
Κ. Κουταρέλης
Α. Ε. Κυριακόπουλος
Ὀδ. Κυριακόπουλος
Ὄθων Κωνσταντίνου
Ἀδελφοὶ Κάραμ
Γ. καὶ Σια Καράλης
Κ. Κορομηλῆς
Ν. Γ. Κανδιόγλου
Κ. Καρτάλης
Γ. Κανισκέρης
Ν. Κεχαγιᾶς
Μιχ. Καζούλλης
Ν. Κοντολέων
Ἀλέξ. Κορωνιάδης
Ἀδελφοὶ Καρακανδᾶ
Σ. Κυριακίδης
Ἐμὶν Κάραμ
Ν. Καράλης
Ι. Ν. Καζούλλης
Δ. Κωνίδης
Ἀντ. Κωμανὸς
Γ. Κωνσταντινίδης
Χρ. Κασσίμης
Γ. Λεζίνας
Γ. Λαϊνᾶς
Π. Λένωσης
Νικόλαος Καραβίας
Γρηγόριος Παππαμιχαὴλ
Μιχαὴλ Η. Καλέργης
Λ. Ροδοκονάκης
Γ. Ρεΐζης
Ἀδελφοὶ Στρούμτζη
Κ. Σκαναβῆς
Στέφανος Κ. Συναδινὸς
Β. Σταματόπουλος
Μ. Στατηρᾶς
Γ. Φιλιππίδης
Ἀντ. Σαρρηγιάννης
Στέφ. Σιγάλας
Ν. Σωμμμαρίπας
Ι. Κ. Συναδινὸς
Β. Σιβιτανίδης
Ν. Σαράφης
Ε. Σιρδάρης
Χήρα Θ. Σκαναβῆ
Μ. Κ. οἰκ. Σαλβάγου
Κ, Στρούμτζης
Β. Σαράντης
Γ. Σβορῶνος
Τριαντ. Στράφτης
Ν. Ταμβάκος
Ν. Τσαλίκης
Γεώρ. Τσαλδάρης
Ν. Τσιμπούκης
Μ. Τούρτουλης
Ν. Τσάμης
Φ. Φιλιππίδης
Ἐμμ. Φραγκιάδης
Φ. Φωτιάδης
Κ. Χωρέμης
Στέφ. Χατζόπουλος
Ν. Χατζόπουλος
Α. Ι. Χωρέμης
Κ.. Μ. Χωρέμης
Ἀν Τριανταφυλλίδης
Μιχ. Οἰκιάδης
Ἰω. Πολυτιμίδης
Γ. Ἰορδάνου

Καλουτᾶς ἐν Μανσούρᾳ
Ι. Γρηγορίου » »
Στ. Κυριακίδης
Ἀλ. Πανταζῆς
Ν. Κεχαγιᾶς
Θ. Σαραφίδης

Φιλομούσῳ καὶ φιλοπάτριδι μερίμνῃ Σταματίου Ψάλτη (δ. φ.) Καθηγητοῦ *Σωμ. 2*

Γ" Κ. Γιλασήπη
Α. Θεοδωρίδης
Κ. Ἀθανασίου
Κ. Παπαδόπουλος
Γ. Δαμβαλακίδης
Β. Δρόσος
Γ. Τσότσου

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι

Σεμέλης Θ. Τσότσου ἐκ Σαράντα Ἐκκλησιῶν
Εὐθαλία Ι. Σαμαρίδου Λ. Στερλ. 2
Χαρίκλεια Α. Ἀσλαμίδου ἐνΑφρικῇ Ἀκρ. Καλῆς Ἐλπίδος Λ. Στερλ. 2
Νεραντζοῦλα Π. Λένωση Φρ. 13
Ἀθηνᾶ Ι. Στράφτη » 15
Εἰρήνη Βερδέλη Σώμ. 5
Αἰκατερίνη Στυλιανοπούλου ἐν Ζαγαζικίῳ Φρ. 5
Ἑλ. Κακαλῆ » 5
Τ. Κυριάκου » 10
Γ. Χαρπάκης » 10
Χ. Χαρπάκης » 5
Γ. Χατζόπουλος ἰατρὸς » 5
Ε. Μιχαλοπούλου » 5
Μ. Κωνσταντινίδου » 25
Ι. Μπόλλα » 10
Ε. Μπιτούνη » 10
Ρ. Ραδόπουλος » 5

SISMANOGLIO MEGAKO

Μ. Φοσκόλου	Φρ. 5
Ε. Ν. Γρηγορίου ἐν Μανσούρᾳ	» 5
Θωμᾶς Γ. Τσότσος	
Τερψιχόρη Ι. Ζαφειροπούλου ἐν Ἰσμαηλίᾳ	
Φανῆ Γ. Ραδοπούλου	
Ἑλένη Γ. Ραδοπούλου	
Γ. Βοϊνίκος	
Καλλιόπη Γ. Χατζοπούλου	
Ἐριφίλη Γ. Χατζοπούλου	
Κ. Μπόλλας ψάλτης ἐκ Ταταούλων	
Κ. Ξανθόπουλος » »	
Κ. Ἀρβανιτάκης	
Camel Chebeeh	
Μιχαὴλ Ψάλτης ἐν Ζαγαζικίῳ	
Ἀριάδνη Μ. Ψάλτου » »	

Εὐγενεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Ξενοφῶντος Γ. Βαξεβάνογλου	ΓΔ. 20
Πλάτων Βαφειάδης ἐκ Ταταούλων	» 20
Γεώργιος Βαφειάδης	» 20
Βασίλειος Σκαναβίδης	» 20
Ἀλέξανδρος Μελανίδης	» 20
Εὐάγγελος Καρακούνης	» 20
Τιμοκράτης Κομνηνάκης	» 40
Δημοσθένης Βασιλειάδης	» 20
Νικόλαος Παπάζογλου	» 10
Κωνσταντῖνος Λουκίδης	» 5
Δημήτριος Λύκας	

Οἱ ἐν Καΐρῳ

† Ὁ Μητροπολίτης Μέμφιδος Νεκτάριος	Φρ. 50
† Ὁ Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος Μιχαὴλ ἐν Μίνῃ.	

Μιλτιάδης Μελαγχρινὸς Λ. Τ. 100

Καὶ ἐξασφάλισιν αἰωνίως ***χιλιολίρου*** ἐτησίας προσόδου ὑπὲρ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων.

Σημ. Ὁ Μιλτιάδης Μελαγχρινὸς ἐγεννήθη ἐν Ταταούλοις τῇ 14 Ἰουλίου 1854 ἐκ γονέων εὐσεβῶν Ἀντωνίου καὶ Σμαράγδας. Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του ἐκ τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ Σχολῆς τῆς Παναγίας, ἐξηκολούθησε μαθήματα ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, μέχρι τῆς τρίτης Γυμνασιακῆς Τάξεως. Εἶτα ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἰδιοφυΐας καὶ μεγάλης δραστηριότητος, ἀπαραμίλλου δὲ ἐμπορικῆς τιμιότητος, ἐξέχουσαν θέσιν κατέλαβεν ἐν τῇ πρώτει τάξει τῶν μεγαλοεργοστασιαρχῶν καπνῶν, εὐλογηθεισῶν δαψιλῶς καὶ ἐπεκταθεισῶν τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεών του, ἔν τε Αἰγύπτῳ, Ἀμερικῇ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐκ παραλλήλου δὲ πρὸς τὴν ἁλματικὴν προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τούτων, ἐξεδηλώθησαν καὶ ἐκδηλοῦνται ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ καὶ αἱ φιλογενεῖς καὶ φιλοπάτριδες αὐτοῦ διαθέσεις.

Αἱ τελευταίως γενόμεναι γενναῖαι εἰσφοραὶ αὐτοῦ ὑπὲρ ἐθνωφελῶν σκοπῶν, εἰσὶ συνέχεια φιλοπάτριδος ἐνδιαφέροντος. Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰς τὴν πεφιλημένην γενέτειραν φιλοστοργία του χαρακτηριστικὴ καὶ ἀξιόζηλος τυγχάνει.

Ἐζήτησε πάνυ ἐνδιαφερόντως λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων τῶν Ταταούλων

καὶ ἐν τῇ φιλοστόργῳ μερίμνῃ του ἔχει ταύτας. Ἐμφορεῖται δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως καὶ τοῦ διακαοῦς πόθου, ὅπως καὶ ἰδιαιτέρως παράσχῃ τὴν προστασίαν του εἰς δώδεκα ἐπιμελεῖς καὶ χρηστοήθεις μαθητὰς πρὸς ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν.

Τοιοῦτος τυγχάνει ὁ Μελαγχρινός. Ὃν πρὸς τῇ ἀκραιφνεῖ φιλομουσίᾳ καὶ τῇ ἀπαραμίλλῳ φιλογενείᾳ, περικοσμεῖ εὐγενεστάτη καὶ ἑλληνοπρεπὴς συμπεριφορά, ἐφελκύουσα ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν. Ἔστι δὲ καὶ γλωσσομαθής· ὁμιλεῖ πλὴν τῆς μητρικῆς, τὴν Ἀγγλικήν, τὴν Γαλλικήν, τὴν Ἰταλικήν, τὴν Ἀραβικὴν καὶ τὴν Τουρκικήν, ἐξ ὧν τὰς τέσσαρας πρώτας καὶ γράφει.

Μετὰ βεβαίας ἐλπίδος τὰ κλεινὰ Ταταῦλα ἐκ τῶν φιλοπατρίδων καὶ φιλοστόργων πρὸς τὴν πεφιλημένην γενέτειραν αἰσθημάτων Του, εὐλόγως ἡγεμονικὴν προστασίαν προσδοκῶσι.

Τὰ ἀνωτέρω ἐγράψαμεν κατὰ μῆνα Αὔγουστον τοῦ 1912, ὅτε ἐπανήλθομεν ἐξ Αἰγύπτου.

Τὴν 27 (ν. ἡ.) Ὀκτωβρίου 1913 ἐλάβομεν τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν.

«M. MELACHRINO & Cº

Cairo, 27 8/βρίου 1913 (σ. σ. ν. ημ.)
E G Y P T

Ἅγιον Δέσποτα Μελισσηνόν

Εἰς Ταταόυλα

Τὴν τελευταίαν σας τῆς 17 ἰδίου, καθὼς καὶ τὰς προηγουμένας ἔλαβον, δὲν ἀπήντησα εἰς αὐτάς, ἕνεκα τῶν πολιτικῶν περιπλοκῶν.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς βλέπω τὰ κατορθώματά σας, διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα τῶν Ταταούλων, τὰ ὁποῖα ἄνευ ὑμῶν θὰ ἐγίνοντο ἐρείπια, διότι κανεὶς δὲν

εὑρέθη ἕως τώρα, ὅπως ὑπενθυμίσῃ εἰς τὰ τέκνα τῶν Ταταούλων, τὸ χρέος τὸ ὁποῖον ἔχουν ἀπέναντι τῆς πατρίδος των.

Ὡς εἰς πνευματικὸν πατέρα, σᾶς πληροφορῶ ὅτι εἰς τὴν διαθήκην μου ἐνέγραψα τὸ ποσὸν Λιρῶν Στερλινῶν 10000 (δέκα χιλιάδων) διὰ τὰ σχολεῖα τῶν Ταταούλων καὶ Λίρας Στερλίνας 10000 (δέκα χιλιάδας) διὰ τὴν Φιλόπτωχον ἀδελφότητα· αὐτὰ ὅμως τὰ χρήματα θὰ μένουν πάντοτε εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν καὶ μόνον τοὺς τόκους θὰ πέρνουν, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ θίξουν τὸ κεφάλαιον.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ γράψετε ἂν ἐγκρίνετε τὴν ἰδέαν μου.

Τὰ ὀνόματα τῶν γονέων μου εἶναι τὰ ἑξῆς Ἀντώνιος καὶ Σμαράγδα.

Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἔλθω εἰς ἐπίσκεψίν σας καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ κατορθώσω κατὰ τὴν ἄνοιξιν.

Ἀσπαζόμενος τὴν δεξιάν σας

ὁ εὐπειθὴς υἱός σας

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΕΛΑΓΧΡΙΝΟΣ»

Εἰς τὴν σεπτὴν ταύτην ἐπιστολήν, ἣν φυλάττομεν ὡς ἱερὸν κειμήλιον, ἀπηντήσαμεν τὴν ἑπομένην τῆς παραλαβῆς αὐτῆς διὰ τῶν ἑξῆς·

«Ἀριθ. Πρωτ. 112

Κωνσταντινούπολις—Ταταῦλα
21/3 Νοεμβρίου 1913

Παμφίλτατε καὶ λίαν μοι περιπόθητε φίλε κύριε
Μ. Μελαγχρινέ,

Χθὲς Κυριακὴν ἔλαβον τὴν ὑπὸ ἡμερ. 27 (ν. ἡμ.) Ὀκτωβρίου 1913 τιμίαν ἐπιστολήν Σας, ὡραίαν, διδακτικωτάτην

καὶ τιμητικὴν διὰ τὸ ταπεινὸν πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον μου, τιμητικωτάτην δὲ διὰ τὸ σεπτὸν καὶ πολυσέβαστον πρόσωπον Ὑμῶν. Ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς διήγειρεν ἐν ἐμοὶ ἀπερίγραπτον αἴσθημα ἡδείας συγκινήσεως καὶ δάκρυα χαρᾶς ὑπερεπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς μου.....

Ἐπεθύμουν, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ πετάξω καὶ νὰ ἔλθω εἰς συνάντησιν Ὑμῶν, νὰ σᾶς περιπτυχθῶ καὶ καλύψω τὸ ἐστεφανωμένον μέτωπόν Σας διὰ χιλιάδων φιλημάτων. Τοιοῦτο τὸ κυριεῦσάν με αἴσθημα ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς σεπτῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐν τῇ ἐξάψει αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω ἐμαυτὸν καὶ ἔσπευσα εἰς τὰς οἰκίας τῶν Προέδρων τῆς Ἐφορίας καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ κατέστησα αὐτοὺς μετόχους τοῦ αἰσθήματός μου, ὅπερ ὑπερεθεμάτισαν ἅπαντες καὶ μάλιστα αἱ κυρίαι.

Ζήτω ὁ Μελαγχρινὸς καὶ αἰωνία ἡ μνήμη τῶν ἀοιδίμων γεννητόρων του Ἀντωνίου καὶ Σμαράγδας, ἐν ἑνὶ στόματι ἐκραύγασαν ἅπαντες. Εἴη εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομα ***Μελαγχρινός.***

Τὸ ἡγεμονικώτατον κληροδότημά Σας, παμφίλτατε καὶ περιπόθητε φίλε Μελαγχρινέ παρ' ἐμοῦ καὶ παρὰ τῶν λαβόντων γνῶσιν αὐτοῦ, χαρακτηρίζεται λίαν πρακτικὸν καὶ λελογισμένον· διότι ἐξασφαλίζει εἰς τὰ σχολειά μας, ἅτινα εὐλόγως ἐν παντὶ δέον νὰ προηγῶνται καὶ εἰς τὸ συμπαθέστατον σωματεῖον, τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα Ταταούλων, ἧς τὴν ἀξιέπαινον φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν ἐν τῇ διορατικότητί Σας προσηκόντως ἐξετιμήσατε, αἰωνίως ἐτησίαν σταθερὰν πρόσοδον ἀξιοσέβαστον καὶ σπουδαιότατα συμβάλλουσαν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ καὶ Φιλανθρωπικοῦ ἔργου αὐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ζητεῖτε καὶ τὴν ἰδιαιτέραν γνώμην μου εἰς ταῦτα, ἐπιφυλάσσομαι προσεχῶς νὰ προσθέσω τι.

Ἀγαπητέ μοι Μελαγχροινέ, ἴσως ἐν τῇ σπουδῇ μου προσέκρουσα εἰς τὴν ἐγνωσμένην Εὐαγγελικὴν μετριοφροσύνην

Σας, ἀλλ' αἱ ἀρχαί μου περὶ μετριοφροσύνης καὶ φιλοτιμίας, ἃς διατυπῶ καὶ ἐν τῷ Βιβλίῳ μου, δοθείσης ἀφορμῆς, ἐμποδίζουσι τὴν σιγήν.

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, Ὅστις μετὰ πατρικῆς χαρᾶς ἤκουσε τὸ εὐάρεστον ἄγγελμα, μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ τιμήσῃ τὸ τετιμημένον τέκνον της· ὁ δὲ κ. Ε. Εὐγενίδης, ὁ προστάτης τοῦ ἔργου ἡμῶν, ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολήν Σας, τρὶς ἐφώνησεν Εὖγε.

Ἡ εἴδησις περὶ τῆς προσεχοῦς ἐλεύσεώς Σας ἐνταῦθα ἐνθουσιωδῶς ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἀνοικταῖς ἀγκάλαις καὶ ἀνεκλαλήτῳ χαρᾷ πάντες Σᾶς περιμένομεν.

Σημειῶ ὅτι τὸν προσεχῆ μῆνα, ἢ τὸν Δεκέμβριον, ἐλπίζω σύν Θεῷ νὰ ἦναι ἕτοιμον καὶ νὰ διανεμηθῇ τὸ Βιβλίον ὅπερ κατὰ τὴν ἐμὴν ταπεινὴν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν ἐξόχως ἐπιτυχές ἐστι.

Ἐπὶ τούτοις περιπτυσσόμενος Ὑμᾶς ἐν φιλήματι πατρικῷ καὶ ἀδελφικῷ, διατελῶ μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ ἐξόχου τιμῆς

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης καὶ πρόθυμος φίλος

† Ο ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἐντυπώσεως ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς πρώτης ἐπιστολῆς ἀναμφηρίστως,δὲν δύναταί τις νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ μὴ ἀναφωνήσῃ τὸ Ἀποστολικὸν Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθὸν Μελαγχρινῷ! Εἴη εὐλογημένον τὸ τετιμημένον ὄνομά Του εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Κύριος ὁ Θεὸς ἀναδείξοι καὶ ἑτέρους μιμητὰς Αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν τετιμημένων ὀνομάτων τῶν ἀγλαῶν βλαστῶν τῶν Ταταούλων καὶ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ περικλεοῦς ἔθνους ἡμῶν. Ἀμήν.

Τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα ἀκαριαίως διαδοθὲν διέχυσεν εὐ-

φροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν εἰς ὅλα τὰ Ταταῦλα. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῶν, παρ' ἅπασι τοῖς φιλογενέσιν, οἵτινες διαπνέονται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ αἰσθήματος τῆς μεταξὺ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλομούσου γένους ἡμῶν ἀλληλεγγύης.

Εἰς εὐρύτατον δὲ κύκλον, διὰ τοῦ ἐριτίμου «Νεολόγου» (ἡμερ. 22 Ὀκτωβρίου 1913) δημοσιεύσαντος τὰ ἑξῆς, ὀφειλόμενα εἰς τὸν κάλαμον τοῦ ἄλλοτε δοκίμου δημοσιογράφου, νῦν δὲ διακεκριμένου ἰατροῦ, ἐνθέρμου πατριώτου καὶ ζηλωτοῦ τοῦ καλοῦ Νικολάου Μακρίδου.

«ΗΓΕΜΟΝΙΚΑΙ ΔΩΡΕΑΙ «ΤΑ ΤΑΤΑΥΛΑ»

Ἀξιεπαίνοις ἐνεργείαις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταταούλων ἁγίου Παμφίλου κ. Μελισσηνοῦ, ὅστις χάριν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Ταταῦλα» ἱστορικοῦ του βιβλίου, ἀδείᾳ καὶ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περιώδευσε πρὸ καιροῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν, μεγάτιμος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὁμογενής, τέκνον τῆς εὐάνδρου κοινότητος Ταταούλων, δι' αὐτογράφου αὐτοῦ ἐπιστολῆς ἀνήγγειλε καταλλήλως πρὸς τὴν Α. Θεοφιλίαν ὅτι, μὴ ἐπιλανθανόμενος τῆς πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν αὐτὸν κοινότητα ὀφειλομένης στοργῆς καὶ ἐπιθυμῶν ὅπως διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ ἠλεκτρίσῃ καὶ ἄλλα τῆς κοινότητος Ταταούλων τέκνα πρὸς ἀγαθοεργίαν, διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ καταλείπει Δέκα χιλιάδας λιρῶν Ἀγγλίας ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς κοινότητος καὶ ἑτέρας Δέκα χιλιάδας λίρας Ἀγγλίας ὑπὲρ τῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας πρεσβυγενοῦς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων, ὑπό τὸν ὅρον ὅπως τὰ ποσὰ ταῦτα κατατεθῶσιν ἐσαεὶ καὶ ἀναποσπάστως εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ μόνον οἱ τόκοι αὐτῶν διατίθενται ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς κοινότητος Ταταούλων καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος. Τὸ ὄνομα τοῦ φιλοτίμου τούτου τῆς κοινότητος Ταταούλων μεγάλου εὐεργέτου, ὡς καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ μετὰ τῶν σχετικῶν βιογραφικῶν σημειώσεων, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ ὁσονούπω τύποις ἐκδιδόμενον σύγγραμμα τοῦ ἁγίου Παμφίλου, ὅστις, καίπερ πολλὰ μοχθήσας ὅπως εἰς πέρας φέρῃ τὸ πολύτιμον σύγγραμμά του, οὐχ ἧττον ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν κοινότητα, ἧς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πνευματικῶς προΐσταται, ἐγκαίρως ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ ὅτι διαθέτει ὁλόκληρον τὸ προϊὸν τῶν συνδρομῶν ὑπὲρ τῶν ἐπειγουσῶν ἀναγκῶν τῆς κοινότητος.

Παρασιωπῶμεν διὰ λόγους εὐνοήτους τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου εὐεργέτου, ἐπιφυλασσόμενοι ν' ἀναγράψωμεν αὐτὸ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ.

«Νεολόγος» 22 Ὀκτωβρίου 1913.»

Μετὰ δὲ ταῦτα, ὑπείκοντες εἰς θερμὴν παράκλησιν τῶν Ἡγεμονικῶς εὐεργετηθέντων εὐαγῶν Σωματείων, σύμφωνον πρὸς τὸν γενικὸν πόθον, οἷος ἦν καὶ ἡμέτερος, καὶ εἰς σεπτὴν Πατριαρχικὴν ἐντολήν, ὅπως ὡς οἷόν τε μείζων τιμὴ ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν Μεγάτιμον Εὐεργέτην, μετέβημεν εἰς Αἴγυπτον καὶ συνηντήσαμεν τὸν Μελαγχρινὸν ἐν Καΐρῳ, ὅπου μετὰ πρόσφορον εἰσήγησιν Τῷ ἐνεχειρίσαμεν τὰς ἑπομένας ἐπιστολάς.

«Ἐν Ταταούλοις Κων)πόλεως, τῇ 26 Ὀκτωβρίου 1913

Μεγάτιμε Κύριε,

Μετὰ ζωηρᾶς ψυχικῆς συγκινήσεως καὶ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς, οἱ Ἔφοροι τῶν Ἐκπαιδευτηρίων τῆς ἡμετέρας Κοινότητος ἐνωτίσθημεν ἐξ ἀνα-

γνώσεως τῆς πρὸς τὸν Σεβαστὸν ἡμῶν Ἀρχιερέα Θεοφιλέστατον Ἅγιον Παμφίλου ἐπιστολῆς Ὑμῶν, τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς δεκαχιλιολίρου δωρεᾶς Ὑμῶν, δωρεᾶς ὄντως ἡγεμονικῆς ὑπὲρ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων τῆς Κοινότητός μας.

Ἐν δὲ τῇ καταλαβούσῃ ἡμᾶς ψυχολογικῇ συναισθήσει ἐκδηλοῦντες οἱωνεὶ τὴν ὑπὲρ ἐκχειλίσασαν ἐν ἡμῖν εὐφρόσυνον ἀγαλλίασιν ἐνηγκαλίσθημεν Ὑμᾶς νοερῶς καὶ μετ' ἐκφράσεων ἐγκαρδίων συγχαρητηρίων ἐπέμψαμεν Ὑμῖν μυχιαίτατον ἀσπασμὸν βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης, ἀσπασμὸν θαυμασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν μεγάλην καὶ γενναίαν Ὑμῶν δωρεάν.

Εὐχετικαὶ καὶ ὁμόθυμοι ἀναφωνήσεις ἀπορρέουσαι συνάμα ἐκ τῆς εὐγνώμονος ἡμῶν καρδίας καὶ τῶν καταλαβόντων ἡμᾶς συναισθημάτων ἀνεπέμφθησαν ὑπὲρ τοῦ εὐλογητοῦ καὶ σεπτοῦ ὀνόματος τῶν ἀειμνήστων γεννητόρων σας, ὅτι τοιοῦτον ἐξέθρεψαν βλαστόν, ἀγλαὸν καὶ πολυφίλητον τῇ πατρίδι του, ὑπὸ τοιούτων εὐγενῶν διαπνεόμενον αἰσθημάτων, τιμώντων οὐχὶ μόνον τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικήν μας ἱστορίαν, ἐν ᾗ εἰς τοιαύτας πράξεις ἀνεξάλειπτον καὶ αἰωνίαν διαγράφουσι καὶ διατηροῦσι τὴν φωτεινὴν καὶ λαμπρὰν αὐτῶν λάμψιν. Μεθ' ἡμῶν δὲ ἅπασα ἡ ἡμετέρα Κοινότης μετ' εὐλογιῶν καὶ εὐχῶν ἐχαιρέτησε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα, ὡς καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἐκπαιδευόμενα ὑπερχίλια ὁμογενῆ τέκνα ἐν ταῖς ἁγναῖς καρδίαις τῶν ὁποίων εὐγνωμόνως καὶ ἰσοβίως θὰ παραμείνῃ ἀνεξάλειπτον τὸ σεπτὸν τοῦ μεγάλου αὐτῶν Εὐεργέτου ὄνομα.

Ἐπιφυλασσόμενοι δέ, Μεγάτιμε Κύριε, νὰ πράξωμεν ὅ,τι ὑπαγορεύει ἡμῖν τὸ καθῆκον ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, συνῳδὰ καὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πολυφιλήτου ἀρχιερατικοῦ προϊσταμένου τῆς Κοινότητος ἡμῶν εἰς τὰς ἀξιεπαίνους καὶ ἀκαμάτους προσπαθείας τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ ἡγεμονικὴ Ὑμῶν δωρεά, παρακαλοῦμεν θερμῶς, ὅπως δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν

τῆς βαθυτάτης ἡμῶν εὐγνωμοσύνης καὶ διατελοῦμεν μετ' ἐξόχου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Οἱ Ἔφοροι
τῶν Ἐκπαιδευτηρίων Ταταούλων

Χαρ. Δημητριάδης
Ε. Σαπουντζάκης
Μ. Μορφιάδης
Γ. Σουβατζίδης
Α. Μάστρακας

(Τ. Σ.)

Τῷ Μεγατίμῳ
Κυρίῳ Μιλτιάδῃ Μελαγχρινῷ
κτλ. κτλ.
Εἰς Κάϊρον

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ
ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1862

Ἐν Ταταούλοις τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1913

Τῷ Ἐριτίμῳ Κυρίῳ
Κῳ Μιλτιάδῃ Μελαγχρινῷ
κτλ. κτλ. κτλ.
Εἰς Κάϊρον

Ἐρίτιμε Κύριε,

Ἡ πρωτοφανὴς διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς εὐποιΐας τῆς πόλεώς μας ἡ ἡγεμονικωτάτη καθ' ὅλα δωρεά σας δὲν ἐπιτρέπει συνήθη καὶ τετριμμένην ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης.

Ἀδυνατοῦμεν νὰ συγκρατήσωμεν τὴν ἀνέκφραστον χαράν

μας, ἡ ὁποία συνηνωμένη μὲ τὴν βαθυτάτην ἐκ τούτου εὐγνωμοσύνην μας σταματᾷ κάθε λόγον, δυνάμενον, ἔστω καὶ ἀσθενῶς νὰ ἐκφράσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ εὐγνωμονοῦσα καρδία μας τὴν στιγμὴν ταύτην πολὺ δικαίως αἰσθάνεται. Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, τὸν σήμερον πρὸς Ὑμᾶς ἐρχόμενον Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον μας Ἅγιον Παμφίλου κ. Μελισσηνὸν παρεκαλέσαμεν καὶ προφορικῶς νὰ διερμηνεύσῃ, ὅ,τι ἡ γραφίς μας διὰ τῆς παρούσης μας ἀδυνατεῖ πρεπόντως νὰ δηλώσῃ.

Ἐν προσεχεῖ γενικῇ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος συνελεύσει, ἀναγγέλλοντες τὴν ἡγεμονικωτάτην δωρεάν σας θὰ κανονίσωμεν ἐμπρακτώτερον καὶ πανηγυρικῶς τὴν ὀφειλομένην ἐπὶ τούτῳ εὐγνωμοσύνην μας, μεθ' ἧς ἰσοβίως καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ σεβασμοῦ διατελοῦμεν.

Ὁ Πρόεδρος
Ι. Π. Κωζαδῖνος

Ὁ Γραμματεύς
Ἀν. Φ. Ἀσημακόπουλος

(Τ. Σ.)

Κατόπιν προέβημεν εἰς τὴν ἑπομένην δημοσίευσιν·

«Ἐκδήλωσις Εὐγνωμοσύνης

Κάϊρον—Πατριαρχεῖον 11)24 1913

Ἡ ἀγαθοεργία καὶ ἡ ἐκδήλωσις εὐγνωμοσύνης ἱερὸν καθῆκόν ἐστιν· ἀλλ' ἐξίσου καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς τοιαύτης ἐκδηλώσεως παρὰ τοῦ εὐεργετοῦντος, ἱερὸν καθῆκόν ἐστι· τοῦτο μᾶς διδάσκουσιν αἱ ὑψηλαὶ ἠθικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἁγίας ἡμῶν θρησκείας· καὶ ρητῶς τὸ Εὐαγγελικὸν ρητὸν «αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν.» (Λουκᾶ Κεφ. ια΄ 10—11) καὶ τὸ Ἀποστολικὸν «Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν.» (Παυλ· Ρωμ. Β΄ 10).

Προδήλως, κατὰ ταῦτα, πᾶς εὐσεβής, φιλόμουσος καὶ φιλάνθρωπος, ἐν τῷ ὀφειλομένῳ ζήλῳ καὶ ἐνδιαφέροντι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Σχολῶν καὶ τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ἱερὰν ὀφειλὴν ἔχει, ὅπως τοῦτο μὲν αἰτεῖται, ζητῇ καὶ κρούῃ ὑπὲρ αὐτῶν, τοῦτο δὲ νὰ δίδῃ νὰ διευκολύνῃ καὶ νὰ ἀνοίγῃ. Προσέτι δὲ ν' ἀπονέμῃ δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εἰρήνην εἰς πάντα ἐργαζόμενον τὸ ἀγαθόν, καὶ ν' ἀποδέχεται τοιαύτην, ὁσάκις πράττει τὸ καλόν.

Τοιούτῳ τρόπῳ δὲ νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν ἐπίτευξιν καὶ ἐνθάρρυνσιν παντὸς ἱεροῦ καὶ κοινωφελοῦς σκοποῦ.

Ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων ὁρμώμενοι, ἃς πάντοτε ἐλευθέρως κηρύττομεν, χάριν διδασκαλίας, ἄνευ συστολῆς καὶ φόβου περὶ ἐπικρίσεώς τινος ἐναντίον ἡμῶν, ταπεινὸν ἱστορικὸν ἔργον ἡμῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Ταταῦλα», ὅπερ κυρίως ἐσταχυολογήσαμεν ἐξ ἀρχαίων Κωδήκων ἐξεικονιζόντων τὸν βίον παρῳχημένων χρόνων τῶν προγόνων ἡμῶν, δι' ἐνδελεχοῦς μελέτης ἐπὶ δεκαπενταετίαν, ἀφιερώσαμεν ὑπὲρ πληρώσεως σπουδαίων ἀναγκῶν τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων τῆς μεγάλης καὶ περιωνύμου Κωμοπόλεως τῶν «Ταταούλων» Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἀπὸ 17ετίας διακονοῦμεν θείᾳ χάριτι· διαπνεόμενοι ὑπὸ πίστεως καὶ ἐλπίδος, περὶ ἐπιτυχίας τοῦ κοινωφελοῦς σκοποῦ, ἐνισχυομένης ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐγνωσμένων αἰσθημάτων φιλομουσίας, φιλοπατρίας καὶ φιλοστοργίας πρὸς τὴν πεφιλημένην γενέτειραν τῶν ἁπανταχοῦ ἐγκατεσπαρμένων ἀγλαῶν βλαστῶν τῶν κλεινῶν «Ταταούλων».

Καὶ ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπὶς ἡμῶν ἐβραβεύθη, Δόξα τῷ Θεῷ· συμφώνως δὲ τοῖς εἰρημένοις ρητοῖς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Ἀποστόλου προβαίνομεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἑξῆς:

Πρόφρονοι θυμῷ, καὶ ἀγαλλομένῃ ψυχῇ, ἱλαρῷ δὲ προσώπῳ, ἀναλαβόντες σεπτὴν Πατριαρχικὴν ἐντολὴν (τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου) καὶ παρὰ τῶν ἡγεμονικῶς εὐεργετηθέντων «Ἐκπαιδευτηρίων Ταταούλων» καὶ τῆς «Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων» τοῦ συμπαθοῦς τούτου Σωματείου, τοῦ ἀξίου πάσης προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως, γοργῷ τῷ βήματι ἐσπεύσαμεν καὶ ἀφικόμεθα εἰς τὴν Νειλόρρυτον χώραν, ἐν ᾗ ὁ ρηξικέλευθος Ἕλλην τιμᾷ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

Καὶ γηθοσύνως ἐξεπληρώσαμεν τὴν ἱερὰν ταύτην ἐντολήν, μετὰ πατρικῶν περιπτύξεων καὶ φιλικῶν ἀσπασμῶν, ἐπιδόντες εἰς προσφιλέστατον ἀγλάϊσμα τῶν κλεινῶν Ταταούλων καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Γένους ἡμῶν, σεπτὰς ἐπιστολὰς τῶν εἰρημένων εὐαγῶν Σωματείων, ἐν αἷς ὑπερεκχειλίζει αἴσθημα συγκινούσης εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ διαθέσει εἴκοσι (20) χιλιάδων λιρῶν Στερλινῶν, ἐξασφαλιζουσῶν ἡγεμονικὴν πρόσοδον ὑπὲρ αὐτῶν.

Τιμὴ καὶ Δόξα καὶ εἰρήνη εἰς τὸν Μεγάτιμον καὶ τετιμημένον συμπατριώτην ἡμῶν!

Κύριος ὁ Θεὸς ἀνυψώσοι καὶ ἑτέρους ἀγλαοὺς βλαστοὺς τῶν Ταταούλων εἰς ἡγεμονικοὺς εὐεργέτας αὐτῶν.

Τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν ἡμῶν ἐπισκιάζει μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα τοῦ τετιμημένου ὀνόματος τοῦ περιδόξου ἀνδρός, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν ἐπιβληθεῖσαν ἡμῖν ἀπαγόρευσιν. Καὶ πράττομεν τοῦτο μετὰ λύπης, παρὰ τὰς ἀρχὰς ἡμῶν περὶ μετριοφροσύνης.

Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι συνῳδὰ τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ καὶ τῷ Ἀποστόλῳ, οἱ εὐεργέται ἐξίσου πρὸς τοὺς εὐεργετουμένους, ἐκδηλοῦντας τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν δημοσίᾳ καὶ πανηγυρικῶς, ἔχουσιν ὀφειλὴν ν' ἀποδέχωνται πᾶσαν ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης, ἄνευ ἐναντιώσεως· διότι οὕτω παρέχουσιν ἑαυτοὺς ὑπόδειγμα ἄξιον μιμήσεως εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ καλοῦ.

Ἀναμφηρίστως ἡ ἔννοια τῆς φιλοτιμίας συνίσταται εἰς τὸ ἀγαπᾶν τὴν τιμήν. Κακῶς συγχέουσί τινες τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν πρὸς τὴν ἀντευαγγελικὴν ματαιοδοξίαν, τὴν κενοδοξίαν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν.

Ὅθεν εὐπαρρησιάστως δηλοῦμεν, ὅτι προσκαίρως μόνον καὶ ἐκ μεγάλης εὐλαβείας, ὑποτασσόμεθα εἰς τὴν ἐπιβληθεῖσαν ἡμῖν ἀπαγόρευσιν, γενομένην ἐκ μετριοφροσύνης, ἐπαινετῆς μέν, λόγῳ τῆς εὐσεβοῦς καὶ χριστιανικῆς διαθέσεως, οὐχὶ ὅμως συντελεστικῆς εἰς τὴν μίμησιν τοῦ ἀγαθοῦ, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐνασκήσωμεν τὸ εὐφρόσυνον ἡμῶν δικαίωμα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Καὶ θὰ πράξωμεν τοῦτο ἐν τῷ ταπεινῷ ἱστορικῷ πονήματι ἡμῶν «Τὰ Ταταῦλα», ὅπερ συμπληροῦται ἤδη καὶ διὰ συνοπτικῶν βιογραφιῶν καὶ τριάκοντα (30) περίπου καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, μετὰ τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν συνδραμόντων τὸ ἔργον, διανεμηθησόμενον, σὺν Θεῷ τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον 1914.

Ἐπὶ τούτοις δέ, ἐκφράζομεν δημοσίᾳ θερμὰς εὐχαριστίας καὶ ἔπαινον καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἐγκατεσπαρμένα ἀγαπητὰ τέκνα τῶν Ταταούλων, διὰ τὴν ἣν ἐπεδείξαντο προθυμίαν καὶ φιλοστοργίαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου ἡμῶν, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε ἐμμέσως, διὰ φιλοτίμου ἐνεργείας αὐτῶν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀλληλεγγύης, ἥτις ὑπάρχει καὶ δέον νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν καὶ ἄλλων φιλομούσων καὶ φιλογενῶν, οἷς ἐπίσης ἐκφράζομεν θερμὰς εὐχαριστίας.

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ τιμῆς

† Ο ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ»

Ταύτην ἐπηκολούθησαν αἱ ἑξῆς δημοσιεύσεις.

«ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ ΔΩΡΕΑ

— 20.000 λίραι Στερλῖναι ὑπὲρ τῶν Σχολῶν τῆς Κων(πόλεως. — Ποῖος ὁ δωρητής.

Καθὰ ἐξ ἀσφαλεστάτης πηγῆς πληροφορεῖται ὁ ἐν Καΐρῳ ἀνταποκριτής, ὁ γνωστὸς καὶ φιλόπατρις καπνεργοστασιάρχης τῆς πόλεώς μας κ. Μελαγχροινὸς ἐδωρήσατο ὑπὲρ τῶν ἐν Ταταούλοις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων 20.000 λίρας στερλ.

Τὴν δωρεάν του ταύτην διεβίβασεν ὁ κ. Μελαγχροινὸς δι' ἐπιστολῆς του, μετριόφρονος καὶ ἀπερίττου, πρὸς τὸν ἐν Καΐρῳ διατρίβοντα Ἐπίσκοπον Παμφίλου Μελισσηνόν. Ὁ μέγας δωρητὴς ὑπὸ τοιαύτης μετριοφροσύνης ἐμφορεῖται, ὥστε ἐπέμεινεν ὅπως ἡ δωρεά του αὕτη παραμείνῃ μυστική.

Ὁ κ. Μελαγχροινὸς ἔθεσεν ὡς ὅρον ὅπως 10.000 λίραι κατατεθῶσιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ἵνα ἐκ τῶν τόκων συντηροῦνται τὰ ἐν Ταταούλοις ἐκπαιδευτήρια, τὸ αὐτὸ δὲ γίνῃ καὶ διὰ τὰς ὑπολοίπους 10.000 λίρας, αἱ ὁποῖαι εἶνε προωρισμέναι διὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλόπτωχον τῶν Ταταούλων.

Ἡ ἡγεμονικὴ αὕτη δωρεὰ τοῦ κ. Μελαγχροινοῦ, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἀνωνύμως εἰσήνεγκε κολοσσιαῖα ποσὰ ὑπὲρ γενικωτέρων κοινωφελῶν σκοπῶν, εὐγνωμόνως ἐγένετο δεκτή.»

«Ταχυδρόμος» Ἀλεξανδρείας 13/26 Νοεμβρίου 1913.

Σημ. Ὁ ἐρίτιμος «Ταχυδρόμος» ἠγαθύνθη νὰ ἀναδημοσιεύσῃ καὶ ὁλόκληρον τὴν «Ἐκδήλωσιν Εὐγνωμοσύνης» (ἡμερ. 15)28 Ν)βρίου 1913), διὸ καὶ ἰδιαιτέρως ἐκφράζονται αὐτῷ εὐχαριστίαι.

«Ὁ ἐν Καΐρῳ ἐργοστασιάρχης σιγαρέττων κ. Μ. Μελαγχρινός, χωρὶς διαφημίσεις καὶ προαγγελίας προσέφερεν εἰς τὸν ἐν Καΐρῳ διαμένοντα ἐπίσκοπον Ταταούλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως 20.000 λιρῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ διατεθοῦν ἐξ ἡμισείας διὰ τὰ σχολεῖα Ταταούλων καὶ διὰ τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα αὐτῶν, κατατιθέμεναι εἰς τὴν Ἐθν. Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Πανιερ. Μελισσηνός, ἐπίσκοπος Ταταούλων, εὑρισκόμενος πέρυσι καὶ κατ' αὐτὰς πάλιν εἰς Κάϊρον, εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως ἔργου του περὶ τῆς ἱστορικῆς συνοικίας τῶν Ταταούλων, ὁ θαυμάσιος δὲ αὐτὸς καὶ πατριώτης κληρικὸς κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Μελαγχρινοῦ ἀντάξιον γόνον τῶν ἡρωϊκῶν Ταταούλων καὶ ἀποτέλεσμα τῆς γνωριμίας των ὑπῆρξεν ἡ ἡγεμονικὴ δωρεὰ τοῦ λαμπροῦ πατριώτου, ὅστις ἕνα μόνον ἔθεσεν ὅρον, νὰ μὴ γνωσθῇ τὸ ὄνομά του.

Καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Παμφίλου ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ Μελαγχρινοὶ εἰς τὸ Κάϊρον, ἡ ἀνωνύμως ἀγγελθεῖσα δωρεὰ ἀπεδόθη ἀμέσως εἰς αὐτόν. Καὶ σήμερον τὸ ἔθνος ἀριθμεῖ ἕνα ἐπὶ πλέον εὐεργέτην, ὅστις, ἐντίμως παλαίσας κατ' ἀπειλησάσης αὐτὸν ἐμπορικῆς καταστροφῆς, εἶδε τοὺς κόπους του στεφανωμένους δι' ἀποτελεσμάτων ἀνταξίων τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων.»

«Ἐφημερὶς» Ἀλεξανδρείας

14)27 Νοεμβρίου 1913

«Μεγάλη δωρεά.

Καθὰ γράφει ὁ «Ταχυδρόμος» ὁ φιλόπατρις καπνεργοστασιάρχης τῆς πόλεώς μας κ.Μελαγχροινὸς ἐδωρήσατο ὑπὲρ τῶν ἐν Ταταούλοις τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων 20,000 λίρας στερλίνας.

Ἡ μεγάλη τοῦ κ. Μιλτ. Μελαγχροινοῦ δωρεὰ ὑπὲρ τῆς Κοινότητος Ταταούλων θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ἀναγεννώμενον Ἔθνος. Ἀλλ' ὑπάρχει πεποίθησις παρ' ἡμῖν ὅτι ὁ κ. Μελαγχροινὸς θὰ συνδέσῃ τ' ὄνομά του μετ' ἄλλων δωρεῶν ὑπὲρ **τῶν ἀναγκῶν τοῦ Γένους, γενναίων** καὶ μεγάλων, ὡς ὑπῆρξε μέγας καὶ τολμηρὸς ἐν τῇ ἐμπορικῇ αὐτοῦ σταδιοδρομίᾳ, ἥτις ἐσημείωσεν ἐν τῇ κινήσει τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου θριάμβους ἐπιτυχίας, διεθνῶς ἀναγνωριζομένους.

«Φῶς» Καΐρου

14)27 Νοεμβρίου 1913

«*Μεγάλη δωρεά.*—Μετὰ μεγίστης χαρᾶς καὶ παραμυθίας ἀναγράφεται ἐνταῦθα ἡ ὄντως ἡγεμονικὴ δωρεὰ τοῦ ἐντιμ. κ. Μ. Μελαγχροινοῦ ὑπὲρ τῶν σχολῶν τοῦ μεγάλου προαστείου Κ)πόλεως Ταταούλων, γενετείρας αὐτοῦ. Ἡ δωρεὰ αὕτη ἀποδεικνύουσα περιτράνως τὸ πῦρ τῆς πατρῴας ἀρετῆς, τὸ θερμαῖνον τὴν καρδίαν τοῦ δωρητοῦ, ἀφ' ἑαυτῆς δὲ λαλοῦσα, περιττὸν καθιστᾷ πάντα, δικαιότατον ἔπαινον. Ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία εὔχεται διακαῶς, ὅπως ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου διατηρῇ τὸν εὐεργέτην ἐν ὑγιείᾳ καὶ εὐημερίᾳ, διευκολύνῃ δ' αὐτῷ καὶ ἄλλων ἱερῶν πόθων τῆς καρδίας αὐτοῦ τὴν ἐκτέλεσιν, χαρίζῃ δ' αὐτῷ τε καὶ τῇ πατρίδι πολλοὺς ἐφαμίλλους αὐτῷ υἱοὺς καὶ πολίτας.»

«Πάνταινος» Ἀλεξανδρείας

22 Νοεμβρίου 1913

Ἐπίσημον Πατριαρχικὸν ὄργανον

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀλλόγλωσσος τύπος ἐν Αἰγύπτῳ, πρὸς δὲ καὶ ὁ τύπος Ἀθηνῶν, δὲν ὑστέρησαν ἐν τῇ εὐφήμῳ μνείᾳ τῆς Ἡγεμονικῆς ταύτης δωρεᾶς, τῆς εὐλόγως ἐπισυρούσης

βαθὺ αἴσθημα γενικῆς ἀγάπης καὶ τιμῆς πρὸς τὸν Μεγάτιμον Δωρητήν.

Ἡ δὲ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» (14 Δεκεμβρίου 1913) τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔγραψε τὰ ἑξῆς·

«*Φιλογενεῖς πράξεις.* Ἠγγέλθη ἐξ Αἰγύπτου ὅτι ὁ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Φαραὼ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐμπορευόμενος κ. Μιλτιάδης Μελαγχροινός, τιμῶν διὰ τῆς φιλογενείας αὐτοῦ τὴν φιλότιμον εἰς Ταταῦλα συνοικίαν, ἐν ᾗ καὶ ἐγεννήθη καὶ τῆς πρώτης ἔτυχεν ἑλληνοπρεποῦς ἀγωγῆς,ἐξησφάλισεν ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ τὴν κοινωφελεστάτην λειτουργίαν τῶν τε σχολείων τῆς κοινότητος καὶ τῆς τιμώσης αὐτὴν Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἐξασφαλίσας ὑπὲρ αὐτῶν ἀνὰ δεκακισχιλίας ἀγγλικὰς λίρας. Τοῦτο ἀνήγγειλε καὶ τῷ Θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ Παμφίλου κ. Μελισσηνῷ Χριστοδούλου,τελευταίως καὶ ἐπισκεψαμένῳ τὴν Αἴγυπτον».

Περαίνομεν τὴν συνοπτικὴν ταύτην ἔκθεσιν ἐπισφραγίζοντες αὐτὴν διὰ τῆς εὐχῆς, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίζῃ πᾶν ἀγαθὸν καὶ καταθύμιον τῷ Μεγαθύμῳ καὶ τετιμημένῳ Μελαγχροινῷ, ᾧ τινι ἐν τέλει ἐκφράζομεν κατ' ἐπανάληψιν καὶ δημοσίᾳ τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῇ δαψιλευθείσει ἡμῖν φιλόφρονι δεξιώσει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Καΐρῳ διαμονῆς ἡμῶν, συνῳδὰ τῇ χαρακτηριζούσῃ Αὐτῷ ἀξιοζήλῳ εὐγενείᾳ, εὐπροσηγορίᾳ καὶ φιλοξενίᾳ.

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι προνοίᾳ καὶ συστάσει Μ. Μελαγχροινοῦ.

Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἐργοστασίου Του.

Ι. Μπονοφᾶς	ΓΔ(=Γρ.Διατ.)	100	Ν. Ραΐσσης	ΓΔ	» 5
Κ. Σ. Μάρτσας	» ΓΔ	40	Ν. Κνιθάκης		» 5
Α. Μελαγχρινὸς	»	80	Α. Θεοδωρίδης		» 5
Κ. Ἀργύρης	»	20	Γ. Σάμιος		» 5
Π. Ραΐσσης	»	40	Β. Φαντάκης		» 5
Γ. Μπελλένης	»	80	Κ. Πλατσούκας		» 5
Βασιλειάδης	»	5	Σ. Σιακαλῆς		» 5
Ι. Σκοπελίτης	»	5	Σ. Σταυράκης		» 5
Ι. Καρδασόπουλος	»	5	Κ. Τσικούρας		» 5
Σ. Γοργιώτης	»	5	Μ. Αὐγερινὸς		» 5
Ι. Χαραλαμπίδης	»	5	Γ. Βραχιόλας		» 5
Ν. Ζάνιος	»	5	Κ. Ἀθανασάρας		» 5
Ν. Καμπανέλλας	»	5	Κ. Πετράκης		» 5
Α. Δρακόπουλος	»	5	Α. Θεοδοσίου		» 5
Κ. Μηλιαράκης	»	5	Γ. Γεωργόπουλος		» 5
Ε. Παχῶπος	»	5	Κ. Πετρίδης		» 5
Α. Κοσμίδης	»	5	Ν. Γδάνης		» 5
Λ. Ἀπέσος	»	5	Ι. Σπινθουράκης		» 5
Κ. Ζαπνουκάγιας	»	5	Δ. Δρόσου		» 5
Δ. Πάρκας	»	5	Μ. Ψάθης		» 20

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι προνοίᾳ καὶ συστάσει Θεοδώρου Βαφειάδου.

Θεόδωρος Βαφειάδης Λ. Τ. 50.

Σημ. Ὁ Θεόδωρος Βαφειάδης ἐγεννήθη ἐν Ταταούλοις ἐκ γονέων εὐσεβῶν Ἀποστόλου καὶ Σοφίας. Πεπροικισμένος ὑπὸ ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος καὶ ἐκτάκτου φιλοπονίας κα δραστηριότητος, κατώρθωσε διὰ τῶν ἐπιζήλων τούτων προσόντων, ν' ἀνυψωθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν μεγάλων καπνεργοστασιαρχῶν ἐν Καΐρῳ, ὅπου ἔφηβος μετέβη ἐκ Ταταούλων.

Ἡ χριστιανικὴ καὶ ἑλληνοπρεπὴς ἀνατροφὴ αὐτοῦ, ἀνέπτυξε τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης εἰς πᾶσαν εὐσεβῆ πρᾶξιν καὶ ἀγαθοεργίαν.

Τυγχάνει ἐκ τῶν πρώτων ἱδρυτῶν τῆς «Φιλανθρωπικῆς τῶν ἐν Καΐρῳ Κωνσταντινουπολιτῶν Ἀδελφότητος ἡ Ἑπτάλοφος» (1902), τῆς τιμωμένης διὰ τῆς ἐπιτίμου προεδρείας τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ σεπτοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου, τοῦ ἀείποτε παρέχοντος τὴν εὐλογίαν καὶ συναντίληψίν Του εἰς πᾶν κοινωφελὲς ἔργον.[1]

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετέλεσε καὶ Πρόεδρος αὐτῆς· ὅτε ὑπὸ τὴν Προεδρείαν αὐτοῦ, ἐγένετο καὶ ἡ εὐσεβὴς εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομὴ τῶν ἐκ Καΐρου εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Ἐν Ἱεροσολύμοις ἐτιμήθη διὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου παρὰ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ σεπτοῦ Πατριάρ-

---

1. Ἡ Ἀδελφότης αὕτη διὰ τῆς φιλανθρώπου αὐτῆς λειτουργίας, τιμᾷ τοὺς ἐν Καΐρῳ Κωνσταντινουπολίτας. Τὴν ναρκωτικὴν κατάστασιν αὐτῆς, εἰς ἣν περιῆλθεν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, ἕνεκα καιρικῶν περιστάσεων, εὐτυχῶς διεδέχθη ἀναζωογόνησις καὶ ἐπανελήφθη ἡ φιλάνθρωπος δρᾶσίς της ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους (1912), ἐκλεγέντος νέου Προεδρείου, ἐμφορουμένου ὑπὸ εὐγενοῦς ζήλου καὶ δραστηρίου· Προέδρου ὄντος τοῦ ζηλωτοῦ παντὸς καλοῦ Ἀλεξάνδρου Δ. Εὐγενίδου.

Εὐτυχεῖς δὲ λογιζόμεθα, διότι καὶ ἡμεῖς, κατὰ τὴν ἐν Καΐρῳ διαμονὴν ἡμῶν, παρέσχομεν εἰς τοῦτο ταπεινὴν συμβολήν, προεδρεύσαντες ἐν συγκληθείσῃ ὑφ' ἡμῶν, κατὰ παράκλησιν τοῦ ἐντίμου τέως προεδρείου, γενικῇ συνεδρίᾳ, συγκροτηθείσῃ ἐν τῷ ἑλληνικῷ κέντρῳ (τῇ 12)25 Ἀπριλίου 1912) καὶ ποιήσαντες ἀνάλογον εἰσήγησιν εἰς 40 περίπου μέλη παρόντα. Ἀξία δὲ μνείας ἐστὶν ἐνταῦθα, ἡ πολύτιμος συμβολή, ἣν πολυτρόπως παρέχει εἰς τὸ Σωματεῖον τοῦτο, ὁ ζηλωτὴς παντὸς καλοῦ καὶ διακεκριμένος ἱεράρχης Σ. Ἀξώμης Χριστόφορος.

χου Δαμιανοῦ, τοῦ ζηλωτοῦ παντὸς καλοῦ, ἀμείβοντος δὲ καὶ ἐνθαρρύνοντος πᾶσαν ἀγαθὴν πρᾶξιν.[1] Ἴδε εἰκόνα ἐν σελ. 121.

Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐργοστασίου του.

Ἰωάννης Ζάκας	ΓΔ	20	Δημητ. Μαντᾶς	»	5
Βασ. Ἀκριβόπουλος	»	20	Ν. Νικολαΐδης	»	5
Ἀναστ. Ἀστερίδης	»	20	Ἀθ. Ι. Νικολακάκης	»	20
Σταῦρος Παναγιώτου	«	5	Νικ. Ἀνδρεόπουλος	»	5
Ἀντώνιος Γεωργίου	»	5	Δημητ. Μπουγᾶς	»	5
Ἀπόστ. Ι. Καμάρας	»	5	Κωνστ. Χαδεμένος	»	10
Μαρῖνος Ἀλαφοῦζος	»	20	Κων. Δασκαλόπουλος	»	5
Γρηγ. Γεωργακόπουλος	»	5	Δημ. Ξύδης	»	5
Σταυρ. Καραμαλῆς	»	5	Ἰωαν. Νικολάτος	»	20
Ἀνδρ. Πελέκης	»	20	Γεωρ. Σπαθαριώτης	»	20
Νικόλαος Δ. Κοντὸς	»	5	Δημ. Χαϊκάλης	»	5
Βασ. Κουκουλάκης	»	20	Γεωρ. Κεραμίδας	»	20
Ἰωαν. Δεσίπρης	»	5	Μάρκος Καψιλιέρης	»	20
Ἰωαν. Πρωτόπαπας	»	5	Νικόλαος Σοϊλέδης	»	5
Ἰωαν. Νικολικάκης	»	5	Φώτιος Κορνηλίας	»	10
Διον. Χαϊκούλης	»	20	Δ. Μητρόπαυλος	»	5
Β. Ἀγαπητὸς	«	5	Εὐγενὴς Ἀθ.	»	5
Ε. Δημητρίου	»	5	Εὐθύμιος Ι. Πατίστας	»	5
Γεωργ. Μαλαχίας	»	5	Ἀντ. Κουτσουρέλης	»	5
Δημ. Κακριθᾶς	«	5	Μιχαὴλ Καράφιλας	»	5
Ἀντώνιος Πελδένης	»	5			

1. Ἡ Α. Θ. Μ., κατὰ τὴν ἐκ τῆς Ἁγίας πόλεως ἀναχώρησιν ἡμῶν (τῇ 4 Ἀπριλίου 1912) ἐνεπιστεύθη ἡμῖν τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, τὸ πολύτιμον κειμήλιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, μετὰ τῆς ἐντολῆς, ὅπως παραδώσωμεν αὐτῷ τῷ Θεοδώρῳ Βαφειάδῃ εἰς Κάϊρον, ὅπερ καὶ ἐπράξαμεν εὐλαβῶς. Ἕτερον δὲ διὰ τὸν Γεώργιον Φραντζελίδην, ἐπίσης ἐπίλεκτον γόνον τῶν ***Ταταούλων,*** ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἀδελφότητος Ἑπταλόφου, ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσαντα καὶ γραμματέα αὐτῆς (καὶ ἦδη τοιοῦτον). Ἀμφότεροι μεθ' ἱερᾶς συγκινήσεως, εὐλαβοῦς ἀσπασμοῦ καὶ ἐκδηλώσεων εὐγνωμόνων αἰσθημάτων πρὸς τὴν Α. Θ. Μ. ἐδέχθησαν τὸ πολύτιμον ἱερὸν φυλακτήριον καὶ τιμητικώτατον ἐγκόλπιον.

Νέστωρ Τσανακλῆς Λ. Τ. 10.

Σημ. Ὁ ***Νέστωρ Τσανακλῆς*** ἀνήκων εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ μεγαλοεργοστασιαρχῶν καπνῶν, εἰς ἣν ἀνῆλθε διὰ τῆς ἐξιδιασμένης αὐτοῦ ἱκανότητος καὶ δραστηριότητος, διακρίνεται ἐπὶ ἀγνοῖς πατριωτικοῖς καὶ φιλογενέσιν αἰσθήμασιν. Εἰς τὴν φιλοπατρίαν καὶ εὐσέβειαν αὐτοῦ ὀφείλονται ἡ ὁμώνυμος αὐτῷ μεγαλοπρεπεστάτη ἑλληνικὴ σχολὴ ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ Γκιουμουλτζίνῃ (Θράκῃ), ἣν καὶ διὰ δαψιλοῦς χορηγήματος ὑποστηρίζει καὶ ὁ ἐν Καΐρῳ περικαλλέστατος Ναὸς τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, κατὰ τὸ σχέδιον τῆς Ἁγίας Σοφίας, δι' ὃν ἐδαπανήθη ποσὸν 30,000 λιρῶν περίπου, μεθ' ὑπερυψήλου κωδωνοστασίου στοιχίσαντος περὶ τὰς 3,000 λίρας καὶ ἕτερα ἐθνωφελῆ ἔργα.

Δι' ὃ εὐλόγως ἀνήκει αὐτῷ εὔφημος μνεία καὶ τιμή, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ.

Α. Ι. Χέλμης Λ. Στερλ. 3.

Δημοσθένης Γεωργακόπουλος

† Εἰς μνήμην τῆς μακαρίτιδος θυγατρός του Ἑλένης Λ. Τ. 5

Σημ. Ἡ μακαρίτης Ἑλένη σεμνὴ καὶ λατρευτὴ κόρη, χάρμα τῶν οἰκείων, ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας της (16 ἐτῶν) ἀπέπτη εἰς οὐρανοὺς ἐν Τήνῳ, ὅπου ἐσπούδαζε, καταλιποῦσα ἄφατον λύπην εἰς τοὺς γεννήτορας καὶ εἰς τὸν πάππον αὐτῆς Θεόδωρον Βαφειάδην· εἰς ὧν τὸ βαρὺ πένθος, βαθέως συμμετέσχομεν, τυχόντες ἐν Καΐρῳ, κατὰ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν των (τῷ 1912).

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ προνοίᾳ

† Μητροπ. Μέμφιδος Νεκταρίου[1]			Ἀρχιμ. Νεόφυτος Ἡγούμενος Παλαιὸν Κάϊρον	Φρ.	5
Πρεσβύτερος Δημήτριος	ΓΔ	10			
Διάκονος Δ. Καλλίμαχος	Φρ.	5	Σύλλας Ἱερομόναχος	ΓΔ	10
Ἀρχιμ. Μ. Μυριανθεὺς	»	5	Ἀγαθόνικος Ἱερομόναχος	»	10
Σάββας Πρεσβύτερος	ΓΔ	10	Δημ. Ἱερομ. Ζεϊτοὺν	»	10
Πρεσβύτερος Στέφανος	»	10	Σεραφεὶμ Ἱερομ. Χελουὰν	»	10
Ἀρχιμ. Ματθαῖος	»	10	Νήφων Ἱερομ. Φαγιοῦμ	»	10
Διονύσιος Σω....	»	10	Δ. Μιχαλίτζης ἰατρὸς	»	10
Αὐγουστῖνος Ἱερομόναχος	»	10	Ἀ. Ἀρμένης ἐργολήπτης	»	10
Ἱερ. Ἰωάννης Ἀναστασιάδης			Ἰωαν. Κοτρώνης	»	10
Εὐδοκία Δαττάρη	Φρ.	20	Εὐ. Ρουκλιώτης ἔμπορος ἐν Χελουὰν	»	10
Νικόλ. Ἀμπὲτ Δικηγόρος	»	5			
Σ. Πιζάνης ἐργολήπτης	»	5	Νικόλ. Καμπίτσης		
Δ. Κωνσταντινίδου μαῖα	ΓΔ	10	Μιλτιάδης Σαμάρης	»	10
Ἐμμ. Βαλσαμῆς ἰατρὸς	»	10			

Φιλομούσῳ καὶ φιλογενεῖ μερίμνῃ τῆς Κας Μαρίκας Ἀλ. Εὐγενίδου καὶ Ἀλέκου Εὐγενίδου.[2]

†Σ. Ἅγιος Ἀξώμης Κος Χριστόφορος	Ἀλ. Εὐγενίδης
	Ν. Ραπτάκης δικηγόρος
Κα Μαρία Εὐγενίδου	Ἀθ. Ἀγγελάκης

1 Ἕναντι τῶν ἐπιμελείᾳ τοῦ φιλομούσου, φιλογενοῦς καὶ ζηλωτοῦ παντὸς κοινωφελοῦς ἔργου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μέμφιδος Νεκταρίου ἐγγραφῶν, προκατεβλήθησαν παρὰ τῆς Α Σ. Λίραι Στερλίναι πέντε (5).

2 Ὁ Ἀλέκος Εὐγενίδης τιμᾷ τὸ τετιμημένον ὄνομα τῆς οἰκογενείας εἰς ἣν ἀνήκει, διὰ τοῦ φιλογενοῦς ζήλου, ὃν ἐπιδεικνύει ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν. Ἐστὶ πατρῴζων υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου Δημοσθένους Εὐγενίδου, ἀγλαοῦ βλαστοῦ τῶν Ταταούλων (ἀδελφοῦ τοῦ Εὐσταθίου). Ἐφάμιλλος αὐτοῦ τυγχάνει ἡ εὐγενεστάτη σύγκληρος τοῦ βίου του Μαρία (τὸ γένος Ράλλη), πρωτοστατοῦσα εἰς πᾶσαν φιλάνθρωπον καὶ κοινωφελῆ πρᾶξιν. Ἀμφότεροι ἐπαξίως εἰσὶ τετιμημένοι διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Κα Ὄλγα Γεωργιάδου	Ν. Λεβίδης
Κα Ε. Δατάρη	Ν. Ἀμπὲτ (δικηγόρος)
Κα Ε. Στούπη	Γερ. Λοβέρδος (ἰατρὸς)
Κα Σταματιάδου	Θ. Παπαϊωάννου (χειρουργὸς)
Κα Σπετσεροπούλου	Λέων Πάγκαλος
Κα Παγκάλου	Ἀνδρ. Σάββα
Κα Γεωργιάδου	Μ. Μουμτζῆ
Κα Ἑλένη Καλουτᾶ	Π. Κομνηνὸς
Κα Σοφία Ράλλη	Μιλ. Κωμανὸς
Κα Χριστίνα Λενοῦ	Μιχ. Μαυροϊδῆς
Κα Ἠω Σεφεριάδου	Α. Ἱερωνυμίδης
Κα Ἕλη Γκίζη	Σωτήρη
Κα Μαρία Καλογιάννη	Κ. Α. Ξείππα
Κα Ψαρὼφ	Κ. Καραβασίλης
Δὶς Κ. Βουγιούκα	Ἀστ. Τρεχάκης
Κα Ν. Μαράτου	Ἀθ. Ζάρας
Κα Δέσποινα Ἀ. Βαφειάδου	Κωνστ. Ι. Τσοῦρος
Κα Delacag	Ἰωάν. Ρεγκούζης (ἰατρὸς)
Κα Ν. Ἐμμανουὴλ	Δ. Χέλμης (δικηγόρος)
Κα Μπούμπουλη	Ἰωάν. Χέλμης
Κα Πέτρα	Παρίσης Μπελένης
Κα Μ. Παναγιώτου	Βασ. Ἀγγελετόπουλος
Κα Μουρατιάδου	Κωνστ. Α. Κάγκος
Κα Πιλαβάκη	Ν. Παπαδόπουλος
Κα Μεϊμαράκη	Ἰωάννης Τσουκᾶς
Κα Χαϊδεμένου	Στέφανος Γαλανὸς
Κα Μπερεκέτη	Δ. Σπετσερόπουλος
Κα Β. Ἀντωνίου	Ἀνώνυμος Γ.Δ. 50
Κα Πρωτόπαππα	Βασίλ. Οἰκονόμου
	Ἀλέξ. Στεφανάκης

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΕΙΟ ΜΕΓΑΚΟ

Εὐσεβεῖ καὶ φιλομούσῳ μερίμνῃ φιλογενοῦς καὶ ἀγαστοῦ φίλου.

Ν. Τσιγαδᾶς Πασσᾶς
Π. Κότικας
Ν. Παραχειμῶνας Ἀγρ.
Χ. Μπουγάτσος Ἀρχ.
Ν. Καΐρης »
Ἀχ. Μ. Καμπανάκης »
Δημ. Σαρίδης
Θεολόγος Κωνσταντίνου
Νικόλαος Μαράτος
Μιλτ. Μαρκόπουλος
Ἀλ. Ἀλεξάκης (δικηγόρος)
Περικλῆς Ἀργύρης »
Σωκρ. Μπαλλῆς »
Δημ. Μπούμπουλης »
Γεωρ. Καρακούσης »
Κωνστ. Παπαχρήστου
Ἐμμ. Ἰωαννίδης
Ἰωάννης Κυριαζῆς
Σ. Μαυρίδης
Θεόδ. Σωσίδης
Βίγλας καὶ Σια
Α. Ν. Καράλλης
Χρ. Λανίτης
Κωνστ. Μηλίδης
Α. Ἀποστολόπουλος Ὀδον.
Δημ. Χελιώτης
Ἰωάννης Κεφάλας
Βασ. Ἀγγελετόπουλος
Παναγιώτης Ρομπότης
Παναγιώτης Νοχὸς

Δημ. Γεωργιάδης Δικηγ.
Νικ. Χατζηπέτρος »
Ἀλ. Ζ. Ἰωαννίδης »
Σ. Κιτροὲφ »
Ἰ. Ν. Λαχωβάρης »
Κωνστ. Δ. Οἰκονόμου »
Ἀλ. Κ. Παπαδόπουλος »
Ἀρ. Γ. Φωκᾶς »
Ἀνδρ. Σακόπουλος »
Α. Τομπρὼφ »
Κωνστ. Γιαμαλίδης »
Κωνστ. Πουλῆς »
Ἡλ. Α. Καβαδίας
Νικόλ. Δρακίδης
Π. Κότσικας
Σωκρ. Πιζάνης
Ὄθων Ραγκαβῆς βέης
Κῦρος Πηλαβάκης
Ἀλέξ. Ρόστοβιτς βέης
Κωνστ. Γ. Μεϊμαράκης
Νικόλαος Σπάθης
Νικόλαος Βλαντῆς
Νικόλαος Ματαντὸς
Ὀδυσσεὺς Μπελένης
Κωνστ. Βολτέρας
Ε. Αὐγερινὸς
Βασίλειος Κ. Ἀντωνίου
Κωνστ. Καραντινόπουλος
Ἀρ. Καροῦσσος
Α. Διακομήδης

Κωνστ. Β. Γεωργιάδης
Ἀπ. Θ. Βαφειάδης
Ὅμηρος Εὐελπίδης Δικ.
Διον. Φιορᾶτος
Φ. Θ. Φωτιάδης
Ἰωάν. Γ. Φουντουλάκης
Ἰωάν. Γ. Φραγκόπουλος
Ν. Α. Γεωργιάδης
Νικόλαος Σ. Γεωργιάδης
Μ. Γεωργιλόπουλος Δικ.
Ἀλ. Γογονέλης
Ἰωάν. Π. Γρηγοράκης
Β. Χατζηράλλης
Δ. Περδικίδης
Γεράσ. Πήλικας
Ἰωάννης Πολάκης
Χρῆστος Τσιβιλῆς
Γ. Κ. Ποριάζης
Ἀναστ. Καρατζᾶς
Δ. Κάσδαγλης
Α. Κωμανὸς Πασσᾶς Ἰατρ.
Ν. Π. Παρίσης Βέης »
Ἐμμ. Βαλσαμῆς »
Θεμιστοκλῆς Βῶκος
Α. Δ. Διαμαντῆς Ἰ.
Ἰωάννης Γόρας »
Ἐπ. Χαρισσιάδης »
Ἰωάν. Ἰοάννοβιτς »
Ν. Ἰωαννίδης »
Ἰωάννης Κερασσώτης »
Ἠλίας Κ. Ἀποστόλου »
Γ. Γ.Κορτσώνης »
Λούκας Λέφας »

Νικόλαος Πίζης »
Θεόδ Συννεφιᾶς »
Κωνστ. Βλάχος »
Δημ. Γουζούασης »
Ἀγγελῆς Γκούτας
Θρασύβ. Λένωσης
Νέστωρ Τριανταφύλλου
Ἀλ. Τροχάνης
Ἀθανάσ. Βαλσαμίδης
Χαράλ. Ζαφείρης
Ἰδομενεὺς Ψύχας Δικ.
Ἀδελφοὶ Ν. Σακελλάρη
Νικόλαος Σαρπάκης
Β. Ι. Σιγανὸς
Γεώργιος Σταυρῆς
Νικόλ. Σβῶλος Μ.
Ν. Τασσόπουλος
Κ. Γ. Θεοτόκης Δ.
Δημ. Τρίμης φαρμ.
Ἰωάννης Τριγκίδης
Ἀδελφοὶ Τουρίκα
Π. Τουτουναρίδης Ἐργ.
Κωνστ. Βενιόπουλος
Ο. Ι. Δίδικας Ὀφθλ
Σαράντης Ἰατροῦ »
Ναοὺμ Βοΐλας »
Δ. Ζούλλας
Στυλιανὸς Σαρπάκης
Κ. Βουτυράκης
Ἰωάννης Τασσόπουλος
Σπῦρος Γασπαρινᾶτος
Κ. Βερτομῆς ὁδον.
Ἀλέξανδρος Διακομίδης Βέης

ISMANOGLIO

Σ. Δρακόπουλος	»	Σπῦρος Ζῶτος	
Ἰωάννης Παππᾶς	»	Ἀριστομένης Μουρίκας	
Ἠλίας Γ. Βασίλαρος	»	Θ. Κορέσσιος Ἐργ.	
Δ. Χατζηστυλιανὸς		Μ. Διοχαντόπουλος	
Δ. Τριανταφύλλου		Μιχαὴλ Καλογερόπουλος	Δ.
Ἰωάννης Χατζημανώλης		Δ. Κυπραίος	»
Λ. Δ. Οἰκονομόπουλος Ἀρ.		Γεώργιος Κύρου	»
Εὐστ. Χαλκιόπουλος		Ἰωάννης Σ. Μασωλάτος	»
Μ. Κουτούζης Ὀφθλ.		Κ. Δ. Πολυχρονιάδης	»
Χρῆστος Λουκαΐτης		Διονύσιος Ἀνασταsιάδης	»
Ἰωάννης Μαλλοῦχος	Δ.	Ἰωάννης Ἀγγελόγλου	»
Ε. Δ. Μελιδόνης		Ἰωάννης Διακομίδης	
Ἀνδρ. Πολυχρονιάδης		Ἀπ. Ἀντωνιάδης	
Μηνᾶς Πολυχρονιάδης		Γεώργιος Διαμαντάρας	
Φώτιος Φωτιάδης		Δ. Ἀναγνωστόπουλος	
Νέαρχος Κ. Νικολαΐδης		Νικόλαος Τασσόπουλος	
Κωνστ. Δ. Οἰκονόμου		Λ. Γκένωσης	
Ἡρ. Παραχειμῶνας	Δ.	Ε. Χατζηπαράσχης	
Ἀλ. Κατσαρὸς		Γεώργιος Παρασκευϊάδης	
Περ. Τσιριγώτης		Δ. Καραντινόπουλος	
Ἰωάννης Μπαγάνης		Σύλλας Φελιδάκης Ἱερομόν.	
Φώτιος Μπαγάνης		Ἀντώνιος Ἀρμένης	

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι μερίμνῃ Γ. Π. Φραντζελίδου

Ἰωάννης Καλφόπουλος	Σταῦρος Κοτζαμπόπουλος
Ἰωάννης Μόσχος	Λάζαρος Κόστιτς
Δημοσθένης Πετρίδης	Ἀριστείδης Ὀρφανίδης
Εὐστράτιος Ἀνασουτζῆς	Σωτήριος Χάρβαλης
Δημ. Ἰατρόπουλος	Ἀθηνᾶ Μαυροπούλου Μαΐα
Κωνστ. Κομνηνὸς	Παρασκευὴ Τσιροπούλου
Θεμιστοκλῆς Μαγκανᾶς	Καλλιόπη Μπατίστα

Πελοπίδας Δραπανάσκης	Γ. Π. Φραντζελίδης
Κλεόβουλος Εὐθυβουλίδης	Δημ.Τρίμμης φαρμακοποιὸς
Παναγ. Καραφωτιᾶς	Γ. Ἀρβανιτάκης
Παντελῆς Ζερβουδάκης	Χρ. Κάγαρης

Ἡ Φιλανθρωπικὴ τῶν ἐν Καΐρῳ Κωνσταντινουπολιτῶν Ἀδελφότης, «Ἑπτάλοφος». Σωμ 25

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι

Π. Καράλη ἐκ Ταταούλ.	Φρ.	5	Ἀντώνιος Καράλης	Φρ.	5
Ἰωάννης Μανοιηλίδης	Λ.Σ.	2	Ἄγγελος Βαρδακᾶς	»	5
Στέφανος Χ″ Ἀνδρέου	Φρ.	5	Παντελῆς Καρασούλης	Γ.Δ.	5
Ἐπαν. Λ. Ἀγγελόγλου	»	5	Ἰωάννης Γιαννουκᾶς	»	5
Παντελῆς Καραβίας	Γ.Δ.	5	Παναγιώτης Οἰκονόμου	»	5
Γεώργιος Μαβίδης	»	5	Δήμητρα Π. Καράλη	Φρ.	5
Ἀλέξαν. Κυριτσόπουλος	»	5	Μαρίκα Π. Καράλη	»	5
Ἄγγελος Χριστιανὸς	Φρ.	5			

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι Ἀγγ. Π. Χριστιανοῦ ἐκ Ταταούλων

Θεόδωρος Τζιβόπουλος	Φρ.	5	Νικολ. Δημητρίου	Γ.Δ.	5
Βασίλειος Π. Χαϊμαδᾶς	Γ.Δ.	10	Δημοσθένης Κο....	»	10
Σάββας Κοκκινίδης	Φρ.	5	Εὐστάθιος Σεραφίδης	Φρ.	5
Πολίτης καὶ Πρώιος	»	5	Ε. Ἀναστασιάδης	Γ.Δ.	10
Ἄγγελος Βαφίας	Γ.Δ.	10	Σταῦρος Μικρόπουλος		
Ἰωάν. Τασόπουλος	»	5	Σοφοκλῆς Ἀργυριάδης Κύπριος		
Νικολ. Παρίκης	»	10			

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι Ἀλ. Δ. Σταυροπούλου φαρμακοποιοῦ ἐκ Σκοποῦ τῶν Σαράντα Ἐκκλησ. (Θράκη)

Γ. Ζῶτος Ἰατρὸς		Χρυσούλης Ε. Στέκα	
Κωνστ. Σταυρῆς φαρμ.	Γ.Δ. 10	Ι. Κερεμετζόγλου	» 20
Ι. Εὐστρατίου	» 20	Φ. Μελισσᾶς	» 20
Βλαστὸς Ἰωάννου φαρμ.		Στ. Γ. Κοτζαμόπουλος φαρμ.	
Δημ. Βαρουδάκης		Γ. Α. Σταυρόπουλος μαθ.	
Β. Ἀρωλιᾶς	Γ.Δ. 10	β΄. Γυμ. Ἀμπετείου	» 20

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι Παγκρατίου Τζιβοπούλου ἐκ Ταταούλων

Ἀθαν. Ι. Βαλσαμίδης	Σωμ. 5	Ἀρεταῖος Ν. Πασβανίδης	
Μ. Ι. Μουρατιάδης	» 2	Κ. Διαμαντίδης	
Δ. Πετρίδης ὁδοντοϊτρὸς		Ι. Τσούμας	
Κ. Ξυγούρης		Ἀντ. Δ. Καμπίτσης	
Ι. Μόσχος			

Εὐγενεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι Σ. Κυπαρίσση ἐκ Ταταούλων

Συμεὼν Κυπαρίσσης	Κώστας Γεωργιάδης
Δ. Μπίλλας	Θεόδωρος Ἀμιραδάκης
Κ. Ὀρφανίδης	Ν. Ζαχαριάδης

Τῇ φιλοπάτριδι φροντίδι Γ. Ἀλπουγιάννη

Γ. Ἀλπουγιάννης	Ν. Βασιλείου
Γ. Χατζόπουλος	Δ. Β. Νομικὸς
Σ. Χάρβωλης	Κ. Κανδινίδης

Τῇ φιλοπάτριδι φροντίδι Θεοδώρου Γ. Κωνσταντινίδου

Θ. Γ. Κωνσταντινίδης	Ι. Γιαννιὸς
Ι. Γ. Κωνσταντινίδης	Γ. Μ. Ἀντωνόπουλος

Μ. Β. Κυρίτσης	Ν. Σ. Βαμβακίδης
Φωτεινὴ Ε. Μελιδώνη	Ι. Βογιατζόγλου
Καλλιόπη Λ. Βατίστα	Στέϊμς Θεολογίτης

---

† Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπ. Σιναίου Πορφύριος Λ.Σ. 3 — Ἀρχιμ. Πορφύριος

Οἱ ἐν Τάντᾳ

Ἀρχιμ. Γεν. Γιαναγκᾶς		Δ. Μαρινέλης	
διὰ τὴν Ἑλλ. Κοινότ. Σωμ.	25	Ι. Τσανάκας ἐν Σόνιᾳ	
Α. Ν. Τσανάκας		Ν. Λασκαρίδης	

Οἱ ἐν Ζαγαζικίῳ

† Ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος Π΄. Ἰωάννης Ἀρχ. Ἐπίτροπος διὰ τὴν Ἑλλ. Κοινότ. Σωμ. 50

Οἱ ἐν Πὸρτ-Σαΐτ

Εὐσεβεῖ καὶ φιλογενεῖ φροντίδι

Κ. Ξυδιᾶ	Φρ. 10	Πατριαρχικὸς ἐπίτροπος	
Ἑλλ. Κοινότ. Πὸρτ-Σαΐδ	» 50	Φίλιππος Καραΐσης	
Λ. Λοϊζίδης	» 10	† Εἰς μνήμην τῆς μακαρίτ.	
Παπᾶ Ἀθ. Κοντόπουλος		συζύγου του Μαρίας	

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Οἱ ἐν Ἀθήναις

Ἐκ τοῦ Παγκείου κληροδοτήματος.

† Εἰς μνήμην ἀΐδιον τοῦ ἀοιδίμου Ι. Πάγκα Φρ. 2,500

Ἀποφάσει τῆς Παγκείου ἐπιτροπῆς τοῦ ἔτους 1912.

Ἥν ἀπετέλουν οἱ ἑξῆς:

† Ἡ Α. Σ. Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Σημ. Συνῳδὰ τοῖς θεσπισθεῖσι, κατὰ τὰ προλεχθέντα ἀποτίοντες ὀφειλομένην τιμὴν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς προστατεύσαντα τὸ ἔργον ἡμῶν περισπούδαστον φίλον Σεβ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Θεόκλητον, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα συνοπτικὴν βιογραφίαν αὐτοῦ, ὀφειλομένην εἰς τὸν δόκιμον κάλαμον ἀρχαίου καὶ περιωνύμου Καθηγητοῦ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, διασήμου δὲ συγγραφέως.

« Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόκλητος, ἐγεννήθη ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου τῷ 1848. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ κατήγετο ἐκ Σουλίου τῆς Ἠπείρου. Ἐσπούδασε τὴν Θεολογίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἀθηνῶν γενόμενος μετ' εὐδοκίμους ἐξετάσεις διδάκτωρ τῆς Θεολογ. Σχολῆς. Συνεπλήρωσε δὲ τὰς σπουδάς του ἐν Γερμανίᾳ.

Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν διηύθυνεν ἐπί τινα χρόνον λίαν εὐδοκίμως τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν Τριπόλεως, ἐπισπάσας πάντων τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ μόρφωσίν του.

Ἐγένετο ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Σπάρτης, διηύθυνε δὲ ἄριστα τὴν ἀρχιεπισκοπήν του εἰσαγαγὼν τάξιν εἰς τὰ μοναστήρια καὶ εἰς τὸν κλῆρον αὐτῆς. Ἀνώτερος ὢν χρημάτων καὶ ἀποφυγὼν νέας χειροτονίας ἐπέτυχεν ὥστε νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίων εἰς τὸν ἀπολύτως ἀναγκαῖον ἀριθμὸν καὶ κατώρθωσεν οὕτως ἵνα οἱ ἱερεῖς συντηρῶνται ἀξιοπρεπῶς. Τὸ σέβας τοῦ λαοῦ ἐν Σπάρτῃ ἦτο μέγιστον πρὸς αὐτόν. Τοῦτο παρετήρησε καὶ ὁ ἀοίδιμος Βασιλεὺς Γεώργιος διερχόμενος διὰ Σπάρτης καὶ ἔκτοτε ἐσχημάτισε τὴν ἀρίστην ἰδέαν περὶ αὐτοῦ καὶ πάντοτε ἐπῄνει αὐτὸν ἐξαιρετικῶς, ὁσάκις ἐγένετο λόγος περὶ ἀρχιερέων.

Ἡ φήμη του κατὰ μικρὸν ὡς ἀρίστου ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἱεράρχου ἔκτοτε διεδόθη πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τοῦτο χηρεύσαντος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1901 διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Προκοπίου ἐστράφησαν τὰ βλέμματα τοῦ Βασιλέως, τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸν Σπάρτης Θεόκλητον, ὅστις μετὰ ἕν ἔτος ἤτοι τῇ 4ῃ Νοεμβρίου τοῦ 1902 ἐξελέγη ὁμοφώνως Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἑλλάδος μετατεθεὶς κατὰ τὸν νόμον ἐκ Σπάρτης.

Ὡς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐφάνη ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν πάντων. Ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ χρηστότης εἵλκυσαν ἀμέσως τὴν ἐκτίμησιν πάντων τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης. Καὶ Βασιλεὺς καὶ Κυβέρνησις καὶ λόγιοι καὶ λαὸς ἔτρεφον ἀπ' ἀρχῆς καὶ τρέφουσι μέχρι τοῦ νῦν ἄπειρον πρὸς αὐτὸν σεβασμόν.

Τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὡς Μητροπολίτης ἦτο ὅτι ἔπαυσε τὰς χειροτονίας νέων ἱερέων. Ἕνεκα τῶν πολλῶν χειροτονιῶν ἐξ ὧν εἶχον σπουδαῖα κέρδη οἱ προκάτοχεί του εἶχον πληρωθῇ αἱ Ἀθῆναι καὶ αἱ πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς ἱερέων, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ζήσωσιν ἀξιοπρεπῶς. Ὁ Θεόκλητος περιώρισε τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς τοὺς ἀναγκαιοτάτους. Οὐ μόνον δὲ δὲν ἐχειροτόνησε νέους, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τῶν ὑπαρχόντων, τοὺς ἱερομονάχους ἀπέστειλε εἰς τὰς Μονάς των. Οὕτως ἐπῆλθε μεγάλη τάξις ἐν τῷ κλήρῳ τῆς Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν. Ἵνα μὴ γίνωνται δὲ τοῦ λοιποῦ ἀπαίδευτοι ἱερεῖς ἔπεισε τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἰσχὺν δι' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα τὸ περὶ προσόντων τῶν ἱερέων Β. Δ. τοῦ ὑπουργοῦ Ἀγγέλου Βλάχου, τὸ ὁποῖον εἶχε περιπέσει εἰς ἀχρηστίαν, ὥστε τοῦ λοιποῦ ἐν ταῖς πόλεσι μόνον τελειόφοιτοι τῶν Θεολογικῶν καὶ Ἱερατικῶν Σχολῶν ἢ διδασκαλισταὶ ἢ ἀπόφοιτοι τῶν Γυμνασίων ἠδύναντο νὰ γίνωνται ἱερεῖς, μόνον δὲ τῶν χωρίων οἱ Ἐφημέριοι ἤρκει νὰ ἔχωσι πτυχία ἑλλ. σχολείου.

Περιώρισε δὲ καὶ τὰς καταχρήσεις τῶν μοναχῶν καὶ ὑπέβαλεν εἰς αὐστηρὰν ἐξέλεγξιν τὴν διαχείρισιν τῶν μοναστη-

ριακῶν περιουσιῶν. Ἔκτοτε ἔπαυσαν τὰ φοβερὰ σκάνδαλα, ἅτινα συχνάκις ἠκούοντο ἄλλοτε ἐν ταῖς μοναῖς τῆς Ἀττικῆς. Οἱ μοναχοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ φέρωνται κοσμίως καὶ ὡς ἐμπρέπει εἰς μονάζοντας, διότι ἡ τιμωρία κατὰ τῶν παρεκτρεπομένων κατεφέρετο αὐστηρὰ καὶ ἀμείλικτος, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ νέος μητροπολίτης ἦτο ἀπρόσιτος εἰς δῶρα, δι' ὧν ἄλλοτε ἐξημυένιζον οἱ ὑπὸ κατηγορίαν μοναχοὶ τοὺς προϊσταμένους.

Ἐμερίμνησε δὲ καὶ περὶ βελτιώσεως τῆς Ἐκκλησ. Μουσικῆς καλέσας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως συστάσει τοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. γνώστην τῆς Βυζαντινῆς Μουσ. καὶ ἱδρύσας Σχολὴν Ἐκκλησ. Μουσικῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ πρὸς ἀνύψωσιν τῆς Ἱερ. Ζωγραφικῆς ὥρισε ἐπιτροπὴν ἐκ Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου ἵνα ἐπιβλέπῃ τὰς εἰς τοὺς ναοὺς εἰσαγομένας εἰκόνας.

Ἄλλο διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπαινεθῇ ὁ Μ. Ἀθ. Θεόκλητος εἶναι ὅτι κατέστησε τὰς σχέσεις τῆς Ἐκλησ. τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν Οἰκ. Πατριάρχην στενωτέρας συνεννοούμενος πολλάκις μετ' αὐτοῦ ἀδελφικῶς περὶ σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, καὶ διατηρῶν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ. Καρπὸς τῶν συνεννοήσεων τούτων ὑπῆρξεν ὅτι συνεφωνήθη μεταξὺ αὐτῶν ἵνα πάντες οἱ Ἐφημέριοι τῶν πανταχοῦ τοῦ κόσμου διεσπαρμένων ὀρθοδόξων Κοινοτήτων ἐν τῇ Δυτ. Εὐρώπῃ, Ἀμερικῇ, Ἀφρικῇ, Ἀσίᾳ καὶ Αὐστραλίᾳ διορίζωνται παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτῆς ἔχοντες τὴν προστασίαν τῶν ἑλληνικῶν διπλωματικῶν ἀρχῶν.

Ὁ Μητρ. Θεόκλητος συνέτεινε τὰ μέγιστα ἵνα ἱδρυθῇ ἐν Ἀθήναις τῷ 1909 ***τὸ Κεντρικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον*** ἐκ τῶν περισσευμάτων τῶν Μονῶν (τοῦ ἑνὸς δεκάτου δηλαδὴ τοῦ εἰσοδήματος αὐτῶν) ἐκ τοῦ μονοπωλείου τοῦ κηρίου καὶ ἐξ ἄλλων πόρων, διευθυνόμενον παρὰ τοῦ Μητρ. Ἀθηνῶν, δύο Συνοδικῶν, τοῦ Β. Ἐπιτρόπου παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ καὶ

ἑνὸς Τμηματάρχου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ μισθοδοτῇ τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς ἱεροκήρυκας, τοὺς Καθηγητὰς τῶν ἱερῶν τῶν Γυμνασίων καὶ Σχολείων, τοὺς γέροντας καὶ πάσχοντας ἐφημερίους καὶ ὅταν εὐπορήσῃ καὶ τοὺς ἐφημερίους, συντηρῇ δὲ καὶ τὰς ἱδρυθησομένας ἱερατ. Σχολάς, αἵτινες ἄλλοτε κακῶς διελύθησαν.

Διὰ τὸ ταμεῖον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἐγκαθιδρυμένον ἐν τῷ Μητροπ. Μεγάρῳ κατέβαλε καὶ καταβάλλει ὁ Μητρ. Θεόκλητος ἀτρύτους καὶ ὑπεράνθρωπους κόπους, ὅπως ὑπερνικηθῶσιν αἱ δυσκολίαι αἱ παρουσιασθεῖσαι κατὰ τὴν πρώτην σύστασιν αὐτοῦ καὶ ἐπιτύχῃ ὁ σκοπὸς αὐτοῦ. Τοιουτοτρόπως ἐσώθη ὁ ἐκκλησιαστ. πλοῦτος, ὅστις ἄλλοτε ἐσπαταλᾶτο ἀσκόπως καὶ διηρπάζετο ὑπὸ ἰσχυρῶν πολιτικῶν προσώπων χάριν τῶν προστατευομένων ὑπ' αὐτῶν προσώπων ὑπὸ τὸν τύπον ὑποτροφιῶν ἢ βοηθημάτων χηρῶν κτλ. ἀφαιρούμενος ἀπὸ τῶν μονῶν καὶ ἐκκλησιῶν. Νῦν δύναται τὰ ἔχῃ ἡ Ἐκκλησία αὐτάρκειαν καὶ νὰ πληροῖ τὰς ἀνάγκας της χωρὶς νὰ ἀναγκάζηται νὰ ἐπαιτῇ τὴν χρηματικὴν ἀρωγὴν τοῦ Κράτους. Τοῦτο καθιστᾷ τὴν Ἐκκλ. ἀνεξάρτητον καὶ ἀπὸ πάσης ὑπερβολικῆς ἐπιρροῆς καὶ πιέσεως τοῦ Κράτους καὶ τῶν πολιτικῶν.

Τῇ ἐπιμονῇ δὲ αὐτοῦ ἐγένετο καὶ ὁ τελευταῖος ***περὶ ἐνοριῶν νόμος*** κατὰ Ἰανουάρ. τοῦ 1910 ὅστις ὥρισεν ἀκριβέστερον τὰ περὶ τῶν προσόντων τῶν Ἐφημερίων καὶ τῆς μισθοδοσίας καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Κατ' αὐτὸν ἐνορίαν ἀπαρτίζουσιν ἐν Ἀθήναις 400 οἰκογένειαι, ἐν πόλεσιν ἐχούσαις πλέον τῶν 5000 κατοίκων 300 οἰκογένειαι, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς πόλεσι 200 οἰκογένειαι. Προσέτι ὡρίσθη διὰ τὰς Ἀθ. καὶ τὰς μεγαλειτέρας πόλεις νὰ εἶναι οἱ γινόμενοι ἱερεῖς διδάκτορες τῆς Θεολογ. Σχολῆς, Ριζαρισταί, ἀπόφοιτοι ἱερατικῶν σχολῶν, διδασκαλισταὶ καὶ τελειόφοιτοι γυμνασίων. Αἱ ἐνορίαι ἐκλέγουσι καὶ μισθοδοτοῦσι τοὺς ἱερεῖς. Ἡ μισθοδοσία εἶναι 100 μέχρι 300 δραχ.

κατὰ μῆνα. Ὅταν ὁ νόμος οὗτος ἐφαρμοσθῇ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Ἑλλάδα θὰ ἦναι τοῦτο μεγίστη πρόοδος διὰ τὸν κλῆρον αὐτῆς· διότι καὶ πεπαιδευμένους ἐφημερίους ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε ἀπαιδεύτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θὰ ἀποκτήσωμεν πανταχοῦ καὶ καλῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς συντηρουμένους. Ἡ ἀνύψωσις τῶν ἐφημερίων θὰ εἶναι ἀνύψωσις τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τοῦ ἑλλ. λαοῦ· τῆς μεγίστης ταύτης καὶ ἀνυπολογίστου βελτιώσεως κυριώτερος εἰσηγητὴς καὶ ὑποστηρικτὴς ὑπῆρξεν ὁ Μητροπολίτης.

Ὁ Μητρ. ἡμῶν κέκτηται πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς εἰς ὕπατον βαθμὸν καὶ τὸ θάρρος καὶ τὸ ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτῆρος πρὸ οὐδενὸς πτοούμενος, ὅταν ἔχῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον καὶ πρόκηται νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς κανόνας, τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλοτε οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἐν γένει ἦγον καὶ ἔφερον τὸν Μητροπολίτην καὶ τὴν Ἱ.Σ. Σήμερον ὁ Μητροπολίτης ἐπιβάλλεται εἰς πάντας, οὐδεὶς δὲ τολμᾷ νὰ προσβάλῃ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου. Καὶ Πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ προσφέρονται νῦν πρὸς τὸν προϊστάμενον τῆς Ἐκκλ. ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας, διότι πάντες ἀναγνωρίζουσι καὶ ὁμολογοῦσι τὰς περικοσμούσας αὐτὸν ἀρετὰς καὶ γνωρίζουσιν ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος δὲν γίνεται ὄργανον οὐδενός.

Ἐν τέλει σημειοῦμεν ὅτι ὁ Μητροπολίτης Θεόκλητος ἔδειξε πάντοτε φιλανθρωπότατα αἰσθήματα καὶ ἐθνικότατα φρονήματα συνεισφέρων πρῶτος εἰς πᾶσαν ἀνάγκην, τιθέμενος πρῶτος ἀείποτε ἐπὶ κορυφῆς πάσης ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ ἐνεργείας, ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν καὶ ἄλλων κοινωφελῶν σκοπῶν ἢ ὑπὲρ ἐθνικῶν ἀναγκῶν, ἐπιμόνως ζητούμενος ὡς Πρόεδρος πασῶν σχεδὸν τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ἐργαζομένων πρὸς τοιούτους σκοπούς. Οἱ ὁμογενεῖς ἡμῶν, οἱ πλούσιοι ἡμῶν, καὶ ἐν γένει τὸ κοινὸν ἐμπιστεύονται εἰς χεῖρας

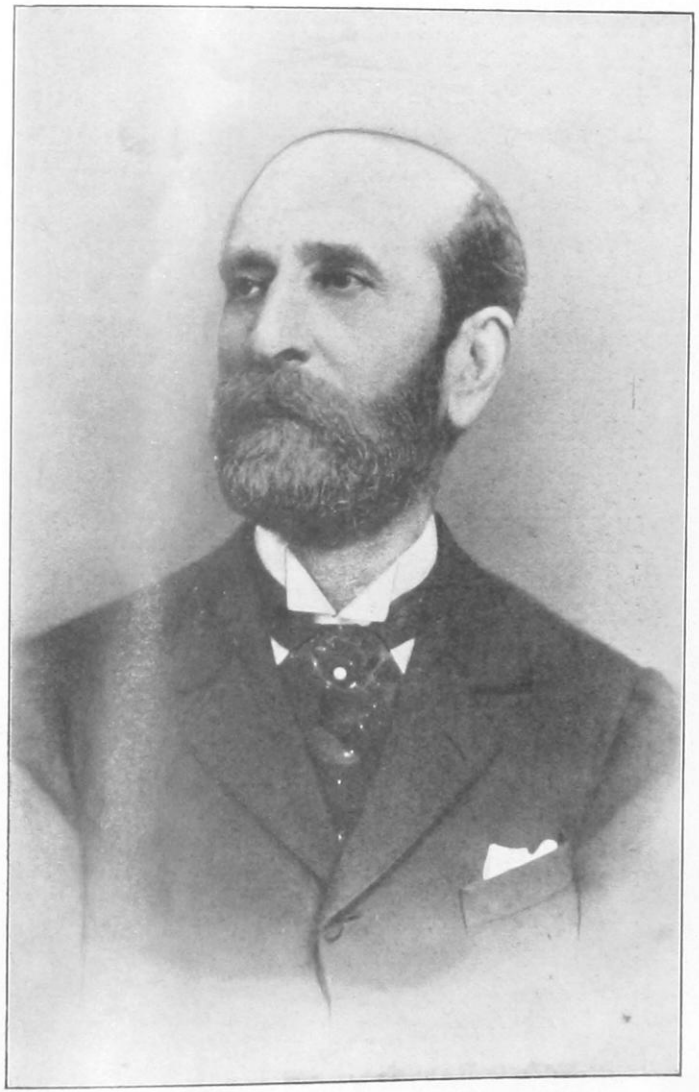

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ

SISMANOGLIO MEGARO

του περισσότερον ἢ εἰς χεῖρας παντὸς ἄλλου τὰς εἰσφορὰς αὐτῶν, γνωρίσαντες τὴν τιμίαν καὶ ἄψογον διαχείρισιν αὐτοῦ. Ὁ Μητρ. Θεόκλητος εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος ταμίας τῶν διὰ τὸ Ἔθνος προωρισμένων χρημάτων.

Κατὰ δὲ τοὺς δύο τελευταίους πολέμους ἔπραξε πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν πρὸς ἐνθάρρυνσιν διὰ θρησκευτικῶν ἐμπνεύσεων καὶ παρακελεύσεων τῶν ἀγωνιζομένων, ἀποστείλας τοὺς ἀναγκαίους ἱερεῖς καὶ ἱεροκήρυκας εἰς τὰς διαφόρους μεραρχίας καὶ ἐπισκεφθεὶς ἐπανειλημμένως αὐτοπροσώπως ἐν τῷ μέσῳ δριμυτάτου χειμῶνος καὶ ἀπεριγράπτων κακουχιῶν τὰ στρατόπεδα ἡμῶν μετὰ κινδύνου πολλάκις προφανοῦς τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐγείρων πανταχοῦ τὸ αἴσθημα τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεὸν καὶ μεριμνῶν πατρικώτατα ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν τῶν ἀποστράτων.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ μέχρι τοῦδε βίος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Θεοκλήτου, τοιαύτη ἡ δράσίς του.

Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ[1].

---

1. Ὁ σεβαστὸς Διομήδης Α. Κυριακοῦ διετέλεσε Καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐκλείσε τὴν ἐν αὐτῷ Θεολογικὴν Σχολὴν διὰ τῆς ἐμβριθοῦς καὶ σοφῆς διδασκαλίας του ἐπὶ 45 συναπτὰ ἔτη. Ἄγαν φιλοπόνως πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξεπόνησε τὰ ἑξῆς πολύτιμα συγγράμματα·

1) Τρίτομος ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία (σελ. 1350)
2) Δοκίμιον Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας
3) Πατρολογία
4) Λόγοι Πιστοῦ
5) Θεολογικὴ Διατριβὴ
6) Ἀντιπαππικὰ
7) Μελέτας Θρησκευτικὰς
8) Ὀρθόδοξος Ἐπιθεώρησις Περιοδικὸν
9) Θρησκευτικὴ φωνὴ »

Λ. Κορομηλᾶς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Α. Ἀλεξανδρῆς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἰωάν. Βαλαωρίτης Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Στέφανος Ν. Δραγούμης ἰσοβίως.

Ἰφιγένεια Α. Συγγροῦ. Φρ. 1100

Σημ. Ὁ Μέγας Ἐθνικὸς εὐεργέτης ἀείμνηστος Ἀνδρέας Συγγρὸς, ἐν τοῖς θαυμασίοις καὶ διδακτικωτάτοις Ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ, ἀναφέρει ὅτι ἐγεννήθη ἐν Πέραν, ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ᾗ σήμερον κατοικεῖ ὁ Εὐστάθιος Εὐγενίδης, ὁ καὶ ἰδιοκτήτης αὐτῆς. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐν ταῖς ἐρεύναις ἡμῶν, κατὰ τὴν ἐκπόνησιν τοῦ παρόντος ἔργου, ἐλάβομεν πληροφορίας, ὅτι ἐγεννήθη καὶ ἐβαπτίσθη ἐν Ταταούλοις.

Ὁπωσδήποτε, χωρὶς νὰ ἐπιμένωμεν εἰς λεπτολογίας, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, τιμῶμεν, γεραίρομεν καὶ μνημονεύομεν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀειμνήστου Ἀνδρέου Συγγροῦ, τοῦ τιμήσαντος τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, διὰ τῶν ἡγεμονικῶν καὶ λελογισμένων ὑπὲρ τοῦ ἔθνους γενναιοδωριῶν Αὐτοῦ, συνδεομένου δὲ δι' εὐεργετικῶν διαθέσεων πρὸς τὰ Ταταῦλα.

Ἐφάμιλλος διάδοχος ἐν τῷ ὑπὲρ κοινωφελῶν ἔργων φιλογενεῖ δράσει τοῦ ἀειμνήστου Συγγροῦ, τυγχάνει ἡ εὐσεβής, φιλόμουσος καὶ φιλάνθρωπος χήρα αὐτοῦ Ἰφιγένεια.

---

10) Ἱερὰ ἱστορία
11) Κατήχησις
12) Μικρὰ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία
13) Χριστιανικὴ Ἠθικὴ
14) Λόγοι Ἐκκλησιαστικοὶ
15) Μελέτη Γκιζώτου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
16) Ἀπάνθισμα ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ι. Ἠλιάσκος Φρ. 280

Σημ. Ὁ Ἰωάννης Ἠλιάσκος, ὁ τιμῶν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα διὰ τῶν ἐμβριθῶν οἰκονομολογικῶν γνώσεων αὐτοῦ, αἵτινες τὸν ἀνύψωσαν εἰς τὴν σπουδαίαν θέσιν Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἀνήκει εἰς τὴν περίπυστον καὶ ἀξιοσέβαστον τάξιν τῶν φιλομούσων καὶ φιλοπατρίδων ὁμογενῶν, οἵτινες ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ προθυμοποιοῦνται νὰ ἐκδηλῶσι ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ἐμπράκτως ὑπὲρ πάσης ἀγαθοεργίας. Ὅπερ δὲ ἀξιοσημείωτον, πράττει τοῦτο ἱλαρῷ προσώπῳ, τῇ ἱλαρότητι συνδυάζων χαρακτηριστικὴν εὐγένειαν καὶ εὐπροσηγορίαν, βαίνων οὕτω ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀειμνήστου πατρός του Κωνσταντίνου, τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Χάλκης.

Σ. Σκουλούδης

Σημ. Ὁ διαπρεπὴς διπλωμάτης, ἄλλοτε βουλευτής, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Πρεσβευτής, τελευταῖον δὲ πληρεξούσιος τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ Συνδιασκέψει τοῦ Λονδίνου Στέφανος Σκουλούδης τυγχάνει γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον, ἰδίᾳ ἐν τῇ Βασιλευούσῃ, ἐν ᾗ ἐπὶ ἔτη ἄγαν φιλογενῶς ἔδρασεν ὑπὲρ τῶν κοινῶν· καὶ ἐν ᾗ πρὸς τοῖς ἄλλοις σεπτὸν μνημεῖον εἰς ἀΐδιον μνήμην τοῦ τετιμημένου ὀνόματος αὐτοῦ, κεῖται τὸ ἐν τοῖς Φιλανθρωπικοῖς καταστήμασιν ἐπώνυμον αὐτῷ Σκουλούδειον Ὀφθαλμιατρεῖον, ἱδρυθὲν τῷ 1911 «εἰς μνήμην Ἰωάννου καὶ Ζενοῦς Σκουλούδη χορηγοῦντος τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Στεφάνου».

Τὰ κλεινὰ Ταταῦλα πολλὰ προσδοκῶσιν ἐκ τῶν ἐκδηλωθεισῶν ἀγαθῶν, φιλομούσων, φιλογενῶν καὶ εὐμενῶν διαθέσεων τοῦ φιλογενεστάτου καὶ Μεγατίμου Σκουλούδη, ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων αὐτῶν· διὸ καὶ λίαν εὐγνωμόνως διατίθενται πρὸς τὸ σεπτόν, εὐλογημένον καὶ τετιμημένον ὄνομά Του.

Ν. Δ. Λεβίδης[1]
Γ. Δ. Λεβίδης
Σ. Λεβίδης
Κ. Λεβίδης

---

1. Ἴδε σελ. 21-24. Ἡ ἐν σελ. 321 δημοσιευομένη εἰκὼν τῆς ἀοιδίμου Αἰκατερίνης Νικολάου Λεβίδου Μεγάλου Δικαιοφύλακος, ἐν ᾗ εἰκονίζεται ἡ περιβολὴ τῶν ἀριστοκρατίδων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, διεσώθη ὡς ἐξῆς.

Ὁ Κωνσταντῖνος Ν. Λεβίδης, συντάκτης τῆς «Ἐλπίδος» ἐν Ἀθήναις, θεῖος τοῦ Νικολάου Δ. Λεβίδου, περὶ τὸ ἔτος 1846 μεταβὰς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐποίησεν ἐρεύνας ἐν τῇ ἐν Ταταούλοις πατρικῇ οἰκίᾳ.

Μεταξὺ ἄλλων ἐγγράφων κλπ. ἀνεκάλυψεν ἐν κρύπτῃ καὶ ἐλαιογραφίαν τῆς μητρός του (τῆς Αἰκατερίνης) ἣν μετεκόμισεν εἰς Ἀθήνας καὶ παρέδωκε τῷ ἀδελφῷ του Περικλεῖ Λεβίδῃ καλλιτέχνῃ, ὅστις μεταβὰς εἰς Γαλάζιον μετέφερε καὶ ταύτην. Ἐκ τῶν κληρονόμων τοῦ Περικλέους εἷς ἀπέστειλεν εἰς τὸν Νικόλαον Δ. Λεβίδην τὴν φωτογραφίαν τῆς Αἰκατερίνης (ἧς ἀντίτυπα ἄγαν ἀφιλοκερδῶς ἔλαβεν ὁ φίλος φωτογράφος Γρηγόριος Στυλιανίδης).

Τὰ ἐν σελίδι 23 καὶ 24 δύο Πατριαρχικὰ πιττάκια ἀφορῶσι τὴν Αἰκατερίνην, ἀποβιώσασαν ἐν ἡλικίᾳ 25 περίπου ἐτῶν.

Τὸ ἄνω ἱστορικὸν ἀφηγήθη ἡμῖν ὁ Νικόλαος Δ. Λεβίδης, ὅστις διακρίνεται διὰ τὴν εὐρεῖαν μόρφωσίν του τὴν φιλοπονίαν καὶ τὰς ἐμβριθεῖς μελέτας του, ὧν προϊόν εἰσι πολλαὶ σπουδαῖαι συγγραφαὶ αὐτοῦ καὶ χειρόγραφα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ «Ἱστορικὰ ἀπομνημονεύματα» ἀπὸ τοῦ 1877 μέχρι σήμερον, μετ' ἀναδρομῆς καὶ εἰς ἀπώτερον παρελθὸν εἰς 13 ὀγκώδεις Τόμους. Τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν, ἣν περικοσμεῖ πλουσία Βιβλιοθήκη, στολίζουσι καὶ πολλαὶ καλ-

Δημήτριος Καμπούρογλους.[1]
Ἑλένη Μ. Νεγροπόντη Φρ. 50
Μιλτιάδης Μ. Νεγροπόντης[2]
Πέτρος Μάγγος
Σύλλογος ὁ «Πανάγιος Τάφος» Σωμ. 5.

λιτεχνικαὶ εἰκόνες, ἐν αἷς καὶ ἐλαιογραφία τοῦ πάππου του Νικολάου Μεγάλου Δικαιοφύλακος, ἐν σεβαστῇ ἡλικίᾳ 90 περίπου ἐτῶν, μετὰ μαύρου καλύμματος ἐπὶ κεφαλῆς.

1. Ὁ Δημήτριος Καμπούρογλους, ἔφορος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἐκ τῶν διαπρεπῶν δὲ δημοσιογράφων καὶ συγγραφέων τυγχάνει ἀνεψιὸς Ἕλληνος στρατηγοῦ Ἀλέξάνδρου ἐκ Ταταούλων, ὑπηρετήσαντος ἐν τῷ Ρωσικῷ στρατῷ, θανόντος δὲ περὶ τὸ 1840.

Ἐν τοῖς Κώδηξι Ταταούλων ἀναφέρονται Πιστοποιητικὰ συγγενείας, δι' ὧν ἐφωδιάσθησαν οἱ συγγενεῖς καὶ κληρονόμοι τοῦ ἀοιδίμου στρατηγοῦ, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Ἡ οἰκογένεια Καμπούρογλου ἱστορική ἐστιν.

Ὁ Δημήτριος μνημονεύει τῶν ὀνομάτων τοῦ προπάππου του Ἰωάννου, θανόντος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Τοῦ πάππου του Δημητρίου.

Τοῦ πατρός του Γρηγορίου, οὗτινος ἀδελφοὶ (συνεπῶς θεῖοι του) ὑπῆρξαν οἱ Ἀλέξανδρος (ὁ εἰρημένος στρατηγὸς) Ἰωάννης, καὶ Παντολέων, ἅπαντες ἀποθανόντες ἄγαμοι.

Ἔχει δὲ υἱὸν μονογενῆ Γρηγόριον.

Κλάδος τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἐξ ἧς καὶ ἀξιωματοῦχος τοῦ Τερσανᾶ προῆλθε, σώζεται μέχρι σήμερον ἐν Ταταούλοις, ἐπωνυμούμενος ἤδη διὰ παρωνυμίου, ἐπικρατήσαντος τοῦ ἐπωνύμου Καμπούρογλου.

2. Ὁ Μιλτιάδης Μ. Νεγροπόντης, βουλευτὴς Ἀττικῆς, ἐκ τῶν διαπρεπῶν πολιτευτῶν τυγχάνει υἱὸς τοῦ ἐκ Ταταούλων ἀειμνήστου Μενελάου Νεγροπόντη, οὗτινος ὁ ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων ζῆλος καὶ αἱ ὑπὲρ αὐτῶν αὐθόρμητοι θυσίαι ἐξυμνοῦνται παρὰ πολλῶν καὶ σήμερον.

Ὁ Μιλτιάδης ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀειμνήστου πατρός του βαίνων, ζηλωτὴς τυγχάνει παντὸς κοινωφελοῦς σκοποῦ.

Γρηγόριος Σπυλιανίδης φωτογράφος[1]

Ἀρχιμ. Πολύκαρπος Θωμᾶς
Ἀρχιμ. Μελίττων ἐπίτροπος τοῦ Π. Τάφου.
Χρῆστος Παπαοικονόμος (Δ. Θ.) Οἰκονόμος
Ἰάκωβος Ν. Παπαϊωάννου
Σ. Μερκούρης
Γ. Παρασκευόπουλος
Δῆμος Ἀθηναίων Σωμ. 50

Ὁ Ἄρχων Ἔντιμος Μουσικοδιδάσκαλος καὶ Κληρικὸς τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας	Γ. Ζωγράφος
Κ. Α. Ψάχος Καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν.	Α. Διομ. Κυριακοῦ Καθ. Παν.
	Ι. Ε. Μεσολωρᾶς » »
	Χρ. Ἀνδροῦτσος » »
	Ἐμ. Ζολότας » »
	Ν. Πολίτης » »
	Α. Σπυρ. Λάμπρος » »
Ι. Δραγούμης	Μαργ. Εὐαγγελίδης » »
Ν. Π. Πανουργιᾶς	Φ. Παπαδόπουλος » »
Νεοπτόλεμος Καντόπουλος	Μ. Γαλανὸς
Κ. Καραπάνος	Βιβλιοπ. Ἀναπλάσεως Σωμ. 25

---

1. Ὁ Γρηγόριος Στυλιανίδης ἐκ τῆς εὐάνδρου Μιτυλήνης διακρίνεται ὑπὸ ἐνθέρμου ζήλου ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ μετὰ πολλῆς δραστηριότητος παρέχων τὴν συμβολήν του ὑπὲρ αὐτῶν ἐν γένει.

Τυγχάνει πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ὁ «Πανάγιος Τάφος», ὢν καὶ σταυροφόρος αὐτοῦ· ὑπὸ τὴν προεδρείαν του δὲ διοργανοῦνται αἱ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομαὶ τῶν ἐξ Ἑλλάδος εὐλαβῶν προσκυνητῶν· προσέτι τυγχάνει πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Οἰκογενειακὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἄμυνα».Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἡμεῖς εὕρομεν φίλον ἄξιον ἀγάπης καὶ τιμῆς, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ, τῷ ἐκφράζομεν καὶ δημοσίᾳ εὐχαριστίας διὰ τὴν ἣν παρέσχεν ἡμῖν θερμὴν δεξίωσιν, κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν ἡμῶν τελευταίως.

Σ. Κοντογιάννης	Ι. Ραπτάκης Καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου
Ι. Ν. Μπότασης	Ἀριστόφιλος Τσοῦτσος
Λ. Ριαγκοὺρ	Χρῆστος Ἠλιόπουλος
Θωμᾶς Κωνσταντινίδης	Ἱερ. Ἄνθιμος Μ. Τσάτσος φ. Θ.
Χατζῆ Πέτρος	Κ. Σεργιάδης Ὡρολογ.
Γ. Ρίζος	Κ. Ποτέσσαρος
Λ. Εὐταξίας	Ἰωάννης Β. Γεωργιάδης ἰατρὸς ἐν Ναυπλίῳ.
Σ. Στρέϊτ	
Γεώρ. Μιστριώτης Καθ. Π.	

Οἱ ἐν Πειραιεῖ

Σταμάτιος Σ. Πεστεμαλτζόγλου Σωμ. 15

† *Εἰς μνήμην τοῦ ἀοιδίμου πατρός του Σκαρλάτου.*

Σημ. Ὁ Σταμάτιος Σ. Πεστεμαλτζόγλου Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ρωμουνίας καὶ Διευθυντὴς τοῦ μεγάλου ἐμπορικοῦ Ὁλλανδικοῦ Οἴκου *Wm. H. Müller et Ca* ἀνήκει εἰς ἔγκριτον οἰκογένειαν τῶν Ταταούλων.

Ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἰσὶν οἱ ἐπίσης ἐξέχουσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατέχοντες θέσιν Γεώργιος Μηχανικὸς ἐν Καζαπλάγκᾳ τοῦ Μαρόκου καὶ Κωνσταντῖνος Πεστὲ, ἰατρὸς ἐν Παρισίοις.

Ἡ φιλοπατρία καὶ ὁ ζῆλός των ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ἀνάλογός ἐστι πρὸς τὴν ἐξιδιασμένην δραστηριότητα αὐτῶν, ἥτις εἰς ἐπίζηλον περιωπὴν ἀνύψωσεν αὐτούς, ἔχοντας πολύτιμα ἐφόδια ἐπιμεμελημένην ἀνατροφὴν καὶ ἐπιστημονικὴν παίδευσιν, δι᾽ ἣν πάνυ φιλοστόργως ἐμόχθησεν ὁ ἀείμνηστος πατὴρ των Σκαρλάτος, ὁ ἄγαν φιλογενῶς δράσας ἐν Ταταούλοις ὡς ἐπίτροπος ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Οἰκονόμος Δ. Παπαδάκης
Ἀντώνιος Δ. Βλαστάρης Γρ. 20
Ἱεροδ. Εὐστάθιος Σκάρπος

Χρῆστος Βρυχωρόπουλος προσκυνητὴς
Μαριάνθη Ἐμ. Π΄΄ Μανώλη
Ἀλέξανδρος Λουκίδης ἐκ Ταταούλων
Γεώργιος Λαντσίδης
Γενναῖος Θεοχάρης Ναυλομεσίτης
Ἰωάννης Δανιηλίδης Ἱερομ. πνευματικὸς Ἁγιορείτης.
Βασίλειος Γκερτζίκογλου νομικὸς καὶ Καθ. τῆς Γαλλικῆς.
Δημήτριος Χατζηπαναγιώτου
Ἀριστείδης Τριγλιανὸς ἰατρὸς Ἐν Ἐπιβάταις

Οἱ ἐν Βόλῳ

† Ἡ Α. Σ. ὁ Ἐπίσκοπος Δημητριάδος Γερμανὸς Μαυρομάτης
Ἀρχιμ. Σωφρόνιος Κιεχαγιόγλου ἐν Σκοπέλῳ
Κ. Πανταζόπουλος
Γ. Ν. Τσανάκας
Καλλιρρόη Γ. Τσανάκα
Ἀντώνιος Ν. Τσανάκας
Φώτιος Μεσαρίτης
Ἀρχιμ. Βλαστὸς ἐκ Ταταούλων
Δ. Πολυχρονιάδης ἐν Πορταριᾷ
Γ. Καραμάνης ἰατρὸς Σαν.

Οἱ ἐν Λαρίσσῃ

Π. Ἀργυρόπουλος Νομάρχης
Ι. Ρηγίδης ἐκ Ταταούλων

Οἱ ἐν Καρδίτσῃ

† Ἡ Α. Σ. ὁ Ἐπίσκοπος Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Εὐθύμιος Πλατῆς
Ἀρχιμ. Δαμιανὸς Ἡγούμενος τῆς ἐν Μετεώροις ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου
Κ. Φραγκούλης ἐκ Ταταούλων
Ν. Φραγκούλης ἐν Μιλάνῳ

Οἱ ἐν Νέᾳ Ἀγχιάλῳ

Παπᾶ Παναγιώτης Σακελλάριος
Σύλλογος «Ἀστήρ»

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΕΒΙΔΟΥ

Οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ

† Ἡ Α. Σ. ὁ Θεσσαλονίκης Γεννάδιος
† Μοναχὸς Κοσμᾶς Ἁγιοπαυλίτης Ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους
† Ὁ Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους Σωκράτης
Νικ. Μ. Λεβίδης
Δημ. Δ. Εὐγενίδης

Οἱ ἐν Παρισίοις

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Γερμανὸς Βασιλάκης Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος

Σημ. Ὁ Ἀρχιμ. Γερμανὸς Βασιλάκης διαπρεπὴς Θεολόγος καὶ εὔγλωτος ἱεροκῆρυξ, τυγχάνει ἐκ τῶν διακεκριμένων κληρικῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διετέλεσεν ἐπὶ ἔτη Καθηγητὴς ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θ. Σχολῇ, Διευθυντὴς δὲ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Θ. Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ. Ὁ ἔνθεος ζῆλος καὶ ἡ πρόθυμος συναντίληψίς Του ὑπὲρ παντὸς κοινωφελοῦς σκοποῦ, προδίδουσιν ἐπίζηλα χριστιανικὰ αἰσθήματα καὶ φιλογένειαν, ἅτινα τὸν ἀνυψοῦσιν ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει καὶ ἐφελκύουσι τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην.

Ὁδ. Νεγροπόντης Λιρ. Τουρκίας 250.

Σημ. Ἐν σελ. 199 ἐν συνόψει παρέσχομεν εἰκόνα τῆς φιλοπατρίας καὶ φιλογενοῦς δράσεως τοῦ σεβαστοῦ πρεσβύτου Ὀδυσσέως Νεγροπόντη. Ἐνταῦθα ἐκφράζομεν τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν ἐπὶ τῷ ἀπαραμίλλῳ πατριωτικῷ ζήλῳ, τῷ ἀμεταπτώτῳ ἐνδιαφέροντι καὶ τῇ ἀξιοζήλῳ δραστηριότητι Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν κοινῶν· ὧν τρανὰ δείγματα ἐλάβομεν ἐκτενεῖς αὐτογράφους ἐπιστολάς Του, ἀνεκτιμήτους δι' ἡμᾶς, διὰ τὰς ἐν αὐταῖς αὐθορμήτως παρεχομένας ἡμῖν πολυτίμους συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας, ὑπὲρ κατευοδώσεως τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὑπὲρ οὗ, ὡς δηλοῦται καὶ ὑλικῶς δαψιλῆ παρέσχε συμβολήν, σπουδαιοτάτην δι' ἡμᾶς. Τιμὴ καὶ δόξα τῷ τετιμημένῳ ὀνόματι Νεγροπόντη. Ἴδε εἰκόνα ἐν σελ. 88.

Α. Βλαστὸς

Σημ. Ὁ κ. Βλαστὸς τυγχάνει Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Παρισίων μετ' ἐνθέρμου ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς μεγαλωνύμου ταύτης κοινότητος, ἄγαν δὲ φιλογενῶς συντρέχων εἰς πᾶν κοινωφελὲς ἔργον· ἐν πάσῃ περιστάσει περιτράνως ἐκδηλοῖ τὰ φιλοπάτριδα αἰσθήματα αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ χαράττομεν τὰς γραμμὰς ταύτας πρὸς τιμήν του, ἧς ἄξιός ἐστιν ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ πᾶς ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθόν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον.

Βασίλειος Ζαχάρωφ [1]
Ἀντώνιος Ἀντωνιάδης
Δωρόθεος Ἀντωνιάδης
Εὐγένιος Ἀντωνιάδης
Στέφανος Σταματιάδης
Κωνσταντῖνος Πεστὲς ἰατρὸς
Γρηγ. Τριανταφυλλίδης δικηγόρος
Ἀναστάσιος Πανταζῆς
Ἐπ. Κυριακίδης δημοσιογράφος

Οἱ ἐν Μασσαλίᾳ

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Καλλίνικος Διλβέης

Οἱ ἐν Λονδίνῳ

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Κ. Παγώνης Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος

Σημ. Ὁ Ἀρχιμ. Κ. Παγώνης διακεκριμένος Θεολόγος καὶ διαπρεπὴς κληρικὸς ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἀειμνήστου Σωφρονίου Ἀλεξανδρείας, ὡς Ἀρχιδιάκονος διηύθυνεν ἄγαν εὐδοκίμως τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας.

(1) Ἴδε σελ. 212. Εἰκόνα ἐν σελ. 88.

Οἱ ἐν Μαγκεστρίᾳ

Ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Κωνσταντῖνος Ν. Καλλίνικος.

Σημ. Ὁ πρωτ. Καλλίνικος γνωστὸς ἐστὶν ἔν τε Σμύρνῃ καὶ Κωνσταντινουπόλει, ὡς διακεκριμένος Θεολόγος καὶ εὔγλωττος ἱεροκῆρυξ, δόκιμος δὲ χειριστὴς τοῦ καλάμου.

Οἱ ἐν Βιέννῃ

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Σερλέντης Προϊστάμενος τῆς Ἑλλην. Κοινότητος.

Οἱ ἐν Βουδαπέστῃ

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἄνθιμος Ὀρφανίδης Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος.

Οἱ ἐν Τεργέστῃ

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτης, Προϊστάμενος τῆς Ἑλλην. Κοινότητος.

Σημ. Ὁ Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ διακεκριμένος Θεολόγος καὶ ἱεροκῆρυξ ἐστὶ καὶ δόκιμος χειριστὴς τοῦ καλάμου, ἔνθερμος δὲ ζηλωτὴς ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως καὶ ἀνορθώσεως τῶν καθ' ἡμᾶς.

Οἱ ἐν Νεαπόλει (Ἰταλία)

Ὁ Αἰδεσιμ. Οἰκονόμος Γεράσιμος Ποταμιάνος Προϊστάμενος τῆς Ἑλλην. Κοινότητος.

ΙΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ

Οἱ ἐν Ὀδησσῷ

Ἰωάννης Λαγατίνης
Κριονᾶς Δουλγγέρης
Πολύβιος Κριονᾶς
Καθηγητὴς Παπαδημητρίου
Ἐλευθέριος Παππαδόπουλος
Χ. Πισάνης
Παρηγόρης καὶ Γιαννακόπουλος
Φωκίων Κούπης
Κούλογλου καὶ Σχοινᾶς
Δημ. Παντάκης
Κων. Παπᾶς
Β. Δημητρίου φοιτ. τῆς Νομικῆς
Κοντογεώργης καὶ Λινάκης
Ἐλευθέριος Παυλίδης
Ἀδελφοὶ Μαυρίδου
Ἀρχιμ. Γρηγόριος Βούκουνας ἐν Σεβαστουπόλει
Χρ. Φωτιάδης ἐν Αἰκατερινοδὰρ

Οἱ ἐν Ροστοβίῳ

Παππα Σάββας Παρίσης
Ὄθων Κορφιάδης
Δ. Δημάκος
Κων. Μαυροκορδάτος
Κων. Σεβαστόπουλος

Οἱ ἐν Νοβοροσίσκῃ

Χ.Ἀγγελίδης ἐξ Ἀδριανουπόλεως
Παναγ. Διαμαντούρας
Παναγ. Κορφιάτης
Εὐάγγελος Λυσίκατος
Ἠλίας Μακρομίχαλος
Γ. Μιχαλόπουλος
Ἰωάννης Τζὼν

Οἱ ἐν Καζὰν

Δέσποινα Ἀν. Τριανταφυλλίδου
Ἀναστάσιος Τριανταφυλλίδης

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ

Ὁ Αἰδεσιμώτατος Μιχαὴλ Γ.Ἀνδρεάδης ἐπόπτης τῶν ἐν Ἀλάσκᾳ Ρωσσικῶν Ἐκκλησ. Προϊσταμενος τῆς ἐν Σίτλει Ὀρθοδόξου Ἑλληνο-Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας. Σωμ. 100
Ν. Σαλλόπουλος ἐν Σικάγῳ
Βικτωρία Ν. Σαλλοπούλου
Δ. Ζωναρᾶς ἐκ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν Σωμ. 20

Συνέχεια Συνδρομητῶν ἐκ Ταταούλων

Τῇ εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι τῶν Κυριῶν Χαρικλείας Σ. Ἀλεξανδρίδου, Ἄννης Θεμ. Τρανοπούλου καὶ Ἑλένης Θ. Στρογγυλοῦ.

Μαρία Ἀναστασιάδου
Χαρ. Δ. Μανιάτου
Θεοδοσία Μπέρτσου
Μαρία Θεοδωρίδου
Ἀριάδνη Βαφειάδου
Τ. Μεταξᾶ
Ἀθηνᾶ Μαυροματέλλη
Μαρία Κουτσουβέλλη
Φωτίκα Μῆλα
Θέκλα Χρυσοβελόνη
Ἐρατὼ Αὐγερινοῦ
Αἰκατ. Ν. Ραιδεστινοῦ
Αἰκατ. Γραμμενίδου
Λευκοθέα Καλλινίκου
Εὐθυμία Μάνου
Μαρίκα Πατρινοῦ
Μαριάνθη Δελαγραμμάτικα
Ἀμαλία Λιανοῦ
Μ. Γιλανταλῆ
Μ. Μετεντζῆ
Χαρ. Σ. Ἀλεξανδρίδου
Ἑλένη Θ. Στρογγυλοῦ
Ἄννα Θ. Τρανοπούλου
Σοφία Ε. Νικολαΐδου
Αἰκ. Β. Μακροπούλου
Μαρία Ι. Γαροφαλλίδου
Ἠλέκτρα Τρανοπούλου
Μελπομένη Β. Μαρσὰν
Καλλιόπη Γαλλεπίδου
Μελπομένη
Αἰκατερίνη Κωβαδίου
Μαρία Χαζάπη
Καλλιόπη Χαζάπη
Καλλιρρόη Δημητριάδου
Εὐτυχία Γ. Χατζοπούλου
Εὐφροσύνη Βράνου
Σμαράγδα Πεστεμαλτζόγλου
Ἐρατὼ Ἀργυροπούλου
Καλλιόπη Πεστεμαλτζόγλου
Εὐγ. Καβουρμαδοπούλου
Κασάνδρα Ε. Ἰωαννίδου
Ὄλγα Σβορώνου
Ἀγγελικὴ Σβορώνου
Ἀδαμαντία Ροσσολύμου
Μαριάνθη Δημοσθένους
Ὑψικράτεια Τζόβα
Αἰκατ. Γκιουλμπαλόγλου
Ζωὴ Λακαντέλα
Ἀβροκόμη Ἀναστασιάδου
Εὐρυδίκη Ι. Μαυρίδου
Εὐανθία Μακρόβη
Δέσποινα Σβορώνου

Πολυξένη Μ. Σερεμετάκη
Μαρία Γ. Γαροφαλλίδου
Ἀθηνᾶ Γεωργιάδου
Ἑρμιόνη Λαζαρίδου
Μαρία Ι. Παππαδοπούλου
Βιργινία Β. Νικολαΐδου
Λοξάνδρα Κ. Διαμαντάκη
Ἑλένη Κ. Διαμαντάκη
Σοφία Παρίσι
Ἀννέτα Παρίση
Βικτωρία Μορφιάδου
Σμαρὼ Ἀλιπράντη
Εὐφροσύνη Καραμπόλη
Εὐδοξία Μαλινέσκου
Ὄλγα Μπάρλα
Ταρσία Μεταξᾶ
Ἀνθῆ Ἀριστοβούλου
Ἑλένη Β. Πετρίδου
Μαριόγκα Κωσταρῆ
Ραλλοῦ Ραχτσοπούλου
Ἐλισάβετ Ἀμιραλῆ
Σοφία Σφαιροπούλου
Εὐαγγελία Νεγρεπόντη
Ἑλένη Μ. Χρηστίδου
Σεβαστὴ Α. Χρηστίδου
Εὐφημία Κωσταρῆ
Ἑλένη Α. Ζάμπογλου
Μερόπη Πασχαλίδου
Μαρία Χριστοδούλου
Ε. Βαξεβάνογλου
Ἀνθὴ Παππᾶ Χρήστου
Ἑλένη Ἀγγελίδου
Ζωὴ Ἀμανίδου
Εὐανθία Γεωργιάδου
Καλλισθ. Κωνσταντινίδου
Μαρία Καφαΐδου
Ἑλένη Θεοδώρου
Ἄννα Σαράφογλου
Αἰκατερίνη Κεχαγιόγλου
Εὐφροσύνη Μεσσαρίτου
Μαριγὼ Γουγούση
Ἑλένη Ι. Κωζαδίνου
Ἑλένη Ἰωαννίδου
Α. Ἰωάννου
Παρασκευὴ Χριστοφόρου
Μαρία
Λουκία Λουκατράδη
Ἑλένη Ἀναϊδάρη
Καλλιόπη Γεωργιάδου
Μαρία Λ. Φρούση
Εὐδοκία Βαλμᾶ
Κατίνα Μουτάφογλου
Χρυσάνθη Βέβη
Ἀμαλία Χατζῆ-Κωστῆ
Καλλιόπη Δημητρίου
Σοφία Ἰωαννίδου
Καλλιόπη Ἀθανασιάδου
Ἄννα Α. Βαρλᾶ
Ἀθηνᾶ Α. Βαρλᾶ
Ἀσπασία Λεονταρίδου
Ἀθηνᾶ Δερτουζιάδου
Αἰκατερίνη Μουσουρούλη
Ζωὴ Φιλιππίδου
Τερψιχόρη Κιουρκτσόγλου
Μαρία Κιουρκσόγλου
Ἄννα Γιλτίγογλου

Χαρίκλεια Ἀγγελίδου
Μαρία Ἀγγελίδου
Σοφία Κεραμίδα
Οὐρανία Δημητρίου
Ἐλεονώρα Ἀποστόλου
Πελαγία Κεραμίδα
Ἑλένη Βαφειάδου
Εὐθαλία Μαυροπούλου
Εὐφροσύνη Ὀρφανίδου
Ὀλυμπία Βαφειάδου
Μαργαρὼ Ὀρφανίδου
Σουλτάνα Περτέση
Εὐφημία Δ. Ἰωαννίδου
Φανὴ Α. Ξύδη
Δόμνα Γ. Μαλαζότου
Ἀναστασία Σαραλῆ
Μαρίνα Ἀλιπέρτη
Ἑλένη Ἰωαννίδου
Ἀρτεμισία Λεονταρίδου
Εὐφροσύνη Λεονταρίδου
Ἀσημένια Γιουλτζίδου
Μαρία Καρβούνη
Καλλιόπη Παππαδοπούλου
Αἰκατερίνη Ἀλεξανδρίδου
Εἰρήνη Παππαδοπούλου
Εὐανθία Μαργαριτιάδου
Βαλερία Στεφανίδου
Ἀβροκόμη Μεταξᾶ
Ἀθηνᾶ Γριμάλδη
Ἀρίστη Μεταξᾶ
Λευκοθέα Τσιμπιριώτου
Ἑλένη Μιχαηλίδου
Κλεοπ. Παππαδοπούλου
Γεθσημανῆ Παγιατζόγλου
Μαρία Κυριακοπούλου
Θάλεια Νικολαΐδου
Καλλιόπη Ἀδαμαντίδου
Ἀγλαΐα Λαγούδη
Ἑλένη Α. Βεργιάδου
Μαρία Κιουρκτσίδου
Ἀθηνᾶ Κιουρκτσίδου
Σοφία Λαζαρίδου
Κλεονίκη Μιχαηλίδου
Ἀναστασία Σφαιροπούλου
Βασιλικὴ Τσαγκοπούλου
Κατίνα Σαρίκου
Ἑλένη Μπία
Καλλιόπη Ὀρφανίδου
Σμαρὼ Χατζοπούλου
Ἄννα Ε. Δημητριάδου
Μ. Ζαφειρίδου
Μ. Θεοφανίδου
Κοραλία Τρανοπούλου
Μ. Γατούνοβιτς
Δωροθέα Καρτέλλα
Κορίνα Βαφειάδου
Κυριακίτσα Παλιχροῦ
Σμαρὼ Μεντζικὼφ
Καλλιόπη Μεντζικὼφ
Ἄννα Σούτουρα
Περσεφόνη Κωτσάρα
Λοξάνδρα Νίκα
Πολυξένη Ἀλιπράντη
Πιππίνα Κορζέλα
Ἄννα Σταματιάδου
Ν. Καποράλλη

Σμαράγδα
Ρωμαλέα Χαρισιάδου
Μαριόρα Καλβοκορέση
Μαρία
Ἀμαλία Μαρανκάκη
Ἐλπὶς Ἀναστασιάδου
Χαρίκλεια Κωνσταντίνου
Σουλτάνα Σιδεράτου
Σμαρὼ Κωνσταντινίδου

Α. Καποράλλη
Μ. Τορίδου
Φωτεινὴ Σιδερίδου
Μαριγὼ Ἀντωνίου
Ἄννα Ἀντωνίου
Εὐτέρπη Ἀντωνίου
Ἑλένη Φουντουκίδου
Μαρία Ἰατροπούλου
Μαργαρίτα Λυκοκτονίδου

Εὐσεβεῖ καὶ φιλοπάτριδι φροντίδι
Μιχαὴλ Γράφα καὶ Θωμᾶ Πλυμένου

Μιχαὴλ Γράφας
Θωμᾶς Πλυμένος
Χρ. Γ. Φυλακτόπουλος
Ι. Κόκορας
Κ. Βασιλειάδης
Ν. Πλυμένος
Ἀχ. Κυμνάκης
Γ. Ἐπσκοπάκης
Δ. Βλάχος
Ὀλυμπία Νικολάου
Μαρία Μαραγκοῦ
Ἐμμ. Ἀλιμπέρτης
Ἀγγελικὴ Πολιτοπούλου
Διαμ. Μουμτζόγλου
Ἀντώνιος Μωρόκος
Π. Καρυστηνός
Μαν. Λαδέσης
Τηλ. Ζεμπούλης
Γ. Δόβας
Θ. Κουτσαφάκης
Ἀνδρ. Ζεμπούλης
Ἀγ. Λεονταρίδης
Λ. Ἰωάννου

Ν. Πράσσινος
Ν. Ζάρκου
Δημ. Ἰατρόπουλος
Ζ. Δημητριάδης
Α. Λεβίδης
Κ. Μεϊμαρίδης
Ἀντ. Κυριαζόπουλος
Γ. Παλαμίδης
Γ. Μαρῖνος
Γ. Δελασούδας
Β. Ἀντωνίου
Ι. Πασχάλης
Γ. Ἰωάννου
Ἀντ. Πατούνας
Παν. Κούης
Ἀλ. Γεωργιάδης
Ἀντ. Γεωργίου
Θωμᾶς Βασιλάκης
Δημ. Σκυλίτσης
Κων. Μουρούνης
Δημ. Κόκορας
Ν. Σέρβος
Μ. Κοσμᾶς

Φιλ. Γράφας
Κ. Εὐστρατιάδης
Παν. Καμπαράκης
Μιλτ. Δημητρίου
Χαρίκλεια Λαζάρου
Κ. Ἰωάννου
Χαρ. Καλλιγᾶς
Ἐμμ. Ξενάκης
Χ. Μουστάκας
Χαρ. Μουστάκας
Χρ. Καλπάζογλους
Μιχ. Βέτος
Ἀντ. Πακίδης
Μάρκος Πασχάλης
Α. Βεργιάδης
Βασ. Πετρίδης
Π. Λευκόπουλος
Ν. Ε. Νικολαΐδης
Ἠλίας Λαζαρίδης
Κ. Μαυροματέλης
Α. Ἀδαμαντίδης
Β. Λαγούδης
Π. Ἀντικάκης
Κ. Κουμαδόπουλος
Γ. Σουβατζίδης
Θ. Τρανόπουλος
Κ. Ἀναστασιάδης
Κ. Κωνσταντινίδης
Φ. Γ. Μανιάτης
Δ. Γ. Μανιάτης
Β. Σαραόλογλου
Χρ. Ζαχαριάδης
Ἀνδρέας Κουζούπης
Ζαφ. Πεταλᾶς
Δημ. Καρέγλης
Θ. Λούκας
Μιχ. Νικολαΐδης
Μιχ. Μινάκης
Εὐδ. Γ. Μάλαμας

Ν. Γ. Προμπονᾶς
Ι. Τέφης
Ν. Κουραμαντζῆ
Κ. Πλυμένος
Γ. Μανιάτης
Ζ. Ψάλτης
Στρατῆς Κουνδουρᾶς
Κ. Καλπάζογλου
Σωτ. Μίτσογλου
Λιν. Ψάλτης
Ἀντ. Ψάλτης
Δημ. Λαμπάκος
Παν. Σέρβος
Ἀλ. Σέρβος
Στ. Σέρβος
Κ. Διαμαντάκης
Κ. Ἰγγλέσης
Ἀλ. Κορονιὸς
Ἀντ. Γεωργιάδης
Ἰγν. Κωνσταντινίδης
Εὐάγγελος Βενιτζανόπουλος
Γ. Κουζούπης
Ἀλ. Σέρβος
Παντελῆς Σέρβος
Στ. Βαλαβάνης
Γ. Ἰωάννου
Ι. Γεωργίου
Ν. Μεϊμαρίδης
Γ. Τιμολέων
Ν. Γεωργίου
Χρ. Μαστιχᾶς
Λ. Χατζηθωμᾶς
Ἀχ. Βιτάλης
Ἀλ. Χατζηθωμᾶς
Α. Καραμπέλης
Βασ. Μπούκλης
Ζ. Ζ. Πούλιας
Ζαχ. Βασιλειάδης
Ἀλ. Πετρόπουλος

Στεφ. Κεραμίδας
Κ. Γεωργίου
Εὐστρ. Ζωγραφάκης
Ἐμ. Ζαχαριάδης
Σταμ. Κυριακίδης
Σταῦρος Σιματάκης
Β. Κορογιάννης
Π. Δημητρίου
Γ. Κωνσταντῆς
Θεοδ. Λέυκαρος
Θεμ. Καλιμασιᾶς
Σταῦρος Ζεμπούλης
Σταῦρος Λετζονόπουλος
Νικ. Φιτάνιδας
Ν. Νικολαΐδης
Δ. Δημητριάδης
Γ. Μακρίδης
Σπῦρος Παπάζογλου
Ἀχιλεὺς Τσαπαρῖνος
Παν. Τιβερούκας
Παν. Τσάπος
Εὐστρ. Βλαμίδης
Σωτ. Μιτάκη
Σ. Χατζήκη
Απ. Κωνσταντινίδης
Ι. Γεωργίου
Ι. Σέρβος
Δ. Ἀχιλλέως
Ματθ. Λορέντζος
Χρ. Χαλβατζῆς
Χουρμ. Νικολάου
Ι. Κιουρτσίδης
Μαρία Βασιλειάδου
ἐν Παρισίοις

Φ. Σαμαρίδης
Θ. Ἀργυρόπουλος
Χρ. Ἀθανασίου
Ἀντ. Ζάλος
Βασ. Π. Γκιουλμπαλόγλου
Ὀδ. Ξενιάδης
Ἀπ. Σιδερόπουλος
Ἀντ. Χαρκασλάκης
Ν. Σηλυβριανὸς
Βασ. Ἰγγλέσης
Γ. Πακιάδης
Τηλ. Ἰατρόπουλος
Ι. Σταμάτου
Ἀνδρ. Ἐλευθεριάδης
Κ. Βλαστάρης
Ἀν. Κιουρτσίδης
Θ. Κιεσίσογλου
Καλ. Γαρουφάλλου
Εὐστρ. Ἰωαννίδης
Γ. Γαρουφαλλίδης
Ι. Παπᾶς
Σταμ. Παππαδόπουλος
Γεώργιος Π. Σιδερίδης
Σωτήριος Καραγιάννης
Ἠλίας Ἰωσηφίδης
Ἐμ. Γεωργιάδης
Ἐπαμ. Τρανόπουλος
Ξεν. Ε. Σεργιάδης Βιβλιοπώλης καὶ ἐκδότης διὰ τὸ ἐν Πέραν Βιβλιοπωλεῖόν του. Σωμ. 100

Ἀρχιμ. Εὐστάθιος Ποπέσκος πρ. ἐν Χάλκῃ Σωμ. 2
Ἑλληνικὴ Κοινότης Χάλκης » 2

Στέφανος Εὐγενίδης[1] ἐν Πέραν
Ἀντώνιος Καλβοκορέσης[2] » »

1. Ὁ Στέφανος Εὐγενίδης ἐστὶ πατρῴζων υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου Εὐσταθίου Εὐγενίδου.

2. Ὁ Ἀντώνιος Καλβοκορέσης, ἐπίλεκτον τέκνον τῶν Ταταούλων, τιμᾷ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα διὰ τῶν ἐμβριθῶν οἰκονομολογικῶν γνώσεών του, αἵτινες ἀνύψωσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπίζηλον θέσιν Διευθυντοῦ σπουδαίου πιστωτικοῦ καθιδρύματος· οὐχ ἧττον δὲ καὶ διὰ τὰ περικοσμοῦντα αὐτὸν φιλοπάτριδα καὶ φιλόμουσα αἰσθήματα, ἅτινα ἐκδηλοῖ μετὰ ζέσεως, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ ἐκθύμως παρέχων τὴν πολύτιμον συμβολήν του ὑπὲρ πάσης ἀγαθοεργίας.

Ἀναφορικῶς δὲ τοῦ ἡμετέρου ἔργου, ἀνήκει νὰ ἐξαρθῇ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπεδείξατο ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅλως αὐθορμήτως· διὸ καὶ δημοσίᾳ ἀνήκει αὐτῷ τιμὴ καὶ ἔπαινος ἐνταῦθα. Δυστυχῶς ὅμως, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἐξ ἡμετέρας παραλείψεως, προελθούσης δι' ἕνα ἢ δι' ἄλλον λόγον, δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ἀποδοχὴ καὶ χρησιμοποίησις τῆς ἀξιεπαίνου προθυμίας του πρὸς παροχὴν τῆς πολυτίμου καὶ προφανῶς γονίμου συνεργασίας του. Ἀλλ' ἡ ὑπαιτιότης τρίτων, οὐδαμῶς μειοῖ τὸν βαθμὸν τῆς ὀφειλομένης τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν προθυμοποιούμενον νὰ παράσχῃ τὴν συναρωγήν του ὑπὲρ τοῦ καλοῦ.

Τοῦτ' αὐτὸ δὲ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν (καὶ μετὰ πόνου σημειοῦμεν τοῦτο), καὶ δι' ἄλλα ἐπίσης φιλογενῆ καὶ φιλόμουσα πρόσωπα, ἐκδηλώσαντα προθυμίαν πρὸς παροχὴν πολυτίμου συνεργασίας ἐν τῷ σπουδαίῳ κύκλῳ αὐτοῦ ἕκαστον.

Ἀλλ' ἡ πρόοδος δυστυχῶς βαίνει κυματοειδῶς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Προσθήκη Συνδρομητῶν ἐκ ***Ταταούλων,*** ἐπίσης καὶ ἐκ ***Κωνσταντινουπόλεως*** καὶ ***ἄλλων μερῶν,*** προσέτι δὲ καὶ ***Εἰκόνων,*** γενήσεται ἐν ἄλλοις ἀντιτύποις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐκ τῶν αὐστηρῶν ἐπικριτῶν ἴσως τις προβάλλει τὴν παρατήρησιν, ὅτι βιογραφίαι προσώπων τινῶν παρέλκουσιν ἐν ἱστορικῇ μονογραφίᾳ περὶ Ταταούλων, ὡς μὴ ἐχόντων σχέσιν πρὸς αὐτά.

Ἡ ἀπάντησις ἡμῶν προκαταβολικῶς εἰς τοιαύτην παρατήρησιν ἐστίν, ὅτι κατὰ μεῖζονα λόγον ὀφείλομεν ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον νὰ ἐκδηλῶμεν εὐγνωμοσύνην καὶ τιμὴν εἰς τοὺς εἴτε ἠθικῶς εἴτε ὑλικῶς συνδράμοντας ἔργον τι, ἢ εἰς τοὺς ἁπλοῦς συνδρομητάς, ὧν τὰ ὀνόματα πρὸς ἀπονομὴν εὐχαριστιῶν καὶ τιμῆς, δημοσιεύονται ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ, ὡς εἴθισται.

Τοῦτο δὲ κατ' ἐπανάληψιν δηλοῦται ἐν τῷ παρόντι.

Πλὴν τούτου, ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ ἐκτίμησις εἰς προσπάθειαν ὑπὲρ ἐπιτυχίας ἱεροῦ σκοποῦ ὑπαγορεύεται, συνεπῶς καὶ ἡ συγκαταβατικὴ κρίσις· διὸ ἂν θεωρηθῇ τι ἄσχετον ἢ περιττὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀναμφηρίστως, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν χωρεῖ τὸ νομικὸν ρητὸν «τὸ ἰσχυρὸν οὐ βλάπτεται διὰ τοῦ περιττοῦ».

Οὕτω δὲ αἴρεται ἐνδεχομένη ὡς ἄνω παρατήρησις παρὰ τῶν τυχὸν ἄγαν αὐστηρῶν ἐπικριτῶν.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΠΕΡΙ ΣΙΣΣΙΤΙΟΥ

Εἰς τὰ δημοσιευθέντα περὶ ***Σισσιτίου*** ἐν σελίδι 197, μετ' εὐχαριστήσεως προσθέτομεν ὅτι χάρις ταῖς ἐνεργείαις φιλανθρώπων καὶ φιλοπροόδων νέων, οἵτινες καὶ σωματεῖον ἔπηξαν ἐπὶ τούτῳ, ἐπικληθὲν «Σισσίτιον Ταταούλων Ἅγιος Δημήτριος», ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου (1913) περὶ τοὺς 50 ἄποροι μαθηταὶ εὑρίσκουσι τὴν μεσημβρίαν καθαρὰν τροφὴν δωρεὰν ἐν ***Σισσιτίῳ***, λειτουργοῦντι ἐντὸς τοῦ Καταστήματος τῆς «Φιλεκπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος Προόδου» ἐν τῷ ὑπὸ τὴν Ζαχαρώφειον αἴθουσαν ἰσογαίῳ.

Τοῦτο ὅσῳ εὐχάριστον, τόσῳ καὶ ἐπαινετὸν καὶ εὐλογητόν ἐστιν. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις σταθερᾶς προσόδου ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπου ἡ διάρκεια καὶ ἡ παράτασις, ὡς προελέχθη, «ἀπαιτεῖ οὐχὶ ὕδωρ κομιζόμενον, ἀλλὰ πηγὴν ἀενάως ῥέουσαν», ἐμβάλλει εἰς σκέψεις περὶ τοῦ βιωσίμου τοῦ ***Σισσιτίου*** ἐν τῷ μέλλοντι.

Διὰ τοῦτο γενικὴ εὐχὴ τῶν φιλανθρώπων καὶ φιλομούσων ὑπάρχει, ὅπως ἡ πανσθενὴς προστασία τοῦ Μεγατίμου ***Ζαχάρωφ*** ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο ἵδρυμα, ἵνα δωρηθῇ αὐτῷ διηνεκὴς λειτουργία καὶ ζωὴ αἰώνιος, εἰς εὐλογίαν καὶ μνήμην ἄῖδιον τοῦ τετιμημένου ὀνόματός Του καὶ ἐνταῦθα.

Καὶ περὶ τῆς πληρώσεως τῆς εὐχῆς ταύτης πάντες εὐελπιστοῦμεν.

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΕΙΟ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελ.

Ἀφιέρωσις. . . . . » γ΄
Πρόλογος . . . . . » ε΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Τὰ Ταταῦλα

§. 1. Θέσις. . . . . » 9
§. 2. Ὅρια . . . . . » »
§. 3. Ὄνομα. . . . . » 10
§ 4. Συνοικισμὸς . . . . . » 12
§ 5. Κάτοικοι.— Καλλονή.—Χαρακτήρ.—Ἐπαγγέλματα.— Ἄεργοι . . . . . » 17
§ 6. Οἰκίαι . . . . . » 26
§ 7. Ὁδοὶ . . . . . » »
§ 8. Καταστήματα . . . . . » 28
§ 9. Πηγαὶ . . . . . » »
§ 10. Κρῆναι . . . . . » »
§ 11. Πυρκαϊαὶ.— Πυραντλίαι . . . . . » 31
§ 12. Λουτρὼν . . . . . » 34
§ 13. Ἐξοχικαὶ καὶ περίβλεπτοι θέσεις.— Κλῖμα . » 35
§ 14. Ἡ καθαρὰ Δευτέρα.— Τὸ μπακλὰ χωράνι. Ἀνέκδοτον . . . . . » 37
§ 15. Διοίκησις . . . . . » 39
§ 16. Συγκοινωνία . . . . . » 40
Ἑρμηνεία εἰκόνος Ταταούλων Α΄ . . . . » 41

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐνορία Ταταούλων

§ 17. Ὅρια τῆς ἐνορίας τὸ πάλαι.— Σταυροδρόμιον.— Εὐαγγελίστρια. — Ἅγιοι Ἀπόστολοι . . . . . » 42
§ 18. Σημερινὰ ὅρια. Ἀνέκδοτον πυρπολήσεως ναυαρχίδος. . . . . » 45-46
§ 19. Σπουδαιότης τῆς ἐνορίας.—Κιουρεκτζίδες.— Ἐμβατίκιον . . . . . » 47

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐκκλησίαι Ταταούλων Α΄ Ἅγιος Δημήτριος

§ 20. Ἱστορία τῆς ἀνεγέρσεως . . . . . Σελ. 54
§ 21. Ἀνακαίνισις . . . . . » 56
§ 22. Ἐπέκτασις . . . . . » 59
§ 23. Στασίδια . . . . . » 63
§ 24. Ἐπισκευὴ. . . . . » 64
§ 25. Οἰκοδομὴ. . . . . » »
§ 26. Ἐσωτερικὸς διάκοσμος . . . . . » 65
§ 27. Ἱερὰ κειμήλια . . . . . » 68
§ 28. Ἱερὰ ψαλμῳδία. . . . . » 70
§ 29. Ἄρσις δίσκων . . . . . » 72
§ 30. Παρεκκλήσιον Σηλυβριανῆς. . . . . » 73
§ 31. Ἐξωραϊσμοὶ. . . . . » 74
§ 32. Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους . » »
§ 33. Αὐλὴ . . . . . » 75
§ 34. Τοῖχοι. . . . . » »
§ 35. Σήμαντρον. . . . . » 76
§ 36. Κωδωνοστάσιον. . . . . » 77
§ 37. Πρόσοδοι τῆς Ἐκκλησίας . . . . . » 78
§ 38. Ἱστορικὰ ἔξοδα τῆς Ἐκκλησίας . . . . » 88

§ 39. Ἰσολογισμοὶ, μετά τινων σχετικῶν . . . Σελ. 95
§ 40. Κοινοτικὴ διοίκησις . . . . . » 102

Β΄. Ἅγιος Ἀθανάσιος

§ 41. Θέσις . . . . . » 105
§ 42. Ἱστορία τῆς ἀνεγέρσεως . . . . . » »
§ 43. Θόλος . . . . . » 108
§ 44. Διάκοσμος . . . . . » 109
§ 45. Παρεκκλήσιον Ζωοδόχου Πηγῆς . . . . » 111
§ 46. Διοίκησις καὶ Διαχείρισις . . . . . » »
§ 47. Σιγίλλιον . . . . . » 112

Γ΄. Ἅγιος Ἐλευθέριος

§ 48. Θέσις.—Ἀνέγερσις. . . . . » 114

Δ΄. Εὐαγγελίστρια

§ 49. Θέσις.— Ἀνέγερσις. . . . . » 115
Ἐσωτερικὸς διάκοσμος. . . . . » 116

Ε΄. Ἅγιος Δημήτριος Κασὴμ πασᾶ

§ 50. Κατὰ Δουκάγκιον Σκαρλάτον καὶ Παράδοσιν » 117

ΣΤ΄. Παναγία τοῦ Μπάνιου

§ 51. Ἀρσενάλιον . . . . . » 118
§ 52. Ἐκκλησία. . . . . » 119

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἁγιάσματα

Α΄. § 53. Ἁγίασμα τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους . » 123
Β΄. § 54. Ἁγίασμα τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου . . » 124
Γ΄. § 55. Ἁγίασμα τῆς Ἁγίας Κυριακῆς . . . » 125
Δ΄. § 56. Ἁγίασμα Ἁγ Ἰωάννου Προδρόμου . » 128
Ἑρμηνεία εἰκόνος Ταταούλων ΝΑ. . » 129

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Νεκροταφεῖα

§ 57. Νεκροταφεῖον ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ . . . . Σελ. 130
§ 58. Νεκροταφεῖον ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου . . . . . » 134
§ 59. Νεκροταφεῖον τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου . . » 135

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἱερὸς κλῆρος.—Ἐκκλησιαστικὴ Μουσική

§ 60. Παράλληλος ἀνάπτυξις τοῦ κλήρου . . . » 136
§ 61. Ἀρχιερεῖς . . . . . » »
§ 62. Ἀρχιερεῖς.— Ἱερεῖς.— Διάκονοι . . . .
§ 63. Ἐπαχθὴς φόρος τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Γιεδίκιον. Ἐμβατίκιον . . . . . » 140
§ 64. Κατάστασις τοῦ ἱεροῦ κλήρου . . . . . » 149
§ 65. Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ . . . . . » 153
§ 66. Ψάλται.—Ὠδή.— *Ἀνέκδοτον* Θ. Φωκαέως Ὀνουφρίου. *Ἄσμα* . . . . . » 154—156
§ 67. Μουσικοὶ χοροί . . . . . » 161

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ἱεραὶ τελεταί

§ 68. Λειτουργίαι . . . . . » 163
§ 69. Μεγαλοπρέπεια ἱερῶν τελετῶν . . . . . » 166
§ 70. Εὐπρέπεια καὶ τάξις . . . . . » 168
§ 71. Προλήψεις καὶ Δεισιδαιμονίαι. . . . . » 170
§ 72. *Διδακτικὴ Ὁμιλία* κατὰ τῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν περὶ ἱερῶν τελετῶν καὶ κατὰ τῶν ἀγυρτῶν καὶ μωροπίστων » 171
» 179
§ 73. Ἱερὸν κήρυγμα . . . . . » 180
§ 74. Πατριαρχικαὶ ἐπισκέψεις καὶ Λειτουργίαι . » 181
§ 75. Τιμολόγιον Ἱεροτελεστιῶν . . . . . »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Σχολεῖα

§ 76. Σχολὴ τοῦ κοινοῦ.—Ἑλληνικὸν Σχολεῖον . Σελ. 183
§ 77. Ἀστικὴ Σχολή . . . . . » 185
Ἀνέκδοτον Μαρκῆ Κάλφα.— Σουλτὰν Μαχμούτ . . . . . » 188-190
§ 78. Παρθεναγωγεῖον . . . . . » 191
§ 79. Ἰσολογισμὸς Σχολῶν κατὰ τὸ Σχολικὸν ἔτος 1912—1913 . . . . . » 194
Συσσίτιον . . . . . » 197-198
Συστατήριον Ρωσσικῆς Πρεσβείας . . . » 200
§ 80. Διοίκησις Σχολῶν . . . . . » 203
§ 81. Σχολαὶ Εὐαγγελιστρίας Προπόδων Ταταούλων . . . . . » 206

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Σωματεῖα

§ 82. Α΄) Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ταταούλων . » 207
§ 83. Β΄) Ἀδελφότης Ἁγίας Κυριακῆς . . , » 209
§ 84. Γ΄) Ἀδελφότης τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου τῶν Κυριῶν . . . . . » »
§ 85. Δ΄) Γυμναστικὸς Σύλλογος . . . . . » 210
§ 86. Ε΄) Φιλεκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης «Πρόοδος» » 211
§ 87. ΣΤ΄) Ποδοσφαιρικὸς καὶ Μουσικὸς Σύλλογος «ὁ Ἀστήρ» . . . . . » 213
§ 88. Ζ΄) Μουσικὸς Σύλλογος «Ἀμφίων» . . . » »
§ 89. Η΄) Σωματεῖα ἐκλιπόντα . . . . . » 214
§ 90. Σημασία τῶν πολλῶν Σωματείων . . . » 216

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ἐκδήλωσις Εὐχαριστιῶν καὶ Εὐγνωμοσύνης

§ 91. Τῇ Α. Θ. Π. κλπ . . . . . » 218
§ 92. Πατριαρχικὴ Συστατήριος καὶ 4 Ἐπιστολαί » 221

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

§ 93. Ὁ διττῶς κοινωφελὴς σκοπὸς τῆς ἐν τῇ Ἀγγελίᾳ ἐπικλήσεως· ἡ ἀπονομὴ τιμῆς καὶ ἡ φροντὶς τῆς ἐκτελέσεως τῶν κοινωφελῶν ἔργων . . . . . Σελ. 227
§ 94. ***Κατάλογος*** τῶν εὐσεβῶν, φιλογενῶν καὶ φιλομούσων, τῶν συνδραμόντων τὸ παρὸν ἔργον μετὰ συνοπτικῶν βιογραφιῶν τινῶν . . . . . » 229-339

ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἰδιαιτέρως μνημονεύομενα, μετὰ βιογραφικῶν ἢ ἄλλων σημειώσεων περὶ αὐτῶν, κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ἀνδρεάδης σελ. 226.235.241-243.
Ἀλέκο ἐφέντης σελ. 237.
Ἀναστασιάδης σελ. 129.220.280-281.
Βαφειάδης σελ. 41.132.220.304.
Βρυέννιος Φιλόθεος Μητροπολίτης πρ. Νικομηδείας σελ. 129. 246-249.272.
Γεωργιάδης Βασίλειος Μητροπολίτης Νικαίας σελ. 139.140. 247.268-272.
Γερμανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως σελ. 218 291.
Δαμιανὸς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων σελ. 219.274.306.
Εὐγενίδης σελ. γ΄. ζ΄. 129.197-198.219.225.229.232-235. 255.291.308.339.349.350.
Ζαρίφης σελ. 199.201.233.235.247.248.
Ζαφειρόπουλος σελ. 187.201.202.203.233.
Ζαχάρωφ σελ. 129.211.212.251.330.341.
Ἠλιάσκος σελ. 202.235.323.
Θεόκλητος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν σελ. 219.316.
Ἰωακεὶμ Γ΄. Πατριάρχης σελ. 127.150.219.221.255.318.

Καλβοκορέσης σελ. 129.202.229.339.
Λαμπρίδης σελ. 238-239.
Λεβίδης σελ. 21-24.41.324.
Μαρκὴ κάλφας σελ. 27.61.142.188-190.
Μαυρογορδάτος σελ. 129.202.229.
Μελαγχροινὸς σελ. 41.220.251.287-304.
Νεγροπόντης σελ. 41.129.199.235.251.325.329
Νέτη σελ. 239.
Σαββίδης σελ. 239.259.
Σαπουντζάκης σελ. 128.129.229.260.
Σκουλούδης σελ. 235.323.
Σπυρίδων Πατριάρχης πρ. Ἀντιοχείας σελ. 244-245.
Στεφάνοβικ σελ. 129.186.187.201.
Συγγρὸς σελ. 41.233.235.254.322.
Ταπτᾶς σελ. 88.236-237.243.
Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ταταούλων σελ. 17 40.87.186.207.
208 250-254 261.262.289 290.292.295.298.300.301.303.
Φραγκιᾶς σελ. 40.106.129.202.229.239.
290.292.295.298.300 301.303.
Φώτιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας σελ. 219.279-280.305.
Χατζόπουλος σελ. 41.229.257-258.
Χρυσόστομος Μητροπολίτης Τυρολόης σελ. 41.138-139.264.
Ψωμιάδης σελ. 237-238.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Συγγραφέως . . . . . Σελ. β΄
Εὐσταθίου Εὐγενίδου . . . . . » η΄
Πατριάρχου Ἰωακεὶμ Γ΄ (†) . . . . . » 16
Μιλτιάδου Μελαγχροινοῦ. . . . . » 24
Πυροσβεστῶν Ταταούλων . . . . . » 33
Ταταούλων ἀνατολικὴ ἄποψις . . . . . » 40
Ὀδυσσέως Νεγρεπόντη . . . . . » 48

Ἐκκλησίας Ἁγίου Δημητρίου Ν.. . . . Σελ 64
Βασιλείου Ζαχάρωφ . . . . . » 88
Φιλοθέου Βρυεννίου πρ. Νικομηδείας . . » 97
Ἐκκλησίας Ἁγίου Ἀθανασίου . . . . » 104
Χρυσοστόμου Μητροπολίτου Τυρολόης. . » 113
Θεοδώρου Βαφειάδου . . . . . » 121
Ταταούλων ΝΑ ἄποψις . . . . . » 128
Κωνσταντίνου Ἀναστασιάδου. . . . . » 137
Ἀθανασίου Ταπτᾶ (†) . . . . . » 153
Παναγιώτου Σαββίδου (†) . . . . . » 160
Σχολῶν μετὰ Λέσχης Φιλοπτώχου κλπ. . . » 177
Παντελάκη Λαμπρίδου (†) . . . . . » 192
Ταξειμίου ἄποψις ἐκ Ταταούλων Α.. . . » 199
Ἀλέκου ἐφέντη Στεργίου . . . . . » 208
Ὀλυμπιονικῶν. . . . . » 217
Κ. Ψωμιάδου . . . . . » 241
Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. . . . . » 257
Ἀνδρέου Συγγροῦ (†). . . . . » 321
Αἰκατερίνης Ν. Λεβίδου (†) . . . . » 328

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

«..... εὔχομαι ὅπως τὸ θεάρεστον ἔργον ὑμῶν τύχῃ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ παράσχῃ Ὑμῖν τὴν ἀγαλλίασιν ἐκείνην, ἣν αἰσθάνεται πᾶς ἐπιτελέσας ἔργον ἀγαθόν.

Ὅλος πρόθυμος φίλος

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ»

(Σελ. 225).

Ὁ Μεγάτιμος ἀνὴρ οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις ἠσθάνθη τὴν ἀγαλλίασιν ἐκ τῆς ἐπιτελέσεως ἔργων ἀγαθῶν (Ἴδε σελ. 232—235). Ὅθεν ἐκ τῶν ἰδίων κρίνων, τῇ εὐχῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἡμετέρου ἔργου, προστίθησι καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐκ ταύτης ἀγαλλιά-

σεως, ἐξ ἧς προδήλως ἀνήκει αὐτῷ μετοχὴ ὡς Προστάτῃ αὐτοῦ καὶ συνεργῷ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἀλλ' ἡ κακὴ μοῖρα ἐστέρησεν αὐτὸν τῆς ἠθικῆς ταύτης ἀπολαύσεως· τὴν δὲ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἡμῶν ἐκ τῆς συντελέσεως τοῦ ἔργου, ἐπισκιάζει ὁ ἐπελθὼν θάνατός του, ὅστις ἀγόνους κατέστησε καὶ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις, ἃς ἔτρεφεν ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων τῆς πεφιλημένης γενετείρας αὐτοῦ.

Συνεπῶς, ἀντὶ πρόφρονι θυμῷ καὶ ἀγαλλομένῃ ψυχῇ, νὰ ἐκφράσωμεν ἤδη κατ' ἐπανάληψιν εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνην, συντετριμμένῃ καρδίᾳ καὶ μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους μνημονεύομεν τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Τοιαῦτα τὰ ἀνθρώπινα «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν». (Παυλ. Ἑβρ. ΙΓ΄ 14-15). ***Ἀλλ' ὁ τὸν βίον αὐτοῦ ἀφιερῶν ἐν ἀγαθοεργίαις καὶ ἐμπράκτως ἐκδηλῶν ἐν πάσῃ περιστάσει τὴνεὐαγγελικὴν διδασκαλίαν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, δὲν ἀποθνήσκει· ἀγήρως ἐστὶν ἡ ἱερὰ μνήμη αὐτοῦ· καὶ ἀγήρως ἐστὶν ἡ μνήμη τοῦ Προστάτου τοῦ ἡμετέρου ἔργου Μεγάλου Ἐθνικοῦ Εὐεργέτου ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΕΥΓΕΝΙΔΟΥ.***

Ἡ διόρθωσις τῶν παροραμάτων ἐπαφίεται εἰς τὴν εὐμένειαν τῆς ἀναγνώστου, λαμβάνοντος ὑπ' ὄψει μάλιστα, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ἔργου, δὲν ἔλειψαν οἱ ποικίλοι περισπασμοί.

Προσεχῶς ἐκδίδοται

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ

Βιβλίον Α΄. ***Τὰ Κωλύματα τοῦ Γάμου****. Ἐγκρίσει τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐπαινεθὲν παρὰ διασήμων νομομαθῶν καὶ Θεολόγων, ἡμετέρων τε καὶ ξένων.*

Δευτέρα ἔκδοσις. Μετὰ πολλῶν προσθηκῶν περὶ βαθμολογίας. Ὑπολογισμοῦ τῶν γενῶν τῶν δύο φύλων ἔν τε τῇ Ἀγχιστείᾳ καὶ Τριγενείᾳ. Ὅλων τῶν συνδυασμῶν τῶν διαφόρων περιπτώσεων, καθ' ἃς κωλύεται ὁ γάμος, μετὰ διαφόρων σχημάτων καὶ παραδειγμάτων καὶ πλείστων ἄλλων ὅλως πρωτοτύπων λεπτομερειῶν· μετ' ἐπισυνάψεως πρωτοτύπου Γενεαλογικοῦ Πίνακος μεθ' 11 ἡμικυκλίων, περιλαμβανόντων συγγενεῖς ἡμῶν ἐξ αἵματος, κατ' ἀνιοῦσαν μὲν γραμμὴν μέχρις ἑβδόμου γενεᾶς, κατὰ πλαγίαν δὲ μέχρις ὀγδόου βαθμοῦ, μετὰ 756 ὀνομάτων.

ΕΤΕΡΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ (δ. ν.)

Ἱστοριογεωγραφικὴ περιγραφὴ τῆς ἐπαρχίας Σαράντα Ἐκκλησιῶν Σελ. 104 (1881). Γρ. 5

Προχ. Νομικόν. Βιβλ. Α'. Τὰ κωλύματα τοῦ γάμου. Σελ. 276(1889). » 10

Πρόχειρον. Νομικόν. Βιβλ.Β'.Ἡ μνηστεία.Σελ.176 (1895). » 5

Ἡ Θρᾴκη καὶ αἱ Σαράντα Ἐκκλησίαι. Μετά τινων διοικητικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων Σελ. 304 (1897). » 5

Ὁ Ρυθμὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὴν παρασημαντικὴν τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Σελ. 32 (1900). » —

Ἡ ἁρμονία ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἱερᾶς ἡμῶνμελῳδίας Σελ. 16 (1902). » —

Τυπικὸν τῆς Νεκρωσίμου ἀκολουθίας μετὰ Προλεγομένων καὶ πέντε Ἐπικήδειοι ὁμιλίαι Σελ. 80 (1905). » 2

Περὶ εὐδαιμονίας· ἤτοι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθὴς εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου. Διδακτικὴ ὁμιλία. Σελ. 32 (1908). » —

Ἡ Νηστεία καὶ τὰ κωλύματα τοῦ Γάμου Σελ.24 (1911). » —

Πίναξ φωτογραφικῶν εἰκόνων Ταταούλων (4 ἀπόψεις). » —

Εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Ταταούλων. » —

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀντιπρόσωποι ἡμῶν·

Ἐν Κωνσταντινουπόλει Ι. Σεϊτανίδης Βιβλιοπώλης καὶ Ἐκδότης ***ἐν Γαλατᾷ.***

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. Μοναχὸς Ματθαῖος κομβολογᾶς ***ἐν Καρυαῖς.***

Τιμᾶται Φράγκα 20